

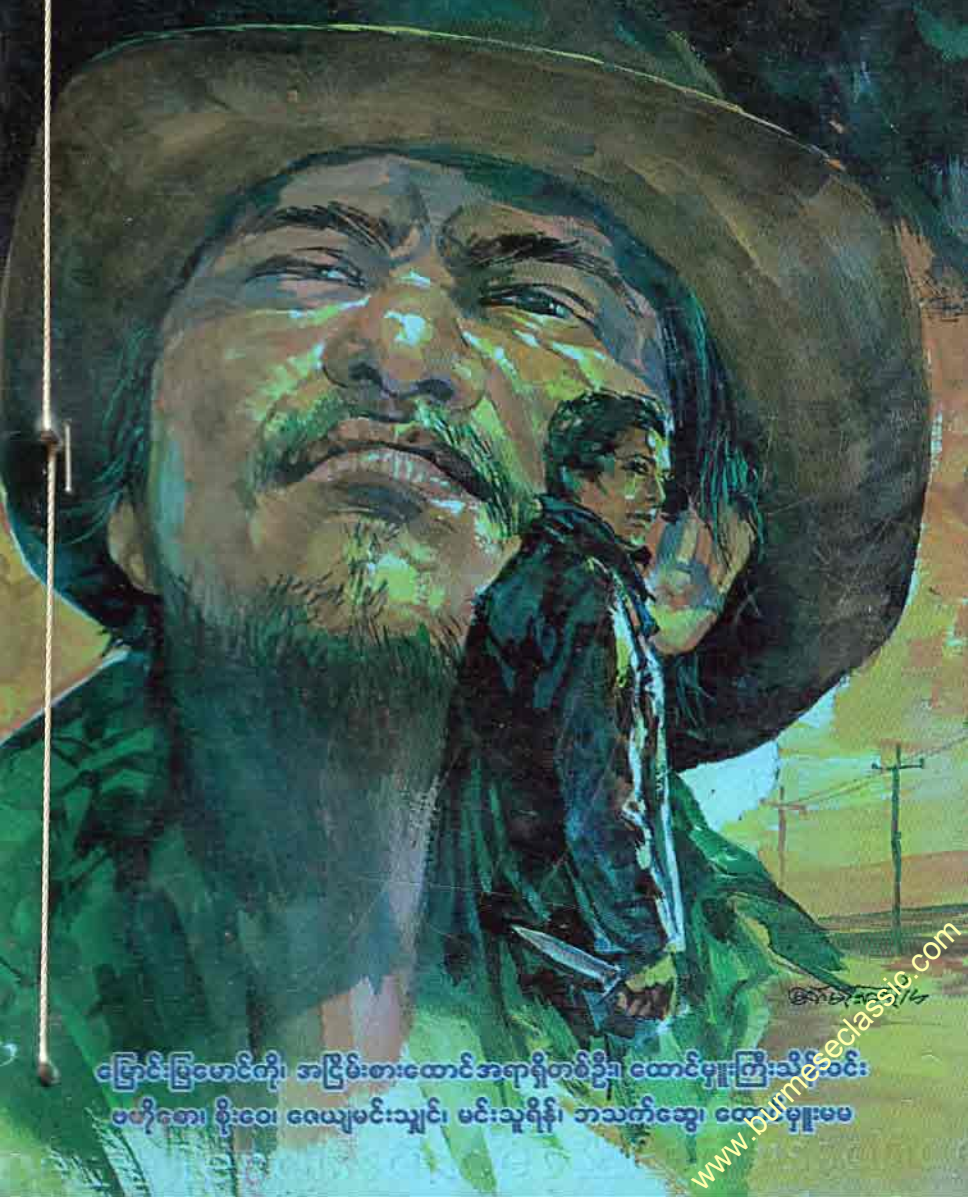
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

စီစဉ်သော

လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူး

အမျိုးအမင်

အကျဉ်းထောင်သုတေသနဝတ္ထုတိုများ

ငြောင်းခြံမောင်ကို၊ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး၊ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း၊
ဖဟိုဇော၊ စိုးဝေ၊ ဂေယျမင်းသျှင်၊ မင်းသူရိန်၊ ဘသက်ဆွေ၊ ထောင်မှူးမေ

စီစဉ်သူ
ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် □ ၂၀၁၄၊ အောက်တိုဘာလ
- အုပ်ရေ □ ၅၀၀
- မျက်နှာပိုး □ Myat Min Han
- ကွန်ပျူတာစာစီ □ Maw Maw (New Idea)
- အတွင်းဖလင် □ Zin Oo & Brothers

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ယဉ်ယဉ်မွန် (မြူးဝေလှုံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၆၅၅)
ဆန်စက်အပိုပစ္စည်းစက်ရုံဝန်း၊ အထက်ပုဇွန်တောင်လမ်း၊ စက်ဆန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသူရိန်ထွန်း (မြ) (၀၄၈၅၃)
သူရိန်ထွန်းစာပေ
အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း၊
စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၁၈၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

ကလောင်စုံ

လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူးအပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သူတ၊ရသ
ဝတ္ထုတိုများ/ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်းနှင့်သူရိန်ထွန်း။ -ရန်ကုန်၊
သူရိန်ထွန်းစာပေ၊ ၂၀၁၄။

၂၅၁-စာ ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ။

(၁) လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူးအပါအဝင် အကျဉ်းထောင်သူတ၊ရသဝတ္ထုတိုများ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁။	လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူး ပြောင်းပြောင်းမောင်ကို	၁
၂။	ကျွန်တော်တို့ ဆိုးသတဲ့လား အငြိမ်းစားထောင်အကျဉ်းတစ်ဦး	၃၅
၃။	လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သတ်၍ အရပ်ထောင့်ခြင်း ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၅၄
၄။	မျိုးဆက်သွေးကို အပြတ်ရှင်းဖမ်းကုဝယ် တုတ်တေ	၇၇
၅။	တန်းစီးမှုကြီးခင်ခင်နှင့်လက်တံ့ပြန်ခွင့် မကြုံသူ ဦးဝေ	၁၁၄
၆။	ပစ္စန္ဒာရင်တောလား လေ့မင်းသျှင်	၁၅၂
၇။	ညကောင်ပေါက်ကျော် မင်းသူရိန်	၁၈၃
၈။	ပြဿနာကျော်တင့် ဘသက်ဆွေ	၂၀၄
၉။	လွမ်းသလေမောင်ကြီး ထောင်မှူးမ	၂၁၄

မြန်မာ့အလင်း
စာတိုက်

ဤကဲ့သို့ ရယ်စရာ စိတ်ညစ်စရာ ခေတ်တွင် ထောင်မှူးရွှေမောင် သည် ပုသိမ်ထောင်ကြီး၌ ရယ်တစ်လှည့်၊ ငိုတစ်လှည့်နှင့် ပရိယေသနဝမ်းစာ ကို ရှာစားနေခဲ့ရလေသည်။ နေ့လယ်တွင် ရယ်စရာကြုံ၍ ညအခါ ငိုစရာ ကြုံခဲ့ရ၏။ အကြောင်းမှာ ညအချိန်တွင် ပုသိမ်မြို့ကို ဗုံးမှန်မှန် လာကြခြင်း ကြောင့်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သောညတွင် ထောင်ဘူးဝကြီးကို မှန်းဆ၍ ပစ်လိုက်သော ဗုံးကြီးတစ်လုံးသည် ဘူးနှင့် ပွတ်ကာသီကာ လွဲ၍ကျလာရာ ဗုံးကျင်းထဲ၌ အောင်းနေကြသော ထောင်မှူးများသည် ခေါင်းချင်း ဝင်ဆောင်ကြ၏။ အကြောက်လွန်သွားသော ထောင်မှူးတစ်ဦးမှာ ဗုံးထိပြီထင်ပြီး မေ့နေ၍ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့က ရွှေမောင်တို့လူလိုက် အတော်ကံကောင်းခဲ့သည်ဟု ဆိုရ ပမည်ဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ပထမ ဗုံးနေသောတွင်းမှ စိတ်မသန့် စိတ်မလုံ ၍ အလံနှစ်ဆယ်မျှဝေးသော ကျင်းတစ်ခုသို့ ရွှေပြောင်းပုန်းအောင်းကြရာ ပထမဗုံးခဲ့သော ကျင်းပေါ်သို့ ဗုံးတစ်လုံး တည့်တည့်ကြီးကျသဖြင့် ရင်တမမ နှင့် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အပြင် ဗုံးနှစ်လုံး၏စပ်ကြား ဗုံးခိုကျင်းတွင် ပုန်းမိခဲ့ခြင်းမှာ နတ်သကြားမ၊ သံညဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

ထောင်ကြီးဘူးဝရှေ့တည့်တည့် ကျလာသော ဗုံးကြီး၏ ကြောက် မက်ဖွယ်ကောင်းပုံမှာ ဗုံးကျရာတွင်းကြီးမှာ ရေပင်ထွက်လာတော့သည်။ ထို နေ့ညအဖြစ်မှာ ဆန်းလည်းဆန်းပါပေသည်။ ထောင်တွင်းမှ အကျဉ်းသား များစွာတို့သည် ဆူညံစွာကြားရသဖြင့် ဗုံးကျင်းထဲမှ ရွှေမောင်သည် ခေါင်းဖြူ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟော... ဟော... အကျဉ်းသားတွေ ထွက်လာပြီဗျ။ အုတ်စိုက် ကြီး ချိတ်တက်နေကြတယ်”

ရွှေမောင်က အလန့်တကြားအော်၏။ ကောင်းကင်တွင် လကလည်း ထိန်လင်းနေသည်။ ရွှေမောင်အော်သံကြောင့် ထောင်မှူးများ ခေါင်းဖြူ ကြည့်ကြပြန်သည်။

“လာဗျာ... ထွက်ဖမ်းရအောင်”
ရွှေမောင်က ဆိုသည်။

[၁]

ခေတ်အပေါင်းတို့တွင် တစ်ခေတ်ပါဝင်သော ဂျပန်ခေတ်သည် စိတ်ညစ်စရာကောင်းသလောက် ရယ်စရာလည်း အလွန်ကောင်းပေသည်။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်ခေတ်ထောင်လောကတွင် ထိုကောင်းနှစ်ကောင်းနှင့် ကြုံကြိုက်ရ၏။

စိတ်ညစ်စရာ အကောင်းဆုံးမှာ အကျဉ်းသားများကိုယ်၌ အဝတ် လုံခြုံမှုမရှိခြင်းနှင့် အဝတ်မရှိ၍ ဂုန်အိတ်စုတ်မှအစ အရာရာကို ဆွဲပတ် ထားကြလေရာ တစ်ထောင်လုံး တောတွင်းသား တာဝံဇာတ်လိုက်များ ဖြစ် နေကြခြင်းပင်ဖြစ်၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ပြီး ဟားတိုက်နေကြရ၏။

အကျဉ်းသားများသာမဟုတ် ထောင်မှူးဝါဒါများပင် ဖြစ်သလို စခန်းသွားဝတ်စားနေကြလေရာ တစ်ကြိမ်က ဝါဒါမှန်း၊ အကျဉ်းသားမှန်း ခွဲမရသော ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ပြီး ချောင် ကပ်နေသော ဝါဒါကိုလှူလှူအား အကျဉ်းသားတစ်ဦးက ပုန်းရိုက်ရန် စောင့်နေ သည်ထင်၍ ဆွဲထိုးမိသဖြင့် အတော်ပင် ကိစ္စများပြီး တဝါးဝါးရယ်ရသော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

တစ်ကြိမ်တွင်လည်း မျက်စိမဲ့သော ထောင်ပိုင်ကြီးသည် မိမိ၏ ထောင်မှူးတစ်ယောက်အား ဘီကလပ်အကျဉ်းသားထင်၍ မောင်းပစ်လေရာ အတော်ပင် ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

၄ မြောင်းမြောင်းကို

“သည်းခံ ... သည်းခံ ... တကာတော်ရေမြေ့ရှင် ဗုံးကြဲတုန်း ရှိသေးတယ်”

ထောင်မှူးတစ်ဦးက ဆို၏။

“ဒီလူတွေ လွတ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ရွှေမောင်က ဆိုပြန်သည်။

“ဒီလူတွေလွတ်ကုန်ရင် ဟိုလူတွေ ကျန်လိမ့်မယ်လေ။ အေးအေး နေစမ်း။ နှင် ရွှေခွက်လိုချင်လို့လား”

နောက်တစ်ဦးက ပြောလိုက်ပြန်၍ ရွှေမောင်တို့လူသိုက် ကြည့် ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေကြ၏။ အကျဉ်းသားများသည် အစုလိုက် အပြုံ လိုက် အုတ်ခိုးပေါ်မှ ညာသံပေး၍ ခုန်ဆင်းနေကြလေသည်။

“အမယ် ... အမယ် ... ဟိုလူက အုတ်ခိုးပေါ် ခြေတွဲလောင်း လေးနဲ့ ဘာများလုပ်နေပါလိမ့်”

ရွှေမောင်က ပြောပြန်သည်။

“အေးလေ အုတ်ခိုးပေါ်ထိုင် နကွတ်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေ တာနဲ့ တူသဗျ”

ထောင်မှူးတစ်ဦးက ပြောလိုက်၍ တဝါးဝါးရယ်ကြပြန်သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... လေယာဉ်ပျံတစ်ပတ် လှည့်လာပြန်ပြီ”

တစ်ဦးက သတိပေးနေသဖြင့် လိပ်ကလေးများကဲ့သို့ ဇက်ပုပြီး တွင်းအောင်းကြရ၏။

လေယာဉ်ပျံသည် ၁၅ မိနစ်ခန့် တဝီဝီ အော်နေလေသည်။ ထို အချိန်တွင် အကျဉ်းသားများ ဘာလုပ်ကြသည်ကို မကြည့်ကြတော့။ ကြည့် ရန်လည်းမလို။ လေယာဉ်ပျံ အသံပျောက်သွားမှ တစ်ချက်ပြုတ်ကြည့်မိရာ အကျဉ်းသားသုံးလေးဦးမျှ ထောင်အပြင်ဘက်အုတ်ခိုး ခြေရင်းတွင် တွေ့ရလေ သည်။ ထိုသူများ ဘာအကြံအစည်နှင့် နေရပ်ပါလိမ့်ဟု တွေးနေကြစဉ် ဘေးကင်း ဖြစ်ကြောင်း ဥသြပေးလိုက်သဖြင့် တွင်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်။

အကျဉ်းသားများ ပြေးပြေး၊ မပြေးပြေး ဂရုမစိုက်နိုင်ကြသေးပေ။ ထောင်မှူးအိမ်တစ်လုံးကို တည့်တည့်ကြီး ဗုံးထိထားသဖြင့် အိမ်တစ်လုံးလုံး ပျောက်သွားသည်ကို မေးကြည့်နေမိကြသည်။

“လာဗျာ ... ဘူးကြီးအောက်ကို ...”

ထောင်မှူးကြီးက ခေါ်လိုက်၍ ထောင်မှူးများ လိုက်သွားကြ၏။ ထောင်မှူးကြီး၏အကြံမှာ အုတ်ခိုးခြေရင်း၌ ယခုတိုင်ရှိနေသော အကျဉ်းသား လေးဦးသည် ထောင်မှူးများအား ရန်မူချင်၍များလားဟု ထင်ထား၏။ ဘူး ကြီးအောက်သို့ ရွှေမောင်တို့ ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသား တစ်ဦးနှစ်ဦး သည် လေးဘက်ထောက်ပြီး မြက်တော ရေမြောင်းဘေးမှ တွားတက်လာ သည်ကို မြင်ရသောအခါ ဧကန္တ ထောင်မှူးကြီးထင်တာ ဟုတ်သည်ဟုထင် လိုက်ကြသည်။

သို့နှင့် ဘာလက်နက်မှမရှိသော ထောင်မှူးများသည် လသာသာ တွင် အုတ်ခဲလိုက်ရှာကြရလေသည်။ ထိုစဉ် အကျဉ်းသားတစ်ဦးအော်သံကို ကြားရ၍ အုတ်ခဲနှင့် လှမ်းထုမည့်ဆဲဆဲ ရွှေမောင်သည် ခဏကြည့်ပြီး တွေ့နေလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းကြပါဦးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ခြေထောက်ကုန်း သွားလို့ပါ”

“ဟော ... ဘယ်နှယ်လဲဗျ”

ရွှေမောင်က ဆို၏။

“ဒီအကောင်တွေ ပလီတာနဲ့တူတယ်။ အခြေအနေ ကြည့်ဦး” တစ်ဦးက အကြံပေး၏။

သို့နှင့် ကြည့်နေကြစဉ် အကျဉ်းသားနှစ်ဦး တရွတ်တိုက် ရောက် လာကြပြီး ရှိခိုးတောင်းပန်လျက် ထောင်ထဲပြန်ဝင်ပါရစေဟု အသနားခံကြ ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်လည်း နေရာမထ အော်သံကြားနေကြရသည်။

“မဖမ်းဘူးကွာ ... ရှုပ်တယ်သွား ... သွား”

ထောင်မှူးတစ်ယောက်က အော်လိုက်လေသည်။

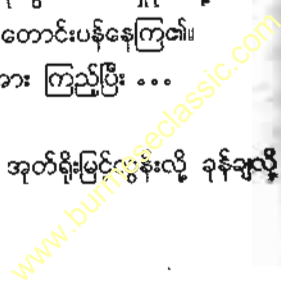
“မလုပ်ပါနဲ့ သခင်၊ ဖမ်းစမ်းပါ။ တရားစွဲပါသခင် ရှိခိုးပါရဲ့”

အကျဉ်းသားများ ညောင်နာနာနှင့် တောင်းပန်နေကြ၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် အကျဉ်းသားအား ကြည့်ပြီး ...

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် ကျိုးရသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သခင်၊ ကျွန်တော် အုတ်ခိုးမြင်ခွန်းလို့ ခုန်ချလို့

၆ မြောင်းမြမောင်ကို

ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတာ အုတ်ရိုးပေါ်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတုန်း။ ဘယ်သူ တွန်းချ လိုက်မှန်း မသိဘူး။’

ထောင်မှူးများ တဝါးဝါးရယ်မိကြသည်။

“လက်စသတ်တော့ မင်းကိုးကွ။ အုတ်ရိုးပေါ် ခြေလေးတွဲလောင်း ချထားတာ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

ထောင်မှူးများသည် ဤကဲ့သို့ ထောပနာပြုပြီး ထောင်ဝါဒါများ၏ အကူအညီဖြင့် ဒုက္ခိတသုရဲကောင်းများအား ထောင်တွင်းသို့ ပြန်သွင်းကြရ လေသည်။ ထိုနေ့ညက စုစုပေါင်းပြေးသူမှာ (၇၀) ကျော်မျှ ရှိပေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်လည်း လူပေါင်း(၈၀)ခန့် ပြေးခွင့်ရသွား၏။ သူတို့ သည် လေယာဉ်လာချိန် တံခါးကို လူအားနှင့် တွန်းခြင်း၊ အောက်ခန်းများ၌ ကျောက်ခုတ်ကို ရိုက်ချိုးပြီး တံခါးကို တအားဆောင်ခြင်းဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ရန် ကြိုးစားကြရာ တစ်ခန်းတလေ ဖွင့်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထောင်မှူးများ၏ သဘောမှာလည်း အသက်စွန့်လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်ခေတ် ရွှေခွက်ကို မလိုချင်ကြ။ လေယာဉ်ပျံအသံ ကြားသည်နှင့်တစ် ပြိုင်နက် ထောင်မှူးများသည် ထောင်ကြီးနောက်ကွင်းသို့ ပြေးကြ၏။ နေ ခင်းနေလယ်ဟူမူ ထောင်တွင်း ဗုံးကျင်းရှိ၍ တော်သေး၏။ ညအချိန်ဆို လျှင် အကျဉ်းသားလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ထောင်မှူးများလည်း ပြေးချင်ရာ ပြေး။ ဖြစ်လာမည့်အကြောင်းတရားမှာ အဓိပတိမင်းတရားကြီး၏ ကုသိုလ် ဟု သဘောထားကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ထောင်မှူးများက အကျဉ်းသားအား ကြေငြာချက် တစ်ခုတော့ ပြုထားလေသည်။

‘သူငယ်ချင်း ... အရပ်သားတို့ ... ဗုံးချချိန်မယ် ပြေးချင်သပ ဆိုရင် လိမ္မာသလို ကြည့်လုပ်ကြပေါ့။ အဲ ... အဲ ... ရိုးရိုးတန်းတန်း အချိန်ဆိုရင် နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ပြေးဖို့ထားလို့ စိတ်တောင်မကူးကြနဲ့ သိလား။ ဗုံးမချတဲနဲ့ပြေးရင်တော့ သူငယ်ချင်းတို့ တို့ကို ရန်စတာပဲ’ ဟူ၏။

သို့နှင့် လေယာဉ်ပျံလာချိန်တွင် အကျဉ်းသားများ ယခင်ကလောက် ကြောက်စိတ်မရှိကြတော့။ သူတို့သည် လေယာဉ်ပျံကို နေ့စဉ် လာလိုကြ ဟန်ရှိလေသည်။ လေယာဉ်ပျံတစ်ချိန်ပြန်သွားတိုင်း ထောင်မှူးများက ထောင် တွင်း လျှောက်ကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်နှယ်လဲ ... သူငယ်ချင်းတို့ တစ်ချီတော့ သွားပြန်ပြီ။ စိတ် မပျက်ကြနဲ့လေ”

ဟုအော်ပြောရာ အကျဉ်းသားများ တဝါးဝါးရယ်ကြလေသည်။

အမှန်မှာ အကျဉ်းသားများ ပြေးလွန်း၍ မင်းကြီးရုံးမှ ထုချေ လွှာတောင်းစာ လာလေရကား လေယာဉ်ပျံလာချိန် ထောင်မှူးများက ထောင် တွင်း စုထိုင်နေကြပြီး အကျဉ်းသားများအား ...

“သူငယ်ချင်းတို့ ... မင်းတို့နဲ့တို့ အတူတူသေပြမယ်ကွ”

ဟု ဟန်ရေးပြထား၍ မပြေးကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သို့နှင့် လေယာဉ်လာတိုင်း အကျဉ်းသားများက တစ်ပြန်တစ်လှည့် စေတနာပြုကာ အော်ပြောကြပြန်၏။

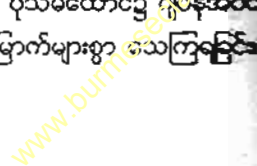
“သခင်တို့ ... သေကုန်လိမ့်မယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့ကို ထားပစ် ခဲ့စမ်းပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သခင်တို့အတွက် ပူလွန်းလို့ပါ”

ဟု လုပ်ကြပြန်သည်။ ထောင်မှူးနှင့် အကျဉ်းသားမှာ ဉာဏ်သာ သူစားတန်း မဟုတ်ပါလော။

ယခင်က အကျဉ်းသားတစ်ဦးတစ်လေ ပြေးသည်ကို ရှေးကြီးနှင့် ကျယ်လုပ်ခံရသလောက် တစ်ကြိမ်တည်း အစုလိုက်အအုံလိုက် ဗုန်းကြဲချိန် ပြေးကြသော်လည်း ထောင်မှူးများက ခပ်အေးအေးပင် ပြေးကြကွယ်တို့ ပြေးကြဟု ထောင်မှူးထောင်ပိုင်တို့ ဘုရားနုလုံးသွင်းနိုင်ခဲ့သော ခေတ်မှာ ဂျပန်ခေတ် ခေတ်ဆန်းချိန်ခါပေတည်း။

ဗုံးကြဲစက်သေနတ်ပစ်ချိန်၌ အကျဉ်းသားဘဝသည် အမှန်ပင် သနားစရာ ကောင်းလေသည်။ နေ့ခင်းနေလယ်တွင် ဗုံးကျင်းထဲ ဝင်နေရ၍ တော်သေး၏။ ညအချိန်ဟူမူ လှောင်အိမ်ထဲ ပိတ်မိနေသော ကြွက်များကဲ့ သို့ ဟိုပြေးဒီပြေး ပြေးနေကြရှာလေသည်။ ဗုံးကျဲချိန်တွင် အကျဉ်းသားများ အသက်ထားစရာမရ ဖြစ်နေကြရှာသည်။

အထူးသဖြင့် ဂျပန်ခေတ်၌ မန္တလေးထောင်တွင် လူပေါင်းတစ်ထောင် ကျော်ခန့် အိပ်ထောင်ကို မီးလောင်စဉ် တံခါးကို ဖွင့်မရ၍ အရှင်လတ်ယတ် မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရသကဲ့သို့ သေကြရခြင်း။ ပုသိမ်ထောင်၌ ဂျပန်အထင် ထောင်တွင်းသို့ ဗုန်းကြဲ၍ အကျဉ်းသားဝါဒါ မြောက်များစွာ သေကြခြင်း။

၁၂၂ ချစ်မြတ်နိုးစွာ

ခပ်သွယ်ထောင် နှော့ထောင်ပိုင်ပိုင်၊ သေတုန်ကြခြင်းတို့သည် ထောင်မှူးများနှင့် အတည်သားများအား ခြောက်လှန်လျက် ရှိကြလေသည်။ သတ္တဝါတို့သည် အသက်သားကို စိုးရိမ်ကြသည်သာ။ သို့နှင့် ဂျပန်တစ်ခေတ်လုံးသည် ခယ်လည်းခယ်ရ၍ ငိုလည်းငိုကြရသော ခေတ်ဖြစ်ခဲ့လေသတည်း။

[၂]

ဂျပန်ခေတ်တွင် တတ်သည့်ပညာ မနေသာဆိုသလို ပရိယေသန ရှာဖွေရင်း ထောင်မှူးပြန်လုပ်မိသော ရွှေမောင်သည် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနှင့် တစ်ခါ ချောက်ထဲကျရန် လက်နှစ်လုံးမျှလိုခဲ့သော အဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ပြန်သည်မှာ ထောင်တွင်းမှ ဤအကျဉ်းသား ထွက်ပြေးမှုပင်ဖြစ်လေသည်။

ပုသိမ်ထောင်တွင်း၌ အိပ်ဆောင်ပေါင်းများစွာ ရှိသည့်အနက် အကျဉ်းသားများတို့သည် ကြီးတိုက်ခေါ် ကြီးသမားများသာထားသော တိုက်ကို အလွန်နှစ်သက်ကြ၏။ ကြီးတိုက်ကို နှစ်သက်ကြခြင်းမှာ ၎င်းတိုက်မှာ အုတ်တိုက်ဖြစ်၍ စက်သေနတ်ဘေးမှ လုံခြုံခြင်း၊ မီးထင်းကိစ္စ စိတ်ချရခြင်းတို့ကြောင့် ထောင်မှူးကြီးအား လျှောက်ထားပြီး အိပ်ကြ၏။

ထောင်မှူးကြီးကလည်း အထူးတလည် ကြောက်တတ်သူများကို တစ်ခန်းလျှင် သုံးလေးယောက်အထိ အိပ်ခွင့်ပြုထားရာ အခန်းပေါင်း ၂၈ ခန်းရှိ တိုက်တွင်း၌ အတော်ပင် လူများလေသည်။ ထိုအချိန်က ကြီးပေးရန် အကျဉ်းသားမရှိ၍ ရိုးရိုးအကျဉ်းသားများကို အိပ်ခွင့်ပြုထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူး ၁၂၃

ရွှေမောင်သည် တစ်နေ့သောညနေ ထောင်ပိတ်ချိန်တွင် ကြီးတိုက်သို့ဝင်၍ လူပေါင်းယူ၏။ ထိုစဉ် အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် ကြီးတိုက်နောက်မှ အပြေးအလွှားပြေးလာပြီး အခန်းတစ်ခန်းတွင် ထောင်ပုံစံအတိုင်း လူပေါင်းယူရန် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စည်းကမ်းကလေးများကို ကြိုက်လှသော ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် ထိုအကျဉ်းသားအား ကျားဟိန်းသကဲ့သို့ ဟိန်းရန် ဟန်ပြင်၏။ သို့ရာတွင် ရွှေမောင် မဟိန်းမဟောက်မီကပင် ထိုသူသည် မျက်စိမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။ သို့နှင့် ဒေါက်တို ရန်လို သူထက်က ရွှေမောင်သည် ထုံးစံအတိုင်း နင်းအော်နေလေ၏။

“သူများတွေ အိပ်တန်းတက်ချိန်မယ် မင်းက သွားချင်ရာ သွားနေတာ ဝိုလ်လားကွ”

အိပ်တန်းတက်ခြင်းဆိုသည်မှာ ကြက်၊ ငှက်များအတွက်သာ သုံးကြသော်လည်း ထောင်တွင်း၌ အကျဉ်းသားများ ထောင်ပိတ်ခါနီး အိပ်ထောင်ပေါ် တက်ကြခြင်းကို မည်သည့်ပညာရှိက ထွင်ပစ်ခဲ့သည်မသိ။ သခုတ်ထိုင်ထိုင်ဝေါဟာရကို ထောင်တွင်း၌ သုံးစွဲလျက်ရှိကြ၏။ ထိုဝေါဟာရကြောင့် အကျဉ်းသားများသည် တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် အိပ်တန်းတက် အိပ်တန်းဆင်းချိန်၌ တိရစ္ဆာန်လိုလို ဘာလိုလို အပြင်လူများ ထင်စရာဖြစ်နေတော့သည်။

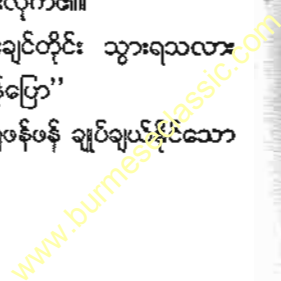
ရွှေမောင်သည် ကြောက်ပါသည်ဆိုမှ ဖိဟောက်တတ်လေသည်။ ထောင်မှူးမင်းဘုရားတို့၏ ထောင်တွင်းဒေါသမှာ အနည်းငယ်ခန့်ကိုပင် ဗာရာဏသီ ချဲ့ချင်ကြသလားမသိ။ ရွှေမောင်ထောင်မှူးသည် ဘီလူးက ကရန်ဆိုင်းစမ်းလိုက်၏။

“မဟုတ် ... မဟုတ်ရပါဘူး ... သခင်၊ ကျွန်တော် နောက်ဖေး သွားနေလို့ ကြာသွားတာပါ”

အကျဉ်းသားသည် ရိုသေစွာ ဖြေကြားလိုက်၏။

“ထောင်ထဲမယ် မင်း နောက်ဖေးသွားချင်တိုင်း သွားရသလားဟင်၊ မင် ဘာအကြံအဖန်ရှိလို့ ကြာသလဲ မှန်မှန်ပြော”

ထောင်ဆိုသည်မှာ အုပ်ချုပ်သူက ကြံကြံဖန်ဖန် ချုပ်ချယ်နိုင်သော နေရာ ဖြစ်လေသည်။

“တကယ်ပါ ... သခင်၊ မအောင်နိုင်လို့ပါ”

“ဟေ့ ... မင်း ထစမ်း။ မင်း နောက်ဖေးကို ငါ့လိုက်ပြ”

ရွှေမောင်သည် ထိုသူ၏ မျက်နှာအနေအထားမဟုတ်၍ ကိစ္စတစ်စုံ တစ်ခုဖြစ်စေ၊ နှစ်စုံနှစ်ခုဖြစ်စေ ရှိရမည်ဟု ထောင်တွက်တွက်၍ ခေါ်နေ တော့၏။ ထိုအခါ အကျဉ်းသားသည် ပို၍ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ ရွှေ မောင်က တင်းတင်းမာမာခေါ်သောအခါ အကျဉ်းသားသည် ကြောက်လွန်း၍ အသားတုန်နေလေသည်။

အင်္ဂလိပ်ခေတ်နှင့် ဂျပန်ခေတ်ထောင်လောကမှာ ထောင်မှူးများ အတော်ပင် ဗိုလ်ကျ၍ ကောင်းခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ရှေးက ပိဘက် (၇) ရက်၊ ကာလပိဘက် နောက်ပိုးတက်၍ ယခုခေတ်တွင် ထောင်မှူးများက အကျဉ်း သားများကို ကျောင်းဆရာသည် ကျောင်းသူကျောင်းသားကို ကြောက်ရသကဲ့ သို့ မစားသာတော့ပေ။ မှန်ကင်းတစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့်၊ ဘုံလုံတစ် လှည့်၊ ငါးပျံတစ်လှည့်ဆိုသည့်အတိုင်း သံသရာစက်လှည့်ဟန် တူပေသည်။

သို့ရာတွင် ‘တူ ...’ ဘဝနှင့်ထူးခြားသော ထောင်မှူးများမှာ သွားလေသူကြီး ဘဝသို့ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် ယခုလက်ရှိ ထောင်မှူးများမှာ တစ်ချက်မှမထူးခဲ့ရဘဲ ဝင်ဝင်ချင်း ‘ပေ’ ဘဝနှင့် ခံနေကြရသည်မှာ သေမည့် အပတ် စစ်ထဲလိုက်မိသည်နှင့် တူလှပေသည်။ ရှေးက လူမျိုးကွဲများ လုပ်ခဲ့ သမျှဒဏ်ကို ယခုအထိ ကုန်းခံနေကြရခြင်းမှာ ရှင်ဘုရင်အတွက် ဝဝက်က ဒဏ်ခံသဘောသို့ သက်ရောက်နေကြတော့သည်။

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားအား ဆွဲချလာခဲ့သည်။ မိလ္လာအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အကျဉ်းသားအား သူ၏ပစ္စည်းကို လက်ညှိုးထိုးပြခိုင်း လေသည်။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းသား၏ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပစ္စည်းသည် မရှိ။ သို့တစေလည်း အကျဉ်းသားက အလျှော့မပေး။ ခွေးဝင်တုတ်သွားသည် ထင်ကြောင်း ပြောပြန်သည်။ ထောင်တွင်း၌ ခွေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင် ရှိ သည်ကား မှန်၏။ ရှိစေကာမူ ခွေး၏အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရ၍ ရွှေမောင် က မကျေနပ်။

“ဟေ့လူ ... မှန်မှန်ပြော ပစ်သွင်းလိုက်မယ်”

ဟု လုပ်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းသားသည် ဘာမှ အကြံ အဖန်မရှိကြောင်း တွင်တွင်ငြင်းရင်း တိုက်သို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ အကျဉ်း

သားအချို့သည် ဘာများပါလိမ့်ဟု ဖြည့်ဖက်ဖြည့် ဖြည့်ဖက်ဖြည့် ထောင်မှူးရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားများ မမျှော်လင့်သော အမိန့်တစ်ခု တို့ ထုတ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ခင်များတို့ကို မယုံနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ည (၅) နံပါတ်ထောင် ပြောင်းအိပ်ကြ။ ကဲ ... ကြာတယ်။ ကိုယ့်အိပ်ရာ ကိုယ်ယူသွား။ သွားဆို ပြန်ပြန်သွား။ အချိန်မရှိဘူး”

ရွှေမောင်က ဤကဲ့သို့ ရာမန်ပွားကာ တိုက်တွင်းမှ မောင်းထုတ် လေရာ တိုက်တွင်းရှိ ဖဲ၊ ကျော်စော၊ ဆေးခြောက်ကျော်စောတို့သည် အသိုက် အအုံပျက်သွား၍လား မသိ။ ထိုအကျဉ်းသားအား အတော် ဒေါပွဲကြလေ သည်။ ယခုခေတ်သာဆိုပါက ထောင်မှူးကိုသာ ဒေါပွဲပြီး ...

“ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘာဆိုင်သလဲ”

ဟု တင်းခံကြပေမည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင်ကား ထောင်မှူး၏ အမိန့် ဩဇာသည် သင်ခုန်းစားက ‘အဘ’ ခေါ်ရပေမည်။

အကျဉ်းသားများသည် ရွှေမောင်၏အမိန့်တော်ကြောင့် ရုပ်ရှင် တွင် ဥစ္စာစောင့် သိုက်ပြောင်းသကဲ့သို့ အထုပ်အပိုးကလေးများနှင့် တသိ ဘာတန်းကြီး ပြောင်းကြရလေသည်။ ထိုနောက် ရွှေမောင်သည် ထောင်ပိတ် ပြီးကြောင်း အချက်ပေးသံချောင်းကို ခေါက်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရွှေမောင်သည် ထောင်ထဲသို့ မကျေနပ်၍ စောစောစီးစီး ဝင်သွားပြီး ကြိုးတိုက်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေစဉ် ပန်း သို့မှ အကျဉ်းသားတစ်ဦးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ဖမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့ ... မင်း စောစောစီးစီး ဘာလာရှာသလဲ”

“မရှာရပါဘူး သခင်၊ တိုက်တန်းစီးကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

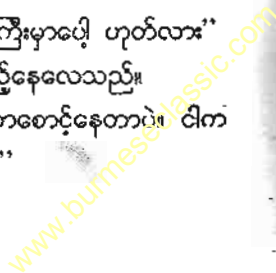
“ဘာကိုစွ”

“သိပ်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး သခင်”

“သိပ်မကြီးတော့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ကြီးမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

အကျဉ်းသားသည် ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့်နေလေသည်။

“အေးလေ ... ဒါကြောင့် ငါလည်း လာစောင့်နေတာပဲ။ ငါက နှစ်အရင် ထောင်ကျတာပါကွာ။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ထောင်စွမ်းပြောနေကျအတိုင်း ထောင်အကြောင်းကို ပိုသိသည်ဟု ဆိုလိုရင်းဖြင့် 'အစ်' လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ပန်းပဲရုံမှ ပန်းပဲဆရာ အကျဉ်းသားမောင်အေးမျက်နှာ ပျက်သွားပေပြီ။ သို့ရာတွင် မောင်အေးလည်း ဝါးလိုက်မှာ လုပ်နေသည်ဆိုသော လူစားဖြစ်သည်။ သူ့အား ရွှေမောင်က မည်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်မေးစေကာမူ အကြောင်းမထူး၍ လွတ်ရပြန်လိုက်ရပြန်သည်။

ရွှေမောင်သည် အစွဲအလမ်းကြီးသူဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သူ၏ တစ်စုံတစ်ခုပဲဟု ထင်မြင်ချက်ကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလွတ်လိုပေ။ သို့နှင့် မနေ့ညက နောက်ဖေးသွားသူအား ထောင်မှူးကို လိမ်ပူဖြင့် တိုက်ပိတ်ရကောင်းမလားဟု တွေးပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအကျဉ်းသားရောက်လာသောအခါ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ကြောက်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဟေ့ ... ဒီအကောင် တိုက်ထဲခေါ်သွား”

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားအား မြင်လျှင်မြင်ချင်း အော်လိုက်လေသည်။

အကျဉ်းသား မျက်လုံးပြူးချေပြီ။ အကြောင်းမှာ တိုက်၊ တန်းစီး တစ်ကျွန်းပြန် အောင်ခသည် နာမည်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။

“ကျွန်တော် မသွားပါရစေနဲ့ သခင်”

အကျဉ်းသားက အသနားခံနေပြန်သည်။

“အို ... မင်း ငါ့ကိုလိမ်တယ်ကွာ။ သွား ... သွား ...”

“သခင် ... ကျွန်တော် မှန်ရာကိုပြောပါမယ်။ မသွားပါရစေနဲ့”

“ပြောမလား ပြောမယ်ဆို လာခွဲ”

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားအား ခေါ်သွားလေသည်။

“ကဲ သာပု၊ ကေတိကာတိလုပ်မနေနဲ့ ငါသိပြီးပြီ၊ ပြောတော့”

ရွှေမောင်က တစ်ချက် အစ်ထုတ်ပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သခင်။ မနေ့က ကျွန်တော် နောက်ဖေးသွားတာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းပဲဆရာကိုအေးက သူ့ပစ္စည်းတွေ ဝှက်ပေးပါဆိုလို့ သွားထားတာပါ”

“ဟေ့ ... ဘာပစ္စည်းတွေလဲကွ”

“သံချောင်းတွေပါသခင်”

ရွှေမောင်သည် သူ့လိုချင်တာတစ်ခု ရသွားသကဲ့သို့ ပျော်သွားပေပြီ။ သို့နှင့် သူသည် အကျဉ်းသားသုအား ပစ္စည်းများဝှက်ထားသော နေရာကိုပြခိုင်းပြီး သိသလောက် အားလုံးပြောပြရန် ချောမော့မေးရာ သာပုက ပန်းပဲဆရာ မောင်အေးခိုင်းသမျှကို ပြောလေတော့သည်။ ဝှက်ထားသော သံကိုသံစတစ်တောင်လောက် တစ်ထွာလောက်များကိုလည်း ကြိုးတိုက်အောက် လေဝင်ပေါက် လက်တစ်လှမ်းမှီလောက်တွင် ဝှက်ထားသည်တို့ တူးဖော်ပေးလေတော့သည်။

ထိုမျှမက အကျဉ်းသားမောင်အေးသည် တိုက်တံခါးတစ်ဖက်ကို သံခြေချင်းကွင်းနှင့် အသေပိတ်ထားသည်ကိုပင် ဖွင့်ထားကြောင်း ညတွင် သံတိုင်ကို လှူဖြင့်ဖြတ်၍ ထွက်ပြေးကြမည့် အစီအစဉ်ကိုပါ အပ်ချမှတ်ချပြောပြီး ၎င်းအား ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်သရွေ့ ချမ်းသာခွင့်ပေးပါရန် တောင်းဆိုစကား ပြောနေလေသည်။

ရွှေမောင်သည် သာပုအား စိုးရိမ်ရန်မရှိကြောင်းနှင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြီး ပန်းပဲဆရာမောင်အေးအား ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။

မောင်အေး ရောက်လာသောအခါ သာပုကိုမြင်သည်နှင့် အတော် ချက်နှာပျက်နေပေပြီ။ ရွှေမောင်သည် မောင်အေးအား စားပွဲရှေ့ထိုင်ခိုင်းပြီး ဝါဒါတစ်ဦးထံမှ တုတ်ကိုဆွဲယူလိုက်ကာ စားပွဲပေါ် ကန့်လန့်တင်ထားဆဲသည်။ မောင်အေးသည် ရွှေမောင်၏ တုတ်ကိုကြည့်၍ အတော်ကြောက်ထာပုံပေါ်နေ၏။

“ကဲ ... မောင်အေး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိပြီး သားပဲ ... ဟုတ်လား။ ထောင်ဖောက်မဲ့ကိစ္စမယ် ဘယ်သူ့ဘယ်သူပါသလဲ။ ဘယ်သူ့ဆီမယ် လွှဲရှိသလဲဆိုတာကို သိသလောက်ပြောပေတော့။ အသားတို့ အနာမခံနဲ့ကွာ”

ရွှေမောင်သည် မောင်အေးအား တိုက်တွန်းလိုက်လေသည်။

ထောင်မှူးများ၊ ပုလိပ်များသည် လူဆိုးများနှင့် အသက်ပေးစားဆွှားပြီး ဖြုနေရသူများဖြစ်၏။ အမှုအခင်းနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမှုပေါ်လာသက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များနှင့် ပြည်သူလူထုတို့၏ အပြစ်တင်ခြင်းကို

၁၄ ။ မြင်းမြဲမောင်ကို

ခံရသည်မက အစိုးရ၏ အာဏာတည်တံ့မှုနှင့် ပြည်သူတို့၏လုံခြုံမှုကို ထိခိုက်သည်အထိ ရာဇဝတ်မှုသည် ဆိုးဝါးလှသည်ကို လူတိုင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ခဲရာခက်ဆစ် ရာဇဝတ်မှုများတွင် ရဲအရာရှိများ ထောင်အရာရှိများတို့သည် တရားခံအား ဦးလေးဘကြီး ညီလေးပြောကာဟု ချော့မော့မေး၍ ရဲခဲသောအမှုသည် ရာဇဝင်တွင် ရှိမည်မထင်။ အထူးသဖြင့် အမြဲတမ်း ခိုးဆိုးနေကြသော ရာဇဝင်လူဆိုးများသည် သာ၍မပြောကြ။

သို့နှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပတ်ကြမ်းတိုက်ပစ်ရတတ်၏။ ထိုသို့ ပတ်ကြမ်းတိုက်ပစ်မှ ရှော့ရှော့ရှုရှုနှင့် တသီတတန်းကြီး ဖော်တတ်ကြလေသည်။ ဤအလုပ်မျိုးကို မည်သည့် ရဲအရာရှိထောင်အရာရှိမှ လုပ်လိုကြမည်မဟုတ်သော်လည်း အိုးရွဲကို စလောင်းရွဲနှင့်ဖုံးမဖြစ်၍ လုပ်ကြရသောအခါ ရဲအရာရှိ ထောင်အရာရှိတို့သည် နာမည်ပျက်ပြန်သည်။

ရာဇဝင်လူဆိုး ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ရုံးတော်၌ ကျွန်တော်လုပ်ပါသည်ဟု အလိုအလျောက် ဝန်ခံသူ ရှားပေသည်။ အကျဉ်းသားတိုင်းသည် ရာဇဝတ်မှုကို မဟုတ်ပါဟု ငြင်းခင်း ထောင်ကျလာကြ၏။ ထောင်ကျပြီးမှ ဟုတ်ကြောင်းမှန်ကြောင်းကို ထောင်မှူးတွေသာ သိကြသည်။ အပြင်လောကမှလူများမှာ သူများပြောနှင့် လွမ်းသူရှိကြ၏။ အမှန်မှာ ၉၅ ရာခိုင်နှုန်းမှာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း တိုက်ခိုက်ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ၊ ဖက်စပ်မှုရှိသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ကြပေသည်။

ရာဇဝတ်မှုကို သူ့အလိုအလျောက် မပေါ်သမျှ ထောင်မချနိုင်လျှင် ပြည်သူလူထုသည် လူဆိုးများကို ဦးခေါင်းပေါ် တင်ထားရပေလိမ့်မည်။ သို့နှင့် အမှုပေါ်ပေါက်စေရန် အမှုလိုက်သူ ရဲအရာရှိများနှင့် လူဆိုးများကို ထိန်းသိမ်းနေရသော ထောင်အရာရှိများအပေါ် သူများပြောနှင့် လွမ်းသင့်မလွမ်းသင့် စဉ်းစားဝေဖန်ကြစေလိုပါသည်။

အလျဉ်းသင့်၍ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က အကျဉ်းထောင်စောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ဝင် လူကြီးလူကောင်း အစိုးရအရာရှိ မဟုတ်သူ တစ်ဦး ရှိလေသည်။ သူသည် အသက်အရွယ်ကြီးသူဖြစ်၍ ထောင်တွင်း ထိရောက်ကြည့်ရှုတိုင်း တိုက်ပိတ်ထားသော အကျဉ်းသားများကို သနားလွန်း၍ ထောင်အရာရှိများ ကြမ်းကြုတ်လှသည်ဟု စွဲမှတ်နေသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူး ၁၅

တိုက်ပိတ်ခံရသော အကျဉ်းသားအား သူသည် လွတ်လပ်စွာ မေးခွင့်ရှိ၍ ထိုလူကြီးသည် ထောင်အရာရှိကွယ်ရာတွင် မေးစမ်းပြီး မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် ထောင်အရာရှိများအား အပြစ်တင်ရေးသားထားခဲ့သည်က များလေသည်။

အချိန်အတော်ကြာသော တစ်နေ့၌ ထိုလူကြီးမင်း၏အိမ်ကို အနုကြမ်းစီးသွား၍ တက်တက်ပြောင်ပြောင်သွားရာ တရားခံကို ပုလိပ်အရာရှိများက ဖမ်းမိ၍ ထောင်သို့ပို့လိုက်လေသည်။ လူကြီးမင်းသည် တစ်နေ့ ထောင်သို့ ရောက်လာပြီး သူ့အနုကြမ်းအစီးခံရပုံကို ပြောပြလေရာ ...

“အန်ကယ်ကြီး ... ဒီအကောင်ဟာ ထောင်ကထွက်သွားတာ ဘာ ကြာသေးလဲ”

ဟုထောင်မှူးတစ်ဦးက ပြောလိုက်၏။ ထိုအခါ လူကြီးမင်းသည်- “ဟေ ...”

ဟု အော်လိုက်၏။

“ဒီအကောင်တွေ ... မသနားနဲ့ နာနာချပေးဗျ”

ဟု ပြောပြီးထွက်သွားရာ ထောင်အရာရှိများ အူနီ၍ ရယ်ကြလေသည်။

သို့ရာတွင် စာရေးသူဆိုလိုသည်မှာ အကျဉ်းသားတိုင်း မဟုတ်ကြပါပေ။ တကယ်ဆိုးလာသော လူဆိုးများနှင့်တွေ့ရသော ထောင်အရာရှိ ရဲအရာရှိတို့မှာ မီးစင်ကြည့် ကကြရသည်ကို အပြစ်တင်သင့် မတင်သင့်ကို သာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မောင်အေးသည် ရွှေမောင်ကို ကြောက်သည်ထက် စားပွဲပေါ်ရှိ တုတ်ကို ကြောက်ဟန်တူလေသည်။

“ပြောကွာ ... မြန်မြန်၊ ဂျပန်ခေတ်ဆိုတာ အခု အသက်ရှိပေခဲ့တော်တော်ကြာ ရှိချင်မှရှိမှာ”

ရွှေမောင်က ဖိဟောက်လိုက်၍ မောင်အေးသည် ၎င်းအား ချမ်းသာမေးရန်မှ အစချီတော့သည်။

“အေးပါ ... မင်းမှန်တာသာပြော၊ ဒီအမှုက ပုတ်လှတ်ခဲ့မယ် တွား သတင်းပေးသူအဖြစ် ငါ ထောင်မှူးကြီးကို ကြည့်ပြောပေးမယ်”

အမှန်မှာ ထောင်ဖောက်ရန် ကြံစည်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သူမျှ သိကြသည်မဟုတ်သေးပေ။ အမှုလိုက်သူ ရွှေမောင်ပြောသမျှသာ ဖြစ်ရန် အကြောင်းရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် မနေ့ညနေက ထောင်ပိတ်နောက်ကျရပုံ နှင့် အကျဉ်းသားများအား ကြိုးတိုက်မှ (၅) နံပါတ်အိပ်ထောင်သို့ မသင်္ကာ၍ ပြောင်းရွှေ့သိပ်ခဲရကြောင်း ရွှေမောင်က ထောင်မှူးကြီးအား ပြောပြသောအခါ ထောင်မှူးကြီးက ...

“အေးဗျ ... တစ်လောက ပုသိမ်ဈေးချိုက နာမည်ကြီး ကျင်စွဲတို့ လူသိုက်ရောက်လာတာတော့ တော်တော်သတိထားရမယ်။ ဒီအကောင်တွေက ပုသိမ်သားတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ လူမိုက်ထိပ်သီး တပည့်တပန်းများသူ တွေလည်း ဖြစ်တယ်။ မကြာခင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ”

ဟု ရွှေမောင်အား သတိပေးခဲ့သည်ကို သွား၍သတိရမိ၏။ ဂျပန်ခေတ် ခေတ်ဦးတွင် ထောင်မှူးကြီးမှာ ထောင်၏အချုပ်အချာ အာဏာပိုင်ကဲ့သို့ဖြစ်နေရာ အကြောင်းရှိက ထောင်မှူးကြီးပြီးက ပြီးနိုင်လေ သည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် ကျင်စွဲတို့အား စိုးရိမ်၍ လုံခြုံသောကြိုးတိုက် တွင် အိပ်ခိုင်းထား၏။

ရွှေမောင်သည် အကျဉ်းသားမောင်အေးအား သိသမျှဖော်ထုတ်ရန် ပြောသောအခါ မောင်အေးသည် ဈေးချိုမှ လူမိုက်ကျင်စွဲ၏နာမည်ကို ကနဦး စပြောရာ အတွေ့အကြုံများသူတို့၏ အတွေးအခေါ်သည် အဖိုးတန်မှန်း ယုံကြည်သွားတော့သည်။

“ကဲ ... ကျင်စွဲတို့က ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျင်စွဲနဲ့ သူ့အမှုတွဲနှစ်ယောက်က ဒီလူသတ်မှုဟာ လွတ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဒါနဲ့ ထောင်ဖောက်ပြေးရအောင် ရုံးထွက်သွားတော့ သူ့အသိတွေကို သံဖြတ်လွှာယူခိုင်းပြီး ဖိနှပ်ထဲမယ် ဝုတ်ပြီး သွင်းလာတယ်။ သူတို့က လွှာတစ်ပိုင်းယူတယ်။ တစ်ပိုင်းကို တိုက်ကဖိုးသီးတို့ကို ပေးလိုက် တယ်။ ကျွန်တော်က ဒီသံတုတ်တွေကို ချိတ်လုပ်ဖို့ ငွေပေးဝယ်လို့ သာပုကို တစ်နေ့တစ်ချောင်းယူပေးပြီး ဖွက်ခိုင်းပါတယ် သခင်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပြေးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ ငွေပေးလို့ အကူအညီပေးတာပါ”

“ဪ ... ဪ ... အခု ဖိုးသီးဆီ လွှာတောင်းရင် ပေးပါ မလား”

“ကျွန်တော် တောင်းပေးပါမယ် သခင်။ သူလည်း နောက်လိုက်ပါ။ ဟိုအကောင်တွေကို ကြောက်လို့ ယူထားရတာပါ။ ကျင်စွဲတို့က ဒီအရေးမယ် မကုရင် ငွေအားနဲ့ တစ်မျိုးတစ်မည် ရန်ရှာမှာစိုးလို့ပါ”

“ကဲ ... ဒါဖြင့် ဖိုးသီးကိုခေါ်ပြီး မင်း လိုက်ခဲ့။ ဟေ့ ... သာပု ဒီသံချောင်းတွေ ထမ်းခဲ့စမ်း”

ရွှေမောင်သည် အမှုမှာ သေချာသလောက်ရှိပြီဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း မိမိမှာ အငယ်ဆုံး ထောင်မှူးဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ ကျန်ရှိသော အလုပ်ကို ထောင်မှူးကြီးအား တာဝန်လွှဲအပ်လို၍ ဖမ်းမိတာ သံချောင်းများနှင့်တကွ သာပု၊ မောင်အေးနှင့် ဖိုးသီးတို့အား ထောင်မှူးကြီးထံ အပ်လိုက်ပြီး မိမိ အလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးမှာ တာဝန်ခံဖြစ်နေ၍ အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေး နေလေသည်။ ဖိုးသီးထံမှ လွှာတစ်ပိုင်းကို ရရှိသဖြင့် လူမိုက်ကျင်စွဲနှင့် အမှုတွဲ ဆုံးဦးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ကာ ထောင်မှူးကြီးသည် ရွှေမောင်၏စားပွဲသို့ လိုက် ထားပြီး စကားပြောနေတော့၏။

“ဦးရွှေမောင်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ ဗုံးချလို့ တစ်ထောင် ငွေ ထွက်ပြေးတာက ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး။ ဖိုးရိုးတန်းတန်းဆိုရင် ကျွန် တော်တို့ အတော်တာဝန်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမှုကတော့ အခုအကောင်တွေက နောက်လိုက်ပါ။ မကြာခင်တော့ ကျင်စွဲတို့ အမှုတွဲပဲ။ ဒီအကောင်တွေ ငြင်းနိုင်မယ်မဟုတ် တော့ ဆက်စစ်ပြီး ကျင်စွဲတို့ကို တရားစွဲရုံပေါ့”

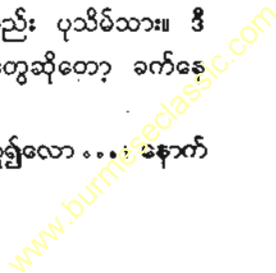
“အေးလေ ... ဒါတော့ လုပ်ရမှာပေါ့။ တစ်ခုခက်တာက ဒီ အကောင်တွေ လွှာပေးဘူး။ မသိဘူးလို့ဆိုရင် ကိစ္စကမလွယ်သေးဘူးဗျ”

“အို ... ရိုက်ပေါ့ခင်ဗျာ”

ရွှေမောင်က ဒါပဲ အကြံပေးတတ်သည်။

“ခက်တယ် ဦးရွှေမောင်၊ ကျုပ်တို့ကလည်း ပုသိမ်သား။ ဒီ အကောင်တွေကလည်း ပုသိမ်သား ဒီတိတ်ဒီတိတ်ကြံတွေဆိုတော့ ခက်နေ တယ်”

ထောင်မှူးကြီးသည် အချင်းချင်းမို့ မျက်နှာပူ၍လော ... နောက် ကျင်စွဲတို့ပြောသလား မသိပေ။

၁၈ မြင်းမြဲမောင်ကို

“ဒါတော့လည်း ထောင်မှူးကြီးသဘောပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က လူငယ်ပဲ”

“လုပ်တော့လည်း လုပ်သင့်လုပ်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးရွှေမောင်လည်း ခဏလာထိုင်ပါလားဗျ”

“ကျွန်တော်လာထိုင်ရမှာက ဘာအတွက်ပါလဲ။ ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်ပါလားခင်ဗျာ”

“ကျုပ်ခေါ်တော့ ခေါ်ထားတယ်။ ခင်ဗျားလည်း လာထိုင်စမ်းပါဦး”

“ထောင်မှူးကြီးခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် အမှန်ပြောရရင် ဒီအကောင်တွေ ဆောင့်ကြားကြားနဲ့ ပြောပုံဆိုပုံကို မကြိုက်ဖူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က စိတ်တိုတိုရယ်။ ကိုးလုံးကန့်လန့်ပြောရင် ခက်လိမ့်မယ်”

“ဟာ ... ကိစ္စရှိပါဘူး။ ဒီအထိမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ရွှေမောင်သည် ထောင်မှူးကြီးစားပွဲသို့ လိုက်သွားရလေသည်။ မလိုက်၍လည်း မဖြစ်ပေ။ ထောင်မှူးကြီးသည် စားပွဲရှိကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၏။ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက လက်ဝဲဘက်စားပွဲစွန့်ကတိုင်၍ ရွှေမောင်က လက်ဝဲဘက်စားပွဲစွန့်က ခွေးခြေတစ်ခုကို ဆွဲ၍ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ဝင်းနီခေါ် ထောင်ကြပ်ချုပ်အမှုထမ်းသည် ကျင်စွဲနှင့် ၎င်း၏အမှုတွဲနှစ်ဦး ခေါ်လာလေသည်။

ထောင်မှူးကြီးသည် ၎င်းတို့သုံးယောက်အား စားပွဲနှင့်ရှေ့ထူတည့် တစ်လံကွာလောက်နေရာတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ရာ ၎င်းတို့သုံးဦး ဆေးကြောင့် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ထောင်မှူးကြီးသည် ကျင်စွဲအား မလိုက်ပြီး ရွှေမောင်၏လက်ဝဲဘက် ထောင်မှူးကြီးနှင့် ရွှေမောင်ကြားမှ ရပ်ခိုင်းလေသည်။

ကျင်စွဲသည် ခပ်တည်တည်နှင့် ထောင်ပုံစံမဟုတ်ဘဲ ခါးဟောင်းထောက်၍ ရပ်နေတော့၏။ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးသည် ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ ရွှေမောင်က ဒုတိယထောင်မှူးအား အဓိပ္ပာယ်မပါဘဲ ကြည့်နေသည်။

“ကဲ ... ကျင်စွဲ၊ မင်းလည်း ပုသိမ်သား၊ တို့လည်း ပုသိမ်သား”

ဒီတော့ အချင်းချင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်။ မင်းကို ငါခေါ်တယ်ဆို။ ဘာကိစ္စလည်းဆိုတာ သိရောပေါ့”

ထောင်မှူးကြီးက အသံမှန်နှင့် ပြော၏။

“ဘာကိစ္စလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး”

ခပ်တည်တည် ခါးထောက်၍ ကျင်စွဲက ပြောလေသည်။

“တစ်ထောင်လုံးသိနေမှ မင်းမသိဘူးလား။ ကဲ ... ဒါဖြင့် ငါပြောမယ်။ ဟောဟို ဝိုးသီးဆီမယ် လွှတ်တစ်ပိုင်းရပြီး တစ်ပိုင်း မင်းဆီမယ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို ပေးစမ်းပါ”

“ဒါ ... ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ခေါင်းထောင်ကြည့်သကဲ့သို့ ရွှေမောင်က ကျင်စွဲမျက်နှာကို မော့ကြည့်မိသည်။ ထောင်မှူးကြီး၏ အသံသည် ပကတိအသံဖြစ်၍ ကျင်စွဲ၏ အသံက မာဆတ်ဆတ် နိုင်လှသည်။

“ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွာ။ အချင်းချင်းခို့ ငါ အေးအေးဆေးဆေး ပြောနေတာ”

ထောင်မှူးကြီး၏လေသံမှာ မာသင့်သလောက်ပင် မဟာသေးပေ။

“ဒါဖြင့် ကြိုက်သလိုလုပ်ကြပေါ့”

ကျင်စွဲသည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်ဟန် ပြောချလိုက်သည်။

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးသည် အံ့ကြိတ်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာနီနီနှင့် လှည့်လိုက်သည်။ ရွှေမောင်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ထောင်မှူးကြီးက ...

“ဘယ်လိုလဲဗျ”

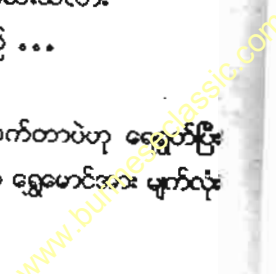
ဟု လှမ်းမေးလိုက်ရာ ...

“ထောင်မှူးကြီးစစ်နေမှ ကျွန်တော် လိုသေးသလား”

ဟု ပြန်ပြောမိသည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် ...

“ထိုင်ဦးလဗျာ”

ဟုလုပ်ပြန်၍ ရွှေမောင်သည် စိတ်ထဲမှ ခက်တာပဲဟု ရွှေမောင်ပြီး နေကြိုက်ဆောင့်ထိုင်လိုက်၍ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်အား မျက်လုံး

၂၀ မြောင်းမြမောင်ကို

ပြုံးနေအောင် ကြည့်နေတော့သည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် စပြီးစစ်ပြန်၏။

“မင်းပြောတာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ထောင်မှူးကြီးအသံ ပြောသည်ကိုပင် ရွှေမောင်က လူငယ်ပီပီ မကြိုက်ချင်ပေ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အမနာပပြောကြလျှင် ပါလီမန်တွင်ပင် လက်သီးထိုးပွဲဖြစ်လျှင် ထောင်ထဲ၌လည်းကောင်း၊ ဂါတံထဲ၌လည်းကောင်း၊ လမ်းပေါ်၌လည်းကောင်း ရိုက်ကြခြင်းသည် မဆန်းဟု ရွှေမောင်က ထင်နေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောပါကော ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကြိုက်သလိုလုပ်”

ကျင့်စွဲသည် စကားပင် မဆုံးသေးချေ။

“ဖြောင်း” ခနဲတစ်ချက်မြည်ပြီး ...

“ဘိုင်း ...”

ခနဲအသံကို ကြားကြရလေသည်။ ထောင်မှူးကြီး ပါးစပ်ဟကာ ထွေးသွားတော့၏။

“ဖြောင်း ...”

ခနဲမှာ ရွှေမောင်လက်ဝါးနှင့် ပါးကို တအားတီးလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ “ဘိုင်း”ခနဲမှာ ကျင့်စွဲပက်လက်လန်လဲခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွှေမောင်သည် လဲသွားသော ကျင့်စွဲအား အကျိုးကော်လံမှ ဆွဲထူပြီး ညာလက်သီးနှင့် တအားဘော်ဒီပိတ်နှင့် ဆင့်ထိုးလိုက်ရာ ကျင့်စွဲသည် လုံးဝ သတိမရတော့ပေ။

ရွှေမောင်လုပ်လိုက်သည်မှာ မြန်လွန်း၍ ထောင်မှူးကြီးရော ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီးပါ အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် ဖြစ်သွားကြရင်း-

“ဟေး ... ဦးရွှေမောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာတုံးဗျ”

ထောင်မှူးကြီးက ထအော်တော့သည်။

ရွှေမောင်သည် ကျင့်စွဲ၏ တပည့်နှစ်ယောက်ဆီသို့ ဆက်သွားပြီး တစ်ဦးအား ပါးကို ချပစ်လိုက်ပြန်သည်။ နောက်တစ်ဦးအား လက်သီးနှင့် ထိုးရန်အလုပ်ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီးက ပြေးဆွဲထား၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... လွှမ်းမလား၊ မပေးဘူးလား ပြော”

ရွှေမောင်အော်လိုက်သောအသံသည် ဟိန်းသွားပြီး ဒုတိယထောင်မှူးကြီးလက်မှ ရုန်းကန်ကာ ထောင်ကြပ်ချုပ်၏လက်မှ တုတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ အရိုက်မခံရသေးသူက စကားစပြောတော့သည်။

“ကိုကျင့်စွဲဆီမယ် ရှိပါတယ်ဆရာ”

သူ၏အဖြေကြောင့် ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီးသည် ပြုံးလိုက်သည်။ ထောင်မှူးကြီးသည် နောက်တစ်ယောက်အား လှမ်းမေးနေသည်။

“ဟုတ်သလားကွ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ထိုသူသည် နာကျင်သောပါးကို ပွတ်၍ နေလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျင့်စွဲတော့ သတိမရသေးပေ။

ရင်တမမဖြစ်နေသော ထောင်မှူးကြီးသည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ကျင့်စွဲအားတစ်လှည့်၊ ရွှေမောင်အားတစ်လှည့် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးပြူးနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

ရွှေမောင်သည် ဘာကြောင့်မသိ ထောင်မှူးကြီးကိုသာ စိတ်ဆိုးနေ၏။ သူသည် လက်ထဲမှတုတ်ကို မချသေးဘဲ ခွေးခြေကို ဆွဲထိုင်လိုက်စဉ် ထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်အား အပြစ်တင်စကား စပြောတော့၏။

“ဦးရွှေမောင်က သိပ်ခက်တာပဲ။ ဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလို့”

ထောင်မှူးကြီး လှမ်းပြောလိုက်မှ ရွှေမောင်က သူ၏အတွေးဖြင့် ခြိမ်းစိတ်ဆိုးသွားပြန်သည်။ ထောင်မှူးကြီးပြောပုံမှာ တရားခံများရှေ့၌ ဆွင့်တော်သော စကားဖြစ်ပြီး ရွှေမောင်သာဆိုး၍ သူတို့က မဆိုးကြောင်း ထုတ်ပြောပြောသည်ဟု ယူဆသည်မက ဤကဲ့သို့ ထိုးကြိတ်လိုက်ခြင်းမှာ တရားခံတစ်ဦးက မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ပုံအပြင် ထောင်တွင်း၌ ထပ်မံပြီး ရာဇဝတ်မှ ကျူးလွန်ချိန်တွင် ထောင်၏ဂုဏ်သရေကို ဆယ်လိုက်ခါမှ အစဉ်အတိုက် အရူးလုပ်ခြင်းခံရ၍ ပိုပြီး ဒေါပွလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲတွင် ထောင်တွင်း၌ ဆိုးပေနေသည်ကိုပင် ငှက်ဖျောပွဲနှင့် ကန်တော့ထားရမလားဟု စိတ်ကူးပေါ်နေ၏။ သို့ရာတွင် အထက်မှ ဆိုသည့်အတိုင်း အောက်လူဖြစ်သည့်အပြင် တစ်အိမ်တည်း၊ ညီလိုအစ်ကိုလိုနေကြသည်လည်း ဖြစ်ရကား ရွှေမောင်သည် စိတ်ကိုအတော်ထိန်းပြီး ပြောလိုက်

၂၂ ❀ မြောင်မြောင်ကို

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်ကို မခေါ်ကြ ပါနဲ့လို့”

“အေးလေ ... ခင်ဗျားကို ဒီလိုလုပ်ရအောင် ခေါ်တာမှမဟုတ်ဘဲ လား။ ကျုပ် လူကြီးပဲ ကျုပ်ဟာကျုပ် လုပ်သွားမှာပေါ့”

ရွှေမောင်သည် ထောင်မှူးကြီးပြောပုံနှင့် စိတ်ကို ထိန်းမရအောင် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ရွှေမောင်အား ကြည့်နေသော ဒုတိယ ထောင်မှူးကြီး သည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ထောင်မှူးကြီးတစ်လှည့် ရွှေမောင်တစ်လှည့် ကြည့် နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တော့ ဗိုက်မိပါပြီ။ ဒါဖြင့် မထူးတဲ့ အတူတူ ဒီအကောင်ကို အသေရိုက်ပါရစေ။ ကျွန်တော့်ကို လူသတ်မှုနဲ့ တရားစွဲကြပါတော့”

ရွှေမောင်ပြောပြီး ထလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးသည် လန်ဖြန့်သွား ကာ ...

“အို ... အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျား၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျား”

ဟု ကာဆီးပြီး ရွှေမောင်ကို ပြန်ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် ရွှေမောင်က ခေါ်ပွကာ ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ကြည့်ရာ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက တစ်ဖက် သို့လှည့်ကာ ရယ်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီး က မမြင်ပါချေ။

ထောင်မှူးကြီးသည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်စဉ် ဒုထောင် မှူးကြီးက စကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြော၏။

“ဒါတွေ ထားကြပါတော့” ဟို ... သတိမရတဲ့လူ ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲ”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးအပြော ထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်ကို သူ တာဝန်ပေးဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်မိလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ပြောပါကော တစ်ဆက်တည်း ရိုက်သတ်လိုက်မယ် လေ။ ဘာသတိမရတာလဲ။ အခု ... သေချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့အကောင် ဖနောင်နဲ့ပေါက်ရင် အခု ထထိုင်မယ်။ ကဲ ... ဘယ်နှယ်လဲ”

လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူး ❀ ၂၃

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ရယ်ပြန်သည်။ သူသည် အလွန်ခေါင်း အေးဟန်ရှိ၏။

“ကဲ ... ကဲ ... ဦးရွှေမောင်၊ ထပ်လည်း မလုပ်ပါနဲ့။ ကျုပ် သတိရအောင် လုပ်ပါမယ်”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးသည် အနီးရှိ သောက်ရေတစ်ခွက် သွားယူ ပြီး ကျင်စွဲ၏မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲပက်လိုက်ရာ ကျင်စွဲသည် ဟိုဘက်နံစောင်း မှ ဒီဘက်နံစောင်းသို့ လှည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရွှေမောင်သည် ကျင်စွဲ၏ ရင်ဘတ်အင်္ကျီကိုဆွဲပြီး ... “ထိုင်စမ်းကွ”

ဟု အော်လိုက်ရာ ကျင်စွဲသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် ထထိုင်တော့ ၏။ ဒုတိယထောင်မှူးကြီး ပြုံးပြန်သည်။

“ကဲ ... မင်းဆီမယ် လွှဲရိုတယ်လို့ မင်းလူတွေက ပြောနေပါပြီ တွာ။ ပြောလိုက်ပါတော့”

ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ဆက်ပြောလိုက်သည်။ ကျင်စွဲသည် သူ၏အမှုတွဲနှစ်ဦးကို စောင်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့တပည့် ဗျားသည် မျက်တောင်ကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်နေကြ၏။ ကျင်စွဲသည် ဒေါသ ထွက်ပုံလျှိုး ...

“ကျွန်တော့်ဆီတော့ မရှိဘူး။ ဒီအကောင်တွေဆီမှာ တောင်းပါ” ဟု လုပ်နေပြန်၏။ ထိုအခါ ရွှေမောင်က နားကလောလာ၍ မဖြစ်

နူးသွားမှပဲဟု စိတ်ကူးပေါက်လျက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ ထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင် ရိုက်လေဦးမည်ထင်ကာ ...

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့။ ဟေ့ ... ကျင်စွဲပြောလိုက်ကွာ။ ပြောလိုက်ကွာ”

ဟု အတင်းအော်နေ၍ ကျင်စွဲသည် ကြောက်လန့်ပြီး ... “ကျွန်တော် ပေးပါမယ်”

ဟု တစ်ချက်တည်း ဝန်ခံပါလေသတည်း။

မှူးကြီးအား ဝေဖန်သူတစ်ဦးသာ ရှိသည်။ ထိုသူမှာ ဒုတိယထောင်မှူးကြီး ပင်ဖြစ်၏။

“ဟုတ်သားပဲဈာ ... ထောင်ကောင်းဖို့ အမုန်းခံပြီးလည်း လုပ်ရ သေးတယ်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်လို့လည်း လုပ်ရသေးတယ်။ ကံ ... အခု ကြည့်စမ်း။ ဟိုတုန်းက ကံတကောလေပုံကြံတုံလူတွေအပေါ် သူက အသာ တလေးနိုင်သွားပြီ။ ဒီအမှုတုန်းက ဒီအကောင်တွေ ဦးမကျိုးရင် ခက်တောင် ခက်သေးတယ်”

ဤကဲ့သို့ပင် ဒုတိယထောင်မှူးကြီးက ရွှေမောင်ဘက်မှ အားပေး တူညီ ဝေဖန်ဖော်ရပါသည်။

သို့ရာတွင် ထောင်မှူးကြီးသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းနာမည်ကောင်း သူလို၍ ပြောခဲ့လုပ်ခဲ့ဟန်မတူပါ။

ရွှေမောင် လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်မသွားအောင် တားဆီးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျင့်စွဲ၏ နောက်ဆုံးလွှာအကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်းမှာ ထောင် မှူးကြီးက ရွှေမောင်ထံအသွား ရိုက်တော့မည်ထင်၍ ပြူးကလဲဆန်ပြာ ထဆွဲ သဖြင့် ကျင့်စွဲက တကယ်ထင်ပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးသွားသည်ကို ပြောကာ ခေါ်ဆုံးလည်း ဖြစ်ကြပြန်သည်။

ကျင့်စွဲတို့၏ လူသတ်မှုမှာ တော်တော်နှင့် မပြီးပြတ်ဘဲ အချုပ်ဘဝ သူ့ထံ ခြောက်လမျှ ကြားသွားလေသည်။ လူသတ်မှုမှာ ထင်ရှားလွန်း၍ သူတို့က ကြီးဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ထောင်ဒဏ်ဖြစ်စေ ကျမည်ဟု ပြောဆိုနေကြ ၏။ နောက်ပိုင်းအချိန်၌ ကျင့်စွဲ၏နေထိုင်မှုမှာ ထောင်သို့ ရောက်စကဲ့သို့ မထုတ်တော့ပေ။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာသံညာသံမျှမကြားရတော့။

သို့နှင့် တစ်နေ့တွင် ကျင့်စွဲတို့ အမှုဆိုင်ရန် ရုံးထွက်သွားကြရာ မှူးကြီး ထောင်အပြန်တွင် ပုလိပ်များနှင့် ဆူညံစွာ ဝင်လာကြ၍ ရွှေမောင် သည် ထွက်ပြီး ပုလိပ်ရော၊ အချုပ်သားများပါ ဟောကလိုက်တော့မှ အားလုံး ပြေးကြလေသည်။ သို့ရာတွင် ထူးဆန်းသောစကားကို ကြားရသည်မှာ ကျင့်စွဲတို့လူသိုက်အား ဤမှုနှင့် ပတ်သက်သရွေ့ လွှတ်ပစ်ရန် ရုံးအမိန့် ထုတ်ပြန်သည်ဟူသတည်း။

လူဆိုးကြီး ကျင့်စွဲနှင့် အပေါင်းငါတို့အား ထောင်မှူးကြီးသည် အပြင်နဲ့သို့ထုတ်၍ တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထောင်အပြစ်ဒဏ်ဖြင့် အမှု ကို ပြီးစီးလိုက်လေသည်။ ထောင်အပြစ်ဒဏ်မှာလည်း မသက်သာလှပါ။ ဒေါက်ခြေချင်းခတ်ပြီး တိုက်ဒဏ်တစ်လစီ ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ တိုက် ဒဏ် တစ်လပြီးသည်တိုင်အောင် စိုးရိမ်ရသူအဖြစ် ဒေါက်ခြေကျင်း တန်း လန်းနှင့်ပင် အမှုမပြီးမချင်း ထားလေတော့၏။

လူဆိုးကြီး ကျင့်စွဲမှာ အပြင်တွင် နာမည်ကြီးသော်လည်း ထောင် သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဟု ကြားရလေသည်။ သို့နှင့် မိုက်ဂုဏ် အားကိုးနှင့် ထောင်ရောက်သည်တိုင်အောင် ထောင်ထဲ၌ လူမိုက်လုပ်နေက ထောင်မှူးထောင်ပိုင်တို့ လက်မြှောက်ထားလျှင် နေချင်သလိုနေရသည်ဟု သူများပြောသည်ကို ကြားဖူးသဖြင့် ထောင်မှူးများအား စမ်းကြည့်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း တစ်ဆင့်ကြားရသည်သာမက ကြားရပုံနှင့် တွေ့ရပုံမှာ တက်တက် စင်လွဲနေသည်ဟု ပြောသည်ကိုလည်း တစ်ဆင့်ကြားသိရလေသည်။

ကျင့်စွဲလိုလူကိုပင် မရှောင်သော ရွှေမောင်လည်း အချောင်အတော် နာမည်ကြီးသွားရာ ထောင်တွင်းသို့ ရွှေမောင်ဝင်သွားတိုင်း မီးခိုးတိတ် ဖြစ် နေတော့သည်။

ထောင်ဖောက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်အိမ်တည်းပင် နေကြလင့် ကစား ထောင်မှူးကြီးနှင့် ရွှေမောင်တို့ ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားကြ၏။ ထောင်

“ဖိုးရွှေမောင်ရယ် ...လည်လှချည်လားဟာ၊ အခါမကောင်း တာလ မကောင်း”

ထောင်မှူးကြီးသည် ညဆယ်နာရီကျော် မှောင်နှင့်မဲမဲဖြစ်နေသော ဗုဒ္ဓိပျံကို လျှောက်လည်ပြီး ပြန်လာသော ရွှေမောင်အား ဆီး၍ပြောလိုက် ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့နေလို့ နည်းနည်း ကြာသွားပါတယ်”

ရွှေမောင်က လှေကားတစ်ဝက်က ပြန်ပြောလေသည်။

“ဟေ့ ... ဒုတိယကြီး ခင်ဗျားလူ ကြည့်ပြောထားဦး။ တော်တော် ကြာ ကျင်စို့တို့လူသိုက်နဲ့တွေ့လို့ အူကိုပွေ့ပြီး ပြန်လာရဦးမယ်”

ထောင်မှူးကြီးက အိပ်ရန်ဟန်ပြင်နေသော ဒုတိယထောင်မှူးကြီး အား လှမ်းတိုင်ပြန်သည်။

“ဟေ့ ... ဖိုးရွှေမောင် လူဆိုးညှိုးရင်သေတယ်ဆိုတာ ကြားဖူး သလား။ သိပ်အတင့်မရဲနဲ့နော်။ အုတ်ရိုးလေးဘက်မယ် ဗိုလ်ကျလို့ရမှာ ကိုယ့်လူ့ ခင်ဗျားလည်း ပညာရှိပဲ။ နက်ဖြန် ဗုဒ္ဓဟူ။ သန်ဘက်ခါ သောကြာ၊ ဖိန်းနွဲ့ကျ ဘာနေလာမလဲ တွေးကြည့်ပေါ့။ ဟား ... ဟား ...”

ဒုတိယကြီးက အိပ်ရာမှ ဟားတိုက်ပြီး ပြောနေ၏။

အမှန်မှာ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ဒုတိယထောင်မှူးကြီးတို့သည် ရွှေမောင် ၏အပေါ်တွင် ညီရင်းအစ်ကိုများကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်သတိပေးကြခြင်းပင် ဖြစ် လေသည်။ နောက်နေ့များတွင် ညထွက်လိုက ရွှေမောင်က တစ်ဦးတည်း မလွှတ်ကြ။ ဟိုအနား၊ ဒီအနားသွားက သူတို့ပါ လိုက်တတ်ကြ၏။ သို့နှင့် ရွှေမောင်သည် ညမလည်ဖြစ်တော့ပေ။ ခဏတဖြုတ်သွားလျှင်လည်း ကိုယ် ဆီးလက်စောင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း အမြဲ ခါးတွင်ထိုးထားလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သော် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ရွှေမောင် အားလပ်ခွင့်ရ၍ ပိုး လုံချည်၊ ဘလေဇာကုတ်နှင့် စမတ်ကျကျ ဈေးချိုသို့ နံနက် ၈ နာရီအချိန် လျှောက်လည်ရန် ထွက်သွားလေသည်။ ဂျပန်ခေတ်ဖြစ်၍ ဈေးမှာ နံနက်ပိုင်း ခဏမျှ ရောင်းဝယ်ကြပြီး နေ့လယ်တွင် လူမရှိသလောက်ဖြစ်လေ့ရှိ၏။ သို့ နှင့် နံနက်ပိုင်းလျှောက်ကြည့်ရန် ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရွှေမောင်သည် ဈေးတစ်ဝိုက်ကို တစ်ယောက်တည်း တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့်နှင့် တစ်နာရီမျှပတ်ပြစ်ပြီး အနည်းငယ်ဆာလာသည်နှင့် အနီး ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဝင်သွားလေ သည်။

နံနက် ၉ နာရီခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်လည်း လူမရှိ ကြတော့ပေ။ သို့ရာတွင် လူတစ်ဦးတော့ ဆိုင်တွင်းသို့ မျက်နှာလှည့်ပြီး ခွေးခြေပေါ်တွင် မထိုင်ဘဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်ဖက်ရည်သောက် နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ရွှေမောင်သည် လက်ဖက်ရည်မှာပြီး ထိုသူ၏ လက်ယာ ဘက်ရှိ ခွေးခြေတစ်လုံးကို ဆွဲထိုင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သကြားနည်း နည်း။ နို့များထည့်ရန် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူအား လှမ်းပြော လိုက်စဉ် ...

“ဟော ... ထောင်မှူးပါလား”

ဟု မိမိဘေးမှ နှုတ်ဆက်သံကြား၍ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု ငှေ့ညှိ ကြည့်လိုက်ရာ ရွှေမောင်လည်း ...

“ဟော ...”

၂၈ မြောင်းမြမောင်ကို

ဟု တစ်ခွန်းပြောပြီး ခါးတွင်ထိုးထားသော ဓားအရိုးကို ကိုင်ပြီး ရက် ဖြစ်သွားလေသည်။ ဘေးတွင်ကပ်ထိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်သူမှာ လူဆိုးကြီး ကျင်စွဲပင် ဖြစ်ချေ၏တကား ...

ရွှေမောင်သည် ဓားမြှောင်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားပေပြီး လှုပ်လှုပ်ယှက်ယှက်ဖြစ်စေ တစ်စုံတစ်ခု အမနာပပြောသည်ဖြစ်စေ ဘယ် ဘက်နှင့်ရရာဆိုပြီး ညာဘက်နှင့်အထိုးပဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ တစ်ခါ စိတ်က မလုံမလဲဖြစ်လာပြန်သည်။

“တစ်ယောက်ချင်းတော့ သူထိုးကိုယ်ထိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့တပည့် များနှင့် ဝိုင်းလုပ်ရင် ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းခံရမှာ သေချာသည်။ ငါ ထွက်သွားမှပဲ ထင်ပါရဲ့”

ဟု အတွေးဝင်လာပြန်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်အတွေးတစ်ခုက ဝင်လာတော့၏။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာထားပြီးမှ ထွက်သွားရင် ကြောက် မှန်းသိ လိုက်ရိုက်ရဲ့ပဲ။ ဘယ်သူက ဝင်ရိုက်ရိုက်အနီးကပ်ထိုင်တဲ့ ကျင်စွဲကို သာ လက်မလွတ်စေနဲ့။ လူဆိုးလည်း ချီပေါက်ပါမနေဘူး။ ရှောင်လို့မှ မလွတ်တာကြီး ဒီအကောင်ကိုသာ အသေထိုးပေတော့’

ဟု ရွှေမောင်၏ စိတ်သည် ခဏချင်း အမျိုးမျိုးတွေးပစ်လေသည်။ သို့နှင့်ပင် လက်ဖက်ရည်ခွက်သည် ရွှေမောင်ရှေ့ရောက်လာ၏။

“ထောင်မှူး ... ဘာကိစ္စလာသလဲ။ တစ်ခါမှ လမ်းထွက်တာ မတွေ့ပါလား”

ဤကား ကျင်စွဲ၏ ဒုတိယမေးခွန်းဖြစ်၏။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဘာကိစ္စလာရမှာလဲ”

ရွှေမောင်က ခပ်တိုတိုပင် ဖြေလိုက်သည်။ ၎င်း၏မေးပုံကို ထောက် ၍ ရွှေမောင်က အမျိုးမျိုးစဉ်းစားသည်မှာ တစ်ခါမှ လမ်းမထွက်ဘူးလား မေးခြင်းသည် မိမိအား စောင့်ကြည့်ခြင်းဖြစ်ရမည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဘာလုပ်ရတာလဲ မေးခြင်းမှာ သက်သက်ရန်စခြင်းဖြစ်ရမည်။

ရွှေမောင်သည် ခပ်တင်းတင်း ခပ်တိုတိုဖြေပြီး ဝဲယာကြည့်လိုက် ၏။ ဝဲယာ ကြည့်ခြင်းမှာ ဟိုချောင်း ဒီချောင်းက ပုလင်းများ အုတ်ခဲများနှင့် ပစ်မလားဟု တွေးမိ၍ဖြစ်၏။

“ထောင်မှူးကို အကောင်းမေးတာပါ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ထောင်မှူး က ကျွန်တော့်ကို အငြိုးမပြေသေးဘူးထင်တယ်။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ကျင်စွဲ၏ တတိယမေးခွန်းသည် မခံလေးစားနိုင်လှ၍ ရွှေမောင် သည် လက်ဖက်ရည်ကိုမသောက်ဘဲ ဓားမြှောင်ကို ဘာလေဘေကုတ်ကွယ်၍ အစ်ဝက်ဆွဲနုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟဲ ... ဟဲ ... အေးလေ ... အငြိုးမပြေသေးဘူးဆိုတော့ အယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုရိုက်လို့လဲ။ ဟဲ ... ဟဲ ...”

ရွှေမောင်သည် ကြောက်သော်လည်း ပြေးခဲစေဟု ပြန်ဟစ်လိုက် ၍ ညာဘက်လက်ကတော့ ဓားမြှောင်အသင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဟေ့ ... ပေါက်ဖော်၊ ပေါင်မုန့်ယိုသုတ်၊ ဝက်သားပေါင်း အစုံချ သေဟေ့”

ကျင်စွဲသည် ရွှေမောင်ပြောသည်ကို ပြန်မပြောဘဲ တရုတ်အား မုန့်များချခိုင်း၍ ကြည့်နေရလေသည်။ ရွှေမောင်စိုးရိမ်သည်မှာ ကျင်စွဲသည် အနားမှ တသွားပြီး နောက်ဖေးချောင်ရှိ သူ၏တပည့်များကို မျက်စိပြ မှီလေမလားဟု စိုးရိမ်၍ လက်ဖက်ရည်ပင် မသောက်နိုင်တော့ပေ။ ထို မုန့်နှင့်တွင် တရုတ်သည် မုန့်များကို ရွှေမောင်ရှေ့ လာချပေးနေ၏။ ရွှေမောင် ထမထင်သည်မှာ ကျင်စွဲသည် သူ့ဟာသူ့စားရန်မှာသည်ဟု ထင်နေ၏။

“ကဲ ... စားပါဦး ထောင်မှူး။ တွေ့တဲ့အခါ စားစမ်းပါ”

ကျင်စွဲသည် ယခင်စကားကို ဖြတ်ပြီး မုန့်ကို အတင်းကျွေးနေပြန် ၍ ရွှေမောင်သည် ...

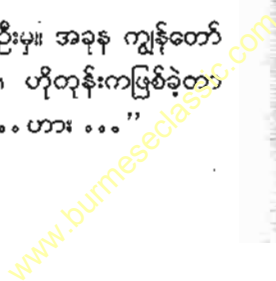
“ဟင် ... ဘယ်လိုပါလိမ့်”

ဟု တွေးပြီး ဓားကို ဓားအိမ်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်ပြန်သည်။ သို့ရာ တွင် အရိုးကိုကား လက်မလွှတ်ပေ။

“ကျွန်တော် ဒါတွေ မကြိုက်ပါဘူး”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့စားဦးမှ။ အခုန ကျွန်တော် သာက ထောင်မှူးကို ရန်စတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုတုန်းကဖြစ်ခဲ့တာ သို့ လို့ မေးမိတာပါ။ အထင်ပလွဲပါနဲ့။ ဟား ... ဟား ...”

ကျင်စွဲက ပြောပြီးရယ်ပြန်သည်။

၃၀ ။ မြောင်မြောင်ကို

“အေးလေ ... သတိရဆိုလည်း ရပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ပြော ... ထောင်မှူး၊ မုန့်လည်း စားပါဦး”

မုန့်ခွက်ကို တိုးပေးပြန်သည်။

“ခင်ဗျား ထောင်အကြောင်း သိခဲ့ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။ ထောင်ထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ လမ်းမယ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အမနာပပြောကြရင် ယောက်ျား မုန့်ရင် ရိုက်ပြီးသားပဲ။ ဟုတ်မဟုတ် ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်”

“ကြိုက်တယ် ထောင်မှူး၊ ဒါ ဟုတ်တယ်”

“အေး ... ဒါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လည်း သွေးနဲ့သားနဲ့ လူတွေ့ ပီတစ်ရာသားကို ထိန်းနေရတဲ့လူတွေ့။ ထောင်ထဲရောက်လာပြီး အောက်က လည်းကု၊ ဟာ ... လချဲ့လည်း မလျော့ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်တို့တော့ မခံတဲ့ အထဲကပဲ တမင်သက်သက်တော့ သူများကို စော်ကားဖို့ဆိုတာ ဝေးပါသေးတယ်”

“ဟာ ... သိပ်ကြိုက်တယ် ထောင်မှူး၊ ကျွန်တော် ပြန်တွေးကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် စလွန်တာပဲ”

“နောက်ပြီး တစ်ခုရှိသေးတယ်။ မိုက်တယ်၊ ရင်းတယ်ဆိုတာလွယ်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ ခင်ဖို့က တော်တော်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ကြဘူး။ ယောက်ျားဆိုတာ ရောက်ချင်တာရောက်တာ၊ ယောက်ျားရဲ့သင်္ချိုင်းဟာ တစ်နေရာမှာ အမြဲမရှိပါဘူး”

“ထောင်မှူးပြောတာ သိပ်ဟုတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ‘ထောင်မှူးနဲ့ လူဆိုးဟာ ကြုံတတ်ပါတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ထောင်မှူးတွေကသာ လူဆိုးကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်ရှိရမယ်။ လူဆိုးတွေက လုပ်ချင်ပါပြီလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ လူမရွေးဘူးဗျို့။ ခင်ရင်ခင်တာပဲ။ အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အနိုင်တော့မခံနဲ့ မတရားတာတော့ မခံဘူး”

“ဒါ ဟုတ်တာပေါ့။ ထောင်မှူးအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော် အကဲခတ်ပြီးသားပါ။ ကဲ ... စားစမ်းပါဦး ကြိုတုန်းကို”

“ကျွန်တော် တကယ်မကြိုက်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မိတ်ဆွေ သဘောထားပါ”

ရွှေမောင်သည် အစဉ်းစားရ ကြပ်သွားပြန်သည်။ ကျင်စွဲသည် ရွှေမောင်အား ဖိတ်ခေါ်နေရသည်မှာ ဉာဏ်ကစားတာများလား။ လိုက်သွား၍ အသတ်ခံရလျှင် ရွှေမောင်လောက် မိုက်သောသူ ဤလောကတွင် ရှိမည် မဟုတ်။ မည်သူကမျှလည်း နှမြောမည်မဟုတ်။ မလိုက်ပြန်က မိတ်ဆွေအဖြစ် သဘောထားရာ ကျပါမည်လား။

ဒီအကောင်ကြောက်၍ မလိုက်တာပဲဟု ထင်သွားမည်လား စသည်ဖြင့် ရွှေမောင်သည် လက်ဖက်ရည်ကို ဆွဲသောက်ရင်း စဉ်းစားပြန်သည်။ ကျင်စွဲမူ တစ်နေရာသို့ထသွားပြီး ဂျပန်စီးကရက်တစ်ဘူး သွားယူပြီး ရွှေမောင်ရှေ့ ချ၏။

ရွှေမောင်သည် အတွေးမလုံ၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသုံးခွက်မျှ ဆက်သောက်ပြီး စဉ်းစားပြန်သည်။ အကယ်၍ ရွှေမောင်သည် စေတနာကောင်းနှင့် ခေါ်ပါလျက် လိုက်မသွားလျှင် ကြောက်ရာကျမည်။ အကယ်တန်တိ ဉာဏ်ဆင်၍ ခေါ်သည့်တိုင်အောင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ဖြစ်သဖြင့် ပိုးစိုးဖတ်စက် မရှိနိုင်။ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်က ကျင်စွဲကို အသေထိုးရုံပဲ။ ဂျပန်ခေတ်တွင် တစ်နေရာရောက် ပျောက်တာပဲဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် စကားတော့ ပြောထားမှဟု တွေးပြီး ထလိုက်၏။

“ကဲ ... သွားဗျား တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်။ ယောက်ျားအချင်းချင်း ဉာဏ်တော့ မကစားနဲ့ဗျို့။ ကျွန်တော်သေရင်လည်း ငိုမဲ့သူ မရှိပါဘူး။ ဗဲ ... ဟဲ ...”

“ဟာ ... ဆရာက ကျွန်တော့်ကို မယုံဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော် အယ်စိတ်ကောင်းမလဲ။ ကျွန်တော် လူဆိုးပါ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မညစ်ဆတ်ဘူး။ မုန်းရင် ပြောင်ပြောင်ပဲ။ လာပါ ... ဆရာ သွားမယ်။ ကျွန်တော့် ဘီ ပေါင်းကြည့်ပါဦး”

“ကဲ ... သွားဗျား”

ကျင်စွဲ ထောင်မှလွတ်သွားပြီး တစ်လကျော်ကြာမှ မပျော်သင့်ဘဲ ဆွေရသော ရွှေမောင်သည် ကျင်စွဲနှင့် ပါသွားလေတော့သည်။ သို့ရာတွင်

၃၂ မြောင်းမြမောင်ကို

သတိကား အမြဲထားသည်။ ဖြုတ်ဆိုကျင့်စွဲအား တန်းတန်းစွဲ အထိုးပဲဟု တွေး၍ သွားနေ၏။

ကျင့်စွဲသည် တစ်လမ်းလုံး ရယ်စရာမောစရာနှင့် တကယ်ပင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောသွားလေသည်။ သူ၏ ပွင့်လင်းမှုမှာ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တစ်ဦးအား တွေ့ရသည်ပမာ ပြောဟောသွားနေတော့သည်။ ကျင့်စွဲခေါ်သွားနေသည်မှာ အတော်ပင် ဝေးလှ၍ ရွှေမောင် စနိုးစနောင့်ဖြစ်လာပြန်သည်။ ဒီအကောင် ဘယ်များ လှည့်ပတ်ခေါ်နေပါလိမ့်ဟု တွေးလာမိ၏။

“ကဲ ... ခင်ဗျားအိမ် ဘယ်မှာလဲ”

ရွှေမောင် မအောင့်နိုင်တော့ပေ။

“မဟာဗောဓိမှာ ဆရာ”

ကျင့်စွဲသည် ထောင်မှူးဟုပင် မခေါ်တော့ဘဲ ဆရာဟုသာ ခေါ်လာတော့သည်။ ရွှေမောင်မှာ မဟာဗောဓိကို ရောက်ဖူးသူမဟုတ်၍ ရွာတစ်ရွာခေါ်သွားသည်ဟု ထင်ပြန်၏။

“မဟာဗောဓိရွာက တော်တော်ဝေးသလား”

ကျင့်စွဲသည် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပြန်သည်။

“မဟာဗောဓိဆိုတာ သင်္ချိုင်းရိတ်တဲနေရာကို ခေါ်တာပါ။ မြို့အဆုံးပေါ့ ဆရာ။ မကြာပါဘူး ရောက်တော့မယ်။ ဆရာရောက်တော့ ကြည့်။ ဟဲဟဲ ... ကျွန်တော့် မိန်းမတွေကို”

“ဟင် ... ခင်ဗျားမိန်းမ ဘယ်နှစ်ယောက်လဲဗျ”

“သုံးယောက်ဆရာ သုံးယောက်”

“အမယ် ... တယ်ဟုတ်ပါလားဗျ”

သူသည် တဟဲဟဲ ရယ်နေလေသည်။ ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် တစ်လိုင်းအိမ်တစ်ထပ်ခွဲ အိမ်တစ်အိမ်ခြံသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။

“ဒါပဲ ... ဆရာ ကျွန်တော့်အိမ်။ ကဲ ... ဆရာ အားမနာနဲ့ ဟေ့ ... မြင့်ရေ အကျင်တို့၊ မိထူးတို့ ... ဒီမယ် ထောင်မှူးပါလာတယ် ဟေ့။ ရေနှေးလုပ်ကြပါဦး မြန်မြန်”

လူဆိုးနှင့်ထောင်မှူး ၃၃

ကျင့်စွဲက အော်လိုက်ရာ သင်ဖြူးခင်သူ၊ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းအစ်ချ သူများနှင့် အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြ၏။ အမှန်ပင် ကျင့်စွဲသည် မယားကြီး၊ မယားသတ်၊ မယားငယ် ဇနီးသုံးသွယ်နှင့် နေသော ဘုန်းရှင်၊ ကံရှင် တစ်ဦးပါပေ။ မိန်းမများလည်း ရုပ်ရည်နှင့် အရွယ်ပြည့်စုံကြ၏။ ဘယ်သူကအကြီး ဘယ်သူက အငယ်ဟုမေးရန်မသင့်၍ ရွှေမောင်က ငေးကြည့်နေမိသည်။

ကျင့်စွဲသည် ...

“ဆရာ ... ခဏနေဦး။ ကျွန်တော် နောက်ဖေးသွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး ပျောက်သွားရာ ...

“အင်း ... တပည့်တွေ သွားခေါ်တာများလား”

ဟု ရွှေမောင်က ထပ်တွေးနေမိပြန်သည်။ ထိုစဉ် မိန်းမတစ်ဦးသည် မှီရိုသေသေနှင့် လင်ပန်းတွင် စားစရာအစုံနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း လာချပြီး ...

“သုံးဆောင်ပါဦးရှင်”

ဟု ဝမ်းသာအဲလည်း ဧည့်ခံရွာ၏။ ထို့နောက် ကျင့်စွဲရောက်လာပြီး အားရဝမ်းသာနှင့် ...

“စားပါဆရာ ... ဖျာပုံငါးခြောက်ရခဲတယ်။ ကြုံတုန်း စားစမ်းပါ။ ထစ်ခါတည်း ထမင်းစားသွားပါလား။ ဟေ့ ... မြင့်တို့ ချက်ကြကွာ”

ရွှေမောင်သည် ထရန်ဟန်ပြင်သော ကျင့်စွဲ၏အနီးကို လက်ကာပြလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ကိုကျင့်စွဲ၊ တော်ပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ထောင်မှူးကြီး ထမင်းစားစောင့်နေလိမ့်မယ်”

အမှန်မှာ ရွှေမောင်သည် ကျင့်စွဲအပေါ် အထင်လွဲခြင်းမရှိတော့သော်လည်း မိမိက မေ့အောင် မျှော့အောင် လက်သီးစာ ကျွေးထားသူ၏ အစာကို အဘယ်မှာ မျှို၍ကျပါမည်နည်း။ သို့နှင့် အနည်းငယ် တို့ကနန်းဆိတ်ကနန်းလုပ်ပြီး ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖွာနေမိလေသည်။

ကျင့်စွဲတို့အိမ်တွင် တစ်နာရီမျှ စကားပြောပြီး ကျင့်စွဲက ဟစ်ဖန်ထောင်သို့ လိုက်ပို့ပြန်သည်။ လိုက်ပို့သည်သာမက လမ်းတစ်ဖက်မှ ဝက်

၃၄ မြောင်းမြမောင်ကို

သားလေးပိသသာပါ ထမ်းပြီး တပင်တပန်း ယူခဲ့ရာသည်။ မယူပါနှင့်ဟု ပြော
၍မရ။ ထောင်မှူးကြီးအား ကန်တော့ရန်ဟု ပြောပြီး ဆွဲလာခဲ့လေသည်။

နေမြင့်၍ ထမင်းစားစောင့်နေကြသော ထောင်မှူးကြီးတို့သည်
ကျင်စွဲနှင့် ရွှေမောင်တို့ လှေခါးမှတက်လာသောအခါ အတော်ပင် အံ့ဩ
မဆုံး ဖြစ်နေကြ၏။ ကျင်စွဲသည် ၁၅ မိနစ်ခန့် စကားပြောပြီး ပြန်သွားလေ
ရာ နှစ်ရက်တစ်ကြိမ်၊ သုံးရက်တစ်ကြိမ် ရွှေမောင်ထံ အလည်လာနေလေ
သည်။

တစ်နေ့တွင် ရွှေမောင်က ဂျပန်ခေတ်တွင် ရှူးဖိနပ်မစီးရ၍ ညည်း
ညူနေရာ ကျင်စွဲသည် ဆက်ကဆုန် ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ရုံကို ထမ်းလာခဲ့လေ
သည်။ တန်ဖိုးကို မေး၍လည်းမရပေ။ ရွှေမောင်မှာ လကုန်ခါနီး ငွေ ၃၀/
သာရှိ၍ ရှိတာကိုပေးလိုက်ပြီး နောက်ထပ်ပေးပါဦးမည်ဟု ပြောသော
အခါ-

“မလိုပါဘူး။ ဒါက ... သွားရှာတဲ့အကောင်လေး ပေးဖို့ရတော်
ပါဦး”

ဟုငြင်းပြီး စကားစမြည် ပြောနေလေသည်။ အမှန်မှာ ဖိနပ်၏
ခေတ်တန်ဖိုးမှာ ရှစ်ဆယ်ခန့် အောက်ထစ်တန်ပေသည်။

ရွှေမောင်သည် ကျင်စွဲ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ပုံမှာ ဆန်းကြယ်လှသည်
ဟု အားလုံးက တွေးနေကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်များမကြာမီ ကျင်စွဲ
သည် ထောင်သို့ လက်ထိပ်နှင့် ရောက်လာလေသတည်း။

ထောင်မှူးနှင့်လူဆိုးမှာ မကင်းရာ မကင်းကြောင်းပါတကား ..

မြောင်းမြမောင်ကို

ဒါပဲအဲဒါလေးက ဒါပဲဟုတ်အုန်း
ကျင်စွဲကို
ဆွဲလာလား

တို့လူငယ် ကျောင်းသားလေးတွေက အပိုင်းထဲမှာ တစ်အိမ်တက်တစ်အိမ်ဆင်း နဲ့ ထမင်းရှာပြီး ကျွေးရတယ်။

ဒီလောက် အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံပြီး နိုင်ငံရေးလုပ်တဲ့ ကိုမျိုးအံ့တို့ ကို ကျွန်တော် အလွန်ကြည်ညိုခဲ့တာ။

အဲဒီ ခရိုင်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာက လယ်တီကွင်းအနောက်စုက အစ်ကို မောင်အောင်ကြီးတို့ ညီအစ်ကိုတွေ။ သူ့နှမ မမကြီးတောင် ပါသေး တယ်။ အစ်ကို မောင်အောင်ကြီးက ဟင်္သာတခရိုင် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင် မြန်အောင်သခင်ချစ်မောင်နဲ့က ရဲဘော်ရဲဘက်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန် တွေကို အတူတော်လှန်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေ။

အစ်ကိုမောင်အောင်ကြီးလည်း ကွန်မြူနစ်ထဲရောက်သွားလို့ သခင် ချစ်မောင်နဲ့အတူတူ ကျန်ခဲ့ရင် သူလည်းပဲ ဝန်ကြီးဖြစ်မှာ။

နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အပိုင်းထဲက ဝတ်လုံတော်ရ ရှေ့နေဦးဘခင် ရဲ့သား ကိုခင်မောင်ဦး (တပ်နီသေနာပတိ ဗိုလ်အောင်မင်း) က ဧကတန်းက ကျွန်တော်အစ်မဝမ်းကွဲ မမမြင့်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ ကျွန်တော်အစ်မ မမမြင့်ရဲ့ညီမ ညွန့်ညွန့်နဲ့ မမမြင့်ရဲ့မောင် ကိုကြည်တို့လည်း ကွန်မြူနစ်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ဘိ နှစ်သား ၁၃ နှစ် သားအရွယ်မှာ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်တာ ဆန်းသလားဗျာ။

မနက်မိုးလင်းရင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေ ကွန်မြူနစ်နေ့စဉ် သတင်းစာကိုပိုက်ပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်းရောင်းတယ်။ ကွန်မြူနစ်တွေ ဟင်္သာတအရေးပိုင်ရုံးကို ပိုင်းပြီး ဆန္ဒပြတုန်းက ကျွန်တော်တို့ပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်အဖေက အရေးပိုင်ရုံးမှာ ဘီးလစ်စာရေးကြီး ကျွန်တော်ကို မြင်သွားတဲ့ ရုံးကလူတွေက ကျွန်တော်အဖေကို သွားပြော ကြတယ်။ ကျွန်တော်အဖေ ကျွန်တော်ကို လာကြည့်တယ်။ ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်တော်အဖေက ဘယ်ပြောမလဲ။ ကျွန်တော်အဖေ ငယ်ငယ်တုန်းက သခင်ကျော်ဟိန်။ ကျွန်တော်တို့က သခင်ဗစိန်တို့နဲ့ အမျိုးအရင်းကြီးတွေ၊ ကျွန်တော်အဖေက သခင်ဗစိန်တို့အဖွဲ့က။

အဲဒီတုန်းက ... ကျွန်တော် ကျောင်းလည်း မှန်မှန်မတတ်ဘူး။ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအလုပ်တွေနဲ့ နယ်ဆင်းနေရတာနဲ့ နယ်ကျွဲပေါ်ရောက်

စာရေးသူ အကျဉ်းဦးစီးဌာနကို ဘယ်လိုဘယ်လိုရောက်လာသလဲ ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ထောင်မှာ အသိလည်း မရှိဘူး။ မိတ်ဆွေ လည်း မရှိဘူး။ အမျိုးလည်း မရှိဘူး။ အဆက်အသွယ်လည်း မရှိဘူး။ ဘာ အဆက်အသွယ်မှ မရှိဘဲနဲ့ ထောင်ရောက်လာတာကို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလွန်အံ့ဩမိတယ်။ မျက်စိလည်လာတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။

စာရေးသူ ကျောင်းသားဘဝ (၇) တန်း၊ (၈)တန်းမှာ ဟင်္သာတ ခရိုင် ကွန်မြူနစ်ပါတီရုံးက ပြန်တယ်ကို မရှိဘူး။ ဟင်္သာတခရိုင်၊ ကွန်မြူနစ် ပါတီမှာလည်း အမျိုးတွေက များတယ်။ လယ်တီကွင်းအနောက်စုက ညီအစ်ကိုတွေက ဧကတန်းက သဲတန်းက အစ်ကိုတွေ၊ အမျိုးတွေ၊ ဟင်္သာတ ခရိုင်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာတော့ အားလုံးက အမျိုးတွေချည်းပါတဲ့။

၁၉၄၆-၄၇ လောက်ကပေါ့ ကွန်မြူနစ်တွေဟာ တောမဆိုသေးဘူး။ ကွန်မြူနစ်ပါတီရုံးက ကျွန်တော်တို့အပိုင်းထဲမှာ တစ်အိမ်ကျော် ဆိုပါတော့ ဗျာ။

အဲဒီပါတီရုံးမှာက ကိုမျိုးအံ့၊ ကိုအောင်သိန်း(ခ) ရဲဘော်ဘုန်းမြင့်၊ နောက် ဟင်္သာတသား ကိုတင်ရီ၊ သူတို့ကတော့ ဟင်္သာတခရိုင် ကွန်မြူနစ် ပါတီ ခရိုင်ကော်မတီ ခေါင်းဆောင်လူကြီးတွေပဲ။

ပါတီရုံးမှာက အမြဲနေ ၇ ယောက် ၈ ယောက်လောက် ရှိတယ်။ မိုးချုပ်တာတောင် ကိုမျိုးအံ့တို့အဖွဲ့ ထမင်းမစားကြရသေးတော့ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

၃၈ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

တော့လည်း ပါတီမှာပဲ အချိန်ကုန်တယ်။ အိမ်ကိုလည်း မရောက်ဘူး။ အိမ်ကတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတယ်ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေက ပါတီကိုရောက်နေပြီလေ။ သိပ်ဆူလိုက်ရင် အကြမ်းကိုင်ရင် ကျွန်တော်ပါတီထဲ ခြေစုံမစ်ဝင်လိုက်တော့မှာကို မိဘတွေက သိကြတယ်။

၁၉၄၆ ခု၊ စက်တင်ဘာလ (၅) ရက်နေ့မှာ ဦးဝမ်းမောင်၊ ဦးစိုးရှိန်၊ ဦးအေးတို့ခေါင်းဆောင်တဲ့ ပြည်လုံးကျွတ် ပုလိပ်သပိတ်ကြီးမှောက်တယ်။ စက်တင်ဘာ (၁၅) ရက်နေ့မှာ စာတိုက်အလုပ်သမားများ သပိတ်မှောက်တယ်။ စက်တင်ဘာ (၂၃) ရက်မှာ တစ်ပြည်လုံး အစိုးရ အမှုထမ်းပေါင်းစုံ သပိတ်မှောက်တယ်။ တစ်ပြည်လုံးကျောင်းသားတွေလည်း သပိတ်မှောက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟင်္သာတက ကျောင်းအားလုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းပါ မကျန် သပိတ်မှောက်တယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီအချိန်တုန်းက ဟင်္သာတ-ကရင် သာသနာပြု အထက်တန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းသား၊ (၇) တန်းပဲရှိသေးတယ်။ အဲဒီကရင်ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ၊ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူး။ ကျွန်တော်တို့ သပိတ်စခန်းက ဟင်္သာတငါးမျက်နှာဘုရား ဦးညွန့်ဓမ္မာရုံမှာ။ ဟင်္သာတခရိုင်ကျောင်းသား သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌက ကိုအောင်သိန်း (လူငယ်ရေးရာ တောတွင်းပြန်ကိုဝေလင်း) ညီအစ်ကိုတွေပါပဲ။ အတွင်းရေးမှူးက ကိုစံရင်။ ကျွန်တော်က ပြန်ကြားရေးတာဝန်။

ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေ သပိတ်မှောက်နေတုန်း ကွန်မြူနစ်ပါတီက ကျွန်တော်တို့ သပိတ်စခန်းမှာလာပြီး နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးသင်တန်းဖွင့်တယ်။ အဲဒီပါတီသင်တန်းကို ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား (၃)ယောက် တက်ခွင့်ရတယ်။ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုစိန်လှိုင်ရယ်၊ အလင်းရောင် မောင်အောင်ကြီးညီ ကိုမောင်မောင်လေးရယ်။

သင်တန်းက (၃) လသင်တန်း၊ အတူတက်ကြတဲ့ သင်တန်းသားတွေက အင်္ဂပူနောက်မီးရွာက စိုးကြီးစိုးလေး အမြွှာညီအစ်ကိုရယ်၊ လိပ်ချောင်းက

ကျွန်တော်တို့ဆိုးသတဲ့လား ၃၉

တရပ်ကပြားချောစိန်၊ ဒွိဋ္ဌိက ကိုအုန်းဖေ။ ဇလွန်က ကိုရွာတင်၊ ကျောင်းဆရာကိုတင်လှ၊ ဟင်္သာတစစ်ကွင်းက ဆန်စက်ပိုင်ရှင်သား ကိုကြည်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အပိုင်းထဲက အစ်ကိုတော်သူ ကိုစိုးသန်း။ အဲဒီ ကိုစိုးသန်းက ၁၉၅၀ ခုနှစ်ထဲမှာ ကရင်နဲ့တိုက်ရင်း အင်္ဂပူမှာ ကျသွားတယ်။ ကျန်တာတွေတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ နောက် ကွင်းကောက်မောင်နွဲ့။

သင်တန်းဆရာတွေကတော့ ခရိုင်ခေါင်းဆောင်ကိုမျိုးအုံး၊ ရဲဘော်မြင့် (ခ) ကိုအောင်သိန်း။ နောက်တစ်ယောက်က ကိုတင်ရီ။ ကိုမျိုးအုံးက ပြည်ပေါက်ခေါင်းဘက်မှာ ရဲတွေနဲ့တွေ့လို့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရင်း ကျသွားတယ်။ သူနဲ့အတူ ဗဟိုကော်မတီဝင်နှစ်ယောက်လည်း ပါသွားတယ်။ ဗိုလ်ဖုန်းမြင့်(ခ) ကိုအောင်သိန်းကတော့ ပဲခူးရိုးမဗဟိုထိ ပါသွားပြီး ၁၉၆၈ ခုနှစ်ထဲမှာ ကျသွားတယ်။ ကိုတင်ရီကတော့ စောစောပဲ တောထဲက ပြန်ရောက်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဟင်္သာတပါတီဌာနချုပ်ကို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ တပ်နီရဲမေတွေ။ တစ်ယောက်က မအရွှေနဲ့ တစ်ယောက်က မအဘီ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အင်္ဂပူနယ်က။ မအရွှေက ရဲဘော်ဗိုလ်ဘုန်းမြင့် နှမအရင်း။ နောက်တစ်ယောက်က မအဘီ။ အဲဒီမအဘီက ဟင်္သာတခရိုင် လူငယ်အစည်းအရုံးက။ ပါတီကို သူတို့ ရောက်လာကြပြီး နောက်တော့ မအဘီက ကိုမျိုးအုံးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ မအရွှေက ရဲဘော်တိုက်ရီနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတယ်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၇) ရက်နေ့မှာ လွတ်လပ်တော့မည့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပထမဆုံးသော တိုင်းပြုပြည်ပြုလွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်တယ်။

အဲဒီရွေးကောက်ပွဲမှာ ဟင်္သာတက အမတ်ကိုယ်စားလှယ် နှစ်နေရာကို ဖ. ဆ. ပ. လ က ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်မယ့် အမတ်လောင်းတွေကတော့ ဟင်္သာတ ဦးမြနဲ့ ဦးတင်ထွဋ်။ သူတို့နဲ့ ပြိုင်အရွေးခံတာက ကွန်မြူနစ်ပါတီက ဟင်္သာတသား တပ်နီဗိုလ်အောင်မင်း။

ရွေးကောက်ပွဲမတိုင်ခင် နှစ်လသုံးလလောက်ကစပြီး ဗိုလ်အောင်မင်း အနိုင်ရရှိရေးအတွက် မဲဆယ်တရားပွဲတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း

၄၀ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

သားတွေ အမြဲလိုက်တယ်။ လက်ကမ်းစာစောင်တွေ ဝေတယ်။ ကွန်မြူနစ် နေ့စဉ်သတင်းစာလည်း ရောင်းပေးရတယ်။

ဗိုလ်အောင်မင်းတရားမဟောခင် ရဲဘော်ထွန်းရှင်က ကွန်မြူနစ် သီချင်းဆိုတယ်။ အခုထိ ကျွန်တော့်နည်းသားထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သီချင်းကတော့ ...

“လောကကြီးမှာ လူမှန်သမျှ စားကြပါတဲ့ ဆန်တွေ ဘယ်သူစိုက်တယ်။ တို့သာစိုက်တယ်။ တို့သာမစိုက်ရင် ကမ္ဘာမြေ တစ်လွှား ရှိကြပါတဲ့။ လူတွေဘာဖြစ်မယ်။ ငတ်မယ် ပြတ်မယ် အဲဒါတွေ ရှုမျှော်တွေးလို့ ငတ်ခဲ့ဘေးက လွတ်ရေးကိုလဲ တို့ကြိုဆောင်ကာရယ် အတင်းဝင်စိုက်မယ်။ တားရင်တို့ဆော်မယ် တို့အောင်စေကွယ်။ ဟေးလားယောက်ျား ဘသားလေးလေး။ သမဂ္ဂလမ်းညွှန်ရာလိုက်မယ်။ အောင်ပွဲကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲသာ ဆက်ခါနွဲ့ယူမယ် ...

အဲဒီသီချင်းက တောင်သူလယ်သမားသီချင်းပေါ့။ ကြားရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေမှာ ချချက်ချင်းပဲ တစ်ပွဲတစ်လမ်း နွဲ့ချင်တဲ့စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာတယ်။ အင်မတန် ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ် ဆိုတဲ့ ရဲဘော်ထွန်းရှင်ကလည်း အသံကောင်း အဆိုကောင်း လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး မာန်ပါပါဆိုတာ။ ဘယ်သူမတက်ကြွဘဲ နေနိုင်မလဲဗျာ။

အဲဒီရွေးကောက်ပွဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဟင်္သာတသား ကွန်မြူနစ်တပ်နီ ဗိုလ်အောင်မင်း မရွံ့မလှ အပြတ်အသတ်နှုံးတယ်။

၁၉၄၉ ခု၊ မတ်လ (၂၈) ရက် ကွန်မြူနစ်တွေ တောခိုတော့ ဟင်္သာတက ကျောင်းသားငါးယောက် ပါသွားတယ်။ ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့တယ်။ တောခိုခါနီးမှာ ဇနီးလောင်းနဲ့ တွေ့တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုပါ တောထဲခေါ်တယ်။ မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ကျန်ခဲ့တာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ဆိုးသတဲ့လား ။ ၄၁

ကျွန်တော် ခြေမငြိမ်ဘူး။ ခြေမငြိမ်တော့ ကျွန်တော့်အမေက ကျွန်တော့်အတွက် စိုးရိမ်တယ်။ ကျွန်တော်အိမ်ရောက်တုန်း ပေဒင်ဆရာမလည်း ရောက်နေတာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်အမေက ပေဒင်ကြည့်တယ်။

“မောင်စိန်ဌေး ... လာဦး။ ဒီမှာ ခဏထိုင်စမ်း။”

ကျွန်တော့်ရဲဘော်တွေက အပြင်က စောင့်နေကြတယ်။ သူတို့နဲ့ သွားစရာကရှိတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က ပေဒင်တွေဘာတွေကို ယုံတာမဟုတ်ဘူး။ ပေဒင်ဆရာမက အသက် (၄၀) လောက်။ လက္ခဏာပါ ကြည့်တတ်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း မြန်မြန်ပြီးအောင်ဆိုပြီး ပြီးပြီးရောသဘောနဲ့ ခု့စ်တွေ ပေးလိုက်တယ်။ လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်တယ်။ အမေကလည်း အနားမှာထိုင်နေတော့ ထသွားလို့မရဘူး။

ပေဒင်ဆရာမက ကျွန်တော့်ကို ပေဒင်တွက်ကြည့်တယ်။ လက္ခဏာကြည့်တယ်။ နောက်ပြီး ဟောတော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ထောင်ရောက်ဖို့ ခြင်တယ်တဲ့။ ထောင်မှာ အမှုထမ်းဖြစ်ရင်ဖြစ်။ အမှုထမ်းမဖြစ်ရင် အကျဉ်းသား ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ ကျွန်တော် တော်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ လုပ်နေတာက နိုင်ငံရေးကွန်မြူနစ်။ ပုဒ်မ ၅ နဲ့ကတော့ ကြိမ်းသေအဖမ်းခံရမယ်လို့ ထင်ပြီး ထောင်ထဲမရောက်ရောက်အောင် လုပ်တော့တာပဲ။

တောခိုသွားတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေ၊ ကျောင်းသားတွေနဲ့ ချိန်းတွေ့တယ်။ သူတို့ခေါ်ရင် တောထဲအထိ သွားတွေ့တယ်။ စုံထောက်တွေက ထည်း ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတွေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေတာပဲ။ မဖမ်းကြဘူးဗျာ။

ပေဒင်ဆရာမက နောက်တစ်ခု ထပ်ဟောသေးတယ်။ အသက်(၁၈) နှစ်ကျော်တာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျဖို့ မြင်တယ်တဲ့။ ကျွန်တော်အသက် (၁၈) နှစ်ကျော်ကျော် ၁၉၄၉ ခုနှစ်ဆန်းမှာပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ်။ ပေဒင်ဆရာမဟောတဲ့ အချက်နှစ်ချက်မှာတော့ ဒုတိယအချက် အိမ်ထောင်ကျမယ် ဆိုတာကတော့ ဒက်ထိုက်ကို မှန်သွားတယ်ဗျာ။

ထောင်မှာ အမှုထမ်းဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် အကျဉ်းသားဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲရောက်မယ်ဆိုတာကတော့ အကောင်အထည်မပေါ်သေးဘူး။ ဖိန်းမရတော့ အလုပ်ရှာရပြီပေါ့ဗျာ။ နိုင်ငံရေးစိတ်ကတော့ မကုန်သေးဘူး။ တော

၄၂ ။ အငြိမ်းစားထောင်းအရာရှိတစ်ဦး

ထဲနဲ့ကတော့ အဆက်အသွယ်မပြတ် ရှိတုန်းပဲ။ ညီအစ်ကိုတွေ၊ အမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက တောထဲရောက်နေကြတယ်မဟုတ်လား။

ပထမ ၁၉၅၀ ခုနှစ်ထဲမှာ ဟင်္သာတတရားရုံးမှာ ရှေ့ဖတ်စာရေး လုပ်တယ်။ စာရေးလုပ်နေတုန်း ၁၉၅၂ ခုထဲမှာ ထောင်မှူးတွေခေါ်တာနဲ့ လက်တည့်စမ်းတဲ့သဘော အပြင်းပြေ လျှောက်လွှာကောက်ရေးပြီး တင် လိုက်တယ်။ အရွေးခံရတယ်ဗျာ။ ဒီတော့မှ ဗေဒင်ဆရာမဟောတဲ့အတိုင်း ထောင်မှာ အမှုထမ်းဖြစ်ရမယ်ဆိုတာလည်း မှန်သွားတော့တာပေါ့။ ဗေဒင် ဆရာမဟောတာ နှစ်ခုစလုံးမှန်ပေမယ့်လို့ ဒီနေ့ထိ ဗေဒင်လက္ခဏာ အကြား အမြင်ဘိုးတော် စတာတွေ လုံးဝ မယုံသေးဘူး။

ကဲ ... အခု ကျွန်တော်ထောင်မှာ အမှုထမ်းဖြစ်ပြီး ထောင်မှူး ဖြစ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကွန်မြူနစ်စိတ်၊ နိုင်ငံရေးစိတ်တွေကတော့ မကုန်သေးဘူး။ ကျန်တော့ ကျန်နေသေးတယ်။

ထောင်မှူးသင်တန်းဆင်းတော့ ပထမဆုံး ပုသိမ်ထောင်ကိုရောက် တယ်။ အလုပ်ဝင်တာနဲ့ တွေ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲဘော်ရဲဘက် ကွန်မြူနစ်တွေ၊ ထောင်ထဲမှာ အများကြီးပဲ။ တိုက်ပွဲမှာ မိတာတွေ။ ဗြူးပေါ်တက်လာလို့ မိတာတွေ။ တောနဲ့ဆက်သွယ်လို့ မတရားသင်းပုဒ်မ ၁၃ (၁)(၂)နဲ့ ထောင်ကျ နေတာတွေ။ အများကြီးပဲဗျာ။

ကျွန်တော်နဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေ ရေစက်ကမကုန်ကြသေးဘူး။ ပဋ္ဌာန်း ဆက်တွေပေါ့။ ရောက်တဲ့ထောင်မှာ အဲဒီကွန်မြူနစ် အကျဉ်းသားတွေကို ကျွန်တော် ဥပဒေဘောင်အတွင်းကရော၊ အပြင်ကရော အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါ ယူဂျီဖြစ်နေပါပေါ့လားလို့တောင် ထင်မိ တယ်။

ဟင်္သာတနယ်သားတွေကိုလဲ ပုသိမ်ထောင်မှာတွေ့တယ်။ နယ်သား ရပ်သားတွေဆိုတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သံယောဇဉ်ရှိကြတာပေါ့။

ပုသိမ်ကျောင်းကုန်းဘက်မှာ ကွန်မြူနစ်တွေ တောမခိုခင်က ဆန် လုလို့ တန်းပြီး ထောင်ချထားတဲ့ အကျဉ်းသား (၁၀) ယောက်လောက်ကို လည်း တွေ့ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ထောင်မှူးပေါက်စဆိုတော့ ထောင်အရာရှိ စိတ် မပေါက်သေးဘူး။ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ပဲ ရှိသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုးသတ်လား ။ ၄၃

အဲဒီအထဲက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ခင်တဲ့ အကျဉ်းသား ၃/၄ ယောက် ရှိတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အကျဉ်းသားတွေကို အကျဉ်းသားလို့ မမြင်ဘူး။ သူလိုကိုယ်လိုလူတွေလို့ပဲ မြင်တယ်။ ဆူတာ ဆဲတာလည်း မရှိဘူး။ ငေါက်တာငမ်းတာလည်း မရှိဘူး။ ထိုးလားကြိတ်လား လည်း မလုပ်ဘူး။ လုပ်သက် ရင့်လာတဲ့အခါကျတော့ ဆိုးတဲ့ အကျဉ်းသား တွေနဲ့ တွေ့တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့်စိတ် အဖြူသက်သက်ကို ဆိုးသွမ်း တဲ့ အကျဉ်းသားတွေက အမဲဆိုးပစ်လိုက်ကြတယ်။

အဲဒီအထဲက သောင်းအေးဆိုတဲ့ အကျဉ်းသားက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ခင်တာ။ ဆန်လုတော့ သူတို့အဖွဲ့ကိုတစ်ယောက် အနှစ်(၂၀)စီ ထောင်ချ လိုက်တယ်။ နမူနာပေါ့လေ။ နားကွဲအောင် ခံလိုက်ကြရတယ်တဲ့။ သူတို့ အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ်။ အပြင်မှာလည်း သားမယားတွေ ဒုက္ခရောက် ကြတာပေါ့။ ထောင်ဝင်စာတောင် မှန်မှန်မလာနိုင်ကြပါဘူးဆရာတဲ့။ စိတ် မခဲကောင်းမိဘူးပေါ့။

ကျွန်တော် ထောင်မှူးပေါက်စ၊ ထောင်ဖွင့်ထောင်ပိတ် လူပေါင်း စစ်ရင် တစ်ခေါက်နဲ့မပြီးဘူး။ သုံးလေးခေါက်လောက် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရေတွက်စစ်တယ်။ လုပ်သက်ရင်ထောင်မှူးတွေကတော့ တစ်ခေါက်နဲ့ပြီးတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ခင်တဲ့ အကျဉ်းသားသောင်းအေးက ...

“ဆရာဌေးကလဲ မပြီးတော့ဘူး။ တစ်ခေါက်ဆိုရပါတယ်။ မမှားပါ ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ထွက်မပြေးပါဘူး”တဲ့။

သူ့အားရင် ကျွန်တော့်ထံလာပြီး စကားပြောတယ်။ အာလာပ သလ္လာပတွေပေါ့။ ရယ်စရာမောစရာတွေလည်း ပါတယ်။ ရွတ်နောက်နောက် အရွန်းတွေလည်း ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ရုံးခန်းထဲ ပျင်းနေရင် သူတို့ခေါ်ပြီး စကားပြောတယ်။ အိမ်က လက်ဖက်တွေဘာတွေ သုပ်လာ တယ်။ သူတို့ကို ကျွေးတယ်။ ဆေးလိပ်ကတော့ ထောင်ထဲမှာ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်း။ ပိုက်ဆံလိုလည်း သုံးလို့ရတယ်။ အဲဒီ ကွန်မြူနစ်အကျဉ်းသား သောင်းအေးကိုတော့ ဆေးလိပ်မပြတ် ဝယ်ပေးတယ်။

သူကလည်း ထောင်ထဲမှာ လက်သမားအလုပ်ရုံက။ လက်သမား ဆရာ။ အဲဒီက သစ်တိုသစ်စတွေနဲ့ ဆင်ရုပ်တွေ၊ မြင်းရှင်တွေလုပ်ပြီး ကျွန်တော်

၄၄ ❀ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ကလေးတွေအတွက် လက်ဆောင်ပေးတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်စိပ်ဖို့ ဆိုပြီး ပုတီးတစ်ကုံးပေးသေးတယ်။

တစ်ခါ သူ့ကျွန်တော်ရုံးခန်းထဲဝင်လာပြီး ဆရာဌေး ဒီနေ့ဘာဟင်း နဲ့စားသလဲတဲ့။ ကျွန်တော်က ငါးပိရေကျိုနဲ့ ငါးပိတို့စရာကောင်းကောင်းလို့ ပြောလိုက်တော့ သူက ဆရာဌေးရယ်။ ငါးပိရေကျိုကောင်းကောင်းနဲ့ တို့စရာ ကောင်းကောင်း မစားရတာ အတော်ကြာပြီတဲ့။ စားချင်လိုက်တာ ဆရာဌေး ရယ်ဆိုတာနဲ့ ငါးပိရေကျို ကောင်းကောင်းအဖျော်ကောင်းကောင်း တို့စရာ ကောင်းကောင်း အထဲယူလာပြီး ကျွေးလိုက်ရတယ်။

တစ်နေ့ သူ့မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့တယ်။ အဲ ဒီနေ့က ကျွန်တော် ထောင်ဝင်စာပြပေးရတဲ့နေ့နဲ့ ကြိုနေလို့ သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူတို့တွေ့နေတုန်း ကျွန်တော်က ခပ် တည်တည်နဲ့ နောက်လိုက်တယ်။ ဟိုနေ့က ထောင်ဝင်စာလာသွားတဲ့ အမျိုး သမီးကရာ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာတော်သလဲလို့။ ဒီတော့ သူက စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ဘယ် က လာရမှာလဲ။ ကျွန်တော်မှာ ဒီမိန်းမတစ်ယောက်ပဲရှိတာ။ အဟုတ်မှတ် ပြီး ထောင်ဝင်စာမလာဘဲ နေပါဦးမယ်တဲ့။ အဲဒီလို ကျွန်တော်ထောင်မှူးပေါက်စ က အကျဉ်းသားတွေနဲ့ သူငယ်ချင်းလို ဆရာတပည့်လို နေလာတာ။

ကျွန်တော် အဲဒီပုသိမ်ထောင်မှာပဲ ပုသိမ်ခရိုင်ကော်မတီ ရဲဘော် အောင်ဝင်း-ဗိုလ်အောင်ဝင်း ဆိုပါတော့ဗျာ။ သူ့ကိုတွေ့တယ်။ ပုသိမ်မြို့ပေါ် မှာရှိတယ်။ သူက ပုဒ်မ (၅) နဲ့ အဖမ်းခံရလို့ ထောင်ထဲရောက်နေတာ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ အင်တာလောက်ထိ ကျောင်းနေခဲ့တယ်။ ကျန်းမာရေး ကတော့ မကောင်းရှာဘူး။ တောထဲမှာ ငှက်ဖျားမိလို့ မြို့တက်ပြီး တိုးတိုး တိတ်တိတ် ဆေးလာကုနေတုန်း အဖမ်းခံလိုက်ရတာတဲ့။

ထောင်ထဲမှာ ဘာတစ်ခုမပြောဘူး။ သူ့ဟာသူ အေးအေးပဲနေ တယ်။ ကျန်းမာရေးကတော့ မကောင်းရှာဘူး။ အဝတ်တွေအထူကြီးဝတ်၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ခေါင်းပေါင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေတာပဲ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့နဲ့ဝင်ပြီး ခြင်းလုံးခတ်တယ်။ ကျွန်တော်က ညနေဆို အကျဉ်း သားတွေနဲ့ ခြင်းလုံးခတ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုးသတဲ့လား ❀ ၄၅

ကျွန်တော်က သူ့ကို လေးလေးစားစားဆက်ဆံတယ်။ ထောင် အရာရှိနဲ့ အကျဉ်းသားလို မဆက်ဆံဘူး။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ဗိုလ်အောင် ဝင်းကြီး နေကောင်းရဲ့လားလို့ တွေ့ရင် အမြဲနှုတ်ဆက်တယ်။ သူက ပြုံးပြီး ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ် ဆရာတဲ့။ သူကလည်း ကျွန်တော်ကို လေးလေးစားစား ဆရာလို့ ပြန်ခေါ်တယ်။

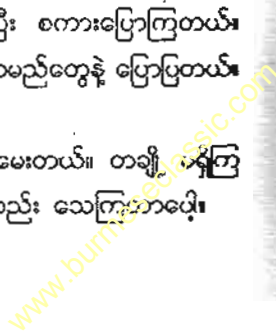
ကျွန်တော် သူ့ကို အတော်လေးစားတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ထောင်ဆေးရုံမှာမရှိတဲ့ဆေး အားဆေးတွေ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးတယ်။ အဲဒီလို ဝယ်ပေးတဲ့အခါ ကျေးဇူးတင်လို့ ပြောမဆုံးတော့ ဘူး။

ကျွန်တော် တောင်ငူထောင်ကို ၁၉၇၀ ခုနှစ်က ထောင်မှူးကြီးနဲ့ ရောက်သွားတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးကဆရာ ဦးကျင်ဟုန်း၊ မယ်ဗမာ၊ မယ်ဒဂုံ၊ ပဲခူးမယ် ဒေါ်နုနုရဲ့ အဖေပေါ့။ သိပ်သဘောကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်ကို လည်း နေရာပေးတယ်။ ပွဲထုတ်တယ်။

အဲဒီထောင်မှာ ပဲခူးရိုးမက ဖမ်းမိထားတဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေလည်း တော်တော်များများ တွေ့ရတယ်။ ဟင်္သာတသားတွေလည်း တွေ့တယ်။ အသိတွေလည်း တွေ့တယ်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ကွန်မြူနစ်တွေ တောမခိုခင်က သင်တန်းအတူတူတက်ခဲ့တဲ့ မောင်နွဲ့ကို တွေ့တယ်။ သူ့တွေ့တော့ သင်တန်း အတူတူ တက်ခဲ့တာတွေ။ ဟိုတုန်းကအကြောင်းတွေ သွားသတိရတယ်။ နယ်သားရပ်သား၊ နောက် ကွန်မြူနစ်သင်တန်း အတူတူတက်ခဲ့ကြတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတာပေါ့။

ကျွန်တော်က မောင်နွဲ့ကို ခေါ်တွေ့တယ်။ မှတ်မိလားလို့မေးတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားတယ်။ ထောင်ပုံစံအတိုင်း ရပ်နေ တယ်။ ကျွန်တော်က ကုလားထိုင်မှာထိုင်ခိုင်းပြီး စကားပြောကြတယ်။ ဟင်္သာတက ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲလို့မေးတော့ နာမည်တွေနဲ့ ပြောပြတယ်။ ဘိုမောင်မောင်ကတော့ လွတ်သွားပြီတဲ့။

ကျွန်တော်သိချင်တဲ့ လူတွေကိုလည်း မေးတယ်။ တချို့ ကိုကြ တော့ဘူး။ တိုက်ပွဲမှာကျတယ်။ ဖျားနာပြီးတော့လည်း သေကြတာပေါ့။

၄၆ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ကျွန်တော်နှမဝမ်းကွဲ ညွန့်ညွန့်တစ်ယောက် ရှိသေးလားလို့မေးတော့ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်ထဲမှာ ဗကပ ဗဟိုဌာနချုပ် ဒုတိယအကြိမ် အနီးကပ် ထပ်မံအတိုက်ခံရစဉ်က ပါသွားတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ စိုးကြီးရဲ့သမီး စိုးစိုးတို့ သူတို့အဖွဲ့ အမျိုးသမီး ၄/၅ ယောက်လည်း ကျသွားတယ်တဲ့။

အဲဒီ ကျွန်တော်နှမဝမ်းကွဲ ညွန့်ညွန့်ဟာ တပ်နီဗိုလ်ချုပ်အောင်မင်းရဲ့ ဇနီးမမမြင့်ရဲ့ ညီမအရင်းပေါ့။

ထောင်ထဲမှာလည်း မောင်နွဲ့တို့အဖွဲ့က ကောင်းကောင်းမနေကြဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ခေါ်ပြီး ဆွေမျိုးစပ်။ ကွန်မြူနစ်အတူလုပ် အတူသင်တန်းတက်ခဲ့တာတွေပြောပြီး စည်းရုံးရတာပေါ့။

အေးကွာ ... မင်းတို့တွေ လိုတာရှိရင်ပြော။ ငါအတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ထောင်ထဲမှာတော့ ပြဿနာမရှာနဲ့ကွာ။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အေးအေးဆေးဆေး နေကြပါလို့ပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူတို့က အတော်ဆိုးတယ်။ ထောင်ထဲမှာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြုပြီး ဆူအောင်လုပ်ချင်ကြတယ်။ တခြားအကျဉ်းသားတွေကိုလည်း သွေးထိုးပေးတယ်။ မြှောက်ပင့်ပေးတယ်။

ကျွန်တော် ပထမတော့ ကိုယ့်နယ်သားရပ်သားတွေဆိုပြီး စည်းနုံးတယ်။ ထောင်ထဲမှာ စားရေးသောက်ရေးကိုလည်း ကောင်းကောင်း လုပ်ပေးတယ်။ သူတို့မှာက ထောင်ဝင်စာမရှိကြဘူး။ မလာနိုင်ကြဘူး။ ထောင်ကကျွေးတဲ့ ထမင်းနဲ့ဟင်းကို အားပြုစားနေကြရတာဆိုတော့ ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးတယ်။

ဟိုတုန်းကတော့ မောင်နွဲ့က ခေါင်းဆောင်ပြီး ရှေ့က ထွက်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွေ့တော့ သူ ရှေ့မထွက်တော့ဘူး။ နောက်ကတော့ အကြံပေးဆရာကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်ရောက်ပြီး မကြာဘူး။ ခလက ဥက္ကဋ္ဌနဲ့အဖွဲ့ ထောင်လာစစ်တယ်။ တစ်လတစ်ခါ ပုံမှန်လာစစ်တယ်။ အဲဒီအဖွဲ့လာရင် မဟုတ်တာတွေ တင်ပြတယ်။ သူတို့ကို မတရားနိပ်စက်တယ်။ ထမင်း ဝအောင် မကျွေးဘူး။ ဟင်း ဆီမပါဘူး စတာတွေပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ဆိုးသတဲ့လား ။ ၄၇

ထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ လူကြီးတွေရှေ့မှာ အကျဉ်းသားတွေနဲ့ အတိတ်က အငြင်းအခုံ မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဝအောင်ကျွေးပါတယ်ဆို လူကြီးတွေကို ရှင်းပြတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ လူငယ်ဆိုတော့ လူငယ်စိတ်နဲ့ပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကြားကဝင်ပြီး ခလကဥက္ကဋ္ဌကို သူတို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ကွန်မြူနစ်တွေပါ။ ပဲခူးရိုးမက ဖမ်းထားတဲ့ လူတွေပါ။ သူတို့ပြောအလို ထမင်းဝအောင်မကျွေးဘူး။ ဝအောင်မစားရဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ထမင်းတွေ သွန်ပစ်ထားတာလဲ။ သူတို့အဆောင်ဘေးမှာ ထမင်းတွေ သွန်ပစ်ထားတာတွေ အများကြီးပါ။ ဥက္ကဋ္ဌကြီး လိုက်ကြည့်ပါဆိုပြီး ကျွန်တော် ညီကပြလိုက်တယ်။ ပစ်ထားတဲ့ ထမင်းပုံကြီးကလည်း မသေးဘူး။ အဲဒါ ခြင်္သေ့တွေ ခလကဥက္ကဋ္ဌကြီး အတော်စိတ်ဆိုးတယ်။ သူတို့ကို မင်းတို့ ဆောင်ထဲ ကောင်းကောင်းနေကြပါလို့ ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့တယ်။

နောက်လူကြီးတွေလာရင် ဘာမှ မတင်ပြကြတော့ဘူး။ ပြင်ကုန်ကြတယ်။ သူတို့အကျင့်အတိုင်း သူတို့ပြောလို့မရတော့ တခြားအကျဉ်းသားတွေကို မြှောက်ပေးကြသေးတယ်။ သွေးထိုးပေးကြသေးတယ်။

စိတ်တော့မကောင်းပါဘူး။ တာဝန်အရကတော့ ပြောရမယ်။ ဆိုရမယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူတို့ စားရေးသောက်ရေးကိုလည်း မပြောရလေအောင် ပြောစရာမရှိအောင်ကို လုပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ၁၉၇၈ ခုနှစ်ထဲမှာ နာမည်ကြီးတဲ့ မန္တလေးထောင်ဆောက်သွားတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ထောင်ပိုင်ဖြစ်ပြီ။ ထောင်မှာတော့ ကျွန်တော်ထက်ကြီးတဲ့လူ မရှိတော့ဘူး။ ရှိတဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးဗိုလ်မှူးက နေ့တိုင်းရုံးချုပ်ကို ပြောင်းသွားတယ်။ နောက် ညွှန်ကြားရေးမှူးအသစ် ဆောက်သေးဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ဗိုလ်ပေါ့။ ငါ့အိမ်မှာ ငါမေဂျာလေး သိသလို့ တင်ပြနေစရာ အမိန့်တောင်းနေစရာ မလိုဘူးပေါ့။

မန္တလေးထောင်ဆောက်ပြီး တစ်ပတ်လောက်ရှိတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆောင်မှူးကြီး ဦးလှဖေတို့နှစ်ယောက် တွဲဘက်ထောင်သွားကြည့်တယ်။ အဲဒီမှာ အကျဉ်းသား ၂၀၀ လောက် ရှိတယ်။ ကျောက်မှုန့် ဖမ်းထားတဲ့

၄၈ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ကျောက်သမား(၂၀)လောက် တွေ့တယ်။ သူဌေးတွေပေါ့။ နောက် ဗကက အကျဉ်းသား(၅၀)လောက်လည်း တွေ့တယ်။ အဲဒီအထဲမှာ (၇၄) ခု ဦးသန့် အရေးအခင်းက ကျောင်းသား (၄/၅) ယောက်၊ မှိုင်းရာပြည့်နဲ့ ပတ်သက် ပြီး ထောင်ကျနေတဲ့ ကျောင်းသားတွေကိုလည်း တွေ့တယ်။ နောက်ပြီး စစ်ကိုင်းရွာသစ်ကြီး ချည်မျှင်နဲ့ အထည်စက်ရုံက ဝန်ထမ်း (၄/၅) ယောက် တွေ့တယ်။

သူတို့က ထောင်ထဲမှာ ဇိမ်နဲ့ နေကြတာ။ ခုတင်နဲ့၊ မွေ့ရာနဲ့ ခြင်ထောင်နဲ့။ သူတို့ ခုတင်ဘေးမှာလဲ စားပွဲနဲ့၊ ကုလားထိုင်နဲ့။ အကျဉ်းသား တွေလို့မထင်ဘူး။ ပညာလာသင်နေကြတဲ့ ဘော်ဒါဆောင်က ကျောင်းသား တွေကျနေတာပဲ။ အမှုထမ်းတွေကိုလည်း ကောင်းကောင်းမဆက်ဆံဘူး။ သူတို့အခိုင်းအစေလို့ သဘောထားတယ်။

သူတို့စည်းရုံးထားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက လိုတာသွင်းပေးတယ်။ ညဆို ထောင်ပိတ်ပြီးရင် အရက်-ဘီယာသောက်ပြီး မူးနေကြတယ်။ သောင်းကျန်း နေကြတယ်။ သူတို့အဆောင်တွေမှာလည်း ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ စားပြီးသား ထမင်းကျန်ဟင်းကျန်တွေ စည်းကမ်းမဲ့ စွန့်ပစ်ထားကြတယ်။ စက္ကူစုတ် တွေ အမှိုက်သရိုက်တွေကလည်း အပြည့်ပဲ။ မိလ္လာချောင်တွေဆိုရင် အနံ့ တထောင်းထောင်းနဲ့ ဖြစ်သလိုနေကြတယ်။

အထူးသဖြင့် ဆိုးတာကတော့ လွန်လွန်းတာကတော့ သူတို့ အိပ်ရာဘေး အုတ်နံရံတွေမှာ ကွန်မြူနစ်ကြွေးကြော်သံတွေ၊ သီချင်းတွေ ဆောင်ပုဒ်တွေ ကျကျနန ရေးထားကြတယ်။ မော်စီတုန်း၊ လီနင်စတာလင် တို့ပုံတွေလဲ ဆွဲထားကြတယ်။ စီဘာရာတို့ပုံတွေလည်း ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဗကပသခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုးတို့ပုံတွေလည်း ဆွဲထားကြ တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဖြစ်ပေမယ့် ဗမာလူမျိုးတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် ကျွန်တော် တို့ရဲ့ အထွဋ်အမြတ် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားပုံတော့ မတွေ့ဘူး။

ထောင်စည်းကမ်းအရ ည(၉:၀၀)နာရီမှာ အကျဉ်းသားတွေ အိပ်ခိုက် ပဲ။ မအိပ်ကြဘူး။ ည(၁၂:၀၀)နာရီ၊ နာရီပြန်တစ်ချက်ထိ ဆူပြီး သောင်းကျန်း နေကြတာ ထောင်မှာ တာဝန်ကျဝန်ထမ်းတွေက ညဆို ၁၅ မိနစ်တစ်ခါ နာရီမောင်း ခေါက်ရတယ်။ အဲဒါကို သူတို့တွေက အိပ်ရေးပျက်တယ်။ လန့်နိုး

ကျွန်တော်တို့ ဆိုးသတဲ့လား။ ၄၉

အယ်၊ ဆူတယ်ပေါ့။ မခေါက်ရဘူးလို့ ဝန်ထမ်းတွေကို တားတယ်။ မရရင် အဲဒီနာရီမောင်းခေါက်တဲ့ ဝန်ထမ်းကို ဆဲတယ်။ ငါနဲ့ ကိုင်တုတ်တယ်ဗျာ။ ထောင်ထဲ လာခိုလ်ကျနေလိုက်ကြတာ။

နောက်ပြီး ထောင်မှာ ထောင်ပိတ်/ထောင်ဖွင့် လူစစ်ဖို့ တန်းစီပြီး ထိုင်ပေးရတယ်။ သူတို့က မထိုင်ဘူး။ မနက် ထောင်ဖွင့်လူပေါင်းစစ်တဲ့အခါ ခြင်ထောင်ဖွင့်ပြီး လူ ရှိ၊ မရှိ ကြည့်တာကို ကြည့်ရမလား။ အိပ်ရေးပျက် တယ်ဆိုပြီး ဝန်ထမ်းတွေကို ရန်လုပ်ကြတယ်။

ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း သူတို့ကို မှာခဲ့တယ်။ နံရံပေါ်က စာတွေ၊ ပုံတွေ အားလုံးကို ဖျက်ပါ။ အမှိုက်သရိုက်တွေကိုလည်း ရှင်းပါ။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေကြပါလို့ပြောပြီး ထွက်ခဲ့တယ်။

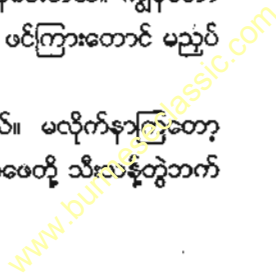
ကြည့်ပါဦးဗျာ။ သူတို့လုပ်ပုံတွေက ထောင်ထဲလာပြီး ဗိုလ်ကျနေ ဆိုက်ကြတာ။ ထောင်ကဝန်ထမ်းတွေကို လူမထင်တဲ့အပေါက်မျိုး။ အထဲ မှာလည်း သူတို့အချင်းချင်း ကွန်မြူနစ်သဘောတရားရေး သင်တန်းတွေ ပေးလို့၊ ပိန်းရိုးမက ဗဟိုမှတ်စံနီလင်ဝါဒ သင်တန်းကျောင်း ထောင်ထဲ ဆွဲဖွင့်ထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

ကျွန်တော် လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ ဖြစ်ပါ့မလားဗျာ။ ကျွန်တော် ဆောက်ပြီး တစ်ပတ်အတွင်း ထောင်တွင်းရိုးမ ဗကပ ဗဟိုစခန်းကို စဖြိုရ ဆော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော် အဲဒီတွဲဘက်ထောင်မှာ တာဝန်ပေးထားတဲ့ ဝေတင်မျိုး ကြီး ဦးမျိုးထွန်းကို မှာခဲ့တယ်။ ထောင်စည်းကမ်းအတိုင်း အုပ်ချုပ်။ စာတန်း တွေ၊ အရုပ်တွေ၊ ရုပ်ပုံတွေဖျက်ခိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်း၊ ထောင်ဖွင့် ထောင်ပိတ် နှစ်ယောက်စီ ပုံစံအတိုင်းခိုင်း၊ စည်းကမ်းမလိုက်နာရင် ကျွန် တော်ကို သတင်းပို့လို့ မှာပြီး သီးသန့်ထောင်က ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော် သူတို့ကို သုံးရက်တိတိ အချိန်ပေးတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာကို ထောင်ပိုင်ပြောတာကို အကျဉ်းသားက ဖင်ကြားတောင် မညှပ် ဘူး။ လုံးဝ မနာခံဘူး။

ကျွန်တော် သုံးရက် အချိန်ပေးထားတယ်။ မလိုက်နာကြတော့ ဆုံးရက်ပြည့်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ထောင်မျိုးကြီး ဦးလှဖေတို့ သီးသန့်တွဲဘက်

၅၀ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ထောင်ကို ဝင်ပြီး အဲဒီက ထောင်မှူးကြီးကို သူတို့အားလုံးကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ လူ လေးငါးဆယ် ဆန့်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ထောင်မှူးကြီး ဦးလှဖေတို့က စားပွဲမှာ ထိုင်ကြတယ်။ သူတို့ထိုင်ဖို့ ခုံတန်းရှည်တွေ ရှိတယ်။ မကြာဘူး သူတို့တစ်တွေ ရောက်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်က ထိုင်ကြပါလို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောပြီး ထိုင်ခိုင်းတယ်။ တချို့က မထိုင်ဘူး။ မထိုင်တဲ့အပြင် ခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ကျွန်တော့်ကို စပြီး ပြောကြတယ်။

ကျွန်တော်က ဒေါပွပြီး မင်းတို့ပါးစပ်တွေ ပိတ်ကြစမ်း။ ငါထိုင်ခိုင်းတာ မထိုင်ဘူးလားလို့ ဒေါသနဲ့အော်ပြောတော့မှ ငြိမ်ပြီး ဟိုင်သွားကြတယ်။ ကျွန်တော် သူတို့အပေါ်မှာ မဆိုးချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဆိုးအောင်လုပ်ကြတယ်။

ကျွန်တော် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ငါဟာ အခု မန္တလေးထောင်ကိုပြောင်းလာတဲ့ ထောင်ပိုင်။ မင်းတို့အကျဉ်းသားတွေကို အုပ်ချုပ်ဖို့ ရောက်လာခဲ့တာ။ မင်းတို့ရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ စားရေး၊ ခဲသောက်ရေး၊ လုံခြုံရေးအားလုံး ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ မင်းတို့ထောင်ထဲမှာ ထောင်ကအမှုထမ်းတွေစကား နားထောင်ရမယ်။ ထောင်စည်းကမ်း ထောင်ဥပဒေ လိုက်နာရမယ်။ မိဘအိမ်မှာ ငိတ်စကား နားထောင်ရမယ်။ မိဘက ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းကို သားသမီးတွေက လိုက်နာရမယ်။ ဒီမှာ ငါဟာ ထောင်ပိုင်ဆိုပေမယ့် မင်းတို့ရဲ့မိဘပဲ။ မင်းတို့ ငါ့စကားကို နားထောင်ဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါတွေ ပြောချင်လို့ မင်းတို့ကို ငါခေါ်တွေ့တာ။ မင်းတို့ပြောတာ ငါနားမထောင်နိုင်သေးဘူးလို့ အစချို့ပြီး ပြောတော့တာပေါ့ဗျာ။

ငါ ဟိုနေ့က မင်းတို့အဆောင်တွေ အခန်းတွေ ဝင်ကြည့်တယ်။ ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ တွေ့ကရာတွေလည်း ရေးထားတယ်။ ပုံတွေလည်း ခွဲထားတယ်။ ဒါတွေကို ဖျက်ပစ်ပါလို့ ငါပြောခဲ့တယ်။ မင်းတို့ မဖျက်ကြဘူး။ ဒီအတိုင်း ထားတယ်။ ထောင်ပိုင်စကားကို အကျဉ်းသား နားမထောင်လို့မရဘူး။ ဒါ မင်းတို့အိမ် မှတ်နေသလား။ ဒါ ထောင်ကွ။ ထောင်ဖွင့်ထောင်ပိတ်မှာလည်း ထောင်စည်းကမ်းအတိုင်း နှစ်ယောက်စီ ထိုင်မပေးကြဘူး။ ထောင်စည်းကမ်း မလိုက်နာကြဘူး။

အခု ငါ ထပ်ပြီး အချိန်ပေးမယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး သုံးရက်အတွင်း ခိုခင်းတာတွေ၊ အမိန့်ပေးတာတွေ မလိုက်နာဘူး။ နားမထောင်ဘူးဆိုရင် ငါတို့ မင်းတို့ အဆိုးမဆိုကြနဲ့။ ဒါတွေဟာ ငါက ထွင်ပြီးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ထောင်ပိုင်တစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်တွေဖြစ်လို့ ဥပဒေအရ ငါလုပ်တာဖြစ်တယ်။ ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ တချို့က ကုပ်ကုပ်လေး ပြန်သွားကြတယ်။ တချို့ကတော့ ခေါင်းမောရင်ကော့ပြီး ပြန်သွားကြတယ်။

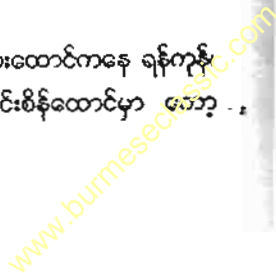
သုံးရက် အချိန်ပေးထားပေမယ့် ကျွန်တော် တစ်ပတ်တိတိ စောင့်တယ်။ ဒီကြားထဲမှာတော့ သီးသန့်ထောင်က ထောင်မှူးကြီးကတော့ အမြဲသတင်းပို့နေတယ်။

အဲဒီသီးသန့်ထောင်ထဲမှာက ဗကပက ယူဂျီနာမည်ကြီးတွေကတော့ ဆာလွင်မောင်အေး၊ ဂလိတင်ဝင်း၊ နဂါးနီတင်ဝင်း၊ ကျော်မြင့်(ခ) တန်ကျန်မင်း၊ ကျော်မင်းဟန်၊ ခင်မောင်သိန်း၊ သန်းထွန်း၊ မေမြို့က ဝင်းမြင့်၊ ပုံရွာက မြဦး၊ ချေနေတင်ရွှေတို့တွေပဲ။ စစ်ကိုင်း၊ ပုံရွာ၊ မန္တလေးကလူတွေ။

တစ်ပတ်ပြည့်တော့ မနက်ထောင်ဖွင့်မှာ ဝန်ထမ်းအင်အား (၅၀) လောက်နဲ့ သီးသန့်ထောင်ထဲဝင်ပြီး ထောင်စည်းကမ်းမလိုက်နာဘဲ ဗိုလ်ကျဆိုးသွမ်းနေတဲ့ အကျဉ်းသားဆိုးတွေကို စည်းကမ်းလိုက်နာအောင် ထောင်မှန်းသိအောင် ပညာပေး ဆုံးမလိုက်ရပါတယ်။ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး။ မသေဇီဘူး။ မကျိုးမပဲပါဘူး။ ထိပ်ပေါက်၊ ခေါင်းကွဲတော့ ရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ မ. ဆ. လ ခေတ် အကျဉ်းထောင်တွေမှာ အကျဉ်းသားတွေအပေါ် လူဆန်စွာ မပြုကျင့်ပါဘူး။ ခုဟာက ဆိုးကြလွန်းလို့ပါဗျာ။

ကမ္ဘောဒီးယားလိုပေါ့။ ကွန်မြူနစ် အစိုးရလက်ထက်မှာ ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ရက်စက်သလဲဆိုတာ သိကြမှာပါ။ မဖော်တော့ပါဘူး။ ရေဧကတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လူလို မြင်ပါတယ်။ လူလို ကြည့်ပါတယ်။ စာနာစိတ် ထားပါတယ်။ လူလို အုပ်ချုပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ၁၉၈၅ ခုနှစ်ထဲမှာတော့ မန္တလေးထောင်ကနေ ရန်ကုန်အင်းစိန်ဗဟိုထောင်ကြီးကို ပြောင်းရပြန်တယ်။ အင်းစိန်ထောင်မှာ တော့ဗကပတွေ သိပ်မရှိဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

၅၂ ။ အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ဗကပဥက္ကဋ္ဌ သခင်ဇင်ရဲဇနီး ဒေါ်ကြည်ကြည် ကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် အင်းစိန်ထောင်မှာရှိတုန်း ထောင်ထဲကို နှစ်ခေါက် ရောက်လာတယ်။ ပထမတစ်ခေါက်က ၁၉၈၇ လောက်က တစ်နှစ်ခွဲလောက်နေပြီး လွတ်သွားတယ်။ ထောင်ထဲမှာ တစ်နှစ်ခွဲလောက် ကြာသွားတယ်။ နောက် ဒုတိယအခေါက်ကတော့ ၁၉၈၈ ဇူလိုင်လထဲမှာ ထပ်ရောက်လာတယ်။

သူ့ရောက်တော့ အမျိုးသမီးထောင်က ထောင်မှူးက လာသတင်းပို့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ထလိုက်သွားပြီး တွေ့တယ်။ အမျိုးသမီးထောင် ဆယ်ပေပတ်လည်တိုက်ထဲမှာ ထားတယ်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်။ အင်မတန် ခံ့ညားတာပဲ။ တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်တော် အလွန်လေးစားသွားတယ်။ ပြောတာဆိုတာလေးတွေကလည်း အေးအေးဆေးဆေး အလွန် သိမ်မွေ့တာပဲ။

ကျွန်တော်က လေးလေးစားစားနဲ့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးပါတယ်။ ၁၀နှစ်လောက်တော့ ကြီးမယ်ထင်တယ်။ 'အစ်မကြီး... နေကောင်းရဲ့လား' လို့ စမေးပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ သူက 'ကောင်းပါတယ်... ထောင်ပိုင်ကြီး' တဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်က နေကောင်းရဲ့လားလို့ မေးတဲ့အတွက် ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်တော် အတော့်ကို လေးစားသွားတယ်။ တာဝန်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးထောင်မှူးကို ကျကျနန မှာခဲ့တယ်။ ရေချိုးပေးပါ။ လမ်းလျှောက်ခွင့်ပေးပါ။ နေထိုင်မကောင်းရင် ချက်ချင်း ဆရာဝန်ခေါ်ပေး။ ငါ့ကိုလဲ ချက်ချင်းသတင်းပို့လို့ မှာပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား ဝင်ကြည့်တယ်။ ဘာတစ်ခုမှ Complaint မလုပ်ဘူး။ အဆင်ပြေပါရဲ့လား။ ဘာလိုသလဲလို့ မေးတာတောင် ဘာမှမလို့ပါဘူး။ အဆင်ပြေပါတယ်တဲ့။ မိန်းမထောင်က အရာရှိတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း မှာခဲ့တယ်။ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြလို့။

သူတို့အကြောင်းတွေ ကျွန်တော်တို့အကြောင်းတွေ ရေးရရင်တော့ အများကြီးပါပဲ။ အကျဉ်းသားအားလုံးအပေါ်မှာ လူသားချင်း စာနာထောက်ထားတဲ့စိတ်တွေနဲ့ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ သေမဲ့ဆဲဆဲတောင် သူတို့

သူရိန်စာပေ

ကျွန်တော်တို့ ဆိုးသတဲ့လား ။ ၅၃

တို့ သေမင်းလက်က လုခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့ထိ အသက်ရှည်နေတဲ့ လူတွေလည်း ချီပါတယ်။

ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ ကောင်းခဲ့တာတွေ၊ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာတွေ၊ အသက်ကယ်ခဲ့တာတွေ၊ ဒီကျေးဇူးတွေ မေ့ကုန်ကြပြီး ထောင်ကာလွတ်တာနဲ့ ထောင်မကောင်းကြောင်း၊ ဆိုးကြောင်း ပက်ပက်စက်စက် ရေးဆော့တာပဲ။ အဲဒါတွေ တွေ့တော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။

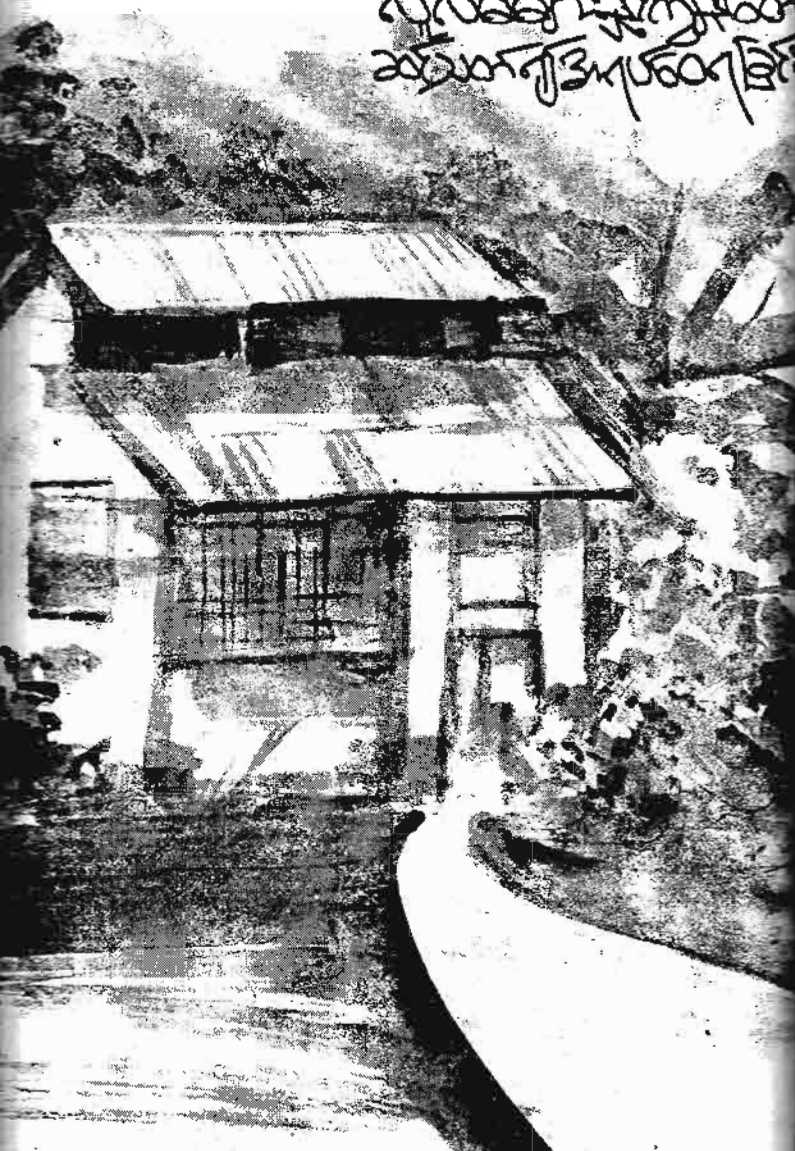
ထောင်ထဲမှာ ဆယ့်လေးငါးနှစ် အနစ်နစ်ဆယ်နေပြီး လွတ်သွားကြတယ်။ သူတို့ပြောသလို ရေးသလို လူမဆန်စွာ ရက်စက်တယ်။ ကောင်းတောင်းမနေရဘူး။ ကောင်းကောင်း မစားရဘူး။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင် ဒီလူတွေ အပြင်ကို ပြန်ရောက်ကြပါတော့မလားဗျာ။

အားလုံး စဉ်းစားနိုင်ကြပါစေ။

အငြိမ်းစားထောင်အရာရှိတစ်ဦး

ထောက်ကြီး
အိမ်
လူလိမ်အားပေးကြား
ဆွဲသောကြီးအပူပေးကြား

လူလိမ်၊ ဖိုးတွမ်တီးဆိုတာ ဦးချို အပိုမပါပါဘူး။ ယောက်ျား
ဖြစ်စေ၊ မိန်းမဖြစ်စေ လိမ်သူဟာ စကားပြောကောင်း၊ ဆွဲဆောင်တဲ့ပညာ
ဆရာ တတ်ရတယ်။ ရုပ်ရည် ချောမောသည်ဖြစ်စေ၊ မချောမောသည်ဖြစ်
အဟန့်ကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်။ တစ်ဖက်သားက ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်
အလားအောင် လည်လည်ပတ်ပတ် ပြောတတ်ဖို့နဲ့ ကျွေးမွေးညှော်ခံဖို့၊ ပေး
ကမ်းရွန်ကြဲဖို့တော့ အဓိက လိုအပ်ပါတယ်။ ဒါက လူလိမ်တွေရဲ့ အရင်း
အနှီးပါ။

အလိမ်ခံရမဲ့သူက အားနာတတ်လေ၊ ကိုယ်ချင်းစာတတ်လေ၊
အနားကြင်နာတတ်လေ အဲဒါဟာ ပျော့ကွက်ပါပဲ။ ငါဟာ လူလည်ပဲ၊
အတွေ့အကြုံများတယ်၊ အပေါင်းအသင်းစုံတယ်ဆိုပြီးလည်း မိမိကိုယ်မိမိ
အထင်မကြီးပါနဲ့။ ကိုယ့်ထက်လည်သူနဲ့ တွေ့ရင် ခံရမှာပါပဲ။ လိမ်တဲ့သူဟာ
အထက်စားက မနေပါဘူး။ ကိုယ့်စကားကို နင်းပြီး၊ ကောက်ပင်ချိတ်လှီး
ထားနဲ့ အနိုင်ယူသွားမှာပါ။ သူတို့က စကားကို ဘယ်တော့မှ လှမပြော
ဘူး။ တစ်ဖက်လူ အပြောမှာ နစ်မြောဟန်ဆောင်ပြီး အားနည်းချက်ကို
အိအရ ရှာတတ်ပါတယ်။

၅၆ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

နောက်တစ်ခုက အလိမ်ခံရမည်သူ့ရဲ့ ဝါသနာပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဝါသနာပါရာကို ကြားလိုက်မိတာနဲ့ စိတ်ဝင်စားတတ်တယ်။ အဲဒါနဲ့မျှားပြီး ဆွဲဆောင်စကား ပြောလိမ့်မယ်။ လောဘကြီးလေ လိမ်နဲ့ လွယ်လေပဲလို့ ထောင်ထဲက လူလိမ်မိဖွားကြီးတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်။ အားနဲ့တဲ့ မိန်းမတွေမို့ အလိမ်ခံရတာပါ။ ကျုပ်တို့လို အတွေ့အကြုံများတဲ့ ယောက်ျားကြီးတွေကို လိမ်ကြည့်စမ်းပါလားလို့ ပြောဖူးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ကျွန်တော် တွေဖူးပါတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အလိမ်ခံရတော့ အချိန်ကြီး၊ သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ အများမသိအောင် လျှို့ဝှားရတယ်။ ဒါက ယေဘုယျ သဘော ပြောတာပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အနှစ် (၂၀) လောက် အကျဉ်းထောင်ထဲမှာ လုပ်ခဲ့ပြီး အတွေ့အကြုံစုံတဲ့သူ၊ စကားလေသံ၊ အင်္ဂါရှုပ်ကို မြင်တာနဲ့ ထူကဲခတ်တတ်သူတောင်မှ အထက်ကပြောခဲ့သလို လူလိမ်မှာ ချိုမပါတော့ ခံရတဲ့အကြောင်းကလေးများကို မရှက်မကြောက် ရင်ဖွင့်ပါရစေဗျာ။

တစ်နေ့မနက်ခင်း ကျွန်တော် စာရေးစက္ကူနှင့် ဘောလ်ပင် ကုန်သွားသဖြင့် သမိုင်းလမ်းဆုံက စတိုးဆိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်ဝယ်အပြီး ဆိုင်က ပြန်အထွက် ကားပေါ်မှဆင်းလာဟန်တူသော နာရီဆရာ ဖိုးတွမ်တီးမြင့်နိုင်နှင့် ဆုံမိသည်။ ယခုလူက ဖိုးတွမ်တီးအမှုဖြင့် ထောင်(၂) နှစ်ကျပြီး လွတ်မြောက်သွားသူဖြစ်သည်။ နာရီပြင်ရာတွင် အလွန်တော်သူလည်း ဖြစ်သည်။ မြင့်နိုင်မှာ ယခုတော့လည်း လည်ခေါင်းတုံးရှုပ်ဖြူ၊ ကချင်လုံချည် အစိမ်းကွက်ဖြင့် အတော် သားနားနေသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ...

“ဟာ ... ဆရာ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အချိန်ရရင် စကားပြောရအောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြမယ်ဆရာ”

“အေး ... ရပါတယ်။ ငါက ဒီနားနေတာပဲ။ မင်းကရော ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

“ကျွန်တော်က လှိုင်သာယာမှာနေတာ ဆရာ။ မြို့ထဲက ပြန်လာရင်း ဒီသမိုင်းလမ်းဆုံက နာရီပြင်ဆရာတပည့်ဆီ ခဏဝင်တာ”

“အေး ... မင်းကောင်လည်း ခေါ်ကွာ။ တစ်ခါတည်း အလုပ်ပြီး သွားတာပေါ့။ အောင်စိုးမိုးမှာ ထိုင်ကြမယ်”

လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သက်၍ အရပ်ဝေခြင်း ၂၇

“ကောင်းတယ် ... ဆရာ၊ ကျွန်တော့်တပည့်က အောင်စိုးမိုးထက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆိုင်ဖွင့်နေတာ”

ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြသည်။ ထောင်ထဲတွင် အညှဉ်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အပြင်တွင်တော့ ကျွန်တော်က အပေါင်းအသင်း ချဝယ်ချင်းလို ဆက်ဆံပါသည်။

“ကဲ ... ဘာသောက်ကြမလဲ၊ မှာကြ”

“ဆရာရယ် ... ကျွန်တော်က ဒါနပြုမှာပါ။ ဆရာကြိုက်ရာသာ နှာပါ။ ဒီနေ့ နာရီသွားရောင်းတာ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံပါ၊ပါတယ်”

“ဆရာ ... အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီဆို ... အခု ဘာလုပ်နေလဲ”

“အေးကွာ ... ငါလည်း ထောင်အလုပ်စိတ်ကုန်လို့ အလုပ်ထွက် ချိတ်တာ အခု စာရေးဆရာလုပ်နေတယ်”

“အဆင်ပြေသလား ဆရာ”

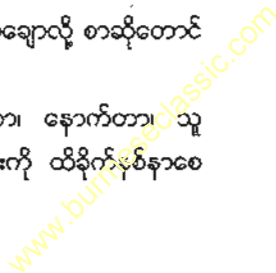
“အေး ... ငါတို့က ဒေသန္တရဗဟုသုတစုံတော့ အဆင်ပြေပါ သေး။ ဒီအလုပ်က အသက်ကြီးမှ လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ပဲ။ အတွေ့အကြုံများ ဆရာ ရင့်ကျက်တာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် ... ဆရာ၊ စာရေးဆရာဆိုတာ လူလေးစားပါ သေး။ ကျွန်တော်တို့သာ နာရီပြင်ဆရာဘဝက မတက်နိုင်တာ။ နာရီပြင် ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်ရတော့ စကားအပြောအဆို အတော် ဆင်ခြင်ရပါ သေး ဆရာ။ ဖိုးတွမ်တီးဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ။ စကားများများပြောရတော့ အမှား မှာ စိုးရတာပေါ့ ... ဆရာရယ်”

“အေး ... အေး ... ဆင်ခြင်နိုင်ရင် ကောင်းတာပေါ့။ အရောင်း အဝယ်သမားဆိုတာကတော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းက မကောင်းလည်း အကောင်းလို့ ပြောပြီး ရောင်းရမှာမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ... ဆရာရယ်၊ မုသားမပါ လင်္ကာမချောလို့ စာဆိုတောင် နှီးသားတာပဲလေ”

“အေး ... မုသားဖြောတယ်ဆိုတာ စ.တာ၊ နောက်တာ၊ သူ နှစ်ပါး မထိခိုက်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်ပုံနာစေ

၅၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း
ရင်တော့ ပြစ်မှုမြောက်တဲ့အပြင် ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်နဲ့လည်း
မကိုက်ညီဘူး။ သတိထားရှောင်ပါ။ မင်းတို့က ဖြစ်ဖူးတော့ ပိုပြီး သတိထား
ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာ၊ ကျွန်တော် သဘောပြောတာပါ”

“ဪ ... ဆရာ၊ ဒါက ကျွန်တော့်တပည့် နာရီဆရာ
မောင်စိန်သောင်းတဲ့။ သူတို့ကတော့ ခေတ်ပေါ် QUARTZ နာရီဆရာတွေ။
စက်နာရီကို သိပ်မကျွမ်းကြဘူး။ စက်နာရီမျိုးကောင်းဆိုရင် သူတို့က လက်ခံ
တယ်။ ကျွန်တော်က ပြင်ပြီး ဆိုင်တွေကို လိုက်ပို့ရတာ။ နာမည်ရတော့
သူတို့ရတာပေါ့”

“မင်းတို့ဟာက ငါတို့ စာရေးဆရာလောကမှာလို ရှဲ့ဒိုးပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါ ... ဆရာရယ်၊ ဒီကောင်တွေက စိတ်မရှည်ဘူး။ ကျွန်
တော်သင်ပေးထားတာ (၁၀) ဦးလောက်ရှိတယ်။ မြို့ထဲမှာရော၊ ဒီသမိုင်း
နဲ့ အင်းစိန်၊ လှိုင်သာယာ၊ ရွှေပြည်သာအနဲ့ပဲ။ ပေါက်ရောက်တဲ့ နာရီဆရာ
တစ်ဦး နှစ်ဦးပဲ ရှိတယ်။ ခေတ်ပေါ် QUARTZ နာရီကို အစိတ်အပိုင်း
(SPARE PARTS) လဲပြီး ပိုက်ဆံယူတာက လွယ်တယ်လေ ... ဆရာရဲ့
စက်နာရီတွေက ပစ္စည်းရှားတော့ မြို့ထဲပြေးပြီး ပစ္စည်းရှာရတယ်။ မိတ်ဟောင်း
ဆွေဟောင်းရှိမှလည်း ဖြစ်တာ”

“အေးပေါ့ကွာ ... ကျွမ်းကျင်ရာ လိမ္မာပေါ့။ ငါတို့ကတော့
ဆွစ်ဇာလန်နာရီမှ အကောင်းထင်တာ။ ဒါကြောင့် ဘားလမ်းက လက်ဟောင်း
ဆရာကြီး ဦးဆံဖြူကိုပဲ အားကိုးတယ်။ သူက အရင်ခေတ် မောင်ကိုနှင့်
ညီများ နာရီဆိုင်က စက်ပြင်ဆရာကြီး။ အလွန်ကျွမ်းတယ်။ စေတနာလည်း
ကောင်း။ ပစ္စည်းအမှန်လည်း သူ့မှာ အများကြီးရှိတယ်”

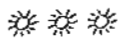
“တော်ရုံတော့ ကျွန်တော့်ဆီ လာခဲ့ပါ ... ဆရာရယ်၊ ဆရာ
ကျွန်တော် အလကားပြင်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အဖေအဖေ နာရီ
ပစ္စည်း အဟောင်းအပိုပစ္စည်းတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် လိမ်
ပေးခဲ့ပါမယ်”

“အေး ... အေး ... ကျေးဇူးပဲ၊ ငါ လာခဲ့ပါမယ်”

“ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ ဆရာ။ ဟိုမှာလည်း ခင်စရာကောင်း
မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်”

“အေးပါကွာ”

“ကျွန်တော်တို့စားသောက်ပြီး လမ်းခွဲ၍ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ လကုန်
ရက်တစ်ရက် (၃၀) ရက်သတ်ရာ ကျွန်တော့် RADO နာရီကြီးက (၁) ရက်
နေ့တွင် (၃၁) ရက် ပြနေသဖြင့် သော့သီးအား ပထမ အရင်ထုတ်၍
DATE ပြောင်းရာ သော့တံသံချေးကိုက်နေ၍ မတော်တဆ ကျိုးသွားသည်။
ဤ RADO နာရီကြီးမှာ စိန်မှန်း၊ ပွန်းပဲ့ခြင်းမရှိ၊ အလွန် အကြမ်းခံသည်။
မြစ်ကြီးနား-ဆွမ်ပရာဘွမ်စခန်းသို့ ပြောင်းရစဉ်ကတည်းက လေထဲ၊ မိုးထဲ
တောထဲ၊ တောင်ထဲတွင် ပတ်ခဲ့သဖြင့် သော့တံကြားတွင် သံချေးစားနေ
ဟန်တူပါသည်။ ထို့ကြောင့် လှိုင်သာယာမှာ နာရီပြင်ဆရာ မြင့်နိုင်တို့ဆီသွား
ရန် အကြောင်းက ပေါ်လာပါတော့သည်။

[၂]

ကျွန်တော်နေသော သမိုင်းရပ်ကွက်နှင့် လှိုင်သာယာမြို့သစ်မှာ
မေးဟု ထင်ရသည်။ အင်းစိန်ထောင်ဝင်းထဲ၌ နေစဉ်ကတော့ (၁၅)ရပ်ကွက်
(၅) ထိပ်၊ ပီမိုးနင်းလမ်းတွင် ကျွန်တော်ဝယ်ထားသော အိမ်ရှိသဖြင့်
ကြောခဏ ရောက်ဖြစ်သည်။ အင်းစိန်၊ လှိုင်သာယာကြိုးတံတားသစ်ကြီး
ငေါ်လာတော့လည်း စက်ဘီးဖြင့်ပင် သွားဖြစ်ပါသေးသည်။

ဟော ... အခုတော့ (၂၁၁)လှိုင်းကားကြီးစီးပြီး အင်းစိန်တစ်ဝက်
ဆမ်းကူးတော့ Tool GATE (၃) ထိပ်၊ (၅) ထိပ်၊ မီးခွက်ဈေးလွန်

၆၀ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

တော့ တမာကုန်းအပိုင်းကို ပတ်ပြီး အတော်ဝေးဝေး သွားရသည်။ ရွှေရင်အေးဘုရားလမ်းဆိုသည်မှာ အနောက်ပိုင်းတက္ကသိုလ်ဝိတ်ဆုံးသို့ မရောက်ခင် (၂) မှတ်တိုင်အလိုလောက်တွင် ဖြစ်သည်။ လမ်းဆုံမှတ်တိုင် ရောက်တော့ ကားပေါ်ကဆင်း၍ လမ်းဆုံတွင် တွေ့ရသည့် နာရီဆိုင် ကလေးအား ပေးကြည့်တော့ နာရီဆရာက ကိုမြင့်နိုင်၏အိမ်အား လမ်းညွှန် ပေးပါသည်။

နာရီဆရာ ကိုမြင့်နိုင်၏အိမ်မှာ ရပ်ကွက်အတွင်းလမ်း၊ ကုက္ကိုပင် နှစ်ပင်ကြား ရေဝပ်နေသည့် ကန်စွန်းခင်းအတွင်း (၁၀' x ၆၀') နေရာ ကလေး၌ ဆောက်လုပ်ထားသော ပျဉ်ခင်း၊ ထရံကား၊ ဓနိမိုး၊ ထပ်ခိုးဖြင့် အိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်အခန်းကျဉ်းကလေးတွင် ကိုမြင့်နိုင်က နာရီပြင်ခုံကလေးချွန် နာရီပြင်နေသည်။ အနီး၌ အသက် (၅) နှစ်နှင့် (၃) နှစ် အရွယ် ကလေးနှစ်ဦးက အိုးခွက်ကလေးများဖြင့် ဆော့ကစားနေသည်။

အနောက်ဘက် အကာအရံမရှိသော မီးဖိုချောင်အတွင်း၌ ရင်လျား ဖြင့် အလွန်ပိန်လိုသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက နို့စို့အရွယ်ကလေးတစ်ဦးကို ချိုပိုး၍ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်နေသည်။ အိမ်အနောက်ဘက် ကန်စွန်းခင်း အဆုံး ခြံစပ်၌ ဓနိမိုး၊ ဓနိကာ အိမ်သာကလေးတစ်လုံး၊ ပီနဲအိတ်ကို အကာ အဖြစ် သုံးထားသည်။ လွန်စွာဆင်းရဲသည့် အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုမြင့်နိုင်က ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ...

“ကြွပါ ... ဆရာ၊ ထိုင်လို့ရတဲ့နေရာမှာ ထိုင်ပါ။ ကျွန်တော့် အခြေအနေကတော့ ဆရာအမြင်ပါပဲ”

ကျွန်တော် ကိုမြင့်နိုင်၏ နာရီပြင်စားပွဲကလေးအနီး ကပ်၍ ထိုင် လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အဘွားအိုတစ်ဦးက အနောက်ဘက်အိမ်သာမှ ဆင်း လာပြီး အိမ်အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးကလေးပေါ်သို့ မတ်ရပ်လှေခါးကလေးမှ ကုပ်ကပ်တက်သွားရာ အိမ်ကလေးမှာ သိမ့်သိမ့်တုန်ခါသွားသည်။ ကျွန်တော် သူတို့အခြေအနေကို မြင်ရတော့ လာရင်းကိစ္စကိုပင် မေ့ပျောက်သွားမိသည်။ ဤခေတ် ဤကာလမျိုးတွင် ဆရာ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ခေတ်ဝမ်းစာထဲမှာ ‘ ပစ္စန္ဒရာဇာ’ လို အခြေအနေမျိုး ရှိပါသေးလာဟု တွေးမိသည်။

“ဆရာ ... နာရီကိစ္စလား”

လူလိမ့်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သတ်၍ အရပ်စေခြင်း ၁၁ ၆၁

ကိုမြင့်နိုင်က မေးမှ ကျွန်တော် သတိပြန်ရလာသည်။
“ဟုတ်တယ် ... မြင့်နိုင်၊ ငါ RADO နာရီကြီး သံချေးကိုက်ပြီး သော့တံကျိုးသွားလို့”

“ကျွန်တော့်ကို ပြစမ်းပါဦး ဆရာ”

ကျွန်တော်က နာရီကိုချွတ်ပေးတော့ ကိုမြင့်နိုင်က နာရီသော့သီး အား မျက်စိကပ်မှန်ဘီလူးကလေးဖြင့် ကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်မှာ ပစ္စည်းအပိုရှိပါတယ် ဆရာ၊ စိတ်ပူပါနဲ့။ ဆရာ နာရီက သော့တံကျိုးရုံတင်မကဘူး သော့သီးကလေးကလည်း အရစ်ပြုန်း သွားပြီ”

ကိုမြင့်နိုင်က ပြောပြောဆိုဆို နာရီအား လက်နက်တန်ဆာပလာ ဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ...

“ဆရာ ... စက်ကတော့ အတော်ကောင်းပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လေထဲ၊ မိုးထဲ အကြမ်းသုံးထားတော့ ကြိုတုန်း ကျွန်တော် ချေးပါဆေး ပေးလိုက်မယ်။ ဆရာ ခဏစောင့်ပါနော်”

ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်နေစဉ် နာရီဝက်ခန့်အတွင်း ကိုမြင့်နိုင်က နာရီကို တစ်စစ ကျွမ်းကျင်စွာဖြုတ်၍ ဆေးပေးသည်။ သော့တံ အသစ်လဲ ပေးသည်။ သော့တံမှာ ဘူးကလေးထဲက ရခြင်းဖြစ်သည်။ သော့သီးထိပ် တွင် 'R' ပုံစံ အစက်ကလေး သုံးစက်ပါသဖြင့် ORIGINAL ပစ္စည်း အမှန် ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ရော ... ဆရာ ပြီးပါပြီ။ RADO နာရီပစ္စည်းက အလွန် ရှားပြီး ဈေးကြီးတယ်ဆရာ။ ဂျပန် SEIKO နာရီပြောင်းပတ်ပါလား။ ဈေး ပေါတယ်။ ပုံဆန်းတယ်။ အပိုပစ္စည်း ပေါတယ်။ မျက်သွားလည်း တန်ဖိုး မကြီးတော့ နှမြောစရာ မရှိဘူး”

“အေးကွာ ... ငါ စဉ်းစားပါဦးမယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သွစ် ဇာလန်နာရီအမျိုးမျိုးပဲ ပတ်လာတော့ တခြားနာရီဆို အထင်မကြီးဘူး ကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်လူ အတော်များများတော့ နာရီတစ်လုံးကို အကြာကြီး စွဲစွဲမြဲမြဲ မပတ်ကြတော့ဘူး။ ခဏခဏ

၆၂ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ဒီဇိုင်းလဲချင်ကြတော့ ဈေးပေါပေါနဲ့ QUARTZ နာရီတွေဟာ သူတို့ အတွက် အကိုက်ပဲ။ တစ်နှစ်လောက်ပတ်ပြီး ပြင်စရာမလိုတော့ဘဲ ပစ်လိုက်ရုံပဲ။ အဲ... ဆွစ်ဇာလန်လုပ် QUARTZ နာရီတွေကတော့ ဈေးကြီးတယ် ဆရာရေ၊ FANCY မဟုတ်ဘဲ အကြာကြီးခံတယ်”

“ကဲ... လာကွာ၊ နေ့လယ်ခင်း လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်ပြီး စကားပြောကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော် ပစ္စည်းတွေ ခဏသိမ်းလိုက်ဦး မယ်။ ကလေးတွေ အရမ်းဆော့တယ် ဆရာ။ အောက်ကျသွားရင် ကန်စွန်း ကန်ထဲ ရှာရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်ထွက်ခဲ့တော့ ကိုမြင့်နိုင်က အစောက ကျွန်တော်မေးခဲ့သော နာရီဆရာကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ကိုသောင်းစိန်... ကျွန်တော့်ဆရာလာလို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ထွက်မလို့ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“လာပြီ... ကိုမြင့်နိုင်ရေ”

ကျွန်တော်တို့ ‘မိတ်ဆွေသစ်’ ဟူသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ကြပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ စကားပြောကြသည်။ မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ကြသည်။ ကိုသောင်းစိန်မှာလည်း နာရီမျိုးစုံပြင်သူဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေ ပေါသည်။ စကားပြော ကောင်းသည်။ ကိုမြင့်နိုင်က ကျွန်တော်နှင့်ကိုသောင်း စိန်ကို မိတ်ဆက်ပေးမှ ကိုသောင်းစိန်မှာလည်း ပုဒ်မ ၄၂၀ ဖြင့် ထောင်ကျ ဖူးသူ ဖြစ်နေသည်။ အဆောင်မှာမနေဘဲ တိုက်တွင်အနေများ၍ ကျွန်တော် နှင့် မရင်းနှီးခြင်းဖြစ်သည်။ သူက စစ်ထွက်ဆိုပဲ။

ကိုသောင်းစိန်က ...

“ဆရာ... နောက်တစ်ခါလာရင် ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ပါ။ ကိုမြင့်နိုင်က မိန်းမတွေများတော့ သူ့အိမ်မှာ ရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်မှာလည်း စက်နာရီအပိုပစ္စည်းတွေ ရှိပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ... နောက်တစ်ခါပေါ့။ ကဲ... ငါပြန်ဦးမယ်... မြင့်နိုင်ရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သက်၍ အရပ်ထေခြင်း ။ ၆၃

ကျွန်တော် သမိုင်းအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်လခန့်ကြာတော့ ကျွန် တော် RADO နာရီကြီး ရပ်သွားပြန်သည်။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ ထို့ကြောင့် ပိတ်ရက်တစ်ရက်တွင် လှိုင်သာယာသို့ ပြေးရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ လှိုင်သာယာရွှေရင်အေးဘုရားလမ်း လမ်းဆုံ ကိုသောင်းစိန်၏နာရီဆိုင် တွင် လူစုံတက်စုံ တွေ့ရသည်။ ကိုမြင့်နိုင်သာမက ဗလကောင်းကောင်း၊ ခေါင်းတုံးဆံတောက်ဆံပင်၊ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ လက်မောင်းနှစ်ဖက်တွင် ဆေးမင်ကြောင်များထိုးထားသူ၊ ကျွန်တော်မြင်ဖူးသော မျက်နှာမျိုးဖြစ် သည်။ ကိုသောင်းစိန်က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဆရာ... သူက မိုးကြီးတဲ့၊ လှိုင်သာယာမှာတော့ နာမည်ကြီး ပဲ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ စစ်ထွက်၊ အိမ်မြေ အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။ ခဲပိုင် တော့ ချခိုင်ကိုင်တယ်။ ထောတယ်ပေါ့... ဆရာရယ်။ အခုလည်း မြေ တစ်ကွက်ရောင်းရလို့ ညနေ ကျွန်တော်တို့ကို ပြုစုဖို့ လာတာပါ”

“ဪ... မိုးကြီးကိုး”

ကျွန်တော်က မှတ်ချက်ပြုတော့ မိုးကြီးက ...

“ဆရာနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသဗျာ။ ဆရာတပည့်ချင်းကို သူတို့ တ သူစိမ်းတွေလို မိတ်ဆက်ပေးနေတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်။ ဒါ ငါ့ ဆရာအရင်းဟာ။ အင်းစိန်ထောင်မှာ အတူနေခဲ့တာ။ အတော်ပဲဆရာ... ညနေ ကျွန်တော်က ဘီယာတိုက်မလို့”

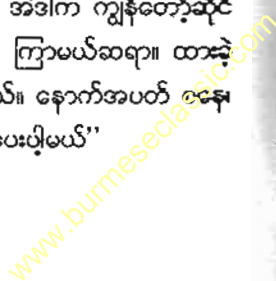
“အေးပါ... အခုတော့ မြင့်နိုင်ရေ... ငါ့ RADO နာရီကြီး ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး ကြည့်ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကိုမြင့်နိုင်က ကိုသောင်းစိန်ဆိုင်မှ လက်နက်တန်ဆာပလာများ ဖြင့် ကျွန်တော့်နာရီအား ဖွင့်ကြည့်တော့ ...

“ဟာ... ဆရာ၊ လေးကျိုးသွားတာပဲ။ အဲဒါက ကျွန်တော့်ဆိုင် နာ မရှိဘူး။ မြို့ထဲ နာရီဆိုင်တွေ ပတ်ရှာမှ ရမှာ။ ကြာမယ်ဆရာ။ ထားခဲ့ မိ။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် မြို့ထဲသွားပြီး ရှာပေးမယ်။ နောက်အပတ် ဇနန ဆနနန လာခဲ့ပေါ့။ ကျွန်တော် အသင့်ပြင်ထားပေးပါမယ်”

ထိုစဉ် ကိုသောင်းစိန်က ...

၆၄ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ဆရာ ... လောလောဆယ် ပတ်စရာမရှိဘူး မဟုတ်လား။ ဒီမှာ SEIKO 5 နာရီတစ်လုံး မှန်ကွဲသွားလို့ လာအပ်ထားတာ ရှိတယ်။ ၃၀၀၀/- ကျပ်ထဲနဲ့ ရမယ်ဆရာ။ မှန်လဲလိုက်ရင် အသစ်အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်”

“အေးကွာ ... လုပ်စမ်းပါဦး။ ခဏယာယီ ပတ်ရတာပေါ့”

သူတို့ ချက်ချင်း မှန်တစ်ချပ်ကို သွေး၍ ထည့်ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ယူပတ်ကြည့်ပြီး ဒိုင်ကွက်က အဖြူဖြစ်သဖြင့် သဘောကျ၍ ငွေ ၃၀၀၀/- ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ တစ်ဖက်ကားလမ်းကူး၌ တီယာဆိုင်ကြီးတွင် ထိုင်ကြသည်။ မိုးကြီးက ဒကာခံသည်။ စားသောက်ရင်း စကားပြောကြရာ ကိုမြင့်နိုင်က ကျွန်တော်လိုချင်သော NATIONAL BANDS RADIO ကလေးတစ်လုံးအား သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်ဆိုင်တွင် တွေ့ထားသည်ဆို၍ အပေါင်ဆုံးပစ္စည်းအဖြစ် ဝယ်ယူရန် ငွေ ၄၀၀၀/- ကျပ် ပေးခဲ့သည်။ နောက်အပတ်လာလျှင် မိုးကြီးက သူ့အိမ်တွင် ညွှန်ချက် ဖိတ်ပြန်သည်။

နောက်အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့ပိတ်ရက်တွင် ကျွန်တော် လှိုင်သာယာ သို့ သွားပြန်သည်။ ကိုသောင်းစိန်နာရီဆိုင် တံခါးပိတ်ထားသည်။ လူမရှိ။ အနီး ဆိုက်ကားဂိတ်မှ ဆိုက်ကားဆရာကို မေးကြည့်တော့ ...

“ဆရာကြီးက ကိုသောင်းစိန်ညှပ်သည် ထင်ပါရဲ့။ ကိုသောင်းစိန် တို့လင်မယား ညက လစ်သွားပြီဗျ။ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ဈေးသည်တွေ ဝိုင်းစုထားတဲ့ ဆုမဲငွေ (၆) သိန်းလောက် ပါသွားတာပေါ့”

“သူတို့က ဒီရပ်ကွက်သား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဟိုးရှေ့က ကြက်ခြံကြီးကို အိမ်ခန်းတွေလုပ်ပြီး ငှားစားတဲ့ အိမ်ကြီးမှာ ငှားနေကြတာ။ ကလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်။ အလွန်ရိုင်းတယ်။ မိန်းမက ထားဝယ်သူ။ ကိုသောင်းစိန်က ဗြိတိသား။ အလွန်လည်တယ်။ ဘယ်ပြေးကြလဲတော့ မသိဘူး။ အစုရှင်တွေကတော့ သူ့နာရီဆိုင်လေးကိုပဲ ဝေစုခွဲဖို့ လုပ်နေကြပြီ”

“ဒါနဲ့ နာရီဆရာ ကိုမြင့်နိုင်တစ်ယောက်ကော တွေ့မိသေးသလား”

လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သတ်၍ အရပ်ဝေးခြင်း ။ ၆၅

“သူတို့က အတူတူပဲဗျ။ အတည်တကျနေကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုမြင့်နိုင်ရဲ့ ဒီကမိန်းမက(ဒုတိယမိန်းမ) ကလေး(၃)ယောက်နဲ့ ကိုမြင့်နိုင်ကို ဈေးရောင်းကျွေးရတာ။ ကိုမြင့်နိုင် နာရီပြင်တာက ဝါသနာအရ ဟန်ပြပဲ။ ပထမမိန်းမကြီးက အင်းစိန်ကမ်းနားမှာ နေတာ။ သားသမီးတွေ အပျို၊ လူပျို ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကိုမြင့်နိုင်က တော်ကီကောင်းတယ်။ အပြင်ထွက်ရင် သားသားနားနား နေတတ်တော့ မိန်းမကျတယ်။ တတိယ အငယ်တစ်ယောက်ကတော့ ဗိုက်ကြီးနဲ့ဗျ။ အရွယ်က သူ့သမီးလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။

“အေးဗျာ ... အခုလို သိရတာ ကျေးဇူးပဲ။ ကျွန်တော် ကိုမြင့်နိုင်အိမ်ဘက် လိုက်သွားဦးမယ်ဗျ”

ကျွန်တော် ကိုမြင့်နိုင်တို့အိမ်ရောက်တော့ ကိုမြင့်နိုင် မရှိ။ သူ့မိန်းမက ရင်လျှားကြီးဖြင့်ပင် ထမင်းဟင်း ချက်နေသည်။

“အစ်မကြီး ... ကိုမြင့်နိုင်ကောဗျ”

“ပြန်မလာတာ ကြာပါပြီ ... ဆရာရယ်။ သတင်းကြားရတော့ နောက်ဆုံး သူ့ယူထားတဲ့ မိန်းကလေးက မွေးခါနီး ဖွားခါနီး ဖြစ်နေလို့ဆိုလားပဲ။ ကျွန်မတို့ကတော့ ဝဋ်ပါပဲ။ သူ့ကို ရှာကျွေးနေရတာ။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း စိစုံပို့ပို့ကလေး ပေးပါတယ်။ ဆယ်ကျွေတစ်ကျွေပေါ့ ... ဆရာရယ်။ ကလေးတွေရပြီး အိမ်ထောင်စုတစ်ခု ဖြစ်လာတော့လည်း ဒီလိုပဲ အလိုက်အထိုက် နေရတာပါပဲရှင်”

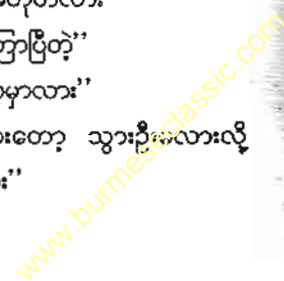
ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေရင်အေးလမ်းဆုံသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့ရာ အစောက ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောခဲ့သော ဆိုက်ကားဆရာက လူမရသေး၍ ဂိတ်တွင် ရှိနေသေးသည်။

“ကိုယ့်ဆရာ ... ကိုမြင့်နိုင် မရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဗျာ ... အိမ်ပြန်မလာတာ ကြာပြီတဲ့”

“သူတို့က အဲ့လိုပါပဲ။ ဆရာ ပြန်တော့မှာလား”

“အဲ ... မိုးကြီးတို့အိမ်က ဖိတ်ထားတော့ သွားဦးမလားလို့ ဆိုက်ကားဆရာ မိုးကြီးအိမ် သိတယ်မဟုတ်လား”

မိမိ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“သိပျံ့ဗျာ ... ဆရာ ဆိုက်ကားခ ၂၀၀/- ပေးပါ။ အတော်ကလေး လှမ်းပါတယ်”

“ရပါတယ် ... သွားစို့ဗျာ”

“ဟုတ်”

ရပ်ကွက်အတွင်း လမ်းဆုံတွင် ဆိုက်ကားရပ်သည်။ အတွင်းကားဂိတ်အနီးနေရာဖြစ်၍ စည်ကားသည်။

“ဆရာ ... ဘယ်ဘက်လမ်းအတိုင်း ဝင်သွားရင် ညာဘက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး တွေ့မယ်။ အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခေါင်းရင်း က ကျောက်ခင်းလမ်းကလေးအတိုင်း ဝင်သွားရင် မြေနီလမ်းကလေးတွေ့ မယ်။ မြေနီလမ်းအလယ်လောက်မှာ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီအနားမှာ မိုးကြီးတို့အိမ်ပဲ”

ဆိုက်ကားဆရာက အသေအချာ ညွှန်းသဖြင့် ကျွန်တော် လမ်းထဲ ဝင်သွားတော့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက် ဗာဒံပင်ကလေးအရိပ်တွင် ခုံကလေးချ၍ ထိုင်နေသော အင်္ကျီကိုယ်ချွတ်ဖြင့် မိုးကြီးအပြင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို လည်း မြင်ရသည်။ သူတို့ ရေစပ်စပ်ခြံဝင်းတစ်ခုကို အလုပ်သမားများဖြင့် ဝင်းခတ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ထိုင်ခုံကထပြီး နေရာပေးသည်။

“လာ ... ဆရာ၊ ထိုင်ပါ။ လာမှ လာပါမလားလို့ ကျွန်တော် မျှော်နေတာ”

“အေးကွာ ... ကိုမြင့်နိုင်နဲ့ ကိုသောင်းစိန်တို့ဆီ ဝင်နေတာ။ သူတို့ မရှိကြဘူး”

“ဆရာ ... ဒီဆရာမက ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်တင်တင်ဦးတဲ့။ အခု ခြံစည်းခတ်နေတာ သူတို့ခြံမြေ။ ကျွန်တော်ဦးစီးပြီး ခြံကာပေးနေတာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆက်စကား ပြောကြပြီး အလုပ်အကိုင် အကြောင်း၊ စီးပွားရေးအကြောင်း၊ နေရေးထိုင်ရေးအကြောင်း ပြောကြသည်။ အမျိုးသမီးမှာ အသားညိုညို၊ ဝဝခန့်ခန့် မျက်မှန်တပ်ထားပြီး ပါတိတ် အင်္ကျီဝမ်းဆက်ဝတ်၍ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည်။ စကား

လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သတ်၍ အရပ်ဝေးခြင်း ။ ၆၇
က အတော်အပြောကောင်းသည်။ ကျွန်တော့်လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကိုလည်း တောင်းသည်။

ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေကြစဉ် အမျိုးသမီးက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဖုန်းလာသဖြင့် ဖုန်းပြောနေစဉ် မိုးကြီးက ...

“ဆရာ ... အိမ်ပေါ် ကြွပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဆရာအတွက် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ”

ကျွန်တော် ဗာဒံပင်ကလေးအနီးရှိ တဲအိမ်ကလေးပေါ် တက်လိုက်တော့ အသားလတ်လတ် တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် သွက်လက်ဟန် နို့သော အံသက် (၃၀) ခန့် အမျိုးသမီးက ...

“ဆရာ ... ကျွန်မက ကိုမိုးရဲ့ဇနီး မစန္ဒာပါ။ တရုတ်စာ ကောင်းကောင်းချက်တတ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်မ ဟင်းအမည်မျိုးစုံ ချက်ထားပါတယ်။ ဆရာ အားရပါးရ သုံးဆောင်ပါရင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါ”

ထိုစဉ် မိုးကြီး အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ...

“ဆရာရေ ... ဗိုလ်မှူးကတော်က ဆရာ့ကို နှုတ်ဆက်သွားပါတယ်။ ဆရာ့ဆီကို ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့က အိမ်ခြံမြေပွဲစားလည်း လုပ်တယ် ... ဆရာရဲ့။ ဆရာ့မှာ အိမ်ခြံမြေရှိရင်လည်း သူတို့ကို အပ်လိုက်ပါ။ ဗိုလ်မှူးကတော်တွေဆိုတော့ စိတ်ချရပါတယ်”

“အေး ... အေး ... အကူအညီလိုရင် ပြောပါမယ်”

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ကြသည်။ မိုးကြီးမိန်းမ မစန္ဒာ၏လက်ရာမှာ အပြင်စားသောက်ဆိုင်ကြီးလက်ရာကို မိပါသည်။ က၊ကတစ်ငါးပေါင်း၊ ဝက်လက်ပေါင်း၊ ဝက်ခြေထောက်စွပ်ပြုတ်၊ ဝက်ခေါင်းသုပ်၊ အစိမ်းကြော်အတော်စုံသည်။ ထိုညက ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ပြီး ပြန်တော့လည်း မိုးကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံက ကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ပြီး TAXI ငှားပေးသည်။ မိုးကြီးမှာ အတော်ထောနေပုံရသည်။ လင်မယားနှစ်ဦး စေတနာလည်း တောင်းကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်တင်တင်ဦးထံမှ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အိမ်ရောင်းရန် ရှိ၊ မရှိ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

၆၈ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

“ကျွန်တော့်မှာ ရှိတော့ ရှိပါတယ်... ဒေါ်တင်တင်ဦးရော ဒါပေမဲ့ အခု ငွေမလိုသေးလို့ မရောင်းသေးပါဘူးခင်ဗျ”

“ကျွန်မတို့က အိမ်ဝယ်ရောင်းလည်း လုပ်ပါတယ်။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနိုင်ရင် ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်စိန်ပွင့်နဲ့ စပ်တူလုပ်ကြပါတယ်။ ဈေးကောင်းပေးမှာပါ။ စိတ်ချရပါတယ်ရှင်။ ဆရာအိမ်က ဘယ်နှားမှာလဲ”

“လှိုင်သာယာ (၁၅) ရပ်ကွက်ထဲမှာပါ။ ပေ (၄၀' x ၆၀') ထဲက ခွဲဝယ်ထားတာပါ။ (၂၀' x ၆၀') အပြည့် တိုက်ဆောက်ထားပါတယ်။ ထောင့်ကွက်ကလေးပါခင်ဗျ”

“ကျွန်မတို့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ လာမဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့နေ့ချိန်းပြီး ကြည့်ချင်တယ် ဆရာ။ လိပ်စာပေးပါလား။ ကျွန်မတို့ ကြိုက်ရင် တစ်ခါတည်း စရံချပြီး စာချုပ် ချုပ်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ တိုင်ပင်ပါဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဖုန်းပြန်ဆက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မ စောင့်နေပါမယ်”

ညဘက် မိသားစုစုံ၍ ကျွန်တော့်မိန်းမနှင့်တိုင်ပင်တော့ မိန်းမပီပီ အမြဲတမ်း ငွေကိုလိုနေသော မိန်းမက...

“ရောင်းလိုက်ပါလားရှင်... ဗိုလ်မှူးကတော်တွေပဲ စိတ်ချရမှာပါ။ အဲဒီ လှိုင်သာယာအိမ်က လစာလေး လေးငါးသောင်းနဲ့ အိမ်ငှားတွေ အနေညစ်ပတ်တော့ စုတ်ပြတ်နေပြီ။ တော်ကြာ ဆေးသုတ်ပေးရတာနဲ့ အမိုးပြင်ပေးရတာနဲ့ ခြံစည်းရိုးပြင်ရတာနဲ့ လစာနဲ့ ကာမိတယ်မရှိဘူး”

“မြေဈေးတွေ တက်နေပြီကွ။ နောက်ထပ်ပြန်ဝယ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူး”

“ရှင်နယ်... ဈေးတက်တော့ ဈေးကောင်းရတာပေါ့။ ကျွန်မတို့မှာ သမိုင်းအိမ်ကြီး ရှိနေတာပဲ။ လိုမှ မလိုတော့တာ”

“အေး... အဲဒါ ဥထားတာကွ။ တို့မှာ အခု ငါ့စာရေးခဲ အိမ်ငှားလစာ၊ မင်းလခနဲ့ ပင်စင်ရယ် ပေါင်းရင် လုံလောက်နေပြီပဲ”

“အိုရှင်... ကားမှ မရှိတော့တာ။ ကားလေးဘာလေး လိုသေး”

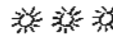
လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သက်၍ အရပ်ဝေးခြင်း ။ ၆၉

တာပေါ့။ အခု ကိစ္စရှိလို့ သွားချင်ရင် TAXI ကားပဲ အားကိုးနေရတာ။ ခရီးဝေးလေး။ ဘာလေး သွားချင်ရင် လိုတာပေါ့ရှင်”

“အေး... အေး... အဲဒါဆို ရောင်းမယ်လို့ ငါ ပြောလိုက်တော့မယ်။ လာမဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ရက်ရာစာပဲ။ ဗိုလ်မှူးကတော်တွေနဲ့ ချိန်းလိုက်မယ်။ မင်းပါ လိုက်ခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ကျွန်တော်တို့လင်မယား ရောင်းမည့်ခေါ်ဈေး၊ အလျှော့အတင်း၊ ဆာကယ်တမ်း ရောင်းနိုင်မည့်ဈေးကို ညှိနှိုင်းကြသည်။ ကျွန်တော်က တိုတိုကျဖြစ်သဖြင့် လှိုင်သာယာက မိတ်ဆွေအိမ်မြေပွဲစားများထံသို့လည်း ဖုန်းဆက်၍ ပေါက်ဈေးကို စုံစမ်းရသေးတယ်။ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံစွာ စုံစမ်းပြီးမှ ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်တင်တင်ဦးထံ ဖုန်းဆက်၍ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့ကို ညှိနှိုင်းပြီး လာကြည့်ရမည့် အိမ်လိပ်စာပါ ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့မနက် (၁၀) နာရီတွင် ချိန်းထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သမိုင်းအိမ်မှ မနက် (၉) နာရီတိတိအချိန်တွင် TAXI ငှား၍ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သမိုင်းနှင့် လှိုင်သာယာမှာ (၁) နာရီကြာခရီး မဟုတ်သော်လည်း ကြိုတင်ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ၂၀၀၂ ခုနှစ်ခန့်က ဖြစ်သဖြင့် အားလည်း မပေါသေး။ ကားလမ်းလည်း မကြပ်သေးပါ။ နာရီဝတ်ခန့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ လှိုင်သာယာအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ပါသည်။ လမ်းထိပ်တွင်

၇၀ ။ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

T II pick up စစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဒေါ်တင်တင်ဦးတို့ ရောက်နေပါပြီ။

“ဆရာ ... မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်မတို့ ဆရာအိမ်ကို ကြိုက်ပါတယ်။ ဈေး ဘယ်လောက်ခေါ်ထားပါသလဲ”

ထိုစဉ် ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်စိန်ပွင့်က နောက်ဖေးမီးဖိုချောင် အခန်းထဲ ဝင်သွားသဖြင့် ဒေါ်တင်တင်ဦးက ...

“အခုပေါက်ဈေးက သိန်း (၁၀၀) ပတ်ဝန်းကျင်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ပွဲစားလည်း မရှိတော့ ဆရာ့ဘက်က အသားတင်ရမှာပါ။ သိန်း (၉၀) ထားပါ။ ကျွန်မ စာချုပ်မှာ သိန်း (၁၂၀) လို့ ရေးမယ်။ သိန်း (၃၀) ကို ကျွန်မ တင်ရိုက်မယ်နော် ဆရာ”

ကျွန်တော် မပြောရသေးခင် ကျွန်တော့်မိန်းမက သွက်လက်စွာဖြင့် ဝင်ပြောတော့သည်။

“ရပါတယ်ရှင် ... ယူနီဖောင်း အချင်းချင်းပဲ။ ဒီကညီမ သဘောပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ”
ကျွန်တော်က ဝင်ပြောတော့ ဒေါ်တင်တင်ဦးက ...

“ထားလိုက်ပါ ... ဆရာ၊ အခု အိမ်ခြေအရောင်းအဝယ်က အလွန်အေးတာ။ ကျွန်မတို့က စွန့်ပြီး ဝယ်တာ။ ဆရာတို့ဘက်က သာပါတယ်နော်”

ဒေါ်စိန်ပွင့် ပြတ်ထွက်လာပြီး အရောင်းအဝယ်ဈေး ပြောကြတော့ ဒေါ်တင်ဦးက ...

“ညီမရေ ... ဆရာက သူ့အိမ်ကို (၁၅၀) ခေါ်တာ အစ်မက (၁၂၀) ဆစ်ထားတယ်။ လာမဲ့အင်္ဂါနေ့ စရံချမယ်။ သဘောတူသလား”

“သိန်း (၁၂၀) မများဘူးလား။ ညီမတို့က ပြန်ပြင်ရဦးမှာနဲ့ အမြတ်ကော ကျန်ပါ့မလား”

“ဒီဆရာ့ဆီမှာ ပါမစ်မိတ္တူပဲရှိတယ်။ မြေချပါမစ်အစစ်က ခေါင်းရင်း အိမ်မှာ။ အဲဒါကို ကျွန်မတို့က စည်ပင်ရုံးမှာတင်၊ ဂရုစွဲလုပ်လိုက်ရင် ပြန်ရောင်းတာနဲ့ သိန်း (၂၀၀) လောက် ရနိုင်ပါတယ်။ ဂရုလုပ်တာတော့ ကျွန်မ

လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သတ်၍ အရပ်စောခြင်း ။ ၇၁

ဦးဆောင်ပြီး လုပ်ပါ့မယ်။ ကုန်ကျစရိတ်တော့ ဆရာကြီးဘက်ကလည်း ခံပေါ့။ ကျွန်မတို့ စရံချပြီး (၆) လတော့ အချိန်ပေးပါ။ (၆) လပြည့်တော့ ငွေအကြေ ချေကြတာပေါ့”

“အရောင်းအဝယ်သဘော မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်။ ခင်ဗျား တို့ဟာက ...”

ကျွန်တော့်စကား မဆုံးခင် ကျွန်တော့်မိန်းမက ...
“ရပါတယ်ရှင် ... ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်စိန်ပွင့်ကတော့ အင်တင်တင်။ ဒေါ်တင် ဆင်ဦးက ဦးဆောင်လှော်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း မိန်းမက သဘောတူနေသဖြင့် မပြောသာတော့ပါ။ ထိုနေ့က လှိုင်သာယာက ပြန် ထာတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမနှင့် ကျွန်တော် စကားများရတော့သည်။

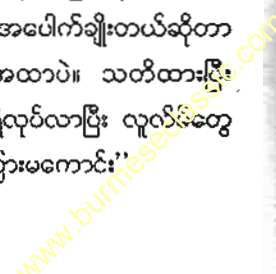
“မင်းကွာ ... အရောင်းအဝယ် စကားပြောနေတုန်း ဝင်မပါပါနဲ့။ ဩစိတ်ထင် ဒီမိန်းမတွေနဲ့ စကားပြောရတာ မရိုးသားဘူးကွ”

“အိုရှင် ... ကိုယ်ရသင့်ရထိုက်တာ ကိုယ်ရမှာပဲ။ သူတို့ဟာ သူတို့ တင်ရိုက်တာ ကိုယ့်အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“မင်း မသိဘူးနော် ... သူတို့ ဗိုလ်မှူးကတော် အချင်းချင်းတောင် ဒေါ်တင်တင်ဦးက လက်တစ်လုံးခြား လှည့်ပတ်နေတာ အရောင်းအဝယ်မှာ အခွပ်အရှင်းဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ သူတို့အချင်းချင်းဖြစ်တာ။ ဒေါ်တင် ဆင်ဦးက ကျွန်မတို့ကို တင်ရိုက်မယ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတဲ့ဟာပဲ။ ကျွန်မတို့က ပွဲစားခ မပေးတော့ သူ့ဘာသာ တင်ရိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး ... မိန်းမရေ၊ အချင်းချင်း သစ္စာမရှိတာကို ဆိုကာ သိလျက်ကြီးနဲ့ အားပေးသလို ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ပြီး တို့က ထောင် နှာ အရာရှိလုပ်လာတာ လေသံထွက်တာနဲ့ ဘယ်အပေါက်ချိုးတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်တယ်။ ဒါဟာ လူလိမ်တွေရဲ့ အထာပဲ။ သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်နေပေရော။ တော်ကြာ ထောင်အရာရှိလုပ်လာပြီး လူလိမ်တွေ နဲ့ လှည့်စားတာ ခံရတယ်လို့ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း”

၇၂ ။ ထောင်မှကြီးသိန်းဝင်း

“ရှင်ကလည်း အမြဲတမ်း ကြုံတွေ့နေတာပဲ။ ဒါက အရောင်း အဝယ်သဘောတူရင် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးနော်”

မကြာပါ ကျွန်တော် တွေးထင်သလိုပင် ဒေါ်တင်တင်ဦးထံမှ တနင်္လာနေ့မနက်တွင် ဖုန်းလာသည်။ အင်္ဂါနေ့ စရံပေးရာတွင် သိန်း (၂၀) သာ ပေးမည်ဖြစ်သော်လည်း စရံပေးစာချုပ်တွင် စရံငွေ သိန်း (၅၀) ဟု ရေးထားကြောင်း၊ သိန်း (၃၀) ကို သူက ကျွန်တော်အား ကြိုပေးထားပါ သည်ဟု ပြောလျှင် ဆိတ်ဆိတ်နေရန် ကြိုတင်အသိပေးထားခြင်း ဖြစ် ကြောင်း ပြောလာသည်။

ကျွန်တော် ကြုံတွေ့သလို ဖြစ်လာပါပြီ။ ညနေပိုင်းတွင် ဒေါ်တင် တင်ဦး ကျွန်တော်တို့နေသော သမိုင်းအိမ်သို့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများဖြင့် ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် မရှိပါ။ အပြင်သွားနေစဉ် ကျွန်တော်မိန်းမအား သိမ်းသွင်း၍ ပြန်သွားသည်တဲ့။

နောက်တစ်နေ့ အင်္ဂါနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်ချိန်း ဆိုထားသည့်အတိုင်း လှိုင်သာယာရပ်ကွက်ရုံးသို့ ရောက်ပါသည်။ ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌရှေ့တွင် ဒေါ်စိန်ပွင့်က သိန်း(၂၀)ထုတ်ပေးပြီး စာချုပ်တွင် သိန်း (၅၀) ပေးသည်ဟု ရေးထားသည်။ ကျန်ငွေ သိန်း (၄၀) ကို (၆) လအကြာတွင် ပေးရန်၊ (၆) လပြည့်၍ အဝယ်တက်မှ မပေးချေနိုင်ပါက အဆုံးဟူ၍လည်း ရေးထားသည်။ ကျွန်တော်ဘက်က လိုချင်သည့်ဈေးမျိုး အရုံးမရှိနိုင်ပါ သဖြင့် ကျွန်တော် စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ သူတို့က ဂရံလျှောက်ရန် မူလပိုင်ရှင်၏ လက်မှတ်လိုသည်ဟု ဆိုကာ အသင့်ယူ လာသော စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးစေကာ ယူသွားကြသည်။

နောက်တစ်ပတ်တွင် ဒေါ်တင်တင်ဦးက အရေးပေါ် ငွေလိုသည် ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်ရထားသော စရံငွေ သိန်း (၂၀) ထဲမှ ငွေ (၃)သိန်း ချေးသည်။ ကျွန်တော် ဘဏ်တွင် အပ်ထားရာအထဲမှ ငွေ (၃)သိန်း ထုတ် ပေးလိုက်သည်။ မကြာပါ ... ဒေါ်တင်တင်ဦးနှင့် ဒေါ်စိန်ပွင့်တို့ စပ်တူ ဝယ်ထားသော အိမ်မှာ အရောင်းအဝယ်ပျက်သွားပြီး ဒေါ်စိန်ပွင့်က ဒေါ်တင် တင်ဦးထံမှ စပ်တူလုပ်ငွေကို ပြန်တောင်းတော့သည်။ မပေးလျှင် အမှု ဖြစ်တော့မည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်တင်တင်ဦးက ကျွန်တော်ထံ အကူအညီတောင်းပြန်

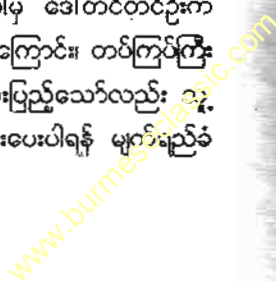
လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သတ်၍ အရပ်ရေခြင်း ၇၃

သည်။ ကျွန်တော်အမျိုးသမီးကလည်း သူတို့ အကျဉ်းထောင် သမဝါယမ အသင်းမှ ချေးပေးမည်ဟု စကားလွန်သွားမိသည်။

ကျွန်တော်အမျိုးသမီးလည်း ဒေါ်တင်တင်ဦး၏ လှည့်ကွက်တွင် ခံနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဆိုင်ထား သူဖြစ်ပြီး သနားသဖြင့် ကူညီလိုသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ လှိုင်သာယာ အိမ်မှာ မြေချပါမစ်မိတ္တူသာရှိသဖြင့် အကျဉ်းထောင် သမဝါယမအသင်း တွင် ပေါင်ပြီး ငွေချေး၍ မရပါ။ ထိုအခြေအနေဖြစ်နေစဉ် သ/မ အသင်းမှ ထောင်ပိုင်သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်မျက်နှာဖြင့် ငွေ (၁၃) သိန်း အတိုးဖြင့် ညုတ်ချေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခံတာဝန်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုချေးငွေ (၁၃) သိန်းအတွက် ဒေါ်တင်တင်ဦးက ပထမလ အတွက် အတိုးငွေတစ်သိန်းကို ပေးသည်။ နောက်လများတွင် မပေးနိုင် တော့သဖြင့် သူငယ်ချင်းနှင့် မျက်နှာမပျက်စေရန် ကျွန်တော်က အတိုးငွေ တို့ စိုက်ပေးရပြန်သည်။ ထိုအတွင်း လှိုင်သာယာအိမ်မှာ မရောင်းရ။ သူ တို့လုပ်နေသော အိမ်မြေဂရံကလည်း မကျ။ ထို့ကြောင့် အရောင်းအဝယ် မြန်စေရန် ကျွန်တော် အလွတ်ထားသော လှိုင်သာယာအိမ်အား ဝင်ငွေရ အရန် ငှားပေးမည်ဟု ဒေါ်တင်တင်ဦးက ပြော၍ လူငှားတင်သည်။ တစ်လ အိမ်ငှားခ (၅၀၀၀/-) ကျပ်၊ အိမ်စပေါ်က (၂) သိန်း၊ တကယ်တမ်း ငှားဖြစ် တော့ အိမ်စပေါ်ငွေ (၂) သိန်းအား ဒေါ်တင်တင်ဦးက ခဏဟုဆိုကာ သွားပြန်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဒေါ်တင်တင်ဦးတို့ လှိုင်သာယာအိမ်မှာ အရောင်း အဝယ်ကိစ္စ (၆)လ ပြည့်ပါပြီ။ စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်အရ သူတို့ ညတ်က အဆုံးခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုရက်မစေ့မီ ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်စိန်ပွင့်က ဒေါ်တင်တင်ဦးထံမှ လှိုင်သာယာအိမ် စပ်တူငွေ (၂၅)သိန်း အား ပြန်တောင်းတော့သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါမှ ဒေါ်တင်တင်ဦးက ကျွန်တော်ထံ ပြေးလာပြီး သူ့ဗိုလ်မှူးကတော် မဟုတ်ကြောင်း၊ တပ်ကြပ်ကြီး နီနီသာဖြစ်ကြောင်း အိမ်စာချုပ် (၆) လ သက်တမ်းပြည့်သော်လည်း သူ့ အား သနားသဖြင့် နောက် (၆) လ သက်တမ်းတိုးပေးပါရန် မျက်နှာပြင်ခံ ထိုး၍ ငိုပွဲဆင်ပြီး တောင်းပန်တော့သည်။

၇၄ ❀ ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

သူတစ်ပါးအား သနားတတ်သော ကျွန်တော်တို့မှာ ဆုပ်လည်း စူးစားလည်း ရှူး အခြေအနေ ဖြစ်ရတော့သည်။ ချေးငွေက (၁၃) သိန်း ကျွန်တော်ထံမှ ယူငွေ (၃) သိန်း၊ အိမ်စပေါ်မှ မ.သွားငွေ (၂) သိန်း စုစုပေါင်းက (၁၈)သိန်းရှိနေတော့ ထိုငွေများ ပြန်ရစေရန် ကျွန်တော် (၆)လသက်တမ်း ပြည့်သွားသော်လည်း နှုတ်ကတိဖြင့် နောက်ထပ် (၆)လ သက်တမ်း တိုးပေးလိုက်ရပြန်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဗိုလ်မှူးကတော် ဒေါ်စိန်ပွင့်အား ဒေါ်တင်တင်ဦးက သူ့မောင်၏ ပုလဲမြို့သစ်က ဂရံကိုပေါင်၍ ပေးဆပ်လိုက်ရသဖြင့် သူ့မောင်ဖြင့် ပြဿနာဖြစ်ကြကြောင်း ကြားသိရသည်။ မြွေပွေးပိုးထိ၊ လူပါးပုလင်းထိ လည်လွန်းသောဘီး ချေးနင်းမိချေပြီ။

ဒါတွင်ပဲလား မဟုတ်သေးပါ။ စည်ပင်ရုံးတွင် အသိမိတ်ဆွေနှိုသဖြင့် ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်တော့ ကျွန်တော်အိမ်ခြံမြေအား ဒေါ်တင်တင်ဦးက စရံငွေ သိန်း (၂၀) သာ ပေးပြီး မူလပိုင်ရှင်အမည်နှင့် တွဲကာ ကျွန်တော်နာမည်မဟုတ်ဘဲ သူမနာမည်ကိုသာ ထည့်ထားကြောင်း သိရတော့သည်။ ဂရံခွဲ အမည်ပေါက်ထွက်သည်နှင့် သူမက ဂရံခွဲကိုင်ကာ ကျွန်တော်ထံမှအိမ်ကို အပိုင်စီးတော့မည်ဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးမသိတတ်သော မြေခွေးမိုက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း စာချုပ်စာတမ်း အထောက်အထားများဖြင့် သူမအား ယုံကြည်အပ်နှံပစ္စည်း အလွဲသုံးစားမှု ပုဒ်မ (၄၀၆) ဖြင့် အမှုစွဲ တရားစွဲရပေတော့မည်။ သူမ ချေးယူထားသော ငွေများကို ကျွန်တော်က စိုက်ဆပ်ရမည့်အပြင် ရှေ့နေငှားခနှင့် တရားရုံးစရိတ်စက နည်းမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် စဉ်းစားပြီး နည်းလမ်းရှာရတော့သည်။ လွန်စွာ ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ လူလိမ် အစိပတ်ပြန်ချေသည်။

ထိုအကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ပြောပြပြီး ဒေါ်တင်တင်ဦးအား တရားစွဲမည်ဟုပြောတော့ ဒေါ်တင်တင်ဦးက လုပ်ပါ။ သူ့ဘက်ကလည်း အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် အပိုင်လုပ်ထားသည်ဟု ဆိုသည်။ အသေးစိတ် စုံစမ်းကြည့်တော့ သူမက မူလမြေပါမစ်ပိုင်ရှင်နှင့် ပေါင်၍ ကျွန်တော့်အား အပိုင်ဆော်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ထံမှ

လူလိမ်များနှင့်ကျွန်တော်ဆင်သတ်၍ အရပ်ထေခြင်း ❀ ၇၅

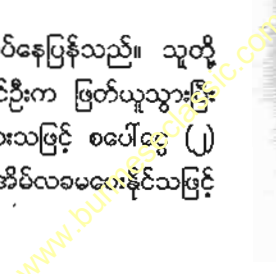
ပြဿနာမဖြစ်လိုလျှင် အိမ်ရောင်းချရပါက ရရှိငွေ တစ်ဝက်တိတိအား သူမအား ခွဲဝေပေးရန် တောင်းဆိုသေးသည်။ သေမထူး၊ နေမထူး မထူးဇာတ်ခင်းချေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဥပဒေဘက်တော်သားပါ။ ဥပဒေအကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့သော် (GOD SEE THE TRUTH BUT WAIT) ဆိုသော အင်္ဂလိပ်စကားပုံလို အမှန်တရားကို စောင့်၍ ထိုင်ကြည့်နေရုံဖြင့် အလုပ်ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ယခင်နှစ်ကတည်းက အိမ်ဝယ်ရန် ကမ်းလှမ်းထားဖူးသော ကွမ်းခြံကုန်းမြို့မှ အသိမိတ်ဆွေများဖြင့် ကမ်းလှမ်းရတော့သည်။ သူတို့နှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ရခြင်းက ကျွန်တော် အလွန်နှစ်နာပါသည်။ လှိုင်သာယာအိမ်ခြံမြေအား သိန်း (၁၈၀) ဖြင့် သူတို့အား ရောင်းရမည်။ စရံငွေ သိန်း (၉၀)ကို အလျင်ပေးပြီး ကျန်ငွေ သိန်း (၉၀) အား အရစ်ကျ လစဉ် (၆) လအတွင်း ပေးသွားမည်။ ဂရံကိစ္စ ဆက်လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဒေါ်တင်တင်ဦးနှင့် ညှိပါသည်။ သူမ ချေးသော ငွေက (၁၃) သိန်း၊ အတိုးက (၂၃) လ၊ (၂၂) သိန်းကျော် ကျွန်တော်ထံမှ ငွေ (၃)သိန်း၊ အိမ်စောော်ဖြတ်ယူငွေ (၂) သိန်း၊ စုစုပေါင်း သိန်း(၄၀) နေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမအား အကြေးများဆပ်ပေးပြီး နောက်ထပ် ငွေသားသိန်း (၄၀) ပေးမည်ဟုဆိုတော့ ဂရံကိစ္စ ဆက်လုပ်ပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် (၄၅) သိန်းပေးရန် တောင်းသည်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဝင်ပါပြန်သဖြင့် ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်ရပြန်သည်။

တကယ်တမ်းအရောင်းအဝယ်ဖြစ်တော့ ဒေါ်တင်တင်ဦးက တစ်ဖက်ခြေပါမစ်ပိုင်ရှင်ဖြင့် လက်ဝါးရိုက်ထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဘက်က (၃)သိန်း သေမှ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပြီး ဂရံခွဲရန်ကိစ္စအား လိုက်ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု အရေးဆိုလာပြန်သည်။

အရေးထဲ အိမ်ငှားက ဆင်းပေးရန် ကပ်နေပြန်သည်။ သူတို့ ပေါ်ငွေတင်သော ငွေ (၂)သိန်းအား ဒေါ်တင်တင်ဦးက ဖြတ်ယူသွားပြီး သူတို့ စီးပွားရေးအဆင်မပြေဟု ပြောကာ ခုနှိမ်သွားသဖြင့် စပေါ်ငွေ (၂) သိန်း ကျေသွားသည်အပြင် နောက်ထပ် (၃)လ အိမ်လခမပေးနိုင်သဖြင့်

၇၆ ။ ထောင့်ဖြူကြီးသိန်းဝင်း

ညသန်းခေါင်ယံ ဆင်းပြေးသွားသဖြင့် အိမ်လခ (၃) လစာ ငွေတစ်သိန်းခွဲ ပါသွားပြန်သည်။

အိမ်ဝယ်သူက စရံငွေ (၉၅)သိန်းပေးသည်။ ဒေါ်တင်တင်ဦးအား (၄၅) သိန်း ပေးလိုက်သည်။ ကွမ်းခြံကုန်းမှ အကျိုးဆောင် ဆက်သူယ် ပေးသော သူငယ်ချင်းအား မျက်စိကုရန် ငွေတစ်သိန်း၊ မူလမြေချပါမော် ပိုင်ရှင်အား ငွေ (၃)သိန်း ပေးလိုက်ရသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အမျိုးသမီးဘက်မှ မောင်နှမများအား ငွေတစ်သိန်းစီ (၄) သိန်း၊ ကျွန်တော် အစ်မကြီးအား ဆေးကုရန် ငွေ (၂) သိန်း၊ ဇနီးသည်အား ငွေ (၇) သိန်း ပေးလိုက်ရပြီး ကျန်ငွေ သိန်း (၃၀) ကျော်ခန့်ဖြင့် ကားလည်း မဝယ်နိုင် တော့သဖြင့် သမီးအား ဘဏ်ထဲထည့်ထားရန် အပ်နှံလိုက်ရတော့သည်။

ကျွန်တော် ကားကလေးတစ်စီးဝယ်ရန် အိမ်ဝယ်သူက အရစ်က ပေးမည့်ငွေကို နောက်ထပ် (၆) လ စောင့်ရပါဦးမည်။ လူလိမ်များဖြင့် ပေါင်းမိ၍ ဥပဒေဘက်သား ကျွန်တော် ဆင်သတ်၍ အရပ်ဝေရသလို ခံစား ရခြင်းဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ထောင့်ဖြူကြီးသိန်းဝင်း

Handwritten Burmese text: မျိုးဆက်ပျောက် အပတ်စဉ်ပရိယာယ်

မျိုးဆက်သွေးကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရာဝယ် ၁၂၉

ထို့ပြင် အယူခံ၊ သေဒဏ်၊ ကျန်းမာရေး၊ ထောင်ဝင်စာ၊ ဘံတ်ကုက်၊
နိက္ခာ၊ ဘာသာရေး၊ နာရေး စသည့် အုပ်ချုပ်မှုကိစ္စတို့ကိုလည်း တစ်ခု
စစ်လမျှပင် ချို့ယွင်းလစ်ဟင်း၍ မရပါချေ။

ထိုမျှမကသေး။ ရဲဘက်ပြေး၊ နောက်မှု၊ သက်သေခံ၊ ရုံးချိန်း၊
အာမခံ၊ မွေးလူနာ၊ အစည်းအဝေး၊ ဆေးရုံဆင်း၊ ထောင်ပြောင်း စသော
ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းများ မပြတ်တောက်သွားစေရန်ကိုလည်း
သတိထား ဆောင်ရွက်နေရပါသေး၏။

နောက်ထပ် မလွဲမသွေ ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စတစ်ခုမှာ အကျဉ်း
သား စာပေးစာယူကဏ္ဍဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားက မိသားစုထံပေးပို့သော စာ
များနှင့် မိသားစုမှ အကျဉ်းသားထံပေးပို့သော စာအများစုမှာ သာကြောင်း
မကြောင်း၊ လွတ်မည့်ရက်ကို မျှော်နေကြောင်း စသည်တို့သာ အကြောင်းထပ်
မတတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် အကျဉ်းထောင်လုံခြုံရေးကို ထိခိုက်
နိုင်သော အကြောင်းအရာ အသုံးအနှုန်း ပါလာတတ်၏။

ထိုသို့သော စာများကိုမူ စာတစ်ပိုဒ်လုံးဖြစ်စေ၊ စာတစ်ကြောင်း
နှင့်ဖြစ်စေ စိစစ်ဖြတ်တောက်ပြီးမှ ကာယကံရှင်များထံ ပေးပို့ရ၏။ တစ်ခါ
ဆင်ရံ စာတစ်စောင်လုံး ပေးပို့ရန် မသင့်တော်ပါက လုံခြုံရာတွင် သိမ်း
ဆည်းထားလိုက်ရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်၏။

ယင်းသို့ များပြားလှသည့် လုပ်ငန်းများအနက် ထောင်ပိုင်
တစ်ယောက်အနေဖြင့် မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ရဦးမည့် တာဝန်တစ်ခု
လူသစ်ကြည့်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ လူသစ်ကြည့်ခြင်းဆိုသည်မှာ မိမိတာဝန်
အကျဉ်းထောင်သို့ အသစ်ရောက်ရှိလာသော အကျဉ်းသား၊ အချုပ်
လူသစ်များကို တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်းစီ စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်း
ဖြစ်၏။

ထိုအကျဉ်းသား ကျူးလွန်သောပြစ်မှု၊ ပုဒ်မ၊ အပြစ်ပေး တရားရုံး
ထံလိုက်သော ထောင်ဒဏ် စသည့် မှုခင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စများ၊ အကျဉ်း
သား ယခင်အလုပ်အကိုင်၊ ပညာအရည်အချင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးအခြေ
အနေ စသည့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အချက်အလက်များ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်

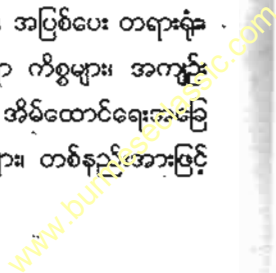
[၁]

အကျဉ်းထောင်တစ်ခု၏ တာဝန်ခံအရာရှိ (ထောင်ပိုင်ကြီး) တစ်ယောက်၏ တာဝန်မှာ အလွန်ပင် ကြီးလေးကျယ်ဝန်းလှသည်။ ယင်း သို့ ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း အကျဉ်းထောင်လက်စွဲ ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ နှင့်အညီ အတိအကျ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရ၍လည်း ဖြစ်ပေသည်။

အကျဉ်းထောင်တစ်ခု၏ အဓိကတာဝန်မှာ လုံခြုံရေး ကျိုးပေါက် မှုမရှိစေရန် (၂၄) နာရီပတ်လုံး စောင့်ကြည့်စစ်ဆေးနေရသည် ဖြစ်သော် လည်း အကျဉ်းထောင်ဆိုသည်မှာ လူတို့နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသော သီးခြားအုပ်ချုပ်ရေးဌာနတစ်ခု ဖြစ်နေပေရာ ထိုလုပ်ငန်းနှင့် သက်ဆိုင်ရ ကိစ္စမှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ရပြန်ပါသည်။

နေ့စဉ် အကျဉ်းသားတို့၏ စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေစေရန် အမြဲ မပြတ် အလေးထား အာရုံစိုက်နေခြင်း၊ အကျဉ်းသားတို့ရအပ်သော လျှော့ရက်များကို ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အပြည့်အဝခံစားခွင့်ရရှိ စေရန် အထူးဂရုပြု တွက်ချက်ပေးနေခြင်း၊ နေ့စဉ် လွတ်ရက်စေ့ရောက်သော အကျဉ်းသားများအား နံနက်တိုင်း စော့နှိပ်သမျှစောစော စီစဉ်လွှတ်ပေး ခြင်းတို့မှာ မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ပေးရမည့် တာဝန်များပါပေ။

လူသစ်အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားများကို ထောင်ပိုင်ကိုယ်တိုင် အကျဉ်းသား
၏ ဥပဓိရုပ်လက္ခဏာကအစ အသေးစိတ်လူတွေ့စစ်ဆေးကာ အင်တာဗျူ
လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့မှလည်း မိမိအုပ်ချုပ်သော အကျဉ်းထောင်တွင် မည်သို့သော
မှုခင်းကျူးလွန်သူများ၊ မည်သို့သော လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သူများ၊ မည်သို့
အဆင့်အတန်းရှိသော လူတန်းစားများ၊ ရောက်ရှိနေသည်ကို အကဲဖြတ်
သုံးသပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုသို့ လူသစ်ကြည့်ရှုရင်း ကျွန်ုပ်၏ ဝါသနာအရ သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့
သော မှုခင်းဖြစ်ရပ်မှန်များကို မေးမြန်းစုံစမ်း၍ ကြည့်တတ်၏။ မှုခင်းအများ
မှာ ထုံးစံအတိုင်း ခိုးမှု၊ ရိုက်မှု၊ ဒဏ်ကျေခံမှု၊ လူယက်စားပြုနှင့် မုဒိမ်း
စသော ဖန်တစ်ရာတောနေသော အမှုအခင်းများသာ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
သာ မမျှော်လင့်ဘဲ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်ရပ်မှန်မျိုး ကြားရတတ်၏။

ယင်းမှုခင်းဖြစ်စဉ်များအနက် ကျွန်ုပ် စိတ်အဝင်စားဆုံးမှာ လူသစ်
မှုပင်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား အသစ်
ဖိစိန် ချုပ်ငြိမ်းသည်အထိ ရက်ရက်စက်စက် ကျူးလွန်ရန်မှာ တော်ရုံဒေါသ
တော်ရုံရန်ငြိုးဖြင့်တော့ မဟုတ်တန်ရာပေ။ အလွန်အင်မတန် တငွေငွေ
နာကြည်းတောက်လောင်နေသော ဒေါသအမှောင် ဖုံးလွှမ်းလာမှသာ ဖြစ်
နိုင်၍ ဖြစ်၏။

သို့တစေ ...

ကျွန်ုပ်၏ အကျဉ်းထောင်လုပ်သက်တစ်လျှောက် မေ့ဖျောက်၍
မရနိုင်လောက်အောင် အလွန်ဆန်းကြယ်လွန်းသော လူသတ်မှုတစ်ခု
တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ထိုလူသတ်မှုသည် အခြားသော ဖြစ်ရပ်
ဖြစ်စဉ်များကဲ့သို့ ဒေါသအလျောက် ရုတ်တရက် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကျူး
လွန်မိသည်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ချစ်ခြင်းငယ်ပြိုင် အနိုင်လုကြရာဝယ် သွေးအေး
အေးဖြင့် လျှို့ဝှက်လုပ်ကြရာမှ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ထက်
ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ ထိုကြံစည်မှုသည် သာမန်လူသတ်မှုများလို လူ
တစ်ယောက်ကိုသာမဟုတ်၊ လူ့အသက်နှစ်ချောင်းကိုပင် တစ်ချိန်တည်း
တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကြီး ဖြစ်နေခြင်းပင်၏။

ထိုထက်ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ လူသတ်မှုမှာ ခုတ်ရာတခြား၊
ခုရာတလွဲဖြစ်ကာ အလွန်တရာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် အဖြစ်ဆိုးများဖြင့်
နိဂုံးကမ္ဘာတ် အဆုံးသတ်သွားခဲ့၍ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ရှားရှားပါးပါး တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသော ထိုတစ်ထောင့်ငါးရာ အချစ်မီးလျှံလောင်မြိုက်ခြင်းကို
ခံခဲ့ရသူသော 'ခင်ဖြူစင်' အမည်ရှိ နုနယ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် မိန်းမ
သီလေး၏ ချစ်မေတ္တာသားကောင်ဘဝ အစ၊ နိဒါန်းမှာကား ...

[၂]

“ဆရာ ... ဒီနေ့ လူသစ်ကြည့်ဖို့ ရှိတယ်နော်”
တစ်ခုသော နံနက်စောစောပိုင်းတွင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့တစ်ဝှက် ဆောင်ရွက်နေကျအတိုင်း ထိုနေ့တွင်
အောက်ရက်စေ့ရောက်သည့် အကျဉ်းသားများကို တစ်ဦးချင်းစီ စစ်၍ လွှတ်
ပေးလျက်ရှိ၏။ ဤသည်မှာ အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိ (ထောင်ပိုင်
ကြီး) တစ်ဦးအနေနှင့် ရုံးဖွင့်ရက် နံနက်စောစောတိုင်း မလွဲမသွေ ဆောင်
ရွက်ပေးရမည့် အဓိကတာဝန်တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ အကျဉ်းထောင်လက်စွဲ
ဥပဒေဥပဒေလည်း လွတ်လူအကျဉ်းသားကို နံနက်တိုင်း စောနိုင်သမျှစောစော
အောက်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားချက် ရှိပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

လူဆိုသည်မှာ မင်ကိုသဘာဝအားဖြင့် လွတ်လပ်မှုကို အလွန်
နှစ်သက်ခံမင်သော သတ္တဝါဖြစ်၏။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်၏စိတ်ဝယ်

www.burmeseclassic.com

၈၂ ဇဟိုစော

ထောင်ထဲရောက်လာသည့်နေ့မှ စတင်ကာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ထောင်မှ ပြုလွတ်မည့်နေ့ကို တမျှော်မျှော်နှင့် တမ်းတမှန်းဆနေသူဖြစ်၏။

လူ့စိတ်ခံစားမှုအရ လွတ်ခါနီးလေ ပို၍ မြန်မြန်လွတ်ချင်လာစေ ဖြစ်၏။ တချို့မှာ လွတ်ရက်နီးလာလေ မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင်တော့အောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်လာတတ်သည်။ ယင်းကို ထောင်ဝေါဟာရအားဖြင့် 'လွတ်ကြောင်ကြောင်' သည်ဟု ဆို၏။

မလွတ်မီတစ်ညတွင် အိပ်မပျော်နိုင်တော့ဘဲ မိုးလင်းလာမည့် ငုတ်တုတ်တိုင်စောင့်နေတတ်သူများပင် ရှိ၏။ သူတို့၏စိတ်ဝယ် နေထွက်လာသည်နှင့် အမြန်ဆုံး ထောင်အုတ်ရိုးအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကာ အိမ်ပြန်ရောက်လိုသော စိတ်ဇောက တားမရအောင် တွယ်ငြိနေတတ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း အကျဉ်းထောင် လက်စွဲဥပဒေတွင် လွတ်ထွက်အကျဉ်းသားကို နံနက်ပိုင်း စောနိုင်သမျှ စောစော လွတ်ပေးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

"ခင်မမ ကြည့်ရတာ ဒီနေ့တော့ ဆရာ့ကို အလွန်ထူးခြားသတင်းတစ်ခု ပို့စရာရှိနေပြီ ထင်ပါရဲ့ နော်"

ကျွန်ုပ်က လွတ်လူကိစ္စကို လက်စသတ်ရင်း စားပွဲရှေ့ ရပ်စောနေသော ထောင်မှူး ဒေါ်ခင်မမကို မော့ကြည့်လျက် ပြုံးထေ့ထေ့ ခြေလိုက်မိသည်။ သူမမှာ မျက်လုံးများပြူးကျယ်ကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ထေ့တစ်လုံးလို ပိုင်းစက်သွားပြီး ...

"ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်မ ဆရာ့ကို သတင်းထူး တင်ပြစရာ ရှိမှန်း ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားတာလဲဟင်"

ကျွန်ုပ်က ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့် ...

"ဒါက အရှင်းကြီးပဲဟာကို"

"ရှင် ... ဆရာ ... ဘယ်လို အရှင်းကြီးလဲ ဟင်"

ဒေါ်ခင်မမက ဇဝေဇဝါ မေးသည်။

"ခါတိုင်းလည်း ဒီနေ့လို ကြာသပတေးနေ့ မနက်ဆို ခင်မမ အမျိုးသမီးအချုပ်ဆောင်ဆီ ဆရာ လူသစ်ကြည့်ဖို့ လာနေကျပဲမဟုတ်လားကွယ်"

မျိုးဆက်သွေးကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရာဝယ် ၈၃

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ..."

"အဲဒီ ဒါပေမဲ့က ဆရာက ပြောရမှာလေ။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ခင်မမ ဒီနေ့လို မနက်စောစော ဆရာ့ထောင်ဘူးဝန်းခန်းအထိ လိုက်လာပြီး လူသစ်ကြည့်မယ့်ကိစ္စ ဘယ်နှခါများ သတင်းလာဖို့ခွဲဖူးလဲ ဟင်"

ဒေါ်ခင်မမက ပြုံးစစဖြင့် ခေါင်းကုတ်ကာ ...

"အဲဒါကလေ ဆရာ ... ဟိုလေ ..."

"မေးတာကိုသာ ဖြေပါလေ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ... အဲ ... အရင်ကတော့ ..."

ခုလို တစ်ခါမှ လာပြီး သတင်းမပို့ဖူးဘူးရှင့်"

"ဒါဖြင့် ဒီနေ့ကျမှ ဘာလို့ ထူးထူးခြားခြား သတင်းပို့ရလဲ"

"အဲဒါကလေ ... ဟို ..."

"အဲ ... အဲဒါကြောင့် ဆရာက သိလိုက်ပြီလေ။ ခင်မမတော့ အလွန်ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု တင်ပြတော့မယ်လို့"

"အင်း ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဆရာက အရမ်း အိုင်ကျူမြင့်တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာ့ကို 'ခင်ဖြူစင်' နဲ့ မြန်မြန်လေး တွေ့စေချင်မိတာပါလို့"

"ဟုတ်လားကွယ် ... ဒါနဲ့ ခင်ဖြူစင်ဆိုတာက ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ... သူက အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ သူ့ရဲ့ ဥပဓိရုပ်အရ အလွန်အင်မတန် ရိုးသားဖြူစင်လွန်းတဲ့ ကျေးတောသူ အတတ် ခိန်းကလေးတစ်ယောက်လား ထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှု မှန်မတွေ့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဇောက်ထိုး နိုးမျှော် ဖြစ်သွားသလို ခံစားမိလိုက်ရတယ် ဆရာ"

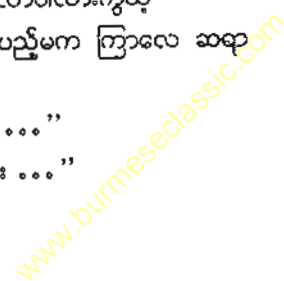
ကျွန်ုပ်က အသံထွက်၍ ပြုံးရယ်လိုက်ကာ ...

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာတို့ ခင်မမတစ်ယောက်တောင် အတော်လေး အပြောအဆို တင်စားချက်တွေ တိုးတက်လာပါလားကွယ်"

"ဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒါ ဆရာ့တပည့်မက ကြာလေ ဆရာ နဲ့တူလာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ရှင်"

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ..."

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ..."

၈၄ ဗဟိုစော

အတန်ငယ်ကြာအောင် ရယ်မောလိုက်ကြပြီးမှ ...

“ဒါနဲ့ ဆိုပါဦး ... ဘယ်လိုကြောင့်များ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်ကုန်တာလဲကွယ်။ ထိုင်ပြီး ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

ဒေါ်ခင်မမက စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို စွပ်စွဲထားတဲ့ ပုဒ်မတွေကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ။ တစ်ခုက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၁၀၉ တဲ့။ နောက်တစ်ခုက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၁၆/၁၀၉ တဲ့ ဆရာ”

“အင်း ... ပုဒ်မ ၃၀၂ ကတော့ လူသတ်မှုပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ကပုဒ်မ ၁၀၉ တပ်ထားတော့ ဒီလူသတ်မှုကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်တာ မဟုတ်ဘဲ တစ်ခုတစ်ယောက် ကျူးလွန်နိုင်ဖို့ အားပေးကူညီတဲ့သဘော ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ပုဒ်မ ၃၁၆ က လှုပ်ရှားသော အပိတ်ခန်းတွင်းရှိ ကလေးကို သေစေမှုပဲ။ ဒီပုဒ်မမှာလည်း ၁၀၉ တွဲထားတော့ ကိုယ်တိုင်မကျူးလွန်ဘဲ အားပေးကူညီရာပဲ ရောက်နေပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီနှစ်နှစ်လုံးက ပြစ်မှုထင်ရှားရင် အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ကျန်နိုင်တဲ့ ပုဒ်မတွေပါလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ။ ကျွန်မ သိရသလောက် ဒီနှစ်နှစ်လုံး သူ့ကိုယ်တိုင် မကျူးလွန်ဘဲ သူများကို ခိုင်းစေခဲ့တာတဲ့ ဆရာ”

“ဟုတ်လား ... နေပါဦး။ ပုဒ်မ ၃၁၆ က မိခင်ဝမ်းတွင်းက လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကလေးကို သေစေမှုဆိုတော့ ဒီမိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ကလေးရှိနေလို့ အနိုင်သည်ကို ကိုယ်ဝန် ဖျက်ချခိုင်းခဲ့တာများလားကွယ်”

ဒေါ်ခင်မမက ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်းခါပြသည်။

“အဲလို မဟုတ်ဘူး ... ဆရာ။ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိုက်ထဲက ကလေးကို သေအောင် လူငှားပြီး ခိုင်းစေခဲ့တာတဲ့ရှင်”

“ဟေ ...”

ကျွန်ုပ် အလွန် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ကြည့်စမ်း ... ဒီမိန်းကလေးနဲ့ သူမကိုယ်တိုင်မဟုတ်ဘဲ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ကလေးကို သေစေရန်အကြံဖြင့် လူငှားပြီး ခိုင်းစေခဲ့တာပါကလား။

ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်ခဲ့ရပါလေသနည်း။

ဘာလို့ သူတစ်ပါး၏ရင်သွေးကို သေစေလိုပါသနည်း။

ဘယ်လို အပြီးအတေး အာယာတများ ရှိခဲ့ကြပါလေသနည်း။

ဤအမှုကို ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားစ ပြုမိလာသည်ကတော့ အမှန်ပါ

...

“ဒါနဲ့ သူ့မှာ လူသတ်မှုအတွက်ပါ အားပေးကူညီမှုတစ်ခု ပါနေသေးတော့ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကို သတ်ဖို့များအားပေးခဲ့တာများလဲကွယ်”

ကျွန်ုပ်က သူမအား စွဲဆိုထားသော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၁၀၉ ကို ရည်ညွှန်း၍ မေးမိသည်။

“အဲဒါက အဲဒီကလေးအမေကိုပါ လူငှားနဲ့သတ်ဖို့ ကြံစည်အားထုတ်ခဲ့တာတဲ့ ဆရာ”

“ဟေ ...”

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြမိတော့၏။ ကြည့်လေ ... ဝမ်းဗိုက်ထဲက အသက်ရှင်နေသော ကလေးကိုသာမက ကလေးအမေကိုပါ အသေသတ်ရန် ကြံစည်အားထုတ်မှု မဟုတ်ပါလား။ အဘယ်သို့သော အခြေခံအကြောင်းနောက်ခံများကြောင့် ဤမျှကြီးလေးသော ပြစ်မှုများ ပေါ်ထွန်းလာရပါလေသနည်း။

“ဒါနဲ့ ခင်မမ ... အမေရော၊ ကလေးကိုပါ အပြတ်ရှင်းပစ်ချင်သောကံအောင် ဘယ်လိုနာကြည်းစရာ အကြောင်းတရားတွေများ ရှိခဲ့ကြလို့လဲ ... ခင်မမရဲ့”

ဒေါ်ခင်မမက ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းကိုသာ အိတ်ယမ်းပြလိုက်ပြန်မိသည်။

“အဲဒါကို ကျွန်မလည်း သေချာမသိရသေးဘူး ... ဆရာ။ အိတ်ထဲမှာ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့် ပျံ့နှံ့နေတဲ့ စကားတွေအရတော့ အောက်ကွယ်မှာ အတော်လေး ရှုပ်ထွေးမယ့် ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ ရှိခဲ့ပုံပါပဲ။ ကျွန်မ အဲဒီအချုပ်သူခင်ဖြူစင်ကို မြင်တွေ့နေရတိုင်း တစ်နေ့ပာခြား အခင်းတစ်ဝင်စားလာပေမယ့် ဆရာ လူသတ်မှုကြည့်ရသေးတော့ ဆရာ့ကို ကော်တင်အင်တာဗျူး လုပ်မထားသင့်ဘူး ထင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ သူ့အားလမ်းက

၀၆ ❀ ဗဟိုစော

ထင်တာထက် နက်နဲပြီး သပ္ပာယ်အုတ်အုတ်နေနိုင်တာဆိုတော့ ဒီအမှုကို ဆရာကိုယ်တိုင် မေးမြန်းကြည့်မှ ပိုပြီး ပြီးပြည့်စုံမယ်ထင်မိလို့ပါရှင်။ အဲဒါ ကြောင့်လည်း ဒီမနက် စိတ်လောပြီး ဆရာကို လူသစ်လာကြည့်ဖို့ ကြို သတင်းလာပို့မိတာပါ ဆရာ”

“ဪ... အင်း... ဆရာ သဘောပေါက်ပြီ... ခင်မမ။ ကဲ ဒါဆို ခင်မမတို့ အချုပ်ဆောင်ထဲဝင်ပြီး အချုပ်သူ လူသစ်တွေ ကြည့်လိုက် ကြပါဦးစို့ရဲ့။

မှန်ပါသည်။

ဒေါ်ခင်မမ ကြိုတင်ပြောပြထားသလိုပါပဲ။ ခင်ဖြူစင်ဆိုတဲ့ အချုပ် သူလေးဟာ ခုမှ အသက် (၂၃) နှစ်ပဲ ရှိသေးတာပါ။ နဖူးကျဉ်းကျဉ်း နှာတံစင်းစင်း၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးမှာ အိုမိဂါဆံပင်ပုံစံလေးနဲ့ လွှမ်းခြုံထားတာဆိုတော့ တကယ့် ဂျူးလီယက်လေးလားတောင် ထင်ရလေ သည်။

သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ပွရောင်းရောင်း အဖြူရောင်ဝတ်စုံလေး ဆင် ထား၏။ အဖြူရောင်ဆိုပေမယ့် ခပ်ဝေးဝေးကကြည့်လျှင်သာ အဖြူရောင် ဖြစ်ပြီး အနီးကပ်ကြည့်လျှင် အဖြူပေါ်မှာ အနက်ပြောက်ကလေးများပါသော ပိတ်စပါးဖြစ်၏။

အောက်က ထင်တာတော့ မိုးပြာရောင် အောက်ခံပေါ်မှာ အညို ရင့်ရောင် လိပ်ပြာကလေးများ အနီရောင် နှင်းဆီပွင့်ချပ်ကြီးတွေပေါ် ကူးလူး ပျံသန်းနေကြပုံဖြစ်၏။

မျိုးဆက်သွေးကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရာဝယ် ❀ ၀၇

ဒေါ်ခင်မမက ရှေ့ကထိုင်၍ မေးသည်။

“နာမည်”

“မခင်ဖြူစင်”

“အဖေနာမည်”

“ဦးသန့်စင်”

“အသက်”

“၂၃ နှစ်”

“ဘာမှုဖြစ်လဲ”

“လူသတ်ရန် အားပေးကူညီမှု”

“နောက်တစ်ဖက်”

“လှုပ်ရှားသော အမိဝမ်းတွင်းက ကလေးကို သေစေရန် အား ပေးကူညီမှု”

“ပုဒ်မတွေ ပြော”

“ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၁၀၉ နဲ့ ပုဒ်မ ၃၁၆/၁၀၉”

“ဘယ်တရားရုံးလဲ”

“မရမ်းကုန်းမြို့နယ်တရားရုံး”

“နောက်မှုရှိလား”

“မရှိပါ”

ကျွန်ုပ်ရှေ့ဝယ် လက်ပိုက်ပုံစံရပ်ကာ ဒေါ်ခင်မမ မေးသမျှကို အထစ်အငေါ့မရှိ သွက်လက်စွာ ဖြေဆိုနေသော အချုပ်သူ မခင်ဖြူစင် ဆိုသူအား ကျွန်ုပ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“မိန်းကလေးက လူသတ်မှုမှာရော၊ အမိဝမ်းထဲက ကလေးကို သေစေမှုမှာရော နှစ်မှုလုံးမှာ အားပေးကူညီခဲ့တာနော်”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်လို အားပေးကူညီတာမျိုးလဲကွယ်”

“လူငှားနဲ့ အမေကိုရော၊ ကလေးကိုပါ သတ်ခိုင်းခဲ့တာပါဆရာ”

“အဲဒီလူငှားဆိုတာက မိန်းကလေးနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်မှုရှိနေ လို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း... ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

“ဪ... ဒါဖြင့် ငွေပေးပြီး ခိုင်းခဲ့တာပေါ့... ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

ကျွန်ုပ်မေးသမျှ အချုပ်သူက အေးဆေး ဖြေနေသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးကွယ်... ဆရာတို့ တိုင်းပြည်မှာ ဒီလိုငွေပေးပြီး လူသတ်ခိုင်းလို့ရတဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမားတွေ ရှိနေပြီလားကွယ်”

“ဟင့်အင်း... အဲလိုမျိုးတော့ မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေးက လူငှားကို ဘယ်လိုလုပ် ရှာဖွေနိုင်ခဲ့တာလဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါကလည်း သိပ်တော့ မခက်ခဲလှပါဘူး။ တစ်ဖက် အိမ်က အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကို ပိုက်ဆံမတန်တဆပေး စည်းရုံးပြီး ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ခိုင်းစေနိုင်ဖို့တော့ လိုတာပေါ့ရှင်”

“အင်း... ဆရာ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ အဲဒီအိမ်ဖော် မိန်းကလေးကို ဘယ်လိုလက်နက်တွေနဲ့ သတ်ခိုင်းခဲ့တာလဲကွယ်၊ ဓားနဲ့လား၊ တုတ်နဲ့လား၊ သေနတ်နဲ့လား”

“ဟင့်အင်း... အိမ်ရှင် မနက်တိုင်းသောက်တတ်တဲ့ နွားနို့ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ပြီး သတ်ခိုင်းခဲ့တာပါရှင်”

“ဪ... ဒီလိုကိုး။ ဒါနဲ့ တစ်ဖက်က အိမ်ရှင်မဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“မနီလာနွယ်ပါ ဆရာ”

“သူက မိန်းကလေးထက်တော့ ကြီးမယ်ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... သူက ကျွန်မထက် အသက်ခုနစ်နှစ်ကျော် ပိုပြီး ကြီးပါတယ် ဆရာ”

“အေးကွယ်... ဆရာလည်း ဖြစ်ရပ်မှန် အမှုမျိုးစုံတော့ ကြားဖူးခဲ့ပါရဲ့။ ခုအမှုလို လူသတ်မှုတွေလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာစိတ်ထဲ ထူးဆန်းနေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ တခြားအမှုတွေမှာ တစ်ဖက်က လူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ မသေ သေအောင် သေကြတာမျိုးပဲ များတယ်လေ။ ခုလို တစ်ဖက်က မိန်းကလေးကိုတင်မကဘဲ သူ့ဝမ်းတွင်းက မဖွေး

သေးတဲ့ ကလေးကို သေအောင် လူငှားနဲ့ လုပ်ကြံခိုင်းတဲ့အမှုမျိုး ခုတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်ကွယ်။ အမေတင်မကဘဲ ဘာလို့ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးဆိုပါ သတ်ရတာလဲလို့ ဆရာ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေမိတယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်မတို့ရဲ့ သုံးပွင့်ဆိုင် နှလုံးသားပြဿနာမှာ ဒီကလေးဟာ အဓိက ပတ်သက်နေလို့ပဲရှင်”

“အို... ဟုတ်လားကွယ်။ ဪ... ဒါနဲ့ ကလေးအမေက ခုနကပြောတာ မနီလာနွယ်နော်။ အဲ... သူ့ကိုကျတော့ရော ဘာဖြစ်လို့ မသေသေအောင် သတ်ချင်ခဲ့ရတာလဲကွယ်”

ခင်ဖြူစင်က အောက်နှုတ်ခမ်းတစ်ခြမ်းကို အပေါ်သွားများဖြင့် ခပ်ဆင်းတင်း ဖိကိုက်ထားလိုက်ရင်း အသံမာမာဖြင့် ...

“ဒီ နီလာနွယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မ ကြည့်လို့မရဆုံး၊ ဆရာကြည်းဆုံး၊ အမုန်းတီးဆုံး ဖြစ်နေလို့ပါပဲ ဆရာ”

ကျွန်ုပ် မျက်လုံးဝိုင်းလျက် ခင်ဖြူစင်ကို ကြည့်မိ၏။

“ဟုတ်လားကွယ်... နီ... နီ... ဘာလို့များ နီလာနွယ်အပေါ် မိန်းကလေးက ဒီလောက်တောင် နာကြည်းမုန်းတီးခဲ့ရတာလဲ ဟင်”

ကျွန်ုပ်မေးခွန်းကြောင့် ခင်ဖြူစင်က အနီးရှိ ဒေါ်ခင်မမကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဂျူးလီယက် ဆံပင်စများ လေထဲ ဝေ့ခနဲ ဝဲယုံသွားသည်အထိ ညာဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်ကာ အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အချုပ်သူများကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်၏။

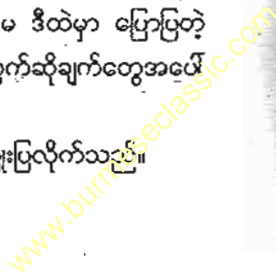
ပြီးမှ ...

“ဟိုလေ... ဆရာ၊ စိတ်တော့ မရှိပါနဲ့နော်။ ကျွန်မရှေ့နေက အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူကမှ ပြောမပြရဘူးလို့ ညွှန်ကြားထားလို့ပါ”

“ဪ... ”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ သိချင်တာက ကျွန်မ ဒီထဲမှာ ပြောပြတဲ့ အစားတွေဟာ တရားခွင်မှာ အစစ်ဆေးခံနေတဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေအပေါ် အစုံတစ်ခုမျှ ထိခိုက်နစ်နာစေမလားလို့ပါ”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ခင်ဖြူစင်ရဲ့ရှေ့နေ ညွှန်ကြားတာလည်း မှန်သလို ခင်ဖြူစင် ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အယူအဆလည်း မှန်ပါပေတယ်။ တကယ်တော့ အမှုသည်နဲ့ ရှေ့နေတို့ ပြောစကားတွေဟာ အပြင်လူတွေ ကြားသိလို့မှ မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စတွေပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် တရားခံရဲ့ စကားတွေကို ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်တဲ့ တရားလိုအုပ်စုဘက်ဆီ ပေါက်ကြားသွားရင် တရားခံအတွက် ထိခိုက်စေနိုင်တယ်လေ။ ဟုတ်တယ်နော် ... ခင်ဖြူစင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ဆရာတို့ ဟောဒီကထောင်မှူး ဒေါ်ခင်မမတို့ဆိုတာက တရားခံ ဘက်ကလည်း မဟုတ်ဘူး။ တရားလိုဘက်ကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဖြူစင် တို့လို အချုပ်သူ၊ အချုပ်သားတွေကို စောင့်ရှောက်ကူညီနေကြရတဲ့ အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းတွေ သက်သက်ပဲဟာ။ ဒီတော့ ဆရာတို့ရဲ့တပည့် သားသမီးတွေဖြစ်တဲ့ ခင်ဖြူစင်တို့ ဒုက္ခရောက်မယ့် ကိစ္စမှန်သမျှ ဘယ်လို ရက်ကြပါလဲ။ လိုအပ်ရင် အကူအညီ တောင်းပေးရဦးမှာလေကွယ်”

ခင်ဖြူစင်က ကျွန်ုပ်စကားကို သဘောပေါက်ဟန် ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ပြသည်။ ပြီးမှ မျက်လုံးများ ထောင့်ကပ်စဉ်းစားဟန်ပြုကာ ..

“ဒါဆို ဆရာက ဘာခြားဝန်ထမ်းတွေနဲ့ မတူဘဲ ကျွန်ုပ်တို့တတွေ ရဲ့ မှုခင်းဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သူများထက်ထူးပြီး သိချင်တာလဲရှင့်”

ယခုတစ်ခေါက် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်မိသူမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေပါလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ကျေနပ်နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“အင်မတန်မှ မေးသင့်မေးအပ်တဲ့ မေးခွန်းကို မေးလိုက်တာပဲ ခင်ဖြူစင်။ ဒါဟာ အလွန်မေးသင့်မေးထိုက်တဲ့ မေးခွန်းဖြစ်သလို ဆရာက လည်း ခင်ဖြူစင်တို့လို မေးလာတဲ့သူရှိမှ ဖြေခွင့်ရတာလေ။ ဒီလိုကွယ် .. ခင်ဖြူစင်ရဲ့။ ဆရာက ဝါသနာအရ စာလေးဘာလေး အနည်းအကျဉ်း ရေးတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့လည်း ခင်ဖြူစင်တို့လို အချုပ်သား၊ အချုပ် သူတွေရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်မှုခင်းတွေဆို မေးမြန်းစုဆောင်းထားတတ် တယ်လေ။ ဒါမှလည်း အလျဉ်းသင့်တဲ့အခါ ကာယကံရှင်ရဲ့ သိက္ခာကို မထိ

ဇာတ်စေအောင် နာမည်။ နေရာဌာနတွေကို လွှဲပြောင်းပြီး မှုခင်းဖြစ်ရပ် သက်သက်ကိုပဲ အများပြည်သူ သင်ခန်းစာယူပြီး ရှောင်ရှားနိုင်ကြအောင် အတ္ထုဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ရေးသားတင်ပြနိုင်မှာ မဟုတ်လားကွယ်”

ခင်ဖြူစင်မှာ ဒုတစ်ခါတော့ သွားစွယ်ကလေးများပေါ်လာသည်အထိ နှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာပြောသလို အများကောင်းကျိုးအတွက် အပြု သဘောဆောင်ရွက်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးတွေဆင်ပြီး ပြန်ရေးတင်ပြမယ်ဆိုရင် ဆရာ ကျွန်ုပ်မရဲ့ မှုခင်းဖြစ်ရပ်ကို ဆရာဆီမှာ အမှန်အတိုင်း ရင်ဖွင့်ပြောပြချင် တယ် ဆရာ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်။ ဆရာကလည်း အများအကျိုးအတွက် ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်း တင်ပြချင်တဲ့ ခင်ဖြူစင်ကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုအပ်ကြောင်း အပြောလိုက်ပါရစေ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်ဖြူစင်၏ အပြန်အလှန်ပြောစကားများကို နားထောင် သော ဒေါ်ခင်မမမှာ ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များပင် စိုထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

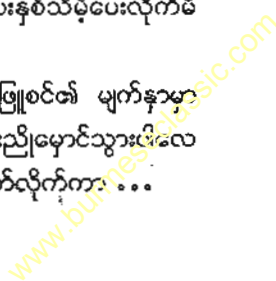
ထိုတဒင်္ဂအတွင်းမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးမှာ စကားဆက်ပြော နိုင်စေ မေ့နေကြသည့်အလား ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် အတန်ကြာအောင် နှိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ နေမိကြလေသည်။

အတော်ကလေးကြာမှ ကျွန်ုပ်က ...

“ကဲ ... ဒါဆို ခင်ဖြူစင်ရေ ... သမီးအနေနဲ့ အဲဒီ နီလာခွယ် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မုန်းတီးနာကြည်းဆုံး နှိတ်ဆိတ်ရတာလဲဆိုတဲ့ နေရာက ပြန်ဆက်လိုက်ကြဦးစို့လားကွယ်”

ကျွန်ုပ်က ခင်ဖြူစင်အား သမီးဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်လိုက်ကာ အချို့ ဆုံး ပြုံးပြလျက် ဆက်လက်ဖြေဆိုရန် အားပေးနှစ်သိမ့်ပေးလိုက်မိ တာပဲ။

ထိုအခါ အတန်ငယ် မြူးရွှင်နေသော ခင်ဖြူစင်၏ မျက်နှာမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ တွေးမိသည့်အလား ရုတ်ခြည်း မှိုင်းမှိုင်းညိုမှောင်သွားပါလေ တော့၏။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်လုံး မောပန်းစွာ ရှူထုတ်လိုက်ကာ ...

“အင်း... အဲဒီမိန်းမ နီလာနွယ်အကြောင်း ပြန်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုကျော်ထွဋ်တင်ကနေ စ ရမယ်ထင်ပါရဲ့ရှင်”

“ဪ... ဒါနဲ့ ကိုကျော်ထွဋ်တင်ဆိုတာ ဘယ်သူများက ကွယ်”

ကျွန်ုပ်က အလိုက်သင့်လေး မေးလိုက်သည်။

“သူက သမီးရဲ့ချစ်သူပါ”

ခင်ဖြူစင်က သူ့ကိုယ်သူ သမီးဟူသော နာမ်စားသုံးလာသည်။

“ကြည့်ရတာ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျောင်းနေဖက်တောင်မှ ရွာဦးကျောင်းမှာ ကျောင်းခကွေး စသင်ကတည်းကပဲဆိုပါတော့ ဆရာ”

“ဪ... ”

“အဲဒီကတည်းက မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းကျောင်းတွေမှာ တွေ့တဲ့အထိ တတွဲတွဲလာတဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ငယ်သူငယ်ချင်း စစ်စစ်တွေ ပေါ့ရှင်”

“အင်း... ငယ်ကျွမ်းတွေ ဆိုပါတော့”

ခင်ဖြူစင်က ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သမီးတို့ တစ်သက်တာမှာ ယောက်ျားလေးဆိုတာ သူကလွဲပြီး မရှိသလို ကိုကျော်ဘဝမှာလည်း သမီးတစ်ယောက်ကလွဲပြီး တခြားမိန်းကလေးဆိုတာ မရှိခဲ့ပါဘူး ဆရာ”

“အင်း... ငယ်ကချစ် အနစ်တစ်ရာ၊ ငယ်ကပေါင်း အနစ်တစ်ခု သောင်းဆိုတဲ့ စကားဟာ သမီးတို့အတွက် တင်စားထားခဲ့တာ ထင်ပါသလားကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... သမီးလည်း အစတုန်းကတော့ အဲဒီလိုပဲ အဲဒီအမာ ယုံကြည်နေခဲ့မိတယ်။ သမီးတို့ရဲ့ ပေတစ်သီး ကျိုးတစ်သား တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာပေါ်လာတတ်တဲ့ အချစ်ကို ဘယ်သူမှ မဖြွဲယူနိုင်ဘူးလို့ အလေးအနက် ခံယူထားခဲ့မိတယ်ဆရာ”

“ဒါပေါ့... သမီးတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းဟာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်တာပဲကွယ်”

“ဒါပေမဲ့... ”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ သမီး”

“သမီးတို့ ဟင်္သာတက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဝင်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာတော့ သမီးရဲ့ ငယ်ကျွမ်းတွေအပေါ် အခိုင်အမာ ခြေတင်ချက်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ယိုင်ခဲ့စ ပြုလာပါတော့တယ်။

“ဟုတ်လား... ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

ခင်ဖြူစင်ဟာ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်သေးဘဲ တံတွေးတစ်ချက် နှိပ်နှိပ် ဖျိုချလိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးမှ... ”

“သမီးနဲ့ ကိုကျော်တို့ဘဝထဲကို အဲဒီ နီလာနွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်လည်း ရောက်ချလာလို့ပါပဲ ဆရာ”

“ဪ... ”

ကျွန်ုပ်က ဒေါ်ခင်မမကို မသိမသာ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမ သူ့ခင်ဖြူစင်၏ စကားကိုသာ အာရုံစိုက်နားထောင်နေလေသည်။ ခင်ဖြူစင်၏ စကားဆိုသည်ထက် ခင်ဖြူစင် အစ ဆွဲထုတ်ပြလိုက်သည့် အတိတ်က နှစ်တစ်ပိုင်းတစ်စအပေါ် ပို၍စိတ်ဝင်စားနေသလား မသိ။

“ဒါနဲ့ အဲဒီ နီလာနွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်လိုရောက်ချလာ ဖူးလဲကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... အမှန်တော့ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ အင်းလျားကန်စပ် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ နေအိမ်မက်လာဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီနေ့က မိုးလေဝသအခြေ အနေ သာသာယာယာရှိမယ်လို့ ကြေညာထားပေမယ့် သမီးဘဝမှာတော့ အမှန်းမရှိတိုင်းကြီး ပထမဆုံး အစပျိုးခဲ့တဲ့ နေ့ပါပဲရှင်”

စာရှုသူများ ကာယကံရှင် ခင်ဖြူစင်၏ ရင်တွင်းဝေဒနာကို သူမ နှင့်အတူ ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားရနိုင်စေရန် သူမပြန်ပြောပြသည့် လေသံဟန်ပန် အတိုင်း တိုက်ရိုက်ဖော်ပြပေးလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မရင်ထဲ အလိုလိုဖြစ်ပေါ်လာသော ချစ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် နှုတ်ရတော့မည်ကို ခံစားမိသည့် နှုတ်ပြောတသစိတ်ကြောင့် အသံတုန်ရိစ္ဆာ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ ... နင့်ကို ငါ အစကပြောခဲ့ရအောင်ကလည်း ငါကိုယ်တိုင် မနေ့ညကမှ ဖေဖေနဲ့မေမေ ခေါ်ပြောလို့ သိခဲ့ရတာလေဟာ။ ဒါကြောင့် နေ့မနက်အစောကြီး ထွက်လာပြီး နင့်ကို အရင်ဆုံး လာပြောပြတာပေါ့ ပြန်ရော”

“အေးလေ ... အဲလိုဆိုတော့လည်း ငါ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ ပဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီလူက ဘယ်ကလဲ။ အသက်ဘယ်ကလောက်ရှိပြီလဲ။ ဘွဲ့ရပြီး ဘာလား။ ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ။ ပြီးတော့ ...”

“ဟဲ့ ... အသက်လေးဘာလေးရှုပြီး ဖြည်းဖြည်း မေးစမ်းပါ ပြန်ရယ်။ နင့်အစား ငါမောလိုက်တာဟယ်”

ကျွန်မက အလောတကြီး မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးနေမိလေ တော့ သိရှိမော်က ကျွန်မရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ သတိပေးလာသည်။ ပြီးမှ ...

“သူနာမည်က ကိုသက်ဦးတဲ့။ အသက်က ငါ့ထက် ငါးနှစ်လောက် ကြီးဘယ်။ သိပ္ပံဘွဲ့ရပြီးသား။ မန္တလေးဈေးချိုက ငါတို့လိုပဲ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် နဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားတဲ့ဟာ။ ခုဆို ရွှေဆိုင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးစီး နေပြီတဲ့”

သိရှိမော်တို့မှာ မိဘမျိုးရိုး အဆက်ဆက် ချမ်းသာလာသူများဆို သည်ကိုတော့ ကျွန်မ သိထားပါသည်။ လက်ရှိမှာလည်း သူတို့မိသားစု နိုင်ဆိုင်သော ရွှေဆိုင်က ငိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးကြီးထဲတွင် ရှိနေသည်။

“အေး ... စီးပွားရေးအရတော့ နင်တို့နဲ့ လုပ်ငန်းတူလည်း ဖြစ် နေတော့ ဘာမှ အထူးပြောနေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ ဒါနဲ့ နင်တို့လူငယ် ခုင်း ရင်းနှီးမှုအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆွေတော့ တွေ့ဖူးကြမှာပေါ့နော်”

ကျွန်မက စကားကို သတိထားဆင်ခြင်၍ မေးမိသည်။

“ဟ ... မတွေ့ဖူးပဲ နေမလားဟဲ့။ သူ တို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်သွား

တကယ်ဆို တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်မင်ရင်းနှီးမိသော သူငယ်ချင်း ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ရှေးရှေးဘဝက အထုံရေစက် ပါလာသောကြောင့်ပင် မသိ။ မောင်မယ်သစ်လွင်နေ့ကတည်းက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို တစ် နှစ် တွဲလာခဲ့သော ကျွန်မနှင့် သိရှိမော်တို့မှာ မြန်မာစာအဓိက နှစ် နှစ် စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီးချိန်မှာတော့ ညီအစ်မအရင်းအချာပမာ အလွန် ရင်းနှီးချစ်ခင်နေမိကြပြီဖြစ်၏။

ထိုအချိန်ကျခါမှ သိရှိမော်ထံမှ မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခု ကြားလိုက်ရ၏။

“ငါ ဒီနေ့ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူ စားမယ့် လူတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ် ... ဖြူဖြူရယ်”

သူ့စကားက ကျွန်မကို အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေ စေခဲ့ပါသည်။

“ဟင် ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာ သိရှိ။ နင့်ဟာက ငုံ့ဆဲ ဆိုင်းမဆင့်နဲ့ မြန်းစားကြီးပါလားဟာ။ စာသင်နှစ် နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဒီကိစ္စကို သံတောင် မကြားခဲ့ရပဲနဲ့ဟာ ခုကျမှာ ဘယ်နှယ့်ဖြစ်ရတာတုံး သိရှိရယ်”

www.burmeseclassic.com

၉၆ ၀၇၀၈

လာနေတာ တစ်နှစ်လောက်တောင် ရှိရော့မယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့
စတောင်းဆိုလို့ လူကြီးတွေက ငါနဲ့လက်ဆက်ပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတာဆိုပဲ”

သီဂီမော်က ဘာမှမဖြစ်သလို ပြောပြနေသော်လည်း ကြားရသူ
ကျွန်မရင်ထဲမှာတော့ အတော်ပင် ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။

“အေး ... ငါသဘောပေါက်ပြီ သီဂီ။ အဖြစ်က ဒါ ယောက်ျား
လေးကစလာတဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။ သူက နင့်ကိုချစ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့ဟာ။
ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူချစ်ကိုယ်ချစ်
အပြန်အလှန် ချစ်ကြမှ အသက်ဝင်လာတာမျိုး မဟုတ်လားဟာ။ ဒီတော့
ငါ နင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ မေးမယ်။ နင်ကကော အဲဒီ ကိုသက်ဦး
တဲ့လူကို ပြန်ပြီး ချစ်နိုင်ပါ့မလားဟင်”

ကျွန်မ မေးခွန်းကြောင့် သီဂီမော်မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း ညှို့မှောင်သွား
ကာ ရှည်လျားသော သက်ပြင်းတစ်လုံး ရှူထုတ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရင်
ခဏနေမှ ...

“နင် ငါ့အစ်မ ဥမ္မာကို သိတယ်မဟုတ်လား။ သူ့ယောက်ျား
လည်း ပဲခူးက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ခုရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပဲလေ။ အဲဒါ
လည်း လူကြီးတွေ သဘောတူ ပေးစားခဲ့တာပဲလေဟာ”

ကျွန်မ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြမိသည်။

“ဒါဆို နင်ဆိုလိုချင်တာက နင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်အနေ
လူကြီးတွေ စီစဉ်တာကို ဘာမှပြန်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဘဲ သူတို့ပြုသမျှ သဘော
တူခေါင်းညိတ်ကြရမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်မနေဘူးလားဟင်”

ကျွန်ုပ်စကား မည်မျှ နယ်ကျွံထွက်သွားမည်တော့ မသိ။ သီဂီမော်
ကိုယ်တိုင်ပင် နှစ်လိဖွယ်ရှိမရှိ မစဉ်းစားနိုင်အား။ ကျွန်မရင်ထဲ ခံစားနေ
သည့်အတိုင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောချလိုက်မိလေသည်။

“အေးဟာ ... နင်ပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲ။ ငါလည်း ဟိုတုန်း
ကတော့ အမှတ်တမဲ့နေခဲ့မိတာ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး စာတွေ သင်လာပြီး
ငါတို့ဘိုးဘွားမိဘ အစဉ်အဆက်တွေဟာ သက်ဦးဆံပိုင် ပဒေသရာ
ဆန်တဲ့ မျိုးရိုးအဆင့်ဆင့်က ဆင်းသက်ပေါက်ဖွားလာကြသူတွေဆိုတာ
တဖြည်းဖြည်း ရိပ်မိလာတယ်ဟာ။

“ဟေ့ ... ဒါဆို နင်က ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်နေပြီး အဲဒီ ရှေးရိုး
နဲ့တဲ့ အယူအဆတွေထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘူးလားဟင်”

“အင်း ... ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ အများနဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်နေ
တာ ဒီလိုပဲ ရေလိုက်ငါးလိုက်နေပြီး မီးစင်ကြည့်ကသွားရတော့မှာပေါ့
တာ”

“တောက်”

ကျွန်မ ဒေါသဖြင့် တက်ခေါက်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့မိ
သည်။ သီဂီမော်အပါအဝင် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဝေးဝေးနေရန်အထိ
ပင် စိတ်ပျက်စွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်။ သူမ၏ မင်္ဂလာဆောင်ကိုပင် မတက်
ဆောက်ဖို့အထိ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချမိသည်။

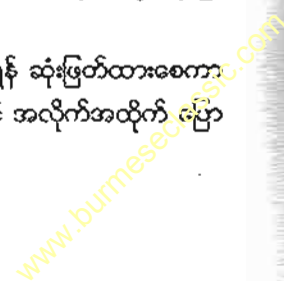
သို့တစေ လူမှုဆက်ဆံရေးလောကဆိုသည်မျိုးက အခက်သား
တလား။ မိမိတစ်ယောက်ထဲ၏ တစ်ဖက်သတ် တစ်ယူသန်ဆုံးဖြတ်ချက်
ဖြင့် လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ကျောခိုင်းစွန့်ခွာသွားရန်မှာ လွယ်ကူလှသော ကိစ္စ
တော့မဟုတ်။

တစ်ယောက်တည်း နေလို့မရသော လူ့သဘာဝအရ မချစ်သော်
လည်း အောင့်ကာနမ်းရမည့် အကြောင်းတွေက အစီအရီ ပေါ်လာပါတော့
သည်။ သီဂီမော်၏ မင်္ဂလာညော်ခံပွဲဖိတ်စာ ရသည့်နေ့မှာ ကျွန်မကို ထိုညော်ခံ
ခံပွဲ သွားကြရန် ပထမဆုံး စတင်လှုံ့ဆော်လာသူမှာ တခြားသူမဟုတ်။
ကျွန်မချစ်သူ ကိုကျော်ထွဋ်တင်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ညော်ခံပွဲနေ့ကျရင် ကိုယ်တို့ ခပ်စောစောလေး သွားကြရအောင်
နော် ဖြူ”

“အို ... ကိုကျော်ကလည်း မင်္ဂလာညော်ခံပွဲက ညခုနှစ်နာရီကနေ
ညကိုးနာရီအထိဆို။ ညော်သည်တွေကလည်း အဲဒီဖိတ်ထားတဲ့အချိန်အတိုင်း
တာကြမှာပဲဟာ။ ဖြူတို့လည်း ည ဇး၃၀ နာရီလောက် ရောက်သွားရင်ပြီး
တာပဲဟာ”

ကျွန်မစိတ်ထဲ ထိုညော်ခံပွဲ မတက်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားစေကာ
မူ ကိုကျော်ကို ယင်းကိစ္စပြောပြဖို့ ခက်နေသေးသဖြင့် အလိုက်အထိုက် ပြော
နေလိုက်ရ၏။

၉၈ ဇဟိုစော

“ဟ ... ဖြူကလည်း အဲလိုသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမလဲ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ သူများတွေလည်း ဒီလိုပဲ လာကြာမှာပဲ ဟာ”

ကိုကျော်က ကျွန်မကို အခုမှပြင်ဖူးသော သတ္တဝါတစ်ကောင်နယ် မျက်လုံးဝိုင်းကြီးဖြင့် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဖြူကလည်း ကိုယ်တို့က သူများတွေနဲ့ ဘယ်တူပါ့မလဲ။ ဖြူမဲ ကိုယ့်ကို ခဏခဏ ပြောတယ်လေ။ သီဂီမော်ကို အမြှာညီအစ်မအရင်း တစ်ယောက်လို ချစ်တယ်ဆို”

ကိုယ့်စကားနှင့်ကိုယ်မို့ ကျွန်မမှာ ချောင်ပိတ်မိသူလို ခံစားရပြီး ရုတ်ခြည်း ဘယ်လိုစကားမျိုးနှင့် တုံ့ပြန်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။ သည်တော့ သူ့မျက်လုံးအကြည့်ကို ရှောင်လွှဲနိုင်ရန် မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းနဲ့ နေလိုက်မိသည်။

“ပြီးတော့ ကိုယ့်နဲ့ထွန်းနိုင်က အဲဒီညောင်ခွဲကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဦး တာဝန်ယူထားရတာလေ ... ဖြူရဲ့”

“ဟင် ...”

အို ... ဟုတ်ပါရဲ့။ သီဂီမော်အပေါ် ဘဝင်မကျနိုင်သော ဒေါသစိတ် ဖုံးလွှမ်းနေမိတော့လည်း လက်ရှိဘဝကိုတောင် မေ့နေမိသည်။ တကယ် တော့ ကိုကျော်နဲ့ ကိုထွန်းနိုင်ဆိုတာ ကျွန်မတို့မေဂျာရဲ့ ဝါသနာရှင်ဓာတ်ပုံ ဆရာတွေလေ။ မေဂျာနှင့်သက်ဆိုင်သည့် အခမ်းအနားမှန်လျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်မပါလို့ မဖြစ်။

ခုလည်း မချောက ကျွန်မကိုတောင် တစ်ခွန်းမှ မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုကျော်နှင့် ထွန်းနိုင်ကို သူ့ညောင်ခွဲအတွက် စီစဉ်ပြီးဖြစ်နေပါပေါ့လား။ အေးလေ ... ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီနေ့ကစပြီး သူ့ကို ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေခဲ့တာကိုးရှင့်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဟာ နောက်ဆုံးတော့ သီဂီ မော်ရဲ့ မင်္ဂလာညောင်ခွဲကို ကိုကျော်ကောင်းမှုနဲ့ မလွှဲသာမရှောင်သာ ရောက် ခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့လေ။

ပုံမှန်အတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ကျွန်မ သူတို့ရဲ့ အင်လျားကန်စေ့ က နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ် အနောက်တောင်ထောင့်မှာရှိတဲ့ သူ့

မျိုးဆက်သွေးကို အပြစ်ရှင်းပစ်ရယ်။ ၉၉

အိမ်ခန်းထဲထိ ရောက်သွားခဲ့မှာ အမှန်ပဲ။ ခုတော့ ဟိုကိစ္စနဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်းနေ ချင်တာနဲ့ မင်္ဂလာမြက်ခင်ပြင်ပေါ် ခင်းကျင်းထားတဲ့ အတော်လေးထောင့် ကျတဲ့ စားပွဲဝိုင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေမိတယ်။

ကိုကျော်နဲ့ ထွန်းနိုင်တို့ကတော့ အပေါ်ထပ်မှာ သတို့သား၊ သတို့ သမီးနဲ့ ဆွေမျိုးတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေရတာပါ။ အမှန် တော့ သီဂီမော်ဟာ ရန်ကုန်က တရားသူကြီးတစ်ယောက်ရှေ့မှောက်မှာ တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးတဲ့နောက် မန္တလေးက သတို့သားအိမ်မှာ မင်္ဂလာ ညောင်ခွဲ တခမ်းတနား လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီနေ့ညချမ်းမှာတော့ မန္တလေးညောင် ခွဲအထိ မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့သော ရန်ကုန်က ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ မိတ်သင်္ဂဟတွေအတွက် အထူးသီးသန့်ကျင်းပပေးသော မင်္ဂလာညောင်ခွဲပါ လေ။

“ဟော ... ဖြူဖြူ သူငယ်ချင်းက ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း လာ ထိုင်နေတာကိုး”

ကျွန်မ မည်မျှကြာအောင် အတွေးလွန်နေမိသည်မသိ။ သီဂီမော် အသံကြားမှ လန့်ဖျပ်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သီဂီမော် တစ်ယောက် တည်းတော့မဟုတ်။ သူ့နဲ့ဘေးမှာ သတို့သားကိုသက်ဦးဆိုသူပါ ယှဉ်တွဲပါ လာသည်။ သူတို့နောက်ဖက်မှာတော့ ကိုကျော်နှင့် ထွန်းနိုင်တို့ပါ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရောက်လာကြ၏။

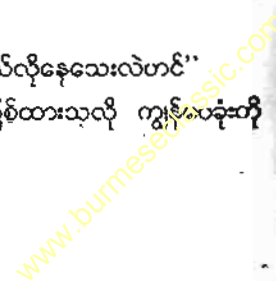
ကျွန်မ ကမန်းကတန်း နေရာက ထရပ်လိုက်မိကာ ...

“အို ... ဟုတ်ပါရဲ့ ငါလည်း အပေါ်တန်းတက်လာမလို့ဟာ။ ဒီရောက်မှ ခေါင်းထဲ ငြီးစိတ်ဖြစ်နေတာနဲ့ ဒီမှာ ခဏလေး ဝင်ထိုင်နေမိတာ ပဲ”

ကျွန်မ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ကို မျက်နှာတွင်မပေါ်အောင် အတတ် နိုင်ဆုံး ပြုံးရယ်ပြကာ စကားမမှားအောင် မနည်းသတိထား၍ ပြောလိုက်ရ သည်။

“ဟုတ်လားဟ ... ဒါဆို နင် ခုဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

သီဂီမော်က သူ့နှင့်ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်ထားသလို ကျွန်မပုခုံးကို အက်လျက် မေးလိုက်သည်။

“ခုတော့ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး။ ကောင်းသွားပါပြီ”

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့ဟာ”

ထိုအခိုက် ခြံဝသို့ ကြက်သွေးရင့်ရောင် မာဒေအီဒင်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။

“ဟော ... မမလာပြီနဲ့ တူတယ်”

သတို့သားကိုသက်ဦးက လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကားရှေ့ခန်းတံခါးပွင့်လာကာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး မော်တိုကို မြင်သွား၍ လက် လှမ်းပြုကာ ဆက်လျှောက်လာသည်။

အမျိုးသမီးမှာ အသက် ၂၅ နှစ်နှင့် ၃၀ နှစ်အကြားဟု ကျွန်မ ခန့်မှန်းမိသည်။ ဆံထုံးအမြင့်ကို နောက်စေ့၏အထက် ထိပ်နားရောက်အောင် ခွေဝိုက်လျက် ထုံးနှောင်ထားသည်။ ကျွန်မတို့ရှိရာသို့ ဆင်မယဉ်သာလျှောက်လာသော မျက်နှာပေးမှာ ကျွန်မမြင်ဖူးသမျှ မိန်းမများထဲတွင် ကျက်သရေ အရှိဆုံး အလှဟု ထင်မိသည်။ နဖူးအစပ်က ဆံညွှန်ချွန်ချွန် ကလေးပေါ်လာအောင် နောက်သို့ပြီးလှန်၍ သိမ်းထားသော ဆံပင်မှာ ခပ်ပွပွ မောက်မောက်ကလေးဖြစ်၏။

မျက်နှာမှာ မိတ်ကပ်ပါးပါးကလေးသာရှိပြီး ဖောင်းကြွသော နှုတ်ခမ်းကိုတော့ ပန်းနုပုလဲရောင် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတောက်ပစွာ ဆိုးထား၏။ ကျွန်မမှာ သူမ၏ ပန်းရောင်နှင့်ဆီဝံ့ခါစ အဖူးကလေးလို စိုလက်နေသော နှုတ်ခမ်းဖောင်းဖောင်းကလေးကို သတိလက်လွတ် ငေးမောကြည့်နေမိပြီးမှ ရုတ်တရက် မျက်နှာလှဲလိုက်ရ၏။

အမျိုးသမီးက သတို့သားကို ပြုံးပြုံးလေး နှုတ်ဆက်ကာ သီရိမော်အား တရင်းတန်း လှမ်းဖက်ထားလိုက်၏။

“အားနာလိုက်တာ ... ညီမရယ်။ အမှန်တော့ မမလေ ညီမတို့ ကားနောက်က တန်းလိုက်လာခဲ့မလို့ပဲလေ။ ဆိုင်က အထွက်ကျမှ အမြန်လိုတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာလို့ သူ့ကို အလှပြင်ဆင်ပေးနေရတာနဲ့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်ကွယ်”

သီရိမော်က အံ့မျိုးသမီး၏ လက်ကို အသာပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ ... ရပါတယ် မမနွယ်ကလည်း။ ခုတောင် ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

သီရိမော်က ချစ်စဖွယ်ပြန်ပြောရင်း ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါက ညီမရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း ခင်ဖြူစင်တဲ့။ ညီမနဲ့ မေ့ရှားအတူတူပဲလေ။ ကျောင်းမှာဆို အမြဲညီအစ်မလိုနေကြတာ ... မမနွယ်ရဲ့”

အမျိုးသမီး၏ ဖောင်းအိသော နှုတ်ခမ်းနှစ်ဖွာမှာ ဝလုံးတစ်လုံးလို ဦင်းသွားကာ ...

“အို ... နာမည်လေးက ခင်ဖြူစင်တဲ့လား။ အမလေး ... နာမည်နဲ့မျက်နှာ တစ်ထပ်တည်းကျပြီး ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်”

“ဒါတော့ ချီးမွမ်းလွန်းပါတယ်”

ကျွန်မက ရှက်စနိုး ခေါင်းငုံ့ကာ ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ သီရိမော်က ပြုံးလျက် ကျွန်မအား ...

“ဖြူဖြူရေ ... ဒါက မနီလာနွယ်တဲ့။ ကိုသက်ဦးရဲ့ အစ်မဝမ်းကွဲပေါ့။ ဒီခိုင်နာတစ်ယောက်ပဲ။ မန္တလေးက ပြောင်းလာပြီး ရန်ကုန်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတာ မကြာသေးဘူး။ ဒီနေ့ ငါပြင်ဆင်ထားတာတွေက မမနွယ် လက်စွမ်းပြထားတာပေါ့ဟာ”

ကျွန်မက အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟုတ်လား ... အဲဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့ သီရိမော်တစ်ယောက် ဒီနေ့ ချွမ်းသမီးလေးတစ်ပါးလို လှချင်တိုင်း လှနေတာပါလားလို့”

နီလာနွယ်က ရှက်ပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ကာ ...

“အဟက် ... ဒါတော့ ညီမက ချီးမွမ်းလွန်းပြန်ပြီနဲ့တူတယ်နော် ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ...”

ကျွန်မတို့ အပြန်အလှန် ပြုံးရယ်မိကြသည်။ ထိုစဉ် သီရိမော်က နောက်ဘက်လှည့်ကာ ...

“မမနွယ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက ကိုကျော်တို့နဲ့တင် ဒါက ကိုထွန်းနိုင်။ နှစ်ယောက်လုံး ညီမနဲ့ မေ့ရှားကျောင်းနောက် သူငယ်

၁၂၂ ဇူလိုင်

ချင်းတွေပဲ။ ဒီနေ့ည ညဉ့်ခံပွဲမှာ တာဝန်ယူရိုက်ကူးပေးမယ့် ဓာတ်ပုံဆရာ တွေလေ”

နီလာနွယ်၏ မျက်လုံးများ ကိုကျော်ထံတစ်လှည့်၊ ထွန်းနိုင်ကို တစ်လှည့် အကဲခတ်ကြည့်ပြီးနောက် ကိုကျော်ကို ခဏကြာအောင် ငေးစိုက် ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းလေးကော့ပဲ့သွားအောင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ အရမ်းကို ဝမ်းသာတာပဲ။ မမ ရန်ကုန်ဆိုင်သစ် မိတ်ဆက်ပွဲအတွက် ဓာတ်ပုံဆရာကောင်းကောင်း လိုချင်နေတာနဲ့ အတော် ပဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီနေ့ကျရင် အကူအညီတောင်းပါရစေနော်”

ကိုကျော်ထက် နှုတ်သွက်အာသွက်သော ထွန်းနိုင်က ...

“ရပါတယ် ... မမ။ ကျွန်တော်နဲ့ကိုကျော်က ကိုယ်ပိုင် အဖျော်တစ် ဓာတ်ပုံ စတူဒီယိုလေး ဖွင့်ထားတယ်လေ။ အချိန်မရွေး ပြောပါဗျာ။ ရော့ ... ဒါ ကျွန်တော့်ဆိုင်လိပ်စာကတ်”

နီလာနွယ်က ထွန်းနိုင်လှမ်းပေးသော လိပ်စာကတ်ကိုယူ၍ ငဲ့ ကြည့်ကာ ...

“ဧည့် ... ဒါဆို ကိုကျော်ကိုလည်း မမရဲ့ ဆိုင်လိပ်စာကတ် ပေးထားရဦးမယ်။ အင်း ... နီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော် ကိုကျော်”

နီလာနွယ်က ကိုကျော်ကို လိပ်စာကတ်ပေးရင်း သူမ၏မျက်လုံး များက နောက်တစ်ကြိမ် စူးစိုက်စွာ ကြည့်ပြန်၏။ စိမ်းမှောင်နေသော မျက် ဝန်းများမှာ ဖန်မီးရောင်အောက်ဝယ် အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသလို အားကောင်းလှသဖြင့် ကိုကျော်ခမျာ ကြာရှည်စွာ မျက်လုံးချင်းမဆုံရဲဘဲ ဖျတ်ခနဲမျက်လွှာချပစ်လိုက်သည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိလိုက်၏။

“ဟော ... မာလာနဲ့ သက်သက်တို့ပါလား။ လာကြလာကြ အယ် ... အို ... ခင်ခင်ကြီးတို့အဖွဲ့ပါ ပါလာတာကိုး။

ထိုအခိုက် ဧည့်သည်များ တဖွဲ့ဖွဲ့ကျလာသဖြင့် သီရိမော်တို့ အလုပ် ရှုပ်သွားသည်။ ထိုအခါ နီလာနွယ်က ကိုကျော်ကို ရဲဝံ့သောအပြုံးဖြင့် အနီး ကပ်စိုက်ကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျစ်လစ်ပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံးအလှနှင့် ဝေါလွင်

မျိုးဆက်သွေးကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရာဝယ် ၁၂၂

အောင် လှုပ်လီလှုပ်လဲဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားသည်။ ညချမ်း ညဉ့်ခံပွဲဖြစ်၍ အများတကာ ဇင်းမယ်လုံချည် ရောင်စုံဝတ်လာချိန်တွင် နီလာ နွယ်က ဂျပန်ကိုမိုနိုပန်းနုဖျော့ဖျော့ ခပ်စိပ်စိပ် အဆင်ထမိကို ဝတ်ထား သည်။ အင်္ကျီမှာ ပျော့အိသော ပိတ်စလက်ရှည်လက်စည်။ လုံခြုံသော ဝတ်ပန်းပုံဖြစ်၏။

နီလာနွယ် ကျွန်မတို့မြင်ကွင်းမှ အခြားဧည့်သည်များနှင့် ကွယ်၍ မျောက်သွားတော့မှ ကိုကျော် အနီးရှိထိုင်ခုံတွင် နွမ်းလျှော့ ထိုင်ချလိုက်သည် တို့ တွေ့ရ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ ထိုနေ့ညက ကျွန်မတို့သုံးယောက် သား တစ်စားပွဲထဲထိုင်ရင်း ပြောစရာစကားမရှိသလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေကြသည်။

“ကဲ ... ကိုကျော်၊ တို့မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖို့ ရှိသေးတယ်လေ။ ဧည့်သည်တွေကျလာတုန်း လှုပ်ရှားလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့”

အတန်ငယ်ကြာမှ ထွန်းနိုင်က စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကင်မရာ တို့ ကောက်လွယ်ကာ ပြောသည်။ ကိုကျော်က လေးတွဲစွာထရပ်ကာ ကျွန်မ တို့ ငဲ့ကြည့်သည်။

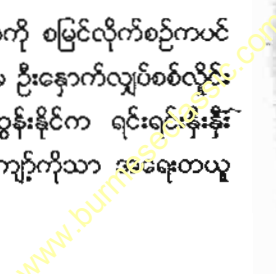
“ဖြူက ဒီမှာပဲ ထိုင်စောင့်နေရစ်ခဲ့မှာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ... ကိုကျော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ။ ဖြူလေး သားအိမ်က ချိုချိုတို့ပြန်ရင် သီရိမော်နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ကားနဲ့ ပြန်နှင့်လိုက် ဆော့မယ်နော်”

“အင်း ... ဒါဆိုကောင်းပြီ ဖြူ။ ကိုယ် သွားလိုက်ဦးမယ်”

ကိုကျော် စိတ်မယိုတပါ ပြန်ပြောရင်း ဧည့်သည်များကြား တိုးဝင် တာ ပျောက်ကွယ်သွားပါလေသည်။ ကျွန်မ စားပွဲပေါ်ချထားသော ရေခဲမုန့် နေ့ခွက်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဂူကြီး ထိုင်ကျန်ရစ်ကာ အတွေးနယ် ချဲ့နေမိသည်။

တကယ်ဆိုရင် နီလာနွယ်ဆိုသော မိန်းမကို စမြင်လိုက်စဉ်ကပင် မိန်းမသားချင်းသာ သိနိုင်သော အငုံစိတ်က ကျွန်မ ဦးနှောက်လျှပ်စစ်လှိုင်း များအတွင်း မီးနီလင်းလက်လာပြီးသားဖြစ်၏။ ထွန်းနိုင်က ရင်းရင်းနှီးနှီး သိပ်စာကတ်ပေးနေသည်ကို လျစ်လျူရှုကာ ကိုကျော်ကိုသာ အရေးတယူ

ဆက်ဆံလိုက်ပုံကလည်း ရဲရင့်လွန်းလှသည်။ ပြီးတော့ ကိုကျော်ခမ္ဘာ ထို မိန်းမ၏ စိမ်းမှောင်၍ အရောင်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော မျက်လုံးအကြည့်ကို ကြာရှည်စွာ မခံနိုင်ရှာဘဲ မျက်လွှာချပစ်လိုက်ရသည်မဟုတ်လား။

ဒါတွေကို တိကျစွာ ဘာသာပြန်ကြည့်လျှင် ထိုမိန်းမသည် ကိုကျော်နှင့် ကျွန်မတို့အကြားသို့ အနှေးနှင့်အမြန် ရောက်လာတော့မည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

သည်တော့ ကျွန်မအနေနှင့် ချစ်ဦးသူ ကိုကျော်ကို ကြိုတင် သတိပေးထားရန် တာဝန်မရှိပေဘူးလား။ ဒါမှ သူလည်း သူ့ထက်အသက် ကြီးပြီး အတွေ့အကြုံရင်ကျက်ပုံရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ညှို့ကွင်းက ရှောင် ရှားနိုင်မှာ မဟုတ်လားရှင်။

ဒါပေမည် သည်အတွေးက သဘာဝကျနေပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ နှလုံးသားက လက်ခံဖို့ ငြင်းဆန်နေပါသည်။ ပြောရလျှင် ကျွန်မနှင့်ကိုကျော် တို့က ငယ်ကချစ် အနှစ်တစ်ရာချစ်ကြမယ့်သူတွေဖြစ်သလို ပေတစ်သီး ကျီးတစ်သားလို တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ပေါ်တတ်တဲ့ မေတ္တာပိုင်ရှင်တွေ လေ။

ထိုယုံကြည်မှု နှလုံးသားမာနက ကိုကျော်ကို ထိုမိန်းမအန္တရာယ် က တားဆီးသတိပေးရန် ခွင့်မပြုခဲ့ပါပေ။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ချစ်ဦးသူ အပေါ် ယုံကြည်မှု လွန်ကဲခဲ့မိလေသလား။

တကယ်ဆို ကျွန်မတို့၏ ချစ်သက်တမ်းက နှစ်ပေါင်း မနည်းတူ တော့။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့က သာမန်သမီးရည်းစားအဆင့်မျိုးပင် မဟုတ် တော့။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင် လောက်အောင် အလွန်ရင်းနှီးချစ်ကျွမ်းဝင်နေကြသော အဆင့်မျိုးဖြစ်၏။

ဒါကြောင့်လည်း ကိုကျော်ကို ကြိုတင်သတိပေးထားဖြစ်ရန် ကျွန်မ နှလုံးသားက လက်မခံခြင်းဖြစ်၏။

“မနီလာနွယ်က လာမယ့်တနင်္ဂနွေ သူ့ဆိုင်ဖွင့်ပွဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက် ပေးဖို့ ဖိတ်ထားတယ်လေ။ အဲဒါ ဖြူလည်းလိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကျွန်မ ထင်ထားသည့် အတိုင်းပါပဲ။ ထိုမိန်းမ၏ နည်းဗျူဟာ အစပျိုးလာပြီလေ။

“ဟိုလေ ... ထွန်းနိုင်လည်းပါတယ် မဟုတ်လားဟင်”
ကျွန်မ သေချာအောင် စမ်းမိသည်။

“အာ ... ဖြူကလည်း ဒီကောင်မပါလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ဒီလို နှိတ်ကွင်းမျိုးတွေမှာ ထွန်းနိုင်က ကိုယ့်ထက် ပိုကျွမ်းကျင်တယ်လေ”

“ဒါဆို ဖြူ မလိုက်တော့ဘူးနော်၊ တနင်္ဂနွေမနက်မှာ ချိုချိုအိမ် မှာ အလှူရှိတယ်လေ။ ဖြူ အဲဒီကဲ့သို့ သွားလိုက်တော့မယ်နော်”

“တော်ကြာ မနီလာနွယ်က ဖြူမပါလို့ မေးနေမှာပေါ့”

“မေးတော့လည်း ကြည့်သာ ဖြေလိုက်ပေါ့ရှင်”

ကျွန်မက အလိုက်အထိုက် ပြန်ဖြေလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ ပြောနေမိသည်။ ဒီမိန်းမက ဖြူကိုဖိတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ သူတကယ် ဆိုချင်တာက ကိုကျော်ကိုလေ။

“ဖြူရေ ... မနီလာနွယ်က ဖိတ်ပြန်ပြီ။ လာမယ့် စနေနေ့ကျရင် ဘမ်းနားဟိုတယ်မှာ ဒီဇိုင်းနာပြိုင်ပွဲရှိလို့ ဓာတ်ပုံလာရိုက်ပေးပါဦးတဲ့။ ဒါ မိန်းကလေး အလွန်စိတ်ဝင်စားတဲ့ပွဲပဲ။ ဒါကြောင့် ဖြူလည်း လိုက်မှာမဟုတ် သားဟင်”

ဟော ... လာပြန်လေပြီ။ နောက်ထပ် ဆင်ကွက်တစ်မျိုး။ သည် ဆိုဇာတ်ဝင်ခန်းမျိုးတွေနှင့် ဇာတ်လမ်းဆင်လာမည်လို့တော့ အစကတည်း က ကျွန်မ ကြိုတင်မှန်းဆထားပြီးသားလေ။

“ဟင့်အင်း ... ကိုကျော်လည်း သိသားပဲဟာ။ ဖြူက မြန်မာ့ သည့်ကျေးမှု ဝတ်စားဆင်ယင်ပြိုင်ပွဲကိုသာ စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်လား။ ဒီလို အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ပြိုင်တဲ့ပွဲမျိုးဆို ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့”

ခုတစ်ခေါက် ကိုကျော်နှင့်အတူလိုက်ရန် ကျွန်မ ငြင်းလိုက်မိပြန် ပြီး ကိုကျော်ကတော့ ကျွန်မကို နားမလည်ဟန် ခေါင်းကုတ်ပြီး ထွက် သွားပါလေရဲ့။ ဘယ်လိုပဲပြောပြော ကိုကျော်ရဲ့ ကျွန်မပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာ နှင့် သစ္စာတရားကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မှု ရှိနေသည်လေ။

ထို့နောက်ပိုင်းတွင်ကား ကိုကျော်မှာ ချစ်သူတို့သဘာဝ ကျွန်မနှင့် အရင်က တွေ့ဆုံသွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း သူ့ထံမှ မနီလာနွယ် အကြောင်း ပြောသံတော့ မကြားတော့ပါလေ။ ကျွန်မစိတ်ထဲကလွှဲမှု ထိုသို့

၁၀၆ ဗဟိုစော

မကြားရသည်ကို ကြိုက်၍ ကျေနပ်နေမိသော်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုမိန်းမအကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှ သူ့ကို မမေးမိတော့ပါချေ။

သို့တစေ တစ်နေ့မှာတော့ သူငယ်ချင်း ချိုချိုထံမှ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော စကားများ ကြားလာရပါတော့၏။

“ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော်... ဖြူ။ နင်သိလား မသိလားတော့ ငါမသိဘူး။ ဟိုမိန်းမနဲ့ ကိုကျော်ကို တတွဲတွဲ တွေ့နေရတယ်လို့တော့ ပြောသံကြားရတယ်ဟာ။ ပြီးတော့ ဟိုမိန်းမက ကိုကျော်ထက် လေးငါးနှစ်လောက်ကြီးတဲ့အပြင် အရင်ကလည်း အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်ဆိုပဲ။ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ်။ အဲဒါ နင့်ကိုကျော်ကို ကြည့်ထိန်းထားဦးနော်”

ထိုသတင်းစကားများမှာလည်း ကျွန်မ ကြိုတင်မျှော်လင့်တွက်ဆထားပြီးသားဖြစ်၍ သိပ်မထူးဆန်းလှသော်လည်း ကိုကျော်သည် အရင်က ဟိုမိန်းမနှင့်တွေ့တိုင်း ကျွန်မအား အသိပေးတတ်ခဲ့ပေမယ့် ယခုနောက်ပိုင်း တိတ်တဆိတ်တွေ့ဆုံနေသည်ကို ကျွန်မနှလုံးသားက လက်မခံနိုင်ပါချေ။ တစ်ဖက်ကလည်း ကိုကျော်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားမှု လျော့ပါးစ ပြုလာပါတော့သည်။

ခက်သည်က ထိုအခြေအနေအထိ ကျွန်မက နှလုံးသားမာနက ကိုကျော်အပေါ် သတိပေးထားမြစ်လိုစိတ် မရှိသေးပါချေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် မိန်းမတို့၏ အသိခက်သော စိတ်ကူးစိတ်သန်းတို့အရ ကိုကျော်တစ်ယောက် ဘယ်လိုဇာတ်ကွက်မျိုး ဆက်ကမည်ဆိုသည်ကို စောင့်ကြည့်လိုသေးသော စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့၍လည်း ဖြစ်၏။

အမှန်တော့ ထိုနှလုံးသားမာနနှင့် မိန်းမတို့၏ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်သော စိတ်ဓာတ်တို့မှာ အလွန်မိုက်မဲလွန်းသော အရာများဖြစ်ကြောင်း ယခုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်မိရပါတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မမှာ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်သော အဖေပေါ်အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ဟင် ... ဖြူ ... ဘာ ... ဘာတွေများ အရေးကြီးနေလို့ထဲဟင်။ ကိုယ်မှာ ဖြူဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ အလုပ်တွေပစ်ပြီး လာခဲ့ရတာ။ ကံ ... ပြောစမ်းပါဦး။ ဘာတွေ အရေးကြီးနေလို့လဲ”

မျိုးဆက်သွေးကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရာဝယ် ၁၀၇

ကျွန်မ ဒီကိစ္စကို သိသိချင်း အောင့်အည်းမထားနိုင်တော့ဘဲ တိုကျော်ကို အမြန်လာရန် ဖုန်းဆက်ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီတိစ္စက ဟိုမိန်းမထံ လေလွင့်ကျက်စားနေသော ကိုကျော်၏ နှလုံးသား ငိုညာဉ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချုပ်ကိုင်လိုက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်မ တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလိုက်ကာ အသံကို အနိုင်နိုင် ထိန်းလျက် ...

“ကို ... ကိုကျော် ဖြူ ... ဖြူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီရှင်”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာပြောတယ်။ ဖြူမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ... ဟုတ်လားဟင်”

ကိုကျော်အသံမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်မတတ် ကျယ်လောင်သွားပြီး မျက်လုံးကြီးများ အဆမတန် ပြူးကျယ်လျက် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မေးနေသည်။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ သူ ဒီသတင်းကြားလျှင် အတော်အသင့် အံ့အားသင့်သွားမည်ဟုသာ ထင်မိသည်။ အခုလို ပုံပျက် ဖုန်းပျက်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားလိမ့်မည်ဟုကား မထင်ခဲ့မိ။

“ဟုတ်တယ် ... ကိုကျော်။ ဖြူ့ဇိုက်ထဲမှာ ကိုကျော်ရင်သွေးလေး ရှိနေပြီလေး ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

ကိုကျော်က အစဉ်အမြဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြိုးလိမ်းထားတတ်သော ဆံပင်များကြားသို့ လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုးဖွကာ အရမ်းစိတ်ပျက်သွားတာ တွေ့ရ၏။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ရှုတ်ခြည်းဆိုသလို အိုစာသွားသည်ကိုပါ မြင်ရ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ... ကိုကျော်။ ဘာလဲ ဖြူမှာ ကိုယ်ဝန် နှိမ့်တာကို မကြိုက်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုကျော် တာဝန်မယူချင်လို့လားဟင် ... ပြော ... ပြောပါဦး ... ကိုကျော်”

ကျွန်မက သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အားမလိုအားမရဖြင့် တတွတ်တွတ် မေးနေမိသည်။ ကိုကျော်မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါလျက် သက်ပြင်းအခါခါ ချနေလေ

ပြီးမှ ...

“မဟုတ်ဘူး ... ဖြူ။ ... ဖြူထင်သလို တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး အိုဗျာ ... တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်။ စိတ်ပျက်လိုက်တာ”

ကိုကျော်က ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် စိတ်ပျက်စွာ ညည်းတွားနေလေသည်။

“နေပါဦး ... ကိုကျော်ရဲ့။ ဘာတွေက ဘယ်လိုတိုက်ဆိုင်နေလို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

ကိုကျော်က ခေါင်းပေါက်ဆံပင်များကို ထိုးချေပြန်ကာ သက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားလိုက်၏။

ခဏနေမှ တိုးညှင်းသော လေသံဖြင့် ...

“မနီလာနွယ်မှာလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ... ဖြူ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

သည်တစ်ခေါက် တိုက်ခန်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ကပ်မျှ ဟိန်းထွက်သွားသည်က ကျွန်မ၏ အာမေဗိုတ်သံများပါပေ။

“ဘယ်လို ... ဘာပြောတယ် ... ကိုကျော်။ ကြည့်စမ်း ... ရှင် ... ရှင်ဟာ တကယ့်လူဆိုး၊ လူမိုက်၊ လူညံ့ကြီးပါလားဟင် ... အီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ကျွန်မမှာ ဒေါသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ အော်ဟစ်ရိုက်နှက်ရင်းက ရင်ထဲအောင့်လာကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်မိပါတော့၏။

“ကိုယ် မှားသွားပါတယ်ကွယ်။ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ... ဖြူရယ်နော် ... နော်”

ကိုကျော်က ကျွန်မကို အတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်းက တတွတ်တွတ် တောင်းပန်နေရာသည်။ ကျွန်မ သူ့လက်က အတင်းရုန်းထွက်ကာ ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး သူ့ကို အလွန်အရေးကြီးသော မေးခွန်းထုတ်လိုက်မိသည်။

“ရှင် ... တောင်းပန်တာ၊ ခွင့်လွှတ်တာတွေက အရေးပါကြီးဘူး။ ကဲ ... ပြော ဒီဇာတ်ရွက်ကို ရှင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲလို့”

ကျွန်မ မေးခွန်းကြောင့် ကိုကျော်မှာ ကြက်နာကြီး လည်လိမ်ခံလိုက်ရသလို ခေါင်းငိုက်စိုက် ထိုးကျသွားပါလေတော့၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက်

ကျွန်မသာမဟုတ် အလွန်တရာ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားသည့်အလား တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြိုးပြတ် ခွေခေါက်ပစ်ကျလာပါလေ၏။

ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ကိုကျော်မှာ ကျွန်မနှင့် ဟိုမိန်းမတို့မှာ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကိုယ်ဝန်ရှိနေသံ ကြားလိုက်ရလေရာ သူ့ခေါင်းကို မိုးကြိုးရှစ်စိပ်ကွဲအောင် အပစ်ခံလိုက်ရသလို ရူးချင်စိတ်ပေါက်ကာ ဖြစ်နိုင်လျှင် စကြဝဠာအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးသွားချင်ပါလိမ့်မည်။

တစ်နည်းပြောရလျှင် ဒီကိုယ်ဝန်နှစ်ဝန်ကိစ္စကို သူ့အနေနှင့် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိအောင် ဦးနှောက်စားနေမှာ သေချာ၏။ ကျွန်မ သိထားသလောက် ကိုကျော်မှာ ဤမျှကြီးမားသော ပြဿနာကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းနိုင်သည့် အရည်အချင်း မရှိနိုင်ပါပေ။

ခက်သည်က ဒီပြဿနာမျိုးဆိုတာ မဖြေရှင်းဘဲ အချိန်ခွဲထားလို့ ရတာမဟုတ်။ ရက်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ သွားပေါ်သလို ပေါ်လာမည့် ပြဿနာမျိုး။ ထိုအခါ ယောက်ျားသားကိုကျော်မှာ ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ မိန်းမသားနှစ်ယောက်မှာ လင်ကောင်ရှိပါ သျှက်နှင့် လှပုံအလယ်တွင် အရှက်ဟက်တက် ကွဲရပါတော့မည်။

ပြဿနာမှာ ကိုကျော်အနေနဲ့ တာဝန်ယူဦးတော့ ကိုယ်ဝန်သည် အချိန်မတို မိန်းမနှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း လက်ထပ်ချလိုလည်း မဖြစ်။ သူက ယူမည်ဆိုလျှင်လည်း ကျွန်မတို့က လက်မခံနိုင်ဘဲ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆိုကြပေမည်။ အကယ်၍ တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ချွတ်၍ လက်ထပ်မည်ဆိုပါက ကျွန်တစ်ယောက်က ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေရမည်မဟုတ်။ ဥပဒေအတိုင်း လုပ်မည်ဆိုပါကလည်း ရုံးရောက်ဂိတ်ရောက်နှင့် လူ့အသိုင်းအဝိုင်း အလယ်တွင် အလွန်ရှက်ဖွယ်လိမ့်ဖြစ်ကာ လူတို့ စိတ်ဆုပ်စွာထွေးသော တံတွေးခွက်ထဲ ပက်လက်မျောကြဲရပေတော့မည်။

သည်တော့ သည်လောက်ကြီးမားသော မဟာပြဿနာကို ပြေမည်အောင် မည်သို့ ဖြေရှင်းကြမည်နည်း။ တစ်ခုဆိုးနေသည်က ဒီကိစ္စက

တခြားပြဿနာလို စားပွဲပိုင်းတွင်ထိုင်၍ နှစ်ဖက်ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလို့ ရနိုင်သည်မျိုး မဟုတ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် အနည်းဆုံး ဆံပင်ဆွဲ ပါးရိုက်မိကြလိမ့်မည်။ ဒေါသမထိန်းနိုင်လျှင် တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက်အထိပင် ဖြစ်လာနိုင်သေးသည်။

ထို့ကြောင့် သည်ပြဿနာ ပြေလည်သွားစေရန် ကျွန် နောက်ဆုံး စဉ်းစားမိသည်မှာ ဤလောကထဲတွင် ကျွန်မနှင့် ဟိုမိန်းမ နှစ်ယောက်လုံး ရှိနေ၍ မဖြစ်တော့။ တစ်ယောက်မရှိတော့မှ ကျွန်တစ်ယောက် ကောင်းစွာ အသက်ရှူ ဖြောင့်ပေမည်။

ဆိုတော့ အဖြေက ရှင်းသည်။ သည်ပွဲက ဦးသူ အနိုင်ရမည်ပွဲလေ။ သည်တော့ ကျွန်မ အမြန်တကာ အမြန်ဆုံးလုပ်ရမည်ကိုစွမှာ ဟိုမိန်းမကိုရော သူ့ဗိုက်ထဲက သန္ဓေသားကိုပါ ကျူးပင်ခုတ် ကျူးငုတ်မကျန်အောင် အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်ခြင်းပင်။

ကောင်းပြီ။ ဒါဆို ဘယ်လို အပြတ်ရှင်းပစ်မှာလဲ။ ဓားနဲ့ထိုးသတ်မှာလား။ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်မှာလား။ အို ... ဒီလိုတွေလုပ်ရင် လူသိခွင့်ကြား ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ရှင်။ ဒါဆို လူမသိသူမသိအောင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ကျွန်မမှာ အကောင်းဆုံးအကြံရှိသည်။ ပထမအဆင့်က ဟိုမိန်းမ အိမ်က အိမ်ဖော်ကို ပိုက်ဆံ နှင့်နေအောင်ထိုးပြီး စည်းရုံးဖို့ပဲ။ ဒုတိယအဆင့်က အဲဒီမိန်းမ အမြဲသောက်လေ့သောက်ထရှိတဲ့ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်ထဲ အဆိပ်ခတ်သတ်ခိုင်းဖို့ပဲ။

ဒီစီမံချက်ကို စနစ်တကျ ရေးဆွဲပြီး အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တာ ကျွန်မ ရည်ရွယ်ထားသော ပထမအဆင့်နှင့် ဒုတိယအဆင့်တို့ကို တစ်လအတွင်း အောင်မြင်စွာ စီစဉ်နိုင်ခဲ့တာပါပဲ။

အစီအစဉ်အရ ဟိုမိန်းမ မိုးလင်းတိုင်း သောက်လေ့ရှိတဲ့ ကော်ဖီခွက်ထဲမှာ ကျွန်မပေးထားသော အဆိပ်မှုန့်တွေနှင့် ရောမွှေဖျော်စပ်ထားလိုက်ဖို့ပါပဲ။ အဲဒီကိစ္စအောင်မြင်တာနှင့် အိမ်ဖော်မမြဲစောက ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားဖို့ပါပဲ။

ဒါကြောင့် သတ်မှတ်ထားတဲ့နေ့မနက် စောစောကတည်းက တယ်ထီဖုန်းအနီးတွင် ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ သို့သော် တယ်ထီဖုန်းက သတ်မှတ်ချိန် မနက်ခုနစ်နာရီနှင့် ရှစ်နာရီအတွင်း မြည်မလာ။ ကျွန်မ စိတ်ပူ၍ အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ အိမ်ထဲ စကြိုလျှောက်နေမိသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက် ...”

မနက် ခုနစ်နာရီထိုးတော့ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်မက ဘယ်သူများလဲလို့ ဖွင့်ပေးလိုက်မိသည်။ အလို ... ကျွန်မ မျက်လုံးပြူးသွားမိသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရဲတွေနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို တွေ့လိုက်ရ၍ပင်။

“ကျွန်တော်တို့ တာဝန်အရ မခင်ဖြူစင်အိမ်ထဲမှာ ရှာဖွေခွင့်ပြုပါ။ ဒီမှာ ဝရမ်းပါပါတယ်”

ရဲအရာရှိက ဝရမ်းစာရွက်ထုတ်ပြနေချိန်ဝယ် ကျန်သော ရဲအဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ အိမ်ထဲ ဝင်ရှာကြပါတော့သည်။ ကြည့်စမ်းသူတို့ ဘာကို ရှာဖွေနေကြတာလဲ။ မမြဲစောက ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ။ ငှက်ငန်းမအောင်မြင်လို့ များလား။

အတော်လေးကြာတော့ ရဲဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ပုံနှိပ်ရုပ်ပုံနှင့် စာလုံးများပါသော စာရွက်တစ်ပိုင်းတစ်စကို လာအပ်သည်ကိုတွေ့ရသော်လည်း ရဲအရာရှိက ထိုစာရွက်ကို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့မှောက်မှာ ရှာဖွေခွင့်နှင့် သိမ်းခိုင်းသည်။

ပြီးမှ ကျွန်မအား စာရွက်အပိုင်းကိုပြကာ ...

“ဒါ ... မခင်ဖြူစင်အိမ်က အပိုက်ပုံးထဲက ရှာတွေ့တာပါ။ မခင်ဖြူစင် ကောင်းကောင်းသိမှာပေါ့”

ကျွန်မ ရဲအရာရှိပြသော စာရွက်ပိုင်းကို ကြည့်မိရာ ရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်းမြည်အောင် တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။ ထိုစာရွက်မှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သယ်လာသော ကြွက်သတ်ဆေးမှုန့်ထုတ်သော စာရွက်အပိုင်းဖြစ်နေသည်ဆို အံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။ အတွင်းက ပလပ်စတစ်ဖြင့် ထုပ်ထားသော အဆိပ်မှုန့်ထုပ်ကို မမြဲစောအား ပေးခဲ့ပြီး ဆေးနာမည်နှင့် တံဆိပ်ပါသော

၁၁၂ ။ ဟိုစော

အပေါ်ပုံနှိပ် စာရွက်အပိုင်းကိုမူ သူ့သိမှာစိုး၍ ကျွန်မအိမ်မှာ သိမ်းထားလို့လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ ... ကို ကျွန် ... ကျွန်မ ... မသိ”

ကျွန်မ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေစဉ် ရဲမေတစ်ယောက်က ကျွန်မလက်မောင်းကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ရဲအရာရှိက ...

“ဒါတွေက ရဲစခန်းရောက်တာနဲ့ ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ သူ့ထိုခေါ်ခဲ့ကြပါ”

သူတို့ ကျွန်မကို ရဲကားအပြာပေါ် တက်ခိုင်းပြီး ခေါ်သွားပါတယ်။ ရဲစခန်းရောက်ရော စခန်းမှူးရှေ့မှာထိုင်နေသော မိန်းမနှစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ကျွန်မ ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်အောင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပါတယ်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပထမတစ်ယောက်မှာ အိမ်ဖော်မမြေစော ဖြစ်ပြီး ဒုတိယတစ်ယောက်မှာကား ကျွန်မ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော ဟိုမိန်းမ မနီလာနွယ်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပါပေ။

“အေးဗျာ ... အဖြစ်အပျက်က အတော်စိတ်မကောင်းစရာပဲ မမြေစောက မခင်ဖြူစင်ခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း ဒီမနက်က မနီလာနွယ်သောက်မယ့် ကော်ဖီခွက်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါကို မနေညကမှ အလည်ရောက်လာတဲ့ မနီလာနွယ်ရဲ့ ဒေါ်လေးက သူ့သောက်ဖို့ ထည့်ထားတယ်ထင်ပြီး ယူသောက်ပစ်လိုက်တာ အခု ဆေးရုံကြီးရေခဲတိုက်ထဲ ရောက်နေပါလေရဲ့။ မမြေစောက ဒီကိစ္စ သူ့ကို မခင်ဖြူစင် ကြွက်သတ်ဆေးမှုနဲ့ပေးပြီး လုပ်ကြံခိုင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို အမှန်အတိုင်း အစစ်ခံထားပြီးပါပြီ။ ခဏနေရင် တရားသူကြီးရှေ့မှာ ဖြောင့်ချက်ပေးပါလိမ့်မယ်။ အကြားကနေ မနီလာနွယ်အစား ကံဆိုးပြီး သေဆုံးရရှာတဲ့ ဒေါ်လေးရဲ့ ခိုက်ထဲက အဆိပ်မှုန့်တွေဟာ မခင်ဖြူစင်အိမ်က ရှာတွေ့တဲ့ ကြွက်သတ်ဆေးမှုန့်ထုပ်တံဆိပ်နဲ့ တူမတူ ဓာတုဗေဒ အဖြေထွက်ရင် မခင်ဖြူစင်ကို ပြန်ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၁၀၉နဲ့ ပုဒ်မ ၃၁၆/၁၀၉တို့နဲ့ တရားရုံးထဲ ခွဲတင်သွားမှာပါ။

မျိုးဆက်သွေးကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရာဝယ် ။ ၁၁၃

ဒါတွေဟာ ဟိုမိန်းမရော သူ့သွေးသားပါ ဒီလောကထဲက ပျောက်ကွယ်သွားအောင် အပြတ်ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကြီးလေးတဲ့ အမှားပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ရှင်။

အချုပ်သူ ခင်ဖြူစင်ကိုယ်တိုင် ပြန်ပြောပြချက် ဤနေရာတွင် နိဂုံးချုပ်သွားပါလေသည်။

[၅]

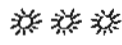

ထိုနေ့မှ သုံးလအတွင်း ကျွန်ုပ်၏ ဗဟိုအကျဉ်းထောင်တွင် ထူးခြားဆုံးရပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။

ပထမလတွင် အချုပ်သူ ခင်ဖြူစင်အား တရားရုံးတော်က စွဲဆိုထားသည့် ပုဒ်မများကို ကျူးလွန်ရန် အားပေးကူညီခဲ့ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၁၃) နှစ် ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ဒုတိယလတွင်ကား နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများတွင် ကိုကျော်သူ့ခွဲတင်နှင့် မနီလာနွယ်တို့၏ စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်မင်္ဂလာသတင်း ထွက်လာခြင်းပင်။

တတိယလတွင်မူ တစ်ခုသော စနေနေ့နံနက် အိပ်ထောင်ဖွင့်ချိန် သို့မဟုတ် အကျဉ်းသူ မခင်ဖြူစင်အား ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် ဆွဲကြိုးချသေဆုံးနေကြောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သတည်း။

၆၁၆၀
တပုဒ်မကြီးအား
လက်တံတံအား
ပြောချ

ရေဆင်း (မ) ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေး အလုပ်စခန်းဝင်းထဲမှာ လှုပ်
ထွပ်ရှားရှားနှင့် ယောက်ယက်ခတ်ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ အဖြစ်ကတော့ ဒီလို
ပါ။ အကျဉ်းသူတစ်ယောက် ပျောက်သွားလို့တဲ့။

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားခဲ့တာလဲ။ မြေလျှိုးမိုးပျံသွားတာ
ထား၊ မြေကြီးထဲပဲ လိုက်ခေါင်းတူး လွတ်ထွက်သွားတာလား ... ဇေဝေဝေ၊
အတွေးတွေနဲ့ မည်သူမျှ တိတိယ အပ်ချမတ်ချ မပြောနိုင်ကြဘူး။

“ဟဲ့ ... ခင်ခင်၊ အကျဉ်းသူတွေအားလုံးကို စုစည်းခိုင်းလိုက်
စမ်း။ သူ့ဘုတ်နဲ့သူ စုထိုင်ထားခိုင်း”

ထောင်မှူးမလေး မြသက်လယ်သည် တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်အား
အမိန့်ပေး ပြောနေတယ်။ လုပ်ငန်းခွင်တစ်ခုလုံး ပီစီမူတ်သံတွေ တရွိရွိနှင့်
ချည်နေတယ်။ ကျောက်ထုရိုက်ခွဲနေကြသူများ၊ ကျောက်သယ်နေသည့်
သူများ၊ ကျောက်ကားပေါ်မှာ ကျောက်တင်နေသည့် သူများအားလုံး အလုပ်
ထုပ်နေရာကနေ ကမန်းကတန်း ပြေးလာနေကြတယ်။

တန်းစီးခင်ခင်က သူ့ဘုတ်အလိုက် သူ (၁၀) ယောက်စီ တန်းစီ
ခိုင်းထားတယ်။ ဒီလို တန်းစီခိုင်းရတာ နံနက်စောစော ထောင်ထွင်းပြီး
ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းထဲ အလုပ်ဆင်းကြဖို့ တာဝန်ကျဝန်တမ်း ဆရာမ

၁၁၆ စီးဝေ

များက မိမိတို့ဘုတ်အလိုက် ဘူးတံခါးကြီးထဲမှာ လက်မှတ်ထိုး ယူလာခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်လျှင် (၁၀) ယောက်စီ ထုတ်ယူလာခဲ့ကြတယ်။ တာဝန်ကျဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးများမှာ မိမိတို့ တာဝန်ထုထုတ်ထားသောဘုတ်များ လုပ်ငန်းခွင်များထဲမှာ အလုပ်တာဝန်တွေအောင် ခိုင်းထားရသလို လုံခြုံရေးအရလည်း ထွက်မပြေးအောင် စောင့်ကြည့်နေကြရတယ်။

ခုတော့ အကျဉ်းသူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတိုက်တဲ့ မိမိတို့ဘုတ်ထဲက ကောင်မတွေ စခန်းခွင်ထဲက ထွက်မပြေးကြဖို့ အတန်တန် စည်းရုံးပြီး ပြောဆိုထားခဲ့ပေမယ့် အကျဉ်းသူတစ်ယောက်ကတော့ ခြေထောက်ဓမ္မပေါက်ပြီး ပြေးသွားခဲ့ပြီ။

တန်းစီးခင်ခင်လည်း ဆယ်ယောက်တစ်ဖွဲ့စီ စုဖွဲ့ထိုင်ခိုင်းထားတဲ့ အကျဉ်းသူများကို သူ့ဘုတ်အလိုက် စီစဉ်ခိုင်းထားသောကြောင့် လိုက်ထံရေတွက် စစ်ဆေးကြည့်နေတယ်။ ကျောက်ကားပေါ် ကျောက်သယ်ပို့တင်ပေးနေသည့် ဘုတ်မှ အကျဉ်းသူတစ်ယောက် လျှော့နည်းနေမှန်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိခဲ့တယ်။

“ဟေ့ ... ခင်ခင်၊ ဘယ်ဘုတ်ထဲက ပြေးတာလဲ”

“ဆရာမ ... ကျောက်သယ်ပို့တဲ့ဘုတ်ထဲက နွေမာဆိုတဲ့ အကျဉ်းသူ ထွက်ပြေးသွားတာပါ”

“ဟင် ... ဒီကောင်မလေးက ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ထွက်ပြေးတာလဲ”

ထောင်မှူးမလေး မြသက်လယ်တစ်ယောက် စိတ်အကြံအစိုက်ပြီး ညည်းတွားနေတယ်။ အကျဉ်းသူတွေချည်း စုဝေး အလုပ်လုပ်နေသည့်နေရာမို့ လျှော့တွက်ထား၍ မရပေ။ လူဆိုတာ ခုကောင်းချင် ကောင်းပေမယ့် တော်ကြာ ဆိုးချင် ဆိုးကြတာပဲ။ စိတ်ကို အစိုးမရနိုင်သည့် လူ့သဘာဝမို့ မိမိ ထင်ရာမြင်ရာကို လုပ်ချင်ရာလုပ်သွားတဲ့သူတွေက များတယ်။

မိမိ ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်နေရသော ကျောက်ဆိုဒ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အကျဉ်းသူများကို အလုပ်တာဝန် ခွဲဝေခိုင်းထားတုန်း ခြေထောက် ဓမ္မဖောက်

တန်းစီးခိုကြီးခင်ခင်လက်တံပြန်ခွင့် မကြုံသူ ၁၁၇

ထို့ ပြေးချင်တဲ့ သူကတော့ ပြေးသွားခဲ့ပြီပဲ။ မိမိရဲ့ တာဝန်ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဆို အထက်က သုံးသပ်မှာပဲ။

ခုလို ထွက်ပြေးသွားပြီးမှတော့ ဘာများ စာတင်နိုင်မှာလဲလေ။ မိမိ အထက်က စခန်းတာဝန်ခံအရာရှိ ထောင်ပိုင်ထံဖြစ်စဉ်ကို သတင်းသွားပို့ရသည့်တာဝန် ရှိလာပြီ။ ဒါကြောင့် စခန်းတာဝန်ခံဆီ သတင်းသွားပို့နေစဉ်မှာ လုပ်လက်စလုပ်ငန်းများကို ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့လို့ မဖြစ်တာကြောင့် တန်းစီးမဲ့ ငြီးခင်ခင်ကို လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ကြည့်ရှုထားဖို့ မှာကြားနေရတယ်။

“ခင်ခင် ... ညည်းကလည်း အလုပ်ခွင်ထဲမှာ သေသေချာချာ ထည့်ပတ်ပြီး ကြည့်နေဦးနော် ... တော်ကြာအစရှိ အနောင်နောင်ဆိုသလို ဆစ်ယောက်ပြေးလို့ ရမှန်းသိရင် နောက်လူတွေပါ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပါဦးမယ်”

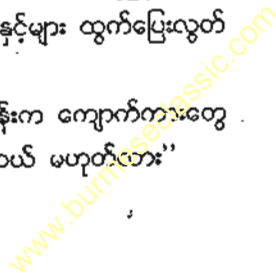
“စိတ်ချပါဆရာမ ... ကျွန်မကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ လိုက်ကြည့်စစ်ဆေးပါ့မယ်”

ထောင်မှူးမလေး မြသက်လယ်ကတော့ တန်းစီးမဲ့ကြီးခင်ခင်ကို ဆိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာကြားစရာရှိတာ မှာကြားခဲ့ပြီး စခန်းတာဝန်ခံရုံးဆီ သွက်သွားနေတယ်။

ဒီတော့မှ တန်းစီးခင်ခင်သည် အလုပ်စခန်းဝင်းထဲမှာ အနားမနေဘဲ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေရတယ်။ ကျောက်ထုတ်လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာက လုပ်ငန်းခွင်ကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်ရိုးအနိမ့်လေး ပတ်ပတ်လည် ဘာရုံထားပြီး အဝင်အထွက်နေရာမှာ တံခါးပေါက်တစ်ခုပဲရှိတယ်။

အဲဒီဝင်ပေါက်မှ ကျောက်ကားများကို တစ်စီးမောင်းထွက်သွားပြီး တစ်စီးဝင်ခွင့်ပေးထားတယ်။ ဝင်ပေါက်တံခါးမှာ သစ်သားတံခါးဖြင့် ကာရံထားပြီး အမြဲသော့ခတ်ပိတ်ထားသည်။ ဒီလိုအဖက်ဖက်က လုံခြုံစိတ်ချရသည့် နေရာမှ နွေမာတစ်ယောက် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်များ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ရတာပဲ။

“ဟဲ့ ... မိလယ် ... နင်တို့မနက်ပိုင်းတုန်းက ကျောက်ကားတွေ ဆီကို ကျောက်သယ်ပို့နေတုန်းက နွေမာရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်မ စောစောပိုင်းက ရှိနေသေးတယ်”

“သူ ဘယ်အချိန်လောက်မှာ ပျောက်သွားတာ သတိထားမိလဲ”

“ကျွန်မတို့ မနက် အလုပ်ဆိုဒီထဲကို ရောက်လာပြီး မီးရထားက ကျောက်တင်တဲ့ ကားရပ်ထားလို့ ကျွန်မတို့ ကျောက်သယ်ပို့ ဘုတ်ဆယ် ယောက် ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေးတွေနဲ့ ချိပင်ကျောက်သေးသေးလေးတွေ ကားပေါ်ကို ပိုင်းတင်နေခဲ့ကြတယ်”

“နွေမာကော ... အဲဒီထဲမှာပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သူရယ် ကျွန်မတို့ငါးယောက်က ကားအောက်က နေ အပေါ်ကို ရွက်သယ်တင်ပို့ပေးကြတယ်။ ကားပေါ်မှာ စကေဘာမြွေကြီး နဲ့ တစ်ယောက်က လှမ်းယူပြီး ကားထဲကို လောင်းချပေးတယ်။ ကျောက်တွေ ခြင်းတောင်းထဲ ကျုံးထည့်ပေးတဲ့နေရာမှာ သုံးယောက်ရှိတယ်”

“ဒါဆို ... မိလ္လာတက်သွားတဲ့နေရာကများ လစ်ပြေးသွားတာလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... စောစောပိုင်းတစ်ခေါက် မိလ္လာဘက်ကို အပြေး သွားဖို့ ထွက်သွားတယ်။ နောက်ပြန်လာပြီး ကျောက်ဆက်တင်နေတာပဲ”

တန်းစီးမျှကြီးခင်ခင်တစ်ယောက် အကျဉ်းသူ နွေမာတစ်ယောက် မည်သို့ မည်ပုံ ထွက်ပြေးသွားနိုင်မည်ဆိုသည်ကို စဉ်းစားဝေခွဲမရအောင် ဖြစ်နေတယ်။

အကျဉ်းသူများကတော့ ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ကျောက် ထုခွဲနေကြတယ်။ လက်ထဲမှာ ကိုင်စွဲထားတဲ့ နှစ်ပေါင်ခန့်တူလေးနှင့် (၆ လက်မ-၉ လက်မ) အရွယ်အစား ဂရင်းနိုက်ကျောက်ပြားတုံးကြီးကို ထုခွဲ နေကြတယ်။

သည်လို (၆ လက်မ- ၉လက်မ) အရွယ်အစား ကျောက်တုံးများ ကို အဆင်သင့်ထုခွဲနိုင်ရန် အပေါ်ဘက်ရေဆင်း (ကျား) ကျောက်ထုတ် လုပ်ရေးစခန်းမှ ကျောက်ဆောင်ကြီးကို မိုင်းဖြင့် ခွဲချပြီးထွက်ရှိလာသော ကျောက်တုံးကြီးများကို ဆယ်ခြောက်ပေါင်တူကြီးဖြင့် ရိုက်ခွဲကာ ယခု အရွယ် အစားကျောက်များကို ထုခွဲပေးလို့ဖြစ်တယ်။

အပေါ်ဘက်စခန်းမှနေ အောက်မှာရှိသော အမျိုးသမီးစခန်းဆီ ပြန်၍ သယ်ပို့ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်တယ်။ အမျိုးသမီးကျောက်ထုတ်စခန်း မှုနု ငှင်း (၆ လက်မ - ၉ လက်မ) အရွယ်အစားကျောက်တုံးကို (၂ လက်မ - ၁၂ လက်မ) အရွယ်ထိရောက်အောင် အဆင့်ဆင့် ကျောက်ရိုက်ဖန်ပေး တယ်။ နောက်ဆုံး ပဲ့စင်ထွက်လာသော ဦးပင်ခေါ် ကျောက်သေးသေး များမှာ လမ်းခင်းရာတွင် အသုံးပြုကြတယ်။

“ချစ်မ ... ညည်းနဲ့ နွေမာက စားအိုးတွဲသူငယ်ချင်းဆိုတော့ နွေမာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာကြားထားတာများ ရှိလဲ”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်မရေ၊ သူ ထွက်မပြေးခင် နှစ်ရက်လောက် သူ့ဆီကို သူ့ညီမလေးတစ်ယောက် ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သွားတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာတွေများ လာပြောသွားခဲ့လို့လဲ”

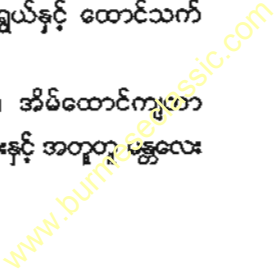
“သူ့ယောက်ျားက နောက်အိမ်ထောင် ပြုမလို့ထင်တယ်။ ကောင် လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားလာနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သူ့ကို လာ ပြောသွားတယ်”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ။ နွေမာ သူ့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စ အဆင်မပြေ ခဲ့ စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ထင်ရာမြင်ရာ စွပ်လုပ်သွားခဲ့တာပဲ”

သည်တော့မှ တန်းစီးမျှကြီးခင်ခင်တစ်ယောက် အကျဉ်းသူနွေမာ ထွက်ပြေးသွားရခြင်း၏ သဲလွန်စကို ရိပ်မိလာတယ်။ နွေမာအပေါ် သူ ဆီယောဇဉ် ရှိနေရသည်ကလည်း ဤအလုပ်စခန်းကို မရောက်လာခင် အထည်းက ထောင်ကြီးထဲမှာ အတူတူနေလာခဲ့ကြသူများမို့ ရင်းနှီးခင်မင်နေ သူတွေဖြစ်တယ်။

ဒီတုန်းက နွေမာထောင်ထဲကို ထောင်စပြီး ကျလာခဲ့စဉ်အချိန်၊ နွေမာအသက်မှ ဆယ်ရှစ်၊ ဆယ်ကိုးလောက်ပဲရှိဦးမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူထောင် ကျလာခဲ့သည့်အမှုက မူးယစ်ဆေးဝါးမှုနှင့် ထောင်ဆယ်နှစ် ကျလာခြင်းဖြစ် တယ်။ သူ့ဘာဝလေးကလည်း အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ထောင်သက် ခြောက်ခုပည့် အမှုမျိုး။

နွေမာက လက်ရှိအိမ်ထောင်နှင့်ဖြစ်တယ်။ အိမ်ထောင်ကျလာ မှုနည်း တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ သူ့ယောက်ျားနှင့် အတူတူ မိစ္ဆာလေး

မြို့မှ ရန်ကုန်မြို့ကို မီးရထားဖြင့် ဆင်းလာကြစဉ် သက်ဆိုင်ရာမှ သတင်းအရ ရှာဖွေစစ်ဆေးသောအခါ သူမအိတ်ထဲမှ ဘီနိုဗြူးနှင့် ဆယ်ထုပ်ခန့် ရှာဖွေ ဖမ်းမိသွားတယ်။

ထိုသို့ ဖမ်းဆီးနေစဉ်အချိန်ဝယ် ယောက်ျားဖြစ်သူ အနောက်ဘက် ရှိ စားသောက်တွဲမှာ အရက်သွားသောက်နေစဉ်ဖြစ်တယ်။ ထိုသို့ ဖမ်းဆီး စစ်ဆေးရှာဖွေသည့် သတင်းကြားရသောအခါ ရထားတွဲပေါ်မှ အသာအယာ ခုန်ဆင်းရှောင်တိမ်းသွားခဲ့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ညမောင်မောင်မိုက်မိုက်ဖြစ်နေချိန်မို့ အမောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားတာဖြစ်တယ်။

ယင်းအမှုနှင့် နွေမာ့ကို ရုံးတင်စစ်ဆေးခံရတယ်။ နောက်ဆုံး တရား ရုံးက ပစ္စည်းလက်ဝယ် ဖမ်းဆီးရရှိမှုနှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ချမှတ်ခဲ့ တယ်။ ယခုဆို နွေမာ ထောင်ထဲကို ရောက်နေခဲ့တာပင် သုံးနှစ်ခန့်ရှိနေ ပြီ။

ဒါကြောင့် ထောင်ကြီးထဲမှာ အတူတူ ဆုံတွေ့လာခဲ့ကြပြီး ခင်မင် ရင်းနှီးနေကြသူတွေဖြစ်တယ်။ နောက်ရဲဘက်စခန်းထုတ်လို့ ယခုလိုအချို့ သမီးရေဆင်းကျောက်စခန်းကို ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တယ်။

“အစ်မ ... ထောင်မှူးမ ခေါ်နေတယ်”

အနားမှကပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သံကြောင့် တန်းစီးခင်ခင်သည် နွေမာ နှင့် ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများကို ပြန်လည်သတိရတွေးတောနေရာမှ သတိဝင်လာပြီး ...

“ဪ ... အေး ... အေး ...”

ဟုဆိုပြီး မိမိတစ်ယောက်တည်း ငူငူကြီး ထိုင်စဉ်းစားနေသော ကျွန်းပင်ကြီးအောက်မှ ထလာခဲ့တယ်။ နွေမာနှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်း အစအနကို ရလာသဖြင့် ထောင်မှူးမထံတင်ပြရန် ကျောက်ကွင်းထဲမှ ဖြစ် လျှောက်လာနေတယ်။ ကျောက်ကွင်းထဲက ကျောက်ထုခွဲနေသည့် အကျွန်း သူတစ်သိုက်ကတော့ သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ဟစ်သီဆိုနေကြတယ်။

ကျောက်တင်ပို့နေသည့်ဘုတ်မှ အကျဉ်းသူများမှာလည်း ကျောက် ကားကြီးတစ်စီးပေါ် ကျောက်တင်ပို့နေတယ်။ သူတို့ခမျာလည်း နားရသည့်

တန်းစီးမှုကြီးခင်ခင်နှင့်လက်တံပြန်ခွင့်မကြုံသူ ❀ ၁၂၁ ဆို့ပေ။ ကျောက်ကားတစ်စီးပြည့်သွားလျှင် နောက်ကားတစ်စီးက အဆင်သင့် ထားထိုးပြန်တယ်။

တန်းစီးခင်ခင်လည်း ထောင်မှူးမရုံးခန်းဆီ ဆက်လျှောက်လာနေ နေကြောင်း ကျောက်တင်ပို့နေသည့်အဖွဲ့မှ အကျဉ်းသူတစ်ယောက် ကျောက်ကား ကြီး အောက်ဖက်ထဲဝင်နေသည်ကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ လှမ်းမြင်တွေ့သဖြင့် -

“ဟဲ့ ... ကောင်မ ... အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

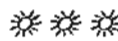
“ဟို ... ကျွန်မ ကျောက်သယ်တင်ပေးတဲ့ ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေး ဘားပေါ်က ပစ်ချပေးတာ ဖမ်းမမိဘဲ ကားအောက်ဝင်သွားလို့ ဝင်ကောက် သူနေတာပါ”

အကျဉ်းသူလေးရဲ့ အဖြေစကားကို ကြားမှ ကျောက်ကားကြီးကို ဆတ်ထားမိသွားတယ်။ ကျောက်ကားကြီးတွေက ဌာနဆိုင်ရာမှ ကျောက်လာ သယ်ယူကြသော ကားကြီးများဖြစ်တယ်။ ကားအောက်ပိုင်းကို သေသေ ချချာ ဝင်လေ့လာကြည့်တော့မှ ကားအောက်ဝင်ရိုးနေရာမှာ လူတစ်ယောက် ဆောင်းကောင်း ဖက်တွယ်လိုက်သွားလို့ရမှန်း သိလာတယ်။

ဒါဆိုလျှင် နွေမာတစ်ယောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားနိုင် သည့် နည်းလမ်းမှာ ဤလိုကျောက်ကားအောက်ပိုင်းမှာ ဝင်ခိုတွယ်လိုက်ပါ ချားပါက ရုတ်တရက် မမြင်မတွေ့နိုင်ပေ။

စောစောက အကျဉ်းသူလေးက ကားကြီးအောက်ကို ခြင်းတောင်း ဆောက်ယူသလိုလို ဝင်ခိုကပ်ပြီး တွဲလွဲခိုလိုက်သွားခြင်းကြောင့်သာ ထွက် ပြေးလွတ်မြောက်သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်မယ်။

ဒါဆိုလျှင် ကျောက်ကားများ အဝင်အထွက်ကို ဂိတ်တံခါးစောင့် ဆင်တိုင်းသူအား ကားအပေါ်အောက် သေသေချာချာ စစ်ဆေးရှာဖွေကြည့်ရှု နိုင်ပြီးမှ ကားများကို ထွက်ခွင့်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် နား ဆည်လာတယ်။

ထဲကလေးရှိရာသို့ ကောက်နှံပင်များကို အကာအကွယ် ပြုလျက်လျှောက် သွားနေတယ်။

မိမိ ဒီလိုဒုက္ခတွေ့ ပင်လယ်ဝေရသည့်အဖြစ်မျိုး ရောက်အောင် နေတီးခဲ့သူမှာ မိမိယောက်ျား လင်းရန်ပိုင်ဆိုသူကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ဘယ် လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နွေမာကတော့ သူမတဝလေးကို အရောင်ဆိုးပေးသွားသော ယောက်ျားဖြစ်သူ လင်းရန်ပိုင်အပေါ်တွင် အခဲမကြေနိုင်သည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်က ရှိနေတယ်။ မိမိကို ဓားစာခံလုပ် ထောင်ထဲထည့်သွားတယ်။

တကယ်တော့ လင်းရန်ပိုင်ဆိုသူမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေသူ တစ်ယောက်မှန်း အစက မသိနိုင်ခဲ့ပေ။ အတူတူနေလာမှ ဘိန်းအရောင်း အဝယ်လုပ်သည့် အုပ်စုများနှင့် ပါဝင်ပတ်သက်နေသူဖြစ်မှန်း ရိပ်မိသိရှိလာ ခဲ့တယ်။

နွေမာကတော့ ဈေးချိုဆိုင်တန်းမှ အထည်ဆိုင်တွင် အရောင်း စာရေးမတစ်ဦးအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရင်း ဆုံတွေ့ခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ ချစ်သူ ဘဝဝယ် လျှောက်လည်ပတ်ကြသည့်အခါ ငွေကို ရေလို ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲ နိုင်သူဖြစ်သောကြောင့် အထင်ကြီးသွားပြီး အားကိုးရှာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။

အမှန်မှာ လင်းရန်ပိုင်သည် သာမန်ဝန်ထမ်းသားသမီးတစ်ယောက် သာဖြစ်ပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် ဂီတာတီး သီချင်းဆိုကာ ဆျော်ပါးနေခဲ့ကြတယ်။ နောက်ပိုင်း အပေါင်းအသင်းများ ဆွယ်တရားဟော ညည်းရုံးခဲ့ရာမှ ဘိန်းဖြူထည့်ထားသော စီးကရက်ကို စမ်းသပ်သောက် ကြည့်မိရာမှ ဆေးစွဲလာခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံး မသောက်ရ မနေနိုင် ဖြစ်လာသောအခါ စောစောပိုင်း မှာ အလကားပေးသောက်ခိုင်းသူများက တကယ်ဆေးစွဲလာသော အချိန် မှာ ဆေးရှာမရနိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့ မိမိသောက်ချင်လွန်းလှသော စီးကရက် တစ်လိပ်သောက်ခွင့်ရရန် ၎င်းတို့စေခိုင်းသည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင် သေးလာရတယ်။

ယင်းမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ၎င်းတို့ အဆက်အသွယ်များပုံ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရန် ခိုင်းခဲ့ကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဆိုင်းကယ် တစ်စီးဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးဖြန့်ဖြူးပေးရသူ ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတယ်။ ကိစ္စ

[၂]

ထိုအချိန်တွင် နွေမာ တွဲလွဲခဲ့စီးလာသော ကျောက်ကားကြီးသည် လမ်းတွင် ရှေ့မှ ယာဉ်ကြောပိတ်နေသဖြင့် အရှိန်လျှော့ချလိုက်စဉ် ခိုတွယ် ထားရာမှ ကတ္တရာလမ်းပေါ် အသာအယာပက်လက်အနေအထား ဆင်ချ နေလိုက်တယ်။

မိမိမည်သည့်နေရာဆီများ ရောက်နေသည်ကို ခန့်မှန်းကြည့် တယ်။ မိမိသွားရမည့်ခရီးက အထက်မြန်မာပြည်၊ မိမိသွားလိုသည့်နေရာ ဒေသရောက်ရန် ကားကြိုတစ်စီးစီး စောင့်စီးမည်ဖို့ လောလောဆယ် ခိုနား စရာရှာဖွေဖို့ အရေးကြီးနေတယ်။

မိမိဖောနံ့သာ စခန်းထဲက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့သည် မှန်သော်လည်း လောလောဆယ် ဗိုက်ထဲမှ တဂ္ဂီတီနှင့် ဆာလောင်မွတ်သီ နေတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမျှော်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ လယ်ကွင်း ရိုးပြတ်များ တမျှော်တခေါ် လှမ်းမြင်နေရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း လယ်ကွင်းထဲမှာ လယ်စောင့်တဲလေးထပ် လုံးကို လှမ်းမြင်ခဲ့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆာလောင်နေသော ဝမ်းကို ဖြေ တင်းနိုင်ဖို့ စားစရာတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဆိုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

အောင်မြင်သွားသည့်အခါ ငွေကြေးအထောက်အပံ့ မြိုးမြီးမြက်မြက်ရလာ သဖြင့် လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်နေတယ်။

ယခုလို နွေမာနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ကြပြီး ချစ်သူဘဝရောက်လာကြသော အချိန်ဝယ် ခရီးထွက်သည့်အခါတိုင်း နွေမာ့ကိုပဲ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွား တတ်တယ်။ နွေမာကတော့ ဆင်းရဲချို့တဲ့သူမိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသူဖြစ် သောကြောင့် အိမ်၏ စားဝတ်နေရေးအဆင်ပြေစေရန် ရှေးချိုထဲက အထည် ဆိုင်မှာ အရောင်းစားရေးမ လုပ်နေရတယ်။

ခုတော့လည်း လင်းရန်ပိုင်၏ ကျော့ကွင်းထဲမှာ မလူးသာမလွန်သော မိနေရှာသော သားကောင်သဖွယ် နွေမာတစ်ယောက် ဘုမသိ၊ ဘမသိနှင့် မူးယစ်ဆေးဝါးလက်ဝယ်တွေ့လို့ ဖမ်းဆီးခံရပြီး ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ချမှတ် ခြင်း ခံနေရတယ်။

ဒီလိုအချိန်မှာ လင်းရန်ပိုင်လိုလူမျိုးက မိမိ ထောင်ထဲရောက်နေ သည်ကို တစ်ခေါက်တစ်ခါ လာတွေ့ဖော်မရဘဲ မိမိစီးပွားရေး အဆင်ပြေ စေရန် လုပ်ငန်းတွင် အသုံးချမည့် အမျိုးသမီးလေးများအား ရှုပ်ရည်လေးဖန်ပြု ကာ ကျူးသွင်းပြီး စည်းရုံးသိမ်းဆွင်းနေတယ်။

မသိနားမလည်ရှာသော အမျိုးသမီးလေးများကို ချစ်သူဘဝတွေ့ထိ ဖန်တီးပြီး အခြေအနေအအုံ လက်ထပ်လိုက်ရလျှင်လည်း မိမိလုပ်ငန်းခွင် ထဲမှာ စားစာခံအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့တယ်။

မကြာမီမှာ နွေမာတစ်ယောက် မိမိဘဝအကြောင်းတွေကို တောင် စဉ်ရေမရ စဉ်းစားလာနေရာမှ လယ်တဲလေးနားဆီ ရောက်လာတယ်။ တဲလေး အတွင်းမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်အရွယ် ပိန်ပိန်ပါးပါး အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဝါးကြမ်းခင်းပေါ် ပက်လက်လှဲနေတာကို လှမ်းမြင်ခဲ့ရတယ်။

“အဟမ်း ... အဟမ်း ...”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“ရှူး ... တိုးတိုး ... အဒေါ် ... ကျွန်မ ဝိုက်ဆာလွန်းလို့ ထမင်း ကြမ်းခဲလေး နည်းနည်းလောက် ကျွေးပါရှင်”

“နေစမ်းပါဦး ... ညည်းက ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်မ ... ဟို ... မြောက်ဘက် ... ကျောက်စခန်းက လွတ် လာတာပါ”

နွေမာက ကျောက်ထုတ်စခန်းမှ လွတ်မြောက်လာသူဟန်ဆောင်ကာ ခုင်းပြုပြောဆိုနေတယ်။ လယ်တဲမှ အဒေါ်ကြီးကလည်း လင်ကိုယ်မယား နှစ်ယောက်တည်းလယ်လုပ်ရင်း နေထိုင်နေကြတာဖြစ်တယ်။

ဟိုးခပ်ဝေးဝေး ကျောက်စခန်းဆီမှ ညနေပိုင်း ကျောက်ခွဲချသည့် နှင်းခွဲသံ ကြားနေရသဖြင့် ကျောက်ထုတ်စခန်းမှ လွတ်မြောက်လာသော အကျဉ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဟု မှတ်ထင်ယုံကြည်သွားတယ်။

“ဘယ်ထိအောင် ပြန်ရမှာလဲ”

“မန္တလေးထိပါ။ လမ်းမှာ ကားကြုံတစ်စီး စောင့်ပြီး အကူအညီ ဆောင်းပြန်မလို့ပါ။ လောလောဆယ် ဝိုက်အရမ်းဆာလာလို့ အကူအညီ ဆောင်းခံတာပါရှင်”

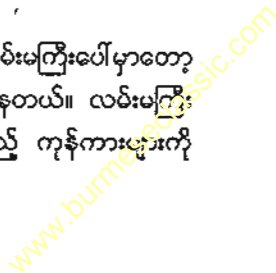
“အေး ... အေး ... နင့်အဘက လယ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်း ပြန်လာမှ ထမင်းစားစောင့်နေတာ လောလောဆယ်ရှိတာလေး။ အဆာပြေ သွားပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အဒေါ်ကြီးမှ သံပန်းကန်ပြားထဲကို အိုးထဲမှ ထမင်းတစ်ခဲထည့် ပေးပြီး ငါးပိထည် တို့စရာများကို ချပေးတယ်။ နွေမာလည်း ဆာလောင်မွတ် ထိုင်နေသည့် ဝမ်းဝိုက်ကို ဖြည့်တင်းနိုင်ရန် ပလုတ်ပလောင်းစားနေတယ်။ အဘလည်း ပူပြင်းလွန်းနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ နေခင်းကြောင်တောင် ဆာယံရွှ်များ စခန်းမှ လိုက်ရှာဖွေလျှင် ပက်ပင်းတိုးနေမည့်စီးသောကြောင့် ထမင်းထဲမှာပဲ စကားစမြည်ပြောရင်း ခေတ္တခိုနားစောင့်နေတယ်။

ညနေ မှောင်ရီဖျိုးဖျ ချိန်လောက်ရောက်မှ ခရီးဆက်စရာရှိသေး သဖြင့် ခွင့်ပြုပေးပါရန် တဲရှင်လင်မယားကို နှုတ်ဆက်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အထွတ်တွင်းပြင်ထဲမှာတော့ လေတဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေတယ်။ နွေမာ့ ကိုယ် မှာ စခန်းက ထွက်ပြေးလာစဉ်အောက်ပိုင်းမှာ ဝတ်ဆင်လာသော ကွာတား ဆောင်းဘီတိုနှင့် ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။

မှောင်ရီ ဝိုးတဝါးဖြစ်စအချိန်မို့ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာတော့ အထွေထွေ ထက်အောက်စုန်ဆန် မောင်းနှင်သွားနေတယ်။ လမ်းမကြီး ဆေး သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ အထက်ကိုတက်သည့် ကုန်ကားများကို အကူအညီတောင်းပြီး စီးရန် စောင့်ဆိုင်းနေတယ်။

ထိုစဉ် ကားမီးရောင်ထိုးလျက် ပျဉ်းမနားဘက်ဆီမှ ကုန်ကားကြီး လိုလို တီအီးကားကြီးတစ်စီးကို အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရတယ်။ ကားကြီးမှာ ကုန်တင်ဆောင်လာခြင်းမရှိဘဲ အလွတ်ကြီးလို မောင်းနှင်လာနေသောကြောင့် နွေမာ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး အားတက်သွားတယ်။

ထိုတီအီးကားကြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်လာမှ သစ်ပင်ကွယ်ကနေ ထွက်လာပြီး ကားစီးဖို့ လှမ်းတားနေလိုက်တယ်။ ကားမီးရောင်အဝေးကနေ ထိုးလာတဲ့ တီအီးကားကြီးမှာ နွေမာ လက်ပြတားနေသည်ကို အဝေးမှ လှမ်းမြင် နေရသောကြောင့် အနီးရောက်သောအခါ ကားရပ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ..

“ဟိတ် ... မပြေးနဲ့ ... လက်မြှောက်ထားစမ်း”

ဟူသော အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ ကားအနောက်ဘက်မှ အကျဉ်းဦးစီး ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ချိန်လျက် ဖမ်းဆီးခြင်း ခံလိုက်ရတယ်။ ထိုစဉ် ကားခေါင်းခန်းထဲမှ တံခါးဖွင့်ဆင်းလာသူက ထောင်မှူးမ မြသက်လယ် နှင့် နောက်က ဆင်းလာသူမှာ တန်းစီးခင်ခင် ဖြစ်နေတယ်။

ယခုလို အမျိုးသမီးကျောက်စခန်းမှ အကျဉ်းသူတစ်ဦး ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသဖြင့် အပေါ်စခန်းကို အကူအညီတောင်းရာ တီအီးကား မောင်း တပ်ကြပ်တစ်ဦးနှင့် သေနတ်ကိုင်ရဲဘော်တစ်ဦး ထည့်ပေးလိုက်သဖြင့် နောက်မှ လိုက်ရှာနေကြခြင်းဖြစ်တယ်။

“ကဲ ... ကောင်မ၊ နင် ထွက်ပြေးလို့ကော လွတ်မှာမို့လား။ ငါတို့ မှာ ပျဉ်းမနားဘူတာတစ်ဝိုက်လည်း နဲ့နေပြီ။ ကားဂိတ်တွေလည်း နဲ့နေ ပြီ။ မိမယ့်မိတော့လည်း အပြန်လမ်းမှာမှ ပက်ပင်းတိုးတော့တာပဲ။ ခင်ခင် ဒီကောင်မလက်နှစ်ဖက်ကို ပူးပြီး ကြိုးချည်ထားလိုက်စမ်း”

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်က ထောင်မှူးမ အမိန့်ပေးနေသည့်အတိုင်း နွေမာ၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုပါလာသော နိုင်လွန်ကြီးဖြင့် ပူးချည်လိုက်တယ်။ ယခုလို အကျဉ်းသူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားခြင်းကြောင့် နောက်မှကာ ဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေရာမှ ဖမ်းမိလာခြင်းဖြစ်တယ်။

နွေမာ တစ်ယောက်ကျောက်ထုတ်စခန်းမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် ခဲ့သော်လည်း စခန်းမှထွက်ပြေးပြီး လမ်းခုလတ်မှာပဲ နောက်မှ လိုက်ရှာသူများ

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်နှင့်လက်တုံပြန်ခွင့်မကြုံသူ ၁၂၇ နှင့် ပက်ပင်းတိုးပြီး ပြန်ဖမ်းမိသွားခဲ့တယ်။ ထောင်မှူးမမြသက်လယ်ကတော့ နေချင်းပြန်လည်ကာ ဖမ်းဆီးရမိလာသဖြင့် မိမိအပေါ် ပီအီး၊ ဒီအီးစစ်ဆေး မိခူမှ သက်သာခွင့်ရသွားသည်ကို ကြိုတင်ခမ်းသာနေတယ်။

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်ကတော့ နွေမာတစ်ယောက် မိမိလင်ယောက်ျား မှ သတင်းကိုကြားသိပြီး ဒေါသပေါက်ကွဲထွက်ကာ လက်တုံပြန်ရန် ကြိုးစား ပြုကြံစည်ထွက်ပြေးခဲ့ရာမှ အဖမ်းခံရပြီး ရဲဘက်ပြေးမှု ထပ်တိုးသွားသည် တို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။

ယခုတော့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်မှုဖြင့် နွေမာအပေါ် ထွင် ရဲဘက်ပြေးပုဒ်မ ၂၂၄ နှင့် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်သည့် ပုဒ်မ(၁) ဖြင့် တရားရုံးတွင် အမှုဖွင့် တရားစွဲဆိုခံရတယ်။

နွေမာ့ဗဟုမိမိ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းကြံစည်လာခဲ့သမျှ သဲထဲရေ ချွန်သလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးသွားရသည်ကို တွေးမိတိုင်း အသည်းနာနေရရှာ တယ်။ လောလောဆယ်ကာလမှာ ရဲဘက်ပြေးမှုဖြင့် အမှုရင်ဆိုင်နေရသလို မိထောင်တွင်းမှာ ထောင်ကျနေစဉ်ကာလ ရရှိခံစားခဲ့ရသော ဆုမှတ်ရက် အားလုံးကိုလည်း ဖြတ်တောက်ပစ်ခြင်း ခံခဲ့ရတယ်။

ယခုတော့ စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်သူ အကျဉ်းသူတစ်ယောက်ဖြစ် သွားကာ စခန်းပြစ်ဒဏ်ပေးသည့်အနေဖြင့် (၆ လက်မ-၉ လက်မ) အရွယ် အစား ကျောက်တုံးများကို တစ်ယောက်တည်းတစ်ကျင်း ပြည့်ရန် ပုံစံပေး ဆုခိုင်းစေခြင်းကြောင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ခံနေရရှာတယ်။

တန်းစီး ပွဲကြီးခင်ခင်မှာလည်း ပြစ်ဒဏ်ပေးထားသော နွေမာ့ကို အနီးကပ် ကြီးကြပ်ခိုင်းစေရန် ထောင်မှူးမက တာဝန်ပေးထားသဖြင့် စောင့် ကြည့်ခိုင်းနေရတယ်။ ဒါကြောင့် တန်းစီခင်ခင်မှာ နွေမာတစ်ယောက် နောက် ဆစ်ကြိမ် စိတ်ရှူးပေါက်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ပြေးမှုမဖြစ်ပေါ်စေရန် စည်းရုံး ဆိုင်းသွင်းနားချနေရတယ်။

နွေမာကတော့ ပေါက်သည့် နဖူးမထူးဘူးဆိုပြီး မိမိပိုက်ပြစ်အတွက် ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးဖြင့် ပေးဆပ်နေရတယ်။ တန်းစီးခင်ခင်ကတော့ နွေမာ အနီးထဲမှ ထွက်ပြေးချင်လာအောင် မည်သည့်အကြောင်းအရာများက စေ ဆော်တိုက်တွန်းပေးသည်ကို ချောမော့မေးမြန်းကြည့်နေတယ်။ သည်တော့

၁၂၈ ❀ စိုးဝေ

မှ နွေမာလည်း မိမိစခန်းမှ ထွက်မပြေးမီ ညီမလေး ထောင်ဝင်စာလာတယ်။
ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသွားသည်မှ မိမိယောက်ျားအပေါ် လက်ထပ်
ရန် ထွက်ပြေးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ပြောပြနေတယ်။

နွေမာ့ကို အပြင်မှ ဧည့်တွေ့လာသည်ဆို၍ ထောင်ဝင်စာလာ
မှ တာဝန်ခံတစ်ဦးမှ လာခေါ်တယ်။ နွေမာလည်း ထောင်ကျစကတည်း
မိမိထံ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သူ ထောင်ကြီးထဲမှာလည်းမရှိဘဲ ခု စခန်းထဲမှာ
မှ ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံရန် လာသည်ဆို၍ လိုက်လာခဲ့သည်။

ယခု အလုပ်စခန်းထဲရောက်လာမှ မိမိထံ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့
ကို မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်မည်ကို စဉ်းစားမရပေ။ မနက်ကတည်းက ကျော
ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ကျောက်ကားများကို ကျောက်တင်ပို့ပေးနေရသူ
မှာ ဖတ်ဖတ်မောနေတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သည်စခန်းမှာပဲ မိမိဘဝ
ဇာတ်သိမ်းသွားလိမ့်မည်လား စိုးရိမ်ပူပန်သွားနေမိတယ်။

မိမိအမှုက ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ဒဏ်ကြီးများတောင် ချမှတ်ထ
တာဆိုတော့လည်း ထောင်ထဲမှာ နှစ်သက်အကြာကြီး နေရပေဦးမည်။
မိမိအသက်အရွယ် နှစ်ဆယ်ကျော်မှ နောက်အသက်သုံးဆယ်အရွယ်လွန်
ထောင်ထဲမှ ထွက်ရမည့်ကိန်း ဆိုက်နေတယ်။

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်နှင့်လက်တံပြန်ခွင့် မကြုံယူ ❀ ၁၂၉

မိမိ၏ မိဘများကလည်း မိမိအမှုဖြစ်သည်အကြောင်းကို ကြား
ရင်ကျိုးနေရှာကြမယ်။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးများ၏ ဘဝသည်
အပေါ် ဖက်ကျလည်း ဖက်ပေါက်ခံရသည့် အနာခံဘဝမျိုးဖြစ်နေတယ်။

ယခုလို လင်ကုန်ရှုံး၍ တစ်သက်လုံးမှောက်ရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့်
ကြိုက်ခဲ့ရသောအခါ မိမိဘဝကို ဒီဒုက္ခတွင်းထဲရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့
တာ ယောက်ျားဖြစ်သူ လင်းရန်ပိုင်ကို အခဲမကြေနိုင်အောင် ဒေါသတွေ
ပစ်ကွဲထွက်နေတယ်။

ထောင်ဝင်စာတွေ့ဆုံရမည့်နေရာရောက်မှ သေသေချာချာ သတိ
ကြည့်မိတယ်။ ထောင်ကြီးထဲမှာလို ထောင်ဝင်စာရုံထဲမှာ သံဇကာခြား
တွေ့ဆုံရခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဘူးတံခါးဝကြီးထဲမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့
ခြင်း ဖြစ်နေတယ်။

“မမနွေမာ ... နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟင် ... မိဆွေ၊ ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းကြားပြီး ရောက်လာ
လဲ”

ဘူးတံခါးကြီးထဲ ဝင်လိုက်မှ ညီမလေးဆွေမာ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ
တွေ့ရတယ်။ အံ့ဩဝမ်းသာလွန်းလို့ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းနေတယ်။

“မမယောက်ျားသတင်းကို ပြောပြချင်လို့ ညီမလေး လိုက်လာ

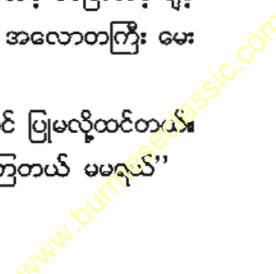
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... မမရဲ့၊ ကိုယ့်မိန်းမတစ်ယောက်လုံး ထောင်ကျ
သွားပြီး ကြည့်ဖော်တောင်မရဘဲ သူကတော့ ...”

“သူက ဘာဖြစ်နေလဲ”

ညီမဖြစ်သူ ဆွေမာကတော့ ကလေးပီပီ မခံချင်သောစိတ်လေးဖြင့်
ဘူးများကို ဖွင့်ဟပြောဆိုနေရာမှ နောက်ဆုံး ဖွင့်ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်
နို့နေတယ်။ နွေမာက သိချင်စောဖြင့် စကားဖြတ်ပြီး အလောတကြီး မေး
...

“ဟင့် ... အီး ... သူက နောက်အိမ်ထောင် ပြုမလို့ထင်တယ်။
အောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေကြတယ် မမလယ်”

၁၃၀ ❀ စိုးဝေ

“တောက် ...”

နွေမာရင်ထဲမှာ နားကြည်းစွာဖြင့် ဒေါသ ပေါက်ကွဲထွက်သွားတယ်။ နှုတ်မှ တောက်ခေါက်လိုက်သံဟာ ဘူးဝံတံခါးထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းထွက်သွားတော့တယ်။ မိမိအပေါ်မှာ ချစ်ဟန်ဆောင်ကာ လိမ်ညာလှည့်ဖြားသွားပြီး ထောင်ထဲကို တွန်းပို့သွားခဲ့သူ လင်းရန်ပိုင်အပေါ် မကျေနပ်စိတ်တွေက ပေါက်ကွဲထွက်လာနေတယ်။

ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို လောကကြီးအလယ်မှာ အသက်ဆယ်ရှင်သန်ခွင့်မရနိုင်အောင် ကိစ္စတုံးပစ်မှသာ အမျိုးကောင်းသားသမီးလေးတွေ လူညွှန်တုံးစေမည့် မူးယစ်ဆေးဝါးသားကောင်ဘဝမှ ကင်းလွတ်ကြမည် နားလည်သဘောပေါက်လာတယ်။ အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေအပေါ် ရုပ်တူကို ဗန်းပြကာ ဟန်ဆောင်အချစ်ဖြင့် လှည့်ဖြားပြီး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းသူ လုပ်ငန်းမှာ အသုံးချလာသည်ကိုလည်း တွေးပြီး မြင်ယောင်လာတယ်။

“ဟဲ့ နွေမာ ... ဟိုနေ့က နင့်ညီမ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ခဲ့တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ... ချစ်မ၊ ငါ့ယောက်ျားက နောက်တစ်ယောက် ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလာပေးသွားတာပဲ”

“တောက် ... ယောက်ျားတွေက တော်တော် သစ္စာမဲ့ကြတာ နော်။ မိန်းမထောင်ကျနေလို့ ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ မျက်နှာလာမပြတဲ့အထိ သောက်ကမြင်းကြောက ထချင်ကြသေးတယ်”

တန်းစီးမှုကြီးခင်ခင်နှင့်လက်တုံ့ပြန်ခွင့်မပြုသူ ❀ ၁၃၁

“အေးဟယ် ... ဒင်းကြောင့် ငါ ဒီအထဲကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ ဒင်းကတော့ သူ့ကိုသူ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားပြီး ငါ့ကို တမင် ထောင်ထဲဝင်ရအောင် လုပ်သွားတာ။ ငါ ဒီကိစ္စ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ ဒင်းကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပြန်လက်စားချေရမယ်”

“ဟဲ့ ... နင်က ထောင်ထဲရောက်နေတာ ဘယ်လိုလက်စားချေမှာလဲ”

“အို ... ဒါတော့ စွန့်စားရမှာပေါ့အေ”
“ဟင် ... ဘယ်လိုစွန့်စားမှာလဲ”

“ငါ ... ဒီစခန်းကနေလွတ်အောင် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားမယ်”

“ဟဲ့ ... ကျားသားမိုးကြီး ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါ ... နွေမာရယ်၊ တော်ကြာ ... ပြန်ဖမ်းမိသွားလို့ နောက်မူထပ်တိုးနေဦးမယ်”

“အို ... ငါ့လို ထောင်ဒက်ဆယ်နှစ်ကျနေတဲ့လူအဖို့ နောက်ထပ် ထောင်ကျလည်း သန်းခေါင်ထက်တော့ ညဉ့်မနက်ပါဘူးဟာ”

ဤသို့ဖြင့် နွေမာတစ်ယောက် ကျောက်ထုတ်စခန်းထဲမှနေ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်ရန် အမျိုးမျိုး ကြံစည်ကြိုးစားနေတယ်။ စခန်းမှ လွတ်မြောက်မည့်လမ်းစကို နည်းလမ်းမျိုးစုံ တွေးတောစိတ်ကူးကြည့်နေတယ်။

မိမိဘဝကို နင်းချေဖျက်ဆီးသွားသူ လင်းရန်ပိုင်အပေါ် တုံ့ပြန်လက်စားချေနိုင်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးမို့ မိမိစိတ်ဓာတ်ကို နိုင်မာရင့်ကျက်လာစေရန် ကြိုးစားအားထုတ်နေခဲ့တယ်။

ချစ်မကတော့ နွေမာ မည်သို့မည်ပုံ စခန်းကနေ ထွက်ပြေးမလဲဆိုတာ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေတယ်။ ချစ်မကလည်း ဒီကျောက်ထုတ်စခန်းကို ရဲဘက်အကျဉ်းသူအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာမှ နွေမာနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသူများဖြစ်တယ်။

“ဟဲ့ ... ချစ်မ ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ ငါ့ခေါင်းပေါ်ကို ကျောက်ခြင်းတောင်း ပင့်တင်ပေးလေဟာ”

ချစ်မတစ်ယောက် မိမိအမှုဖြစ်ပြီး ထောင်ကျလာခဲ့ရသည်အကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးတော စဉ်းစားနေမိဆဲအနားမှ နွေမာ သတိပေးသံကြားမှ အတွေးပြတ်သွားတယ်။

“ဪ... အေး... အေး”

“ချစ်မ... ငါ ဒီနေ့ပဲ စခန်းထဲက လစ်တော့မယ်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိပေးလို့မဖြစ်ဘူးနော်... ကြားလား”

“နွေမာ... နင် ဘယ်လိုလုပ် လစ်မှာလဲ။ သတိလည်း ထားပါဦးဟယ်”

“အို... ငါ အားလုံး စီစဉ်ပြီးသားပါ။ နင်သာ နှုတ်လုပ်အောင်နေ”

နွေမာကတော့ သူ့လုပ်မည့် အစီအစဉ်ကို အပိုင်တွက်ပြီး ပြောနေတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လန်းဆန်းတက်ကြွနေတယ်။ ကျောက်ထုတ်စခန်းဝင်းလေးအတွင်းမှာ အကျဉ်းသူ နှစ်ရာခန့်သည် ကျောက်ထုခွဲရိုက်သူက ရိုက်၊ ကျောက်တုံးများကို ထုခွဲနိုင်ဖို့ သယ်ပို့ပေးသူက ပို့ပေး၊ ကျောက်ကားကြီးများပေါ် ကျောက်ပုံမှ ကျောက်ခွဲပြီးသားများကို ကြိမ်ခြင်းတောင်းဖြင့် သယ်ပြီး တင်ပို့နေသည်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။

ချစ်မတို့ ဆယ်ယောက်အုပ်စုမှာ ကျောက်ခွဲပြီးသား အရွယ်အစားများကို ကားကြီးပေါ်သို့ တင်ပို့နိုင်ရန် ချီပင်ခေါ် လမ်းခင်းကျောက်အသေးပုံမှ ဂေါ်ဖြင့်ကော်ကာ ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်ပေးနေတယ်။ ကျန်လူများက ကြိမ်ခြင်းတောင်း ရွက်ကာ ကားပေါ်တင်နေတယ်။

ချစ်မတို့ ဆယ်ယောက်အုပ်စုမှာ ကျောက်ခွဲပြီးသား အရွယ်အစားများကို ကားကြီးပေါ်သို့ တင်ပို့နိုင်ရန် ချီပင်ခေါ် လမ်းခင်းကျောက်အသေးပုံမှ ဂေါ်ဖြင့်ကော်ကာ ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်ပေးနေတယ်။ ကျန်လူများက ကြိမ်ခြင်းတောင်းရွက်ကာ ကားပေါ်တင်နေတယ်။

ယခုလို ချစ်မတို့ ကျောက်ကားတင်ပို့ရသည့်အဖွဲ့မှာ ကားကြီးများပေါ် ကျောက်တင်ပို့နေရသည်မှာ တစ်နေ့ ကားဆယ်စီးခန့်ရှိမယ်။ ကျောက်ကားကြီးတွေကလည်း တစ်ကျင်းခွဲကားမှသည် ငါးကျင်း၊ ဆယ်ကျင်းကားထိရှိနေတယ်။

ဆယ်ကျင်းကားခေါ် ဆယ်ပေကားကြီးပေါ်မှာ ချီပင်ကျောက်သေးများ တင်ပို့ပေးရသည့်နေ့ဆိုလျှင် သေချင်စေ နံရောပဲ။ ကားကြီးက ရှည်လည်းရှည်၊ မြင့်လည်းမြင့်တော့ တစ်နေ့ကုန်နီးပါး သယ်တင်ပေးနေရတာ လွယ်တော့မလွယ်ဘူး။

ဒုတိယအခေါက် သုံးကျင်း ကားတစ်စီးပေါ် ကျောက်တင်ပြီးသွားချိန်မှာ နွေမာသည် ရေငတ်လာ၍ထင်သည်။ ရေအိုးဆီ ရေသွားခပ်သောက်ပြီး မိလ္လာဘက်အပေါ်သွားရန် ထွက်သွားနေသည်။

မကြာခင်မှာ မိလ္လာချောင်ဘက်ကနေ ပြန်ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ ပြေးပေါက်မလစ်သေး၍များ ဟိုဟိုဒီဒီ မယောင်မလည် လုပ်နေဟန်တူတယ်။ နွေမာကတော့ ဒီနေ့ပဲ စခန်းက လစ်မည်ဟု အံ့ခိုင်အမာပြောထားသဖြင့် ချစ်မ ရင်တဖိုဖိုနှင့် နားစွင့်နေရတယ်။

နံနက်စာ ထမင်းစားချိန် ရောက်လာတယ်။ ဘုတ်များ အလုပ်ရပ်နားဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ အခြားကျောက်ခွဲနေသည့် ဘုတ်အဖွဲ့မှာ ကျောက်ခွဲလက်စ မပြတ်သေး၍ ဆက်ပြီး ထုခွဲနေတုန်းရှိတယ်။ နွေမာတို့ ကျောက်သယ်တင်ပို့ရသည့် ဘုတ်မှာ ကျောက်ကားမရှိတော့သဖြင့် အလုပ်နားဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်။

ထိုအချိန်မှာပဲ အာတီစိကားပြာကြီးတစ်စီး စခန်းထဲကို အရေးတကြီး မောင်းဝင်လာနေတယ်။ ကျောက်သယ်ပို့ဘုတ်မှ ဘုတ်ကိုင်စကောဘာမြင့်ရီနှင့် ကားဆရာတို့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင် ပြောဆိုနေကြတယ်။

နောက်ဆုံး ကားဆရာနှင့် ဘုတ်ကိုင်တို့နှစ်ဦး ကျောက်ကားပေါ်ကို ထမင်းမစားခင်အပြီး တင်ပေးနိုင်ဖို့ အပေးအယူ တည့်သွားဟန်တူတယ်။ ဘုတ်ကိုင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ စားစရာအချို့နှင့် ဆေးလိပ်စည်းတွေ ယူလာတယ်။ ကျောက်ကားပေါ်တင်ဖို့ ညှိနှိုင်းပြီးသွားဟန်တူတယ်။

“ကဲ... ဟေ့... ဟောဒီတစ်ကျင်းခွဲ ကားပေါ်ကို ဝမ်းတူး ကျောက်လတ်တွေ မြန်မြန်တင်ပေးလိုက်ရအောင်။ ရော့... ဒီမှာ နင်တို့တွေ စားဖို့ စားစရာမှန်နဲ့ ဆေးလိပ်တွေ လာခွဲယူကြ”

ဘုတ်ကိုင်စကောဘာမြင့်ရီသည် မိမိတို့ ကျောက်သယ်တင်ဘုတ်အား စားစရာ ဆေးလိပ်များနှင့် မက်လုံးပေးပြီး ခိုင်းနေတယ်။ အကျဉ်းသူများကတော့ မိမိတို့အတွက် မုန့်နှင့် ဆေးလိပ်များ ဝယ်လာပေးသဖြင့် မြူးနေကြတယ်။

ချစ်မလည်း အလုပ်သိမ်းကားနီးမှ ကျောက်ကားတစ်စီးပင်လာလို့ စိတ်ညစ်သွားတယ်။ တစ်မနက်လုံး ကျောက်ကားတွေပေါ် ကျောက်တင်ပေး

နေရတာ ပြီးကို မပြီးနိုင်ဘူး။ ကိုယ်ထမင်းစားနားရမယ့် အချိန်မှာတောင် ကျောက်ကားက ထပ်ဝင်လာသေးတယ်။

တော်သေးတာပေါ့။ ချီပင်ကျောက်သေးသာ တင်ရမယ်ဆို ထမင်း တောင် စားရမယ်မထင်ဘူး။ ခုတော့ တစ်ကျင်းခွဲကားလေးပေါ် ဝမ်းတူး ကျောက်လတ် တင်ရမယ်ဆိုတော့ အချိန်သိပ်မကုန်ဘူးပဲ။ ကျောက်သယ် ဘုတ်အဖွဲ့ဟာ ကြိမ်ခြင်းတောင်းတွေ ယူပြီး ကားပေါ်ကို ကျောက်တင်ပေးဖို့ အလုပ်ရှုပ် ကျန်နေခဲ့တယ်။

နွေမာကတော့ တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေတယ်။ ချစ်မ ထည့်ပေးတဲ့ ဝမ်းတူးကျောက်တွေကို ခြင်းတောင်းခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ခပ်မြန်မြန် အပြေးလေး တင်ပို့ပေးနေရဲ့။ နွေမာကို ကြည့်ပြီး ဘာဖြစ်လို့များ အလောတကြီး ဖြစ်နေ တာလည်းလို့ ထင်မိတယ်။

ကားကြီးပေါ်မှာ ဘုတ်ကိုင်းနှင့် တစ်ယောက်က ကားပေါ်ကနေ ကျောက်ခြင်းတောင်းကို လှမ်းယူ။ ကားထဲသွန်ချပြီးသည်နှင့် ကားကမြင့်နေ တော့ ခြင်းတောင်းကို ကားပေါ်ကနေ လှမ်းပစ်ချပေးနေတယ်။

ကားပေါ်တင်ပို့ပေးနေရသည့် နွေမာတို့ ခြောက်ဦးမှာလည်း ကားပေါ် မှ ပစ်ချပေးနေသော ခြင်းတောင်းကို ကားအောက်မှာ လိုက်လံကောက်ယူ ပြီး ကျောက်တင်ပေးသည့်နေရာ ပြေးလွှားသွားနေကြတယ်။

နွေမာလည်း ကားပေါ်က ပစ်ချလိုက်သော ကြိမ်ခြင်းတောင်းလေး ကို မြေပြင်ပေါ်မှာ လိုက်လံကောက်ယူနေရာမှ ခြင်းတောင်းက ကားအောက် ထဲဝင်သွားတယ်။ ဒီတော့ ခြင်းတောင်းကို ကားအောက်ထဲ ဝင်ရှာယူနေချိန် မှာ ကားအောက်ပိုင်း အခြေအနေကို သတိထားမိသွားတယ်။ ကားအောက် ပိုင်းမှာ ဝင်ရိုးတန်းကြီးရှိနေတာကို မြင်ရတယ်။ ဘေးမှ ကားဘော်ဒီအဖုံး က အကာအကွယ်ပေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ နွေမာကြည့်ပြီး ကား အောက်ပိုင်းနေရာကနေ တွဲလောင်းခိုပါသွားနိုင်လျှင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် နိုင်မည်ဆိုသည်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားတယ်။

အာတီစီကားကြီးပေါ်ကို ကျောက်တင်ပို့ပေးနေသော အဖွဲ့မှာ ထမင်းစားချိန်ရောက်နေသဖြင့် ဗိုက်ထဲမှာ ဆာလောင်နေကြတယ်။ ကားပေါ် ကို မြန်မြန်တင်ပြီးမှ ထမင်းစားနားရမည်မို့ အလုအယက်၊ အပြေးအလွှား တင်ပို့ပေးနေခဲ့ကြတယ်။

အလုပ်စခန်းဝင်းကြီးထဲမှာ ကျန်ဘုတ်အဖွဲ့သားများမှာ ထမင်းစား သောက်နေကြတယ်။ အကျဉ်းသူအားလုံးလိုလို ထမင်းစားဆောင်ထဲမှာ ထမင်း တန်းစီဆွဲနေကြသည့်သူနှင့် စားသောက်နေကြသူများဖြင့် အလုပ်ရှုပ် နေကြတယ်။ နွေမာတို့ ကားတင်သည့်နေရာမှာ ကျောက်ကားကြီးတစ်စီး ခုပ်ထားပြီး ကျောက်တင်ပေးနေသည့် အဖွဲ့များသာ ရှိနေပြီး လူသူကင်းရှင်း နေတယ်။

နောက်ဆုံးကျောက်တင်ပေးနေရာမှ ကျောက်များကားပေါ်တွင် ပြည့်လှပြည့်ခင် ရောက်လာတယ်။ ကားပေါ်မှ ကျောက်သွန်ချပေးနေသည့် ဘုတ်ကိုင်းမှာလည်း ကျောက်ကားပြည့်ခါနီးနေသဖြင့် သူ့ဘုတ်အဖွဲ့ကို ခပ် သွက်သွက်တင်ကြဖို့ လောဆော်အော်ဟစ်ပြောနေတယ်။

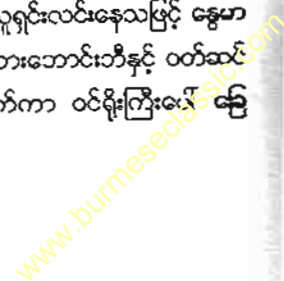
“ပြည့်ပြီ ... ဆရာရေ”

အာတီစီကားပေါ်မှ ကျောက်တင်နေသည့် အကျဉ်းသူတစ်ဦးက နေ အော်ဟစ်ပြောလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ကျောက်တင်သည့် အကျဉ်း သူများ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှ ထမင်းစားဆောင်ဆီ အပြေးအလွှား သွားနေကြတယ်။

နွေမာကတော့ အကြံသမားမို့ နောက်ဆုံးအခေါက်အဖြစ် ကျောက် တင်ပေးရန် ကြိမ်ခြင်းတောင်းကို ကောက်ပြီး ချစ်မထည့်ပေးသော ကျောက် ခြင်းတောင်းကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ အချိန်ဆွဲပြီး ကားပေါ်တင်ပေးနေတယ်။

နွေမာ နောက်ဆုံးတင်ပို့အပြီးမှာ ကားပေါ်ကနေ ကြိမ်ခြင်းတောင်း ပစ်ချလိုက်ရင်း ပြည့်ပြီဆရာရေ ဆိုသည်အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဒီအချိန် မှာ နွေမာက ကားအောက်ထဲဝင်သွားသည့် ကြိမ်ခြင်းတောင်းကိုဝင် ကောက် ယူနေရင်း ကားအောက်ထဲကနေ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။

ကားပေါ်မှ ကျောက်ချပေးသည့် ဘုတ်ကိုင်းနှင့်အဖွဲ့လည်း ကျောက် ကားပြည့်သွားသဖြင့် ကားဆရာကို လှမ်းပြောပြီး ကားခေါင်းကနေ တွယ် ဆင်းသွားနေတယ်။ ကားကြီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသူရှင်းလင်းနေသဖြင့် နွေမာ ခါးက ပုံစံထမီကို ချွတ်ချလိုက်ပြီး အောက်ခံကွာတားဘောင်းဘီနှင့် ဝတ်ဆင် လျက် ထမီကို ကားဝင်ရိုးထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်ကာ ဝင်ရိုးကြီးပေါ် နေ ထောက်တင်ခွဲလျက် တွယ်နေလိုက်တယ်။

အာတီစီကားမောင်းသမားမှာလည်း မိမိကား ကျောက်တင်ပြီးသွားသည်နှင့် ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးမောင်းထွက်သွားတယ်။ ဘူးဝတ်ခါးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသဖြင့် စက်ရှိန်မြင့်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းနှင်သွားတော့တယ်။

နွေမာကတော့ ကားဝင်ရိုးတန်ကြီးကို ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ခွဲလျက် လွက်နှစ်ဖက်ကို ကားအောက်ပိုင်းသံတန်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပါသွားနေခဲ့တော့တယ်။ အာတီစီကားမောင်းသမားကတော့ စခန်းရှေ့ မြေနီလမ်းအတိုင်း မှန်မှန်မောင်းလာနေရာမှ ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းမကြီးပေါ်ချိုးကွေ့မောင်းသွားနေတယ်။

နွေမာခမျာ ကားအောက်ပိုင်းမှ တွဲလွဲခိုလိုက်ပါနေရသဖြင့် သံတန်းကို အားပြုကိုင်တွယ်ထားရသော လက်နှစ်ဖက်မှာ လက်အံ့သေချင်သလိုလို ဖြစ်လာနေသလို သံပိုက်လုံးကြီးမှ ထွက်လာသော အပူရှိန်မှာလည်း ပူလာနေတယ်။

နွေမာကတော့ မိမိစွန့်စားစား လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်လာခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကို ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်ထားရင်း ကြိတ်မိုတ်ကာ လိုက်ပါလာနေတယ်။ ကားမောင်းလာသည့် အချိန်မှာ နာရီဝက်ခန့် ကြာလာနေသဖြင့် မိမိဆင်းနိုင်ရန် အရှိန်လျှော့မည့်အချိန်ကို စောင့်နေတယ်။

နွေမာမှာ ကားအောက်ပိုင်း အင်ဂျင်စက်သံက ဆူဆူညံညံ မြည်နေသလို အပူငွေ့ဟပ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်များဖြင့် ရွှံ့နှစ်နေတယ်။ မိမိ ဒီလိုမှ မစွန့်စားခဲ့လျှင်လည်း ဒီစခန်းကနေ လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ မလွယ်ပေ။

ထိုစဉ်မှာပဲ အာတီစီကားကြီးသည် ဟိုင်းဝေးလမ်းကြီးပေါ်မှာ တစ်ပိတ်ပိတ် မောင်းနှင်နေရာမှ အရှိန်တဖြည်းဖြည်း လျော့လာနေတယ်။ ကြည့်ရသည်မှာ ရှေ့မှာကားတစ်စီးစီးကို ကျော်တက်နိုင်ရန်အတွက် ကားရှိန်ကို လျှော့ပြီး စောင့်နေဟန်တူတယ်။

ဒီလိုအခွင့်ကောင်းကို စောင့်ကြည့်ပြီး နွေမာလည်း ခရီးဆုံးထိတိုင် လိုက်ပါသွား၍ မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် လမ်းခုလတ်မှာပဲ ဆင်းကျန်နေရစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ထိုစဉ် ကားကြီးသည် ရှေ့မှ ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာနေသဖြင့် ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ရန် မလွယ်ကူသောကြောင့် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေဟန်ဖြင့် ကားရှိန်ကို လျှော့ချကာ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီး ရပ်နေတယ်။

နွေမာလည်း ဘာဘာညာညာ စဉ်းစားနေချိန်မရတော့ဘဲ ကားအောက်ပိုင်းမှာ တွဲခိုထားသော ပူလောင်ဒဏ်ရနေသည့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို တစ်ဖက်စီထောက်ကာ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်ဆင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေတယ်။

မြေပြင်ပေါ် ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ကျကျနုနုချပြီးမှ တွဲခိုထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို အသာအယာလွှတ်လိုက်ကာ ကတ္တရာလမ်းမပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံးကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အနေအထားဖြစ်အောင် ပြုပြင်နေတယ်။ မကြာမီ အာတီစီကားကြီးက သူ့ခရီးအတိုင်း ဆက်လက်မောင်းနှင်သွားနေတော့တယ်။

[၅]

“နင့်ရဲ့ စွန့်စားခန်းကို နားထောင်ရတာနဲ့တင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထတယ်။ နင် သိပ်မိုက်တာပဲ ... နွေမာရယ်”

“ဪ ... အစ်မရယ်၊ ဒီလိုမှ မစွန့်စားရင်လည်း ဒီစခန်းထဲကနေ ဘယ်လိုလွတ်မြောက်မလဲ။ ဒင်းကိုသတ်ဖို့ လက်တံ့ပြန်ဖို့ဆို ဒီလိုပဲ စွန့်စားရမှာပေါ့”

“ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ နင့်ယောက်ျားကို လက်စားချေလိုစိတ်နဲ့ လွတ်မြောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် ခုလိုမျိုး ပြန်ဖမ်းမိသွားတော့ နင့်ဘဝပဲ

၁၃၈ စိုးဝေ

နစ်နာဆုံးရှုံးတာပေါ့။ ခုတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ပြီ”

တန်းစီးပွဲကြီးခင်ခင်ကတော့ နွေမာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် ကြံစည်မှုကို အပြစ်မတင်လိုသော်လည်း တရားသောနည်းဖြင့်သာ လွတ်မြောက်မှုကိုပဲ ရှာကြံသင့်သည်ဟု ထင်တယ်။

ဒါကြောင့် နွေမာ့ကို နောက်ထပ် ဒီလိုမျိုးကြံစည်မှု ထပ်မံမလုပ်ရန် အတန်တန် တားမြစ်ပိတ်ပင် ဆုံးမနေရတယ်။ နွေမာကတော့ သူမ ဖြစ်ချင်လွန်းသော ဆန္ဒအတိုင်း မဖြစ်သေးသမျှ ဆက်လက်ကြံစည်နေဦးမလား ဆိုသည်ကို မဝေခွဲနိုင်ပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိတာဝန်က အလုပ်စခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသော ပြစ်ဒဏ်ကျနေသည့် အကျဉ်းသူများ စခန်းဝင်းထဲမှ ထပ်မံထွက်ပြေးကြံစည်နေမှုမျိုး မပေါ်ပေါက်စေရန် လုံခြုံရေးကို သတိဖြင့် လိုက်လံစစ်ဆေးနေရတယ်။

နွေမာကတော့ စခန်းမှ ထွက်ပြေးကြံစည်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်ခံနေရတယ်။ သူမကို ထောင်မှူးမကိုယ်တိုင် ပြစ်ဒဏ်ပေးသည့် အနေဖြင့် ဂရုစိုက်ခေါ် ကျောက်ပြာတုံး (လက်မ-လက်မ) အရွယ်အစားကျောက်တုံးအား တစ်ယောက်တည်း တစ်ကျင်းပုံစံပြည့်အောင် ထုခွဲခိုင်းထားတယ်။

ဒါကြောင့် နွေမာကို ယခင်လို ကျောက်တင်သည့်ဘုတ်ထဲမှာ မခိုင်းတော့ဘဲ အခြားတစ်ယောက်ကို ချထားတယ်။ ချစ်မကိုလည်း ကျောက်တင်သည့် ဘုတ်မှာ ဘုတ်ကိုင်အဖြစ် တာဝန်ပေးထားတယ်။

ချစ်မကို ကျောက်တင်ဘုတ်အား သေချာစောင့်ကြည့်ခိုင်းထားပြီး နွေမာထွက်ပြေးသလို အခြားအကျဉ်းသူများ ထွက်မပြေးနိုင်စေရန် ကျောက်ကားတင်သည့် နေရာမှာ ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်နေစေတယ်။

တန်းစီးခင်ခင်ကတော့ နွေမာထွက်ပြေးသွားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စခန်းတာဝန်ခံနှင့် ထောင်မှူးမကိုယ်တိုင် ခေါ်ယူပြစ်တင်ပြောဆိုခံရပြီးကတည်းက ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အနားမနေရဲပေ။ အလုပ်လုပ်နေသော ဘုတ်ဆိုင်းအသီးသီးသို့ လှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေခဲ့တယ်။

[၆]

“ဘယ်လိုလဲ... ချစ်မ၊ ကျောက်ကားတင်နေတဲ့ ကောင်မတွေကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေရဲ့လား”

ချစ်မတို့အဖွဲ့ကျောက်ကားတစ်စီးပေါ်ကျောက်တင်နေသည့်နေရာတို့ တန်းစီးခင်ခင်ရောက်လာပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းနေခြင်းဖြစ်တယ်။

“ကြည့်နေပါတယ်... အစ်မ၊ ကားပေါ်ကို ကျောက်တင်ပြီးတာနဲ့ ခြင်းတောင်းကို သေသေချာချာ စောင့်ယူစေပြီး ကားအောက်ပိုင်းထဲ တစ်ဆောက်မှမဝင်ဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးထားပါတယ်”

“အေး... အေး... ကောင်းတယ်... ချစ်မရေ။ ငါလည်း နင်မြှင့်တဲ့အတိုင်းပဲ။ တစ်ချက်ကလေးမှ မနားရဘူး။ စခန်းဝင်းတစ်ခုလုံး မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး လိုက်စစ်ဆေးနေရတယ်။ တစ်ခါတလေ ရုံးက ကိစ္စနို့လို့ ခေါ်ရင်တောင် နောက်ပိုင်းစိတ်မချလို့ နောက်ဆံတင်းသွားနေရတယ်။ နင်တို့လို ဘုတ်ကိုင်တွေက တာဝန်သိသိနဲ့ ဝိုင်းဝန်းကူညီ စောင့်ရှောက်လိန်းဆေးရင် နွေမာ့လိုအဖြစ်မျိုး ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ”

www.burmeseclassic.com

၁၄၀ ❀ စိုးဝေ

“စိတ်ချပါ ... အစ်မ၊ ကျွန်မဘုတ်ကို ကျွန်မ တာဝန်ယူခဲ့တယ်”

“အေး ... အေး ... ကျေးဇူးပဲ။ နေစမ်းပါဦး ... ညည်းက ခါးပိုက်နိုက်အမှုနဲ့ ထောင်ကျလာတာဆိုတော့ ညည်းတို့ ခါးပိုက်နိုက် ဂိုဏ်းဖွဲ့နိုက်ကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင် ... ကျွန်မလည်း တစ်ခါမှ ခါးပိုက်မနိုက်ဖူးဘူး”

“ဟင် ... ဒါနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ခါးပိုက်နိုက်မှုနဲ့ ထောင်ကျလာတာလဲ”

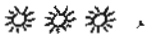
“ဟင်း ... ဟင်း ... ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပဲ။ ကျွန်မမှာ အရေးပေါ် ငွေလိုအပ်နေတာကြောင့် ငွေလွယ်လွယ် ရမလားဆိုပြီး ကြိမ်ကြရာ ကြိုလိုက်တာပါပဲ”

“ဟုတ်လား ... ပြောပြစမ်းပါဦး။ နင့်အမှုက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်တယ်”

“ဒီလိုအစ်မရေ ...”

ဟု အစချီလျက် ချစ်မတစ်ယောက် သူမ ကျူးလွန်လာခဲ့မိသော ခါးပိုက်နိုက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စိကာပတ်ကုံး ပြောပြနေတယ်။ ချစ်မရဲ့ အသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ရိုးရိုးသားသား အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဤလိုအမှုမျိုးကို ကျူးလွန်ဖို့ဆိုသည်မှာ ယုံရက်စရာပင် မရှိပေ။

ချစ်မကတော့ မိမိဘဝ အကျပ်အတည်းကို ကြုံသလို လုပ်ကိုင် ဖြေရှင်းခဲ့ရာမှ အဖမ်းခံလိုက်ရသောကြောင့် ခါးပိုက်နိုက်မှုဖြင့် ထောင် (၃)နှစ် ကျခံလာရခြင်းဖြစ်တယ်။ ချစ်မက သူမအကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောပြ နေတယ်။

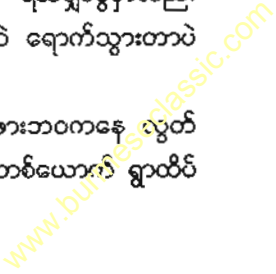

ချစ်မက ရောဝတီတိုင်း၊ မြောင်းမြမြို့နယ်ထဲက ရွာတစ်ရွာမှာ နေထိုင်တယ်။ သူမဘဝကလည်း မည်မျှ ကြမ်းတမ်းခဲ့သလဲဆိုလျှင် ရွာမှာ ဆကာကစိုက်၊ ပျိုးနုတ်၊ မြေသယ်၊ အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှ အောက်ခြေသိမ်း ထုပ်ကိုင်နေခဲ့ရတယ်။

သူမ၏ယောက်ျားဖြစ်သူ အောင်သန်းဆိုသူမှာလည်း အိမ်ထောင်အတွက် ဘာမျှအထောက်အကူမရဘဲ အရက်သောက်ရင်း အချိန်ကုန်နေတယ်။ ချစ်မမှာတော့ သမီးကလေး အေးမနှင့်အတူ မိသားစု ဝမ်းစာရေးကို ခွာဖွေဖြည့်တင်းနေရတယ်။

လင်ဖြစ်သူအတွက် အရက်ဖိုးကို ရှာဖွေပေးနေရသလို အိမ်အတွက် စားစာဝန်ပေးရလည်း ရုန်းကန်ရှာဖွေနေရတယ်။ လင်ဖြစ်သူ အောင်သန်းကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ မြေငှားလိုက်တူး၊ ရေတွင်းတူး၊ ရသမျှငွေမှာလည်း အလုပ်ပင်ပန်း၍ သောက်သည်ဆိုသည့် အရက်ဖိုးထဲ ရောက်သွားတာပဲ အတော်တင်သည်။

ချစ်မတစ်ယောက် လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဘဝကနေ လွတ်မြောက်သွားတယ်ဆိုရမလားပဲ။ တစ်နေ့ အောင်သန်းတစ်ယောက် ရွာထိပ်

၁၄၂ စိုးဝေ

အရက်ပိုင်းမှာ အရက်သောက်ရာမှ ခိုက်ရန်စကားများ ရန်ဖြစ်ပြီး ဘေးထိုက်ရလို့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။

ဒီကတည်းက ချစ်မတစ်ယောက် သမီးကလေး ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ မုဆိုးမဘဝ ရောက်ခဲ့ရတယ်။ နဂိုကတည်းမှ အောင်သန်းဆိုက ဘာအထောက်အပံ့မရဘဲ ရသမျှငွေ အရက်သောက်ပစ်ခဲ့တာကြောင့် သားအိမ်နှစ်ယောက် ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနုတ်ခငွေနှင့် တင်းတိမ်ရောင့်ရဲနေကြတယ်။

ခုတော့ အောင်သန်းသေဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ နေ့စဉ် အရက်ရှာဖွေထောက်ပံ့နေစရာ မလိုတော့ဘဲ သက်သာသွားတယ်။ ချစ်မအတွက် သမီးကလေးအေးမကတော့ ကူဖော်လောင်ဖက်ရလို့ တော်သေးရဲ့။

သမီးကလေးက ရွာထဲမှာ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ဗန်းပေါ်တင်ပြီး လှည့်လည်ရောင်းပေးတယ်။ သမီးအသက်အရွယ်ငယ်ငယ်နှင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ ဝင်ငွေကို ရှာပေးခဲ့တယ်။ ခုတော့ သားအိမ်နှစ်ယောက်တင် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေနိုင်လာတယ်။

သို့သော်လည်း သမီးကလေး အေးမတစ်ယောက် နေပူမရွှေမိုးရွာမရှောင် ကလေးတန်မဲ့ ရွာထဲဟင်းရွက်လည်ရောင်းနေရာက မိုးမိလာတစ်နေ့ အပြင်းဖျားခဲ့တယ်။ အေးမ သက်သာလို့ သက်သာငြား ငွေကြေးမကုန်အောင် ဆေးပြီးတိုနှင့် ဆရာမောင်ဆေးနီမှုန့်နဲ့ ကွမ်းရွက်ရည်တိုက်ပေးပေမယ့် မသက်သာဘူး ဖြစ်နေတယ်။

“ချစ်မ... ညည်း ဒီလို တောင်လုပ်မြောက်လုပ် ပေါ့ပေါ့လုပ်နေနဲ့။ ကလေးအဖျားက တော်တော်နဲ့ မကျဘူး။ တော်ကြာစိုးရိမ်စရာ အဆင်အနေရောက်မှ ခက်မယ်။ ဆေးရုံသွားပြလိုက်ပါလား။”

အိမ်နားက အိမ်နီးချင်းဒေါ်အုန်းက ချစ်မသမီးလေးအတွက် နှိုးနှိုးပူပန်စွာ သတိပေးပြောနေတယ်။ ခက်နေတာက ချစ်မတို့ သားအိမ်ဘဝလက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်နိုင်ရသည့် တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့စား၊ ငွေလက်ထဲမရှိသည့်ဘဝ။

သမီးကလေး အေးမ နေထိုင်မကောင်း၍ ရှေးရောင်းမထွက်နိုင်သည့်မှာ တစ်ဝတ်ခန့် ရှိနေပြီ။ ချစ်မမှာလည်း လူမမာကိုပစ်ထားပြီး ကော့စိုက်မလိုက်နိုင်သဖြင့် လက်ထဲမှာ သုံးစွဲစရာ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိဖြစ်နေတယ်။

တန်းစီးမှုကြီးခင်ခင်နှင့်လက်တံ့ပြန်ခွင့်မကြုံသူ ၁၄၃

ဆေးရုံဆေးခန်းသွားပြဖို့ဆိုတာကလည်း ငွေကြေးရှိမှ ဖြစ်နိုင်တာ။ ဆရာဝန်က အလကား စစ်ဆေးကြည့်ပေးဦး၊ လူမမာအတွက် ဝယ်သောက်ရသည့်ဆေးက တန်ဖိုးမနည်း။ ဒီသောက်ဆေးထိုးဆေးဝယ်နိုင်ဖို့ ဘယ်မှာလည်း ငွေ၊ မိမိတို့သားအိမ်ဘဝက ထမင်းနပ်မုန့်အောင် မနည်း နှမ်းကန်နေရတာ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကလေးမတော်တဆ ချွတ်ချော်တိမ်းပါးသွားလျှင် ခက်ရချည်ရဲ့ဆိုပြီး ဆေးရုံကို သွားရောက်ပြသနိုင်ဖို့ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ၏ အနည်းအပါးထောက်ပံ့ငွေလေး ကျစ်ကျစ်ပါဆုပ်ပြီး မျက်စိမှိုက် သွားပြခဲ့တယ်။

ဆေးရုံပေါ် ရောက်ပြန်တော့လည်း မရှိဆင်းရဲသားဘဝများက တော့ ငွေကြေးမပြည့်စုံ၊ မဖူလုံတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခုတင်ပေါ်တင်မထားနိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင်မှာပဲ ထားပြီး ဆေးကုသနေရတယ်။

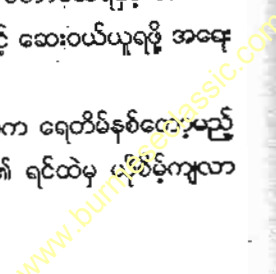
ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ လှည့်လည်စစ်ဆေးချိန်မှာတော့လည်း အိမ်ထဲလို ခုတင်ပေါ်တင် ကုသရတယ်။ ဆရာဝန်လည်း ရောင်းလှည့်ပြီးရော ဒံ့ရင်းက ဒံ့ရင်းအတိုင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ရောက်သွားရတာပါပဲ။

ပိုဆိုးသည်က ဆရာဝန်က ငှက်ဖျားတိုက်ဖို့ကိဆန်ဆန် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ရောဂါလို့ဆိုပြီး စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် ဆေးဝယ်ရမည့် ဆေးလက်မှတ်လေးတစ်စောင် ရေးပေးသွားတယ်။

ချစ်မ ဆရာဝန်ရေးပေးသွားသည့် ဆေးလက်မှတ်လေးကို ကိုင်ပြီး ယောင်ချာချာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီဆေးလက်မှတ်ပေါ်က ဆေးကိုဝယ်ဖို့ ဘယ်မှာလဲငွေ။ ဒီငွေကို ဘယ်ကနေ ရှာရပါ့မလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်သောကနှင့် ဗျာပါရ ပွေသွားတယ်။

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်အိမ်တွေက ပိုင်းစုထောက်ပံ့လိုက်တဲ့ မဖြစ်စလောက် ငွေကလည်း ဆေးရုံပေါ်မှာ ဟိုဟာပေး၊ ဒီဟာဝယ်ရနှင့် လက်ထဲမှာ ကုန်သွားနေပြီ။ လက်ထဲမှာ ဗလာသက်သက်နှင့် ဆေးဝယ်ယူရဖို့ အရေးပူပန်စိုးရိမ် ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရတယ်။

ဒီဆေးကို မဝယ်နိုင်လျှင် သမီးလေးဘဝက ရေတိမ်နှစ်တော့မည့် အဖြစ်မျိုး။ ဒီလိုတွေ့မိလာမှ မိခင်တစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှ ယိုးစွဲကျလာ

နေသော မေတ္တာစမ်းရေတစ်ပေါက်က အားဖြစ်စေလာတယ်။ ငွေရနိုင်မည့် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးကို စဉ်းစားကြည့်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ရပေါက်ရလမ်း မမြင်ဘူး။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့ သမီးကလေး အသတ် ရှင်သန်နိုင်ဖို့ ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် ငွေရှာမည်ဆိုပြီး စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ တယ်။ နောက် ဆေးရုံပေါ်က ဆင်းလာပြီး ဆေးဆိုင်တန်းဘက်ဆီ ခြေတံ တည်ရာ လျှောက်လာနေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဈေးကြီးထဲ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာနေပြီး ဟိုဒီလျှောက်ငေးကြည့်နေတယ်။

ဈေးထဲမှာတော့ ဈေးဝယ်သူ၊ ရောင်းချသူများဖြင့် စည်ကားနေ တယ်။ ဈေးဝယ်နေသူများမှာ လက်ထဲငွေကိုင်ပြီး ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲဝယ် ခြမ်းလို့ နေကြတယ်။ မိမိမှာတော့ သုံးစွဲစရာငွေမရှိလို့ အခက်ကြုံနေခဲ့ရ တယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဈေးထဲ ဝင်လျှောက်လာရင်း ဈေးလယ်ကောင် လမ်းမှာ မိန်းမဝတ် အင်္ကျီပုံဆန်းတွေ၊ ဂါဝန်အင်္ကျီတွေကို ဈေးနှုန်းချိုချိုသာ သာနှင့် အော်ဟစ်လျက်ရောင်းဝယ်နေသည့်နားမှာ ဝယ်သူများ တိုးဝှေ့ဝှေ့ ဝယ်နေကြတယ်။

ချစ်မ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မိန်းမပီပီ အထည်ဆန်းလေးတွေကို မြင် တော့ ဝယ်ချင်လှပေမယ့် လက်ထဲမှာ ငွေမှတစ်ပြားမှမရှိဘဲ ဘေးကနေ နတ်ကရာကျီးမောသလို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ မိန်းကလေးဝတ်အင်္ကျီလေး တစ်ထည်လောက် သမီးလေးအတွက် ဝယ်ပေးနိုင်လျှင် သမီးလေး ဘယ် လောက်ပျော်ရွှင်လေမလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။

မိမိမဝယ်နိုင်သော်လည်း စိတ်ကူးနှင့် ရွေးကြည့်ချင်စိတ်ပေါ်လာလို့ ဂါဝန်အင်္ကျီလေးတစ်ထည်ကို လူအုပ်ထဲ တိုးဝှေ့ပြီး ဖြန့်ကြည့်နေမိတယ်။

ထိုစဉ် မိမိခြေထောက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်မိသလို ဖြစ်သွားတဲ့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဆွဲခြင်းတစ်လုံးဖြစ်နေတယ်။ အထည်ရွေးနေတဲ့ မိန်းမ ကြီးတစ်ယောက်က ဆွဲခြင်းဘေးချပြီး အထည်ကို စိတ်ကြိုက်ထိုင်ရွေးနေ တယ်။

ဆွဲခြင်းတောင်းထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်လုံး ထည့်ထားတာကို တွေ့ ခြင်နေတယ်။ ချစ်မလည်း အများသူငါလို အထည်ရွေးနေကြသူများဘက် ချက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ အမျိုးသမီးအားလုံးလိုလို အင်္ကျီပုံပေါ်မှာပဲ အာရုံစိုက်ပြီး အထည် အလှအယက် ရွေးနေကြတာကို မြင်နေရတယ်။

ဒီလို အခွင့်အခါကောင်း ကြုံနေတုန်းမှာ ချစ်မအာရုံကို စုစည်း ဆိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုလုပ်ဖို့ စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တယ်။ ချစ်မ အချိန် ဆိုင်းမနေအားတော့ဘဲ ခြေထောက်ယားလို့ ကုတ်သလိုလိုနှင့် ခါးညွတ်ပြီး အခြေအနေကို ကြည့်နေတယ်။ နောက် ဆွဲခြင်းထဲက ပိုက်ဆံကို လျင်လျင် မြန်မြန် ကောက်ယူလိုက်ပြီး ထိုနေရာကနေ အသာလစ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဖမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ ဖောင်းတင်းနေသည့် ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ဖစ်အသာ ဆွဲဖွင့်တော့ ငွေစက္ကူတွေ အထပ်လိုက်မြင်လို့ ဝမ်းသာသွားတုန်း ...

“ဟင် ... ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ခါးပိုက်နှိုက်သွားပြီ ထင်တယ်”

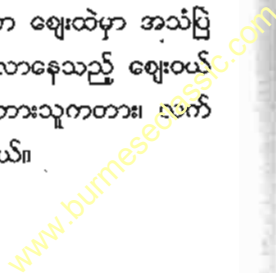
“ညည်းက အထည်မက်ပြီး ရွေးနေတုန်း သူခိုးက အလစ်သုတ် နှာပေါ့”

နောက်ဖက်နားဆီမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသံကြောင့် ချစ်မ ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းပြီး ဈေးပေါက်ဝ အက်ဆီကို ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ နောက်ဘက်ဆီမှ လူများကတော့ မယုံသင်္ကာ မျက်စိတွေနှင့် လှမ်းကြည့်ဝေဖန် ပြောဆိုနေကြတယ်။

“ဟောဟိုရှေ့က သွားနေတဲ့မိန်းမ ညည်းဘေးကနေ သုတ်ခနဲ ထွက်သွားတာတွေတယ်”

“ဟုတ်လား ... ခါးပိုက်နှိုက်မ ဖမ်းထားလိုက်ကြစမ်းပါ”

“ပိုက်ဆံအိတ်ပိုင်ရှင် မိန်းမကြီးကို ဘေးမှ မိန်းမတစ်ယောက်က ထက်ထောက်ချ ပြောလိုက်သည်ကြောင့် မိန်းမကြီးက ဈေးထဲမှာ အသံပြ မြီးဖြင့် လှမ်းအော်ပြောနေတယ်။ ဈေးပေါက်မှ ဝင်လာနေသည့် ဈေးဝယ် ထာသူအချို့က ဈေးပေါက်ဝမှပိတ်ပြီး ချစ်မကို ဝိုင်းတားသူကတား၊ လက် အတင်းဝင်ဆွဲသူက ဆွဲ၊ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားတယ်။

“အို ... ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲရှင်”

“ဟေ့ ... ဆိုင်တာ မဆိုင်တာ ဈေးခေါင်းရုံးမှာ လိုက်ရှင်း၊ နဲ့ လိုက်ခဲ့”

အဲဒီလို ဈေးဝယ်သူများကပါ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုံပြောဆိုကြရင်း ချစ်မကို ဈေးခေါင်းရုံးဆီ ဆွဲခေါ်သွားနေကြတယ်။ ချစ်မလည်း လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်လေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် ပါသွားတယ်။ ဈေးခေါင်းရုံးထဲရောက်တော့ လူတွေရှေ့မှာ ဟန်ကိုယုံဖို့လုပ်ရင်း ...

“ဒါ ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ်ပါရှင် ကျွန်မသမီးလေး ဆေးရုံတင်ထားလို့ ဆရာဝန်က ဆေးဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ။ ဟောဒီမှာ ... ဆရာဝန်ဆေးစာရွက်၊ မယုံရင် ယူကြည့်ပါ။ ဈေးထဲမှာ ဆေးဆိုင်လိုက်ရှာနေတာပါ”

ဈေးခေါင်းရုံးထဲမှာ ဈေးခေါင်းကြီးနှင့်အတူ ဈေးမိဈေးဖတွေထံ ချစ်မဝတ်တည်တည်နှင့် ပြောဆိုပြသနေသည်ကို ယုံရအခက် မယုံရအခက်ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ဈေးခေါင်းရုံးကစားပွဲပေါ်မှာတော့ သက်သေခံပိုက်ဆံအိတ်လေးကို တင်ထားတယ်။

“ကဲ ... ထားပါတော့။ နင်ကလည်း နင့်ပိုက်ဆံအိတ်ပါလို့ ပြောနေတယ်။ သူကလည်း သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ပါလို့ စွပ်စွဲနေတော့ အားလုံးရှေ့မှာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ရှာကြမယ်။ သဘောတူလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တူပါတယ်ရှင်”

“နင့်ပိုက်ဆံအိတ်မှန်ရင် အိတ်ထဲမှာ ငွေဘယ်လောက်ပါလဲ ... ပြောစမ်း”

ဈေးခေါင်းကြီး၏ ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် ချစ်မ ကြောင်အန်အမ်း ဖြစ်သွားတယ်။ အိတ်ကိုသာ အလစ်သုတ်လာခဲ့တယ် အထဲမှာ ငွေဘယ်လောက်ပါနေမှန်းကို ချစ်မ မမှန်းဆတတ်ဘဲ ကြက်သေ သေတယ်။

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မ ဈေးထဲလာရင်း ... ဟိုဟာဝယ်၊ ဒီထာစားနဲ့ဆိုတော့ ငွေဘယ်လောက်ကျန်သေးလဲ မသိတော့ပါဘူးရှင်”

“ကဲ ... ဒါဆို ထားတော့။ ဒီမှာအစ်မကြီး ခင်ဗျားကကော”

“ဒါ ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ် အမှန်ပါ။ အိတ်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ မှတ်ပုံတင်နဲ့ ငွေနှစ်သောင်းခွဲ ရှိပါတယ်ရှင်”

မိန်းမကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ ဈေးခေါင်းကြီးသည် စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ယူကာ စစ်ကို ဖြည့်ဖြည့် ဆွဲဖွင့်နေတယ်။ ဖစ်ဆုံးသွားတော့မှ အများမြင်သာအောင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်အားလုံး သွန်သင်လိုက်တယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများ စားပွဲပေါ်မှာ တိုလီမှတ်စများနှင့် ရောထွေးလျက် သားရေကွင်းစည်းထားသော တစ်ထောင်တန်ငွေစက္ကူခေါက်နှင့် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကိုပါ တွေ့မြင်ရတယ်။ ဈေးခေါင်းကြီးက မှတ်ပုံတင်ကတ်လေးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ပြီးတော့ ...

“အစ်မကြီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဒေါ်ထားရွှေပါ”

“မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကကော”

“မှတ်ပုံတင်နံပါတ် .. /မမန (နိုင်) ပါ”

ဆိုပြီး အမည်နှင့် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်ကိုပါ အလွတ် ရွတ်ပြနေခဲ့တယ်။ ဈေးခေါင်းကြီးက မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နှင့် အမည်ကို တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်နေပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေတယ်။ စားပွဲပေါ်မှ ပိုက်ဆံခေါက်ကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်တော့ နှစ်သောင်းခွဲတိတိ။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ကလေးမ၊ ကာယကံရှင်ကတော့ ငွေနဲ့ မှတ်ပုံတင်ကို အမှန်အတိုင်းအတိအကျ ပြောနိုင်တယ်။ ညည်း ဆက်လိမ့် နေဦးမှာလား”

ဒီတော့မှ ချစ်မ ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားတော့တယ်။ မိမိရဲ့ အခက်အခဲကို လတ်တလောဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ တစ်ခါမှမကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်မိခဲ့ပြီဆိုတာ နောင်တရ နားလည်သွားတယ်။

“ကျွန် ... ကျွန်မ ... မှား ... မှားသွားပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မ တကယ်ခါးပိုက်ခိုက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မသမီးလေး ဆေးရုံပေါ်မှာ အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ ဆေးဝယ်ဖို့ ငွေအရေးတကြီးလိုလို့ ကြိမ်ကြိရာ ကြံခဲ့မိတာပါရှင်။ ကျွန်မကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါရှင်”

၁၄၈ စိုးဝေ

“အို . . . နင်တို့ခါးပိုက်နှိုက်တွေက ဒီလိုပဲ လစ်တာနဲ့ နှိုက်ယူသွားကြပြီး ဖမ်းမိတဲ့အခါကျတော့ သနားအောင် ဝိုယိုပြောတော့တာပဲ”

“တကယ်ပါရှင် . . . ကျွန်မသမီးလေး ဆေးရုံမှာ တစ်ယောက် တည်းတင်ထားခဲ့ရပြီး ဆေးဝယ်ထွက်လာရာက ခုလို အဖြစ်ကြုံရတာပါရှင်”

“အလကား . . . အပိုတွေပြောနေတာ။ ရဲစခန်းသာ အပ်လိုက်ပါ”

ဘေးမှလူများကလည်း မီးလောင်ရာလေပင်သလို ဝိုင်းပြစ်တင်ပြောဆိုနေကြတယ်။ နောက်ဆုံး ဈေးခေါင်းကြီးက ရဲစခန်းဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်လို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတယ်။

အဲဒီအမှုနှင့်ပဲ မြောင်းမြထောင်မှာ ထောင် (၃) နှစ် ကျခံရတယ်။ မြောင်းမြအကျဉ်းထောင်မှ ထောင်ကြီးချုပ်ကို ပို့တယ်။ နောက်ဆုံး ရဲဘက်အကျဉ်းသူအဖြစ် ရေဆင်း (မ) ကျောက်ထုတ်စခန်းကို ရောက်လာခဲ့ရတယ်။

“မမ . . . ညီမလေး မမကိုယ်စား လက်တုံ့ပြန်ခဲ့ပြီ . . သိလား”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ဘယ်သူ့ရမလဲ။ မမယောက်ျား လင်းရန်ပိုင်ဆိုတဲ့လူပေါ့”

“ဟင် . . . ညီမရယ် . . . ဘယ်လိုများ လက်တုံ့ပြန်ခဲ့တာလဲ”

“ညီမ သူ့နောက်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နဲ့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့် စုံစမ်းခဲ့တယ်။ မူဆယ်ဘက်က လူတွေနဲ့ အဆတ်

တန်းစီးမျိုးခင်ခင်နှင့်လက်တုံ့ပြန်ခွင့် မကြုံသူ . . . ၁၄၉

အသွယ်ရှိမှန်းသိလို့ လိုက်ချောင်းပြီး အိမ်ကို အဝင်အထွက်လုပ်နေတာ သေချာမြင်တွေ့ပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာကို တာဝန်သိ ပြည်သူတစ်ဦးအနေနဲ့ ဖုန်းဆက်သတင်းပို့ခဲ့တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားကြလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ။ သက်ဆိုင်ရာ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက အချိန်မီ အိမ်ထဲကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြတော့မှ မသကာဖွယ်ရာ ဘိန်းဖြူ ကိုလိုထုပ်တွေနဲ့ ဘိန်းလာပို့တဲ့ မူဆယ်ကလူရော၊ လင်းရန်ပိုင်ကိုပါ လက်ပူးလက်ကြပ်ဖီလို့ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ထိတ်ခတ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားတယ်”

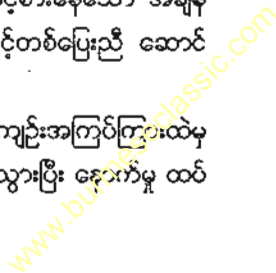
“ကောင်းတယ် . . . ဒင်းလိုကောင်မျိုး မရှောင်သာ၊ မတိမ်းသာ ထက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိမှ အမှုက ရုန်းထွက်လို့မရမှာ။ ခုတော့ ပျံလေတဲ့ ငှက်ခါး နားမှသိမယ်၊ တူသောဘဝအကျိုးမျိုး ခံစားသွားရပြီလေ”

နွေမာကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့နေရင်း ညီမလေး ဆွေမာက ဆံချင်စိတ်ဖြင့် သူမ ပြုမူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များကို အားတက်သရော ပြောပြနေခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ နွေမာပြစ်ဒဏ်ဘုတ်မှာ ကျောက်ထုနေတုန်း အိမ်က ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သည်ဆိုသဖြင့် တန်းစီးခင်ခင်လည်း နွေမာနှင့်အတူ သိုက်ပါတွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်တယ်။

ဆွေမာ့အပြောအရ ပထမအကြိမ် ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ပြီး တတည်းက လင်းရန်ပိုင်၏ လုပ်ရပ်များအပေါ် မခံချိုမခံသာဖြစ်ကာ ပြန်ထည်လက်စားချေရန် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့တယ်။ မိမိအစ်မဖြစ်သူကို ထောင်ဆဲပို့ပြီး ကိုယ့်လွတ်ရုန်းသွားခဲ့သော လင်းရန်ပိုင်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် မန္တလေးပြန်ရောက်သွားပြီး သူငယ်ချင်းအား အကျိုးအကြောင်းဖွင့်ပြောပြကာ လင်းရန်ပိုင်နောက်ကို စုံထောက်လို တကောက်တောက် လိုက်ကြည့်နေတယ်။ မိမိတို့ မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော အချိန်အောက်လာမှ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ဖြစ်နေစေရန် အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။

နွေမာမှာတော့ မလွတ်မလပ်သည့် ဘဝအကျဉ်းအကြပ်ကြားထဲမှ ထွက်ပြေးကြစည်ခဲ့မှုကြောင့် ပြန်လည်ဖမ်းဆီးရမိသွားပြီး နောက်မှ ထပ်

၁၅၀ နိုးဝေ

တိုးသွားတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နွေမာကတော့ ပိပိ ကိုယ်စား ညီမလေး၊ ဆွေမာက စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်ခြင်းအပေါ် ချီးကျူးနေခဲ့ တယ်။

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ညီမလေးက အားကိုးရသားပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်မခင်ခင်၊ ကျွန်မမှာ ဒင်းကို လက်စားချေ ချင်တဲ့ စိတ်နဲ့ စခန်းက ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် အခုလို လူယုတ်မာ တစ်ယောက် ထောင်ထဲရောက်သွားမှ တူသောအကျိုးပေးမှာ”

“အံ့မယ် ... အစ်မရေ၊ ဒီထက် ဝမ်းသာစရာသတင်း ပြောရဦး မယ်”

“ဘာများလဲ ... ဆွေမာရဲ့”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ညီမလေး သတင်းပေးလိုက်လို့ မူးယစ် ဆေးဝါးတွေနဲ့အတူ ဖမ်းဆီးရမိလို့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တရားရုံးကနေ ထောင်ဒဏ် အနှစ်နှစ်ဆယ်စီ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပြီလေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်။ သူများအဖော် မကောင်းကြခဲ့တဲ့ လူတွေ။ ခုတော့ အထိနာသွားပြီ၊ ကောင်းတယ်”

“ကဲ ... အစ်မ၊ ညီမလေး ပြန်တော့မယ်နော်”

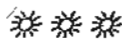
“အေး ... အေး ... အဖေနဲ့အမေကို ဂရုစိုက်လိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

တန်းစီးမှုကြီးခင်ခင်တစ်ယောက် ထောင်ဝင်စာ တွေ့ဆုံကြရင်း ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပြောဆိုနေသော စကားများကို နားထောင်နေရင်း နွေမာ တစ်ယောက် သူမဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒများ ပြည့်ဝသွားပြီဆိုသည်ကို နားလည် သဘောပေါက်သွားတော့တယ်။

နွေမာ့ယောက်ျားလင်းရန်ပိုင်တစ်ယောက်လည်း သူ့အတတ်သူ စူးပြီး လည်လွန်းတဲ့ဘီး ချေးသင့်ခဲ့ရခြင်းအပေါ် သံဝေဂ ရနေတော့တယ်။ ခုတော့ နွေမာလည်း အရင်လို စခန်းထဲမှထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်စရာ အကြောင်း မရှိတော့သဖြင့် စိတ်ချယုံကြည်သွားခဲ့တယ်။

နို့ဖို့ဆို နွေမာကတော့ မဟောသဝေဇာတ်တော်ကြီးထဲမှ ကေလို့ ပုဏ္ဏားလို အမာရွတ်မြင်တိုင်း ပြန်လည်လက်စားချေလိုစိတ်များ တဖွားဖွား

နိုးဝေ

တန်းစီးမှုကြီးခင်ခင်နှင့်လက်တံပြန်ခွင့်မကြံသူ ၁၅၁ ပေါ်နေပေဦးမယ်။ ယခုတော့ မိမိဖြစ်စေချင်သော ဆန္ဒပြည့်ဝသွားပြီမို့ ရန်စ ဦးငြိမ်းသွားတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ တန်းစီးမှုကြီးခင်ခင်လည်း စိတ်လက်ပေါ့ပါး စွာဖြင့် ကျောက်ထုတ်စခန်းဝင်းထဲမှာ ကြိမ်တုတ်လေး တစ်ချောင်းကိုင်ကာ ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲ လျှောက်လည်စစ်ဆေးနေခဲ့တယ်။

လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသော အကျဉ်းသူများမှာ ထည်း မိမိတို့တာဝန်ကျရာ ဘုတ်အဆိုင်း အသီးသီးမှာ သီချင်းတွေ တကြော် ကြော် အော်ဆိုရင်း ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ဝေဒနာအေးလေးက တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေတယ်။ အကျဉ်းသူများမှာ ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းသော ခရောင်းလမ်းကို ဖြတ်သန်းရင်း အေးချမ်းစေလိုတယ်။ ထို့ အတူ နွေမာ၏ နှလုံးအိမ်ထဲမှာလည်း ထာဝရအေးငြိမ်းပါစေလို့ ဆန္ဒပြုခဲ့မိ တော့တယ်။

အနုပညာ
ပညာရေးအဖွဲ့
ပေးအပ်ထားသည်။

[၁]

ရဲဘော်သော်မှ ထိုအရာကို မေ့ထားလိုက်ချင်သည်။
ပိုင်ခွဲဖူးသော်မှ ပက်ပက်စက်စက် ထုပ်ပိုး သိမ်းပိုက်ထားခြင်းကို
လွယ်။

သို့နှင့်တိုင် ခဏခဏလည်း ထိုအထုပ်ပောင်းကို ဘာသာဖြင့်
လျှောက် တလွမ်းတစ ခင်းကျင်းကြည့်ချင်ကြည့် နေမိတတ်သေးသည်။
လူ့စိတ်ဆိုသည်က အခက်သား။

ဟုတ်တယ်... ကျုပ်အငြိမ်းစားယူတော့ ကျုပ်အသက်က ဘာရှိ
 သွေးမှာတုံး။ ၄၂ နှစ်ထဲမှာ။ နောက်ဆုံးရာထူးက ထောင်မှူးကြီး (Chief
 Jailor)။ အင်း... ပြောမယ်ဆို ပြောချင်စရာချည်းပျ သိလား။ ကျုပ်
 ဆ ဆားဗစ်လပ်(စ်) (Service Luck) ကောင်းတယ် ပြောရမလား။ ရာထူး
 ဆက်မြန်ခဲ့တယ်ဗျ။ ကျုပ်အသက် ၂၄ မပြည့်ခင်မှာ ထောင်မှူး (Jailor)
 ခေါက်စဖြစ်ခဲ့ရသဗျ။ အဲ... ၃၂ နှစ်လောက်မှာ ထောင်မှူးကြီး ပရိုမိုးရှင်း
 ဆသဗျ။ ၄၂ နှစ်ထဲမှာ ဒုတိယထောင်ပိုင် (ဦးစီးအရာရှိ) ရာထူးတိုးဖို့ သေချာ
 သလောက်နီးနီး လက်တစ်ကမ်းအလိုကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ လျှော့ပေါ့
 ခင်စင်နဲ့ ကျုပ်ဘာသာ နားလာခဲ့တာ။ ပြောမယ်... ပြောမယ်။ အဲဒါကိုပဲ
 ကျုပ်က ပြောချင်နေတာ။ အဲသလိုရာထူးတွေက လေတံခွန် လေဟုန်စီး
 နေသလိုမျိုး ထိုးထိုးပြီးတက်။ လုပ်ရတဲ့လုပ်ငန်းတွေကလည်း ဟောတစ်ခု
 ဆောတစ်ခုနဲ့ ပိုပိုပြီးများလာ။ လူကအလုပ်ကို တွန်းတာလား။ အလုပ်က
 ဆူကို တွန်းနေတာလား။ ဘာမှန်းကိုမသိတဲ့ အဲဒီသံသရာကြီးကြောင့်ပဲ
 ဒီထောင်အလုပ်က ကြီးညောင်းပြီး စွန့်ခဲ့မိတယ်ထင်တာပဲဗျ။

[၂]

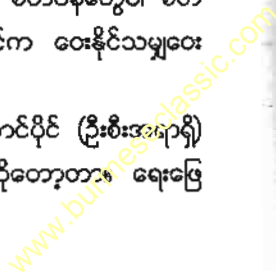
ကြာခဲ့ပြီဗျ။ အင်း ၂၀၀၂ ကဆိုတော့၊ ၁၀ နှစ်၊ ၁၁ နှစ်
 လောက်တော့ရှိပေါ့။ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ အင်ဘိုလစ်ပင်ရှင်...
 အဲလေ... ဟို... 'လျော့ပေါ့ပင်စင်' ယူခဲ့တာ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။
 အငြိမ်းစား... အင်း... ဟုတ်တယ်။ အငြိမ်းစားယူတယ်ပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။
 ဌာနက အထုတ်ခံခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က တမင်သက်သက် ဘာအခွင့်
 အရေးမှ မယူတော့ပါဘူး။ ထွက်ပါရစေလို့ လက်သပ်ကိုယ်ကျွတ် ဖုတ်ဖက်
 ခါထွက်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူးနော်။

ဟို... အငြိမ်းစားဆိုတော့ရင် သံယောဇဉ်အမျှင်နဲ့ တန်းလန်းဆို
 သလို ဌာနအလုပ်၊ ဌာနတာဝန်တွေကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် မဝမ်းရတော့
 ဘူးဆိုပေတဲ့လို ဌာနအရိပ်နဲ့ကဖြင့် သိပ်မကင်းလှဘူးရယ် မဟုတ်လား။
 အနည်းဆုံး တစ်လတစ်ခါလောက်ဖြင့်တော့ ထွက်ခလုတ် ဝင်ခလုတ် ငြိမ်
 တွယ်မိသေးသပ။ အင်း... ဆိုပါတော့လေ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီရင်
 ခွင်ရိပ်ကနေ သိပ်ကြီးဝေးဝေး ခွာနိုင်ပုံမရသေးပေတာကိုး။ 'ပုထုဇနော
 ဥမ္မတက္ကော' ဆိုတာကိုးဗျာနော။ ကိုယ်စွဲမိရာနဲ့ကိုယ် ယဉ်ယဉ်ကလေး ရှူးနေ
 ကြတဲ့ သူတွေချည်းကိုး။ ဟုတ်ဘူးလား။

ဘယ်... ကျုပ်တို့ဌာနမှာ ကျုပ်တို့ရှေ့က ဆရာဆရာကြီးတွေ
 ဆရာများ ထောင်မှူးလောက်နဲ့ ဂိတ်ထိုးကြရတာချည်းပဲ။ အဲဒါက စာဖွဲ့စရာ
 ဆိုတဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေရယ်။ ကျုပ်ယောက္ခမဆို ထောင်မှူးကြီးရာထူး
 နဲ့ပဲ သက်ပြည့်ပင်စင် ထိုင်ခဲ့ရတာ။ အလွန်အင်မတန် ကံကောင်းလွန်းတဲ့သူ
 ဘူးမှ ထောင်ပိုင်ကလေးဖြစ်ဖို့ ကြံကြရတတ်တာ။ ထောင်ပိုင်ကြီးတန်းကို
 ဆောက်ဖို့က တစ်ရာတစ်ယောက် ခေါင်ခေါင်ခါးခါး။

အဲသလိုဌာနဝန်းကျင်မျိုးမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ရာကြီးထူးကြီးတွေ
 လုပ်ငန်းကြီးတွေ ဦးစီးချ အကျဉ်းသား ၉၀၀၀၊ ၁၀၀၀၀ ရှိတဲ့ ဗဟိုထောင်
 ကြီးမျိုးမှာ အခရာကျတဲ့ ထောင်မှူးကြီးဖြစ်ခဲ့ရ။ ဟုတ်လှချည့်လို့ ထင်ချင်ရင်
 သင်လိုရပေမဲ့ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ စိတ်ဒဏ်ရာတွေရ၊ စိတ်ဝန်တွေပိ၊ စိတ်
 ညှောင်းစိတ်ပန်းပြီး မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အဲဒီဝန်းကျင်က ဝေးနိုင်သမျှဝေး
 ဆောင် ကျုပ်က ရုန်းထွက်လာခဲ့မိတာထင်တာပဲ။

ကျုပ်အငြိမ်းစား မတင်ခင်တုန်းက ဒု-ထောင်ပိုင် (ဦးစီးအရာရှိ)
 ရာထူးကို အော်ဒါကထွက်ဖို့ရက်ပိုင်းကလေးတင် လိုတော့တာ။ ရေးဖြေ

ဘွဲ့ပေးပေးသည့်

စာမေးပွဲမှာ ကျွန်ုပ်ကပထမ။ မကြာခင်ကမှ ကျောင်းဆင်းလာခဲ့တဲ့ ပြည့်စုံ
ဝန်ထမ်း တက္ကသိုလ် (ဒီပင်ကြီး)၊ အရာရှိသင်တန်း၊ ဇေယျအပေါက်စဉ် သူ
ကျွန်ုပ်က နံပါတ်တစ် (Best Cadet)၊ လူတွေမှာလည်း အိုကေး ဒီပင်ကြီး
မှာ ကျွန်ုပ်မပါရင် ဘယ်သူပါရဦးမလဲ ... ကဲ ... အဲ ... အဲဒီလို အချို့
အနေမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်က ပင်စင်တင်တော့ ကျွန်ုပ်ကို ရူးသွားပြီလို့တောင် ထင်
တာ။ ညွှန်ချုပ်ကအစ ဆရာသမားတွေ အားလုံးလောက်နီးနီးကလည်း
ဒေါသပုန်တွေထ။ ဘယ် ... ကျွန်ုပ်မှာ ဒီပင်စင်ကလေးရဖြစ်ဖို့ကို မနည်း
ကြီး ခြွေကန်ရုန်းခဲ့ရတာပါဆို။ အတိုးအတိုး အတွန်းအတိုက်တွေ ကြုံခဲ့ရ
များ ပြောမပြချင်တော့ဘူး။ ထားပါတော့လေ ... စာရင်းချုပ်လိုက်တာ
အရွယ်မတိုင်ခင် ကျွန်ုပ် အငြိမ်းစားယူခဲ့တယ်။ ပင်စင်ရခဲ့တယ်။

တချို့တွေက ကျွန်ုပ်ကို ငေးကြောင်တဲ့။ တစ်ချို့ကကျ 'ဟေ့တောင်
ရေ ... ဒီလောက်ရာထူးတွေ တက်လိုက်ကျလိုက် ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်
အစိုးမရတဲ့ ဖြုတ်၊ ထုတ်၊ သတ်ခေတ်ဆိုးကြီးထဲမှာ မောင်ရင်က သူ
လက်မဦးခင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နားပစ်လိုက်ပြီး အနိုင်ပိုင်းလိုက်တာထာ
တဲ့။ ကျွန်ုပ်က မဟုတ်မခံ တုတ်ထိုးအိုးပေါက်မို့ ပြောကြတာလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်အကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ဘာသာပဲသိတယ်။ အ
က ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးလာခဲ့တာဗျ။ သိလား။ ရွက်ကြွေတော့ ပန်းကြွေ
က ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ။

ထောင်တွင်းရှိ သောင်ပင်များပေါ်မှ ကျီးအုပ်တို့ သဲသဲရုတ်ရုတ်ပြို

'ဝေါ' ခနဲ အသံနက်ကြီးက ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုး၍တက်သွား
အပြိုင်တည်းမှာပင် ထောင်တံတိုင်းအပြင်မှ ခွေးအူသံတို့က စိတ်နှလုံး
အောက်ကျိဖွယ် ဆူညံလွန်းစွာ။

ကြိုးစင်ပေါ်မှ သံတံခါးကြီးနှစ်ချပ် 'ကျိုင်း' ခနဲ အော်မြည်ပြုတ်ကျ
ထွက် မျက်နှာဖုံးစွပ် ကြိုးသမား၏ ပိုးတောင်တံသဏ္ဍာန်ခန္ဓာကိုယ်
မှာ သူ၏လည်စလုတ်ကို ရိုက်ဖြုတ်ပစ်ခဲ့သည့် မနီလာကြိုးကွင်းတပ်
အောက်မလုံးသာသာ ကြိုးကြိုး၌ တွဲလောင်းကျနေ၏။ မကြာခင်ကလေး
တပ်ရောက်လာခဲ့သည့် မရဏတရား၏အရှိန်သည် မတန်မသေချင်
ကြိုးသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေဆဲ။

အရှေ့ကောင်းကင်တွင် အရုဏ်သည် နိုးစဖြစ်သည့်တိုင် ကြယ်မဲ့လ
အက်ဦး၏အမှောင်ထုကို စိုးတန်၍ ဝပ်စင်းနေဆဲသာဖြစ်သည်။ တစ်ခု
သံပေးနေသည့် အောက်လင်းဓာတ်မီးရောင်၏ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှအပ
အင်တစ်ဝိုက်တွင် ပိတ်ပိတ်သားအမှောင်။

"နောင် .၃.၆၀ ... ၆၀ ... ၆၀"

၁၅၈ ❀ လျှောက်ပေးသွင်း

“နောင် ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ”

“နောင် ... ဝေ ... ဝေ ... ဝေ”

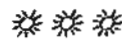
ကြိုးသမား၏ နောက်ဆုံးခရီးတွင် လားရာကတိကောင်းအတွက် ရည်ရွယ်၍ ရိုက်ခတ်ပေးခဲ့သည့် ‘နောင် ... ဝေ ... ဝေ’ ကြေးစည်သံကလေးသည်ပင်လျှင် ထောင်စံတိုင်းအတွင်းက လေထဲမှာ ဟိုမှသည်မှ လူးလာတုံတင် လှုပ်ခတ်ပြေးလွှားနေသေးသယောင် ထင်နေမိသည်။

ထိုကြေးစည်သံကလေးသည် မည်သူ့အတွက်နည်း။

မကြာမီ ဘဝကူးရတော့မည့် ကြိုးသမားအကျဉ်းသားအတွက် လား။ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ဦးမည့်သူတို့ ဓမ္မသံဝေဂပွားစေဖို့အတွက်ပင် လား။

အပြီးအမောက် မတည့်လွန်းသည့် သမုတိသစ္စာတရားအတွက် အမျှပေးဝေသံလား။

ထိုကြေးစည်သံကလေးက ဟိုးရင်လိုက်အတွင်းထဲအထိ ထိုးခဲ့ ပြေးဝင်လျက် နင့်နင့်နဲနဲ လှုပ်ကိုင်ခါယမ်းပစ်ခဲ့သည်ကို ဖျတ်ခနဲ အသိစိတ် မိလိုက်ချိန်တွင် ယခင်က တန်ဖိုးတကြီးထားခဲ့မိသော အရာများသည် ထင်ထားသလောက် မဟုတ်တော့လေမှန်း ပါးပါးလျှလျ သတိခွဲမိလိုက် သလိုလို။

တကယ်ဗျာ ... အဲဒီအတွေးကြီးရင်ထဲ ဒုတ်ဒုတ်ထိ စိုက်ဝင်သွား ထိုက်တာများဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အခြားလူစိမ်းတစ်ယောက် ဆို အလန်တကြားကြီး မြင်လိုက်မိထင်ပါရဲ့။ သုံးလေးငါးရက်ဖြင့် ဆောက် အည်လိုကို မရချင်ဘူး။ စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ။ ကိုယ်နဲ့မျိုးတူနွယ်တူ လူ တစ်ယောက်ကို အကောင်းပကတိ ကျန်းကျန်းမာမာ အရှင်လတ်လတ် ကြီးအတိုင်းကနေ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းတပ်ပြီး မသေမချင်း သတ်ပစ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးဟာ လုပ်သင့်ရဲ့လား လုပ်ကောင်းရဲ့လား။

ဘယ့်နယ် ... ဇာတ်တူသားချင်းစားရတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုးဗျ။ သူ့ ဘာသာ မိုးကောင်းကင်လောက်ကြီးတဲ့ အပြစ်ကြီးကျူးလွန်ခဲ့ ကျူးလွန် ခဲ့ သူ့အသက် ရှင်ရပ်တည်ခွင့်ကိုတော့ဖြင့် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ သေခံဘူးလို့ ကျုပ်တော့ ထင်တာပဲ။ ပြီးတော့ လူ့အဖွဲ့အစည်း၊ ဘာညာ သာရကာ ပြောချင်ရာတွေ ပြော။ လူဟာလူဖြစ်နေလို့ကိုပဲ လူ့အချင်းချင်း ဆုကိုလူက ‘သေစား သေစေ’ တွေ၊ ဘာတွေ ပိုးစိုးပက်စက် တစ်ချက်လွှတ် ဆုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ပြောရတာ။ ကျုပ်တော့ ဒီလိုပဲ ယုံတယ်။ ဟိုတုန်း စာလည်း ဒီအတိုင်း နောင်လည်း ဒီအတိုင်းရှိမှာပဲ။ တစ်သက်တစ်ကျွန်း၊ နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်၊ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် ... အံ့မာလေး။ အပြစ်ပေး

www.burmeseclassic.com

စရာတွေများ ပြည့်လို့များ၊ လူ့အသက်ကိုပဲ ကြက်ကလေးငှက်ကလေးများ အကောင်းပကတိ ကြီးကနေ ကြီးပေးပြီး သတ်ပစ်ရဦးမတဲ့။ ကဲ ... ရက်စက်လွန်းရာ မကျဘူးလား။ ကျုပ်တို့ လေဖင်ခေါင်းကွယ်နေတတ်ကြတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဆိုတာကြီးက သူ့ကိုယ်ကို သူ့ကာကွယ်ဖို့ အကြောင်းပြုပြီး လူ့ရဲ့မွေးရာပါ အခွင့်အရေးဖြစ်တဲ့ အသက်ရှင်သန်ခွင့်ကို မျက်နှာဖုံးပစ်ရက်လိုက်တာလေး။ တိရစ္ဆာန်အရိုင်းကောင်တွေနဲ့ ဘာထူးသေးလို့ထင်နေတဲ့ ... ကျုပ် ဆရာ။

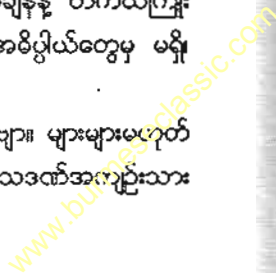
ကိုင်း ... တကယ်လို့များ၊ ဖွဲ့တဲ့ ... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ တကယ်လို့များလို့ပြောတာနော်။ ကြိုးပေးအသတ်ခံရမဲ့ သေဒဏ်ကြီးသမားနေရာမှာ ခင်ဗျားဖြစ်နေခဲ့ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ ခင်ဗျားဘာပြောမလဲ။ သေဒဏ်ကြီးသမားနေရာကနေ ခဏအငှားဝင်ပြီး ခံစားကြည့်လိုက်စမ်း။ ကဲ ... ဘာပြောမလဲ။

ဒီလိုမျိုး ... ခင်ဗျားတွေကြည့်လို့ရအောင် ကျုပ် ပြောပြလိုက်တယ်။ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ကိုယ်သေရမယ်လို့ တပ်အဖွဲ့သေချာမသိပေတဲ့ သိပ်မကြာလှတဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ဖြင့် ဝေဖန်ဝေဖန်သေရတော့မယ်လို့ အတိအကျကြီး သိနေရတဲ့ဘဝမျိုးမှာ ဘယ်လိုအရာတွေက ချို့မြန်နိုင်ဦးမလဲဗျာ။ ဗိုက်ဆာဝမ်းဟာလွန်းလို့သာ မျှီချပစ်လိုက်ရပေမယ့် ဘယ်အရသာက ခုံခုံမင်မင် ခံစားချင်ရလောက်အောင် ဖမ်းစားနိုင်ဦးမှာတဲ့လား။ သဘာဝဓမ္မတာသဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်လွန်းလို့သာ မျက်စိနှစ်လုံးပိတ် အိပ်ဖြစ်သွားပေမဲ့ နှစ်ယောက်ကြည့်ဖို့စရာ အိပ်မက်လှလှဆိုတာများ ဝေဖန်ဝေဖန်။ သွေးလေချောက်ချား လှန့်လှန့်နိုးတတ်လွန်းတဲ့ ခြောက်အိပ်မက်တွေနဲ့ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက် လုံးချာလိုက်လို့။ 'မသေမချင်း လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး သတ်စေ' ဆိုတာကြီး ကြားလိုက်ရပြီးကတည်းက အိပ်ကောင်းခြင်း အိပ်လို့မရ၊ စားကောင်းခြင်းစားလို့မရ။ တပိန်ပိန် တလိန်လိန် ကြက်ကုလားချခြင်းထဲက ဟင်းစားကြက်တွေ သွေးညှိနဲ့ရပြီး ဆောက်တည်ရာမရ သွေးဆုတ်သွေးဖျက် တိုးဝှေ့ရုန်းကန်နေကြတဲ့အတိုင်း စ ဖေ ၁၈ ပေ ကြိုးတိုက်ခန်းဂျင်ဂလယ်လေးထဲမှာ တစ်ခန်းကို ၃ ယောက်လောက် ဖင်မလှည့်သာ ခေါင်းမလှည့်သာ နေကြရပြီး သေနေ့မျှော်နေရတဲ့ဘဝ။

"စိတ်မကောင်းဘူး ... ငါ့ကောင်ရေ၊ မနက်ဖြန် အရုဏ်တတ်မှာ နှစ်ကိစ္စကို လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ သမ္မတဆီတင်ထားတဲ့ အသနားခံစာတယ်လိုက်ပြီတဲ့။ ဘယ်သူ့တွေကို အသိပေးချင်သေးသလဲ။ ဘယ်သူ့တွေနဲ့ အနားဆုံး တွေ့ချင်သေးသလဲ။ ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဘာစားချင်သလဲ။ ဥပဒေနဲ့ ညီတာဆိုရင် ပြောသာပြောကွာ ငါတို့လည်း ဒါပဲ တတ်နိုင်တော့တယ်။ အဲဒီစကားမျိုးကို မကြားချင်ဆုံး၊ မပြောချင်ဆုံးမျှ သိလား။ အဲဒါက စိတ်မကောင်း လက်မကောင်း တိုးတိုးတိမ်တိမ် ပြောထွက်လိုက်ရပေတဲ့ အရိုင်းစစ်လိုက်တော့ သေမင်းဟိသံပဲလေ။ 'မင်းကို ကြိုးပေးသတ်တော့မှာ' ဆို ပြောထွက်လိုက်ရတဲ့ ကိုယ့်ပါးစပ်ကို ကိုယ်မသတိလိုက်ပုံများ၊ ဖြစ်နိုင်ခြင်း ကိုယ့်အသံတောင် ကိုယ်ပြန်မကြားချင်လောက်အောင်ပါပဲဆို။

ပူဖောင်းတစ်လုံးကို အပ်နဲ့ ဆတ်ခနဲ ထိုးဖောက်ပစ်လိုက်တဲ့အခါ မင်းနေသမျှ လေတွေ ရှူးခနဲ တွန်းကန်ထွက်သွားပြီး ပိန်လိန်ပြားချပ်ရွံ့တွဲသွားတာမျိုးကို မြင်ဖူးရဲ့မဟုတ်လား။ အေး ... အဲသလိုပဲခင်ဗျား။ သူ့ကို ကြိုးပေးမဲ့ ရက်နဲ့အချိန်ကို တိတိပပ ကြားလိုက်ရတဲ့ ကြိုးသမားရဲ့မျက်နှာဟာ သူ့နဲ့နေရစ်သမျှ ခွန်ကလေး အားကလေးနဲ့ တင်းထားခဲ့ထား တောင့်ထားတာတွေကို ဖြုန်းခနဲ ခေါက်ခေါက်ရက်ရက် ပစ်ချလွှတ်ချပစ်လိုက်ပြီး ရထားရဲ့ခဲ သူ့လူ့ဘဝ လူ့အဖြစ်ကလေးကိုသော်မျှ ဘာမှန်လို့မှ မကူနိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့လို့ တုံးတုံးချ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်တဲ့ပုံက အသိသာကြီးရယ်။ Half Death တဲ့။ ကျုပ်တို့ထောင်လောကမှာ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ အသက်ဖိစိန် လုံးဝမချုပ်သေးပေမဲ့ သေလူနဲ့မခြား ဘဝမရှိတော့တဲ့လူ၊ ဘဝသေသွားတဲ့လူ၊ ဝိညာဉ်သေသွားတဲ့လူ။ ရုပ်ခန္ဓာက မသေသေးသော်မှ နာမ်ကိစ္စတွေ မရှင်သန်တော့တဲ့သူ။ စိတ်တစ်ပိုင်း သေသွားတဲ့သူ။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာအနာဂတ်၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင် မရှိတော့တဲ့သူ။ ကြိုးပေးတော့မယ်လို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်နဲ့ တကယ်ကြိုးပေးမံပြီး သေဖြစ်တဲ့အချိန် အဲဒီအကြားမှာ ဘယ်လိုအမိပွယ်တွေမှ မရှိ၊ နှုတ်လုံးလျားလျား အချည်းအနှီးဖြစ်နေတဲ့သူ။

ခင်ဗျားကို နဖူးတွေဒူးတွေ မြင်စေချင်လှသဗျာ။ များများမဟုတ်သူ။ တစ်ကြိမ်ကလေး၊ တစ်ကြိမ်လောက်ကလေးပါ။ သေဒဏ်အကျဉ်းသား

၁၆၂ ။ ဇေယျမင်းသျှင်

ရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်၊ ရှင်သန်ခြင်း အလင်းယဲ့ယဲ့ကလေးပြက်နေတဲ့ မျက်စိတွေကို ကြည့်နေသော်မှ မမြင်ကျိုးကျွန်ပြု။ ဘာမှအရေးမကြီးလှတဲ့ ထင်ရှားရေသောက်ကိစ္စမျိုးကို ပြောနေသလိုလေသံနဲ့ 'ကဲ ... ကိုအရာရေ မနုတ်ဘဲ ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ထားပေတော့' လို့ ပြောဖူးတယ်ဆိုရုံကလေးပါ။ သေအံ့မှာ စိတ်ကယောက်ကယက်နဲ့ ဆောက်တည်ရာမရ သွက်ချာပါတော့လည်းကောင်း တဲ့ တစ်ပိုင်းသေအပူသည်ကြီးကို 'မသေခင် ဘာစားသွားချင်သေးသလဲ၊ ဘာသောက်သွားချင်သေးသလဲ၊ ဘာလုပ်သွားချင်သေးသလဲ' လို့ အပိုအာမီ မရောင်ရာဆီလူး လောကွတ်ချော်ရဲ့ အလုပ်ကြီးကို ရင်တနင့်နင့်နဲ့ ပြောတဲ့ အရသာကို မြည်းကြည့်ဖူးတယ် ဆိုရုံကလေးပါ။ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ပြောမကြည့်ချင်ဘူးလား။ အောင်မယ်လေး ... ဟဲ့လူ ... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တော့ စကားပမာ ပြောတာလေးနဲ့တင် ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါ ဖြစ်နေတော့ရောလား။ ဇက်ကြီးလည်း လည်သွားပါဦးမဗျာ။ တကတည်းမှ။

အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လေ။ ကျုပ်တို့ထောင်အရပ်ထောင်ဝန်ထမ်းဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးဟာ အဲသလို ရင်နင့်ချင်စရာ အလုပ်မျိုးမဟုတ်ဘူးကိုလည်း ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး လုပ်ကြရတယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲက ဘာလို့မှ ပြောမထွက်ချင်တဲ့ စကားမျိုးတွေကိုလည်း ပြောကြရလား ပြောကြရရဲ့။ ယုတ်စွအဆုံးမှာ ... လူနဲ့လူချင်း မသေမချင်း ကြီးပေးပြီးတော့ သတ်ရပါသေးတယ်ဆိုမှဖြင့် ကမ်းကုန်ရောမဟုတ်လား။ အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးသိပ်ညံ့ လွန်းခဲ့လို့သာ ဒီထောင်အလုပ်မျိုးနဲ့ အသက်မွေးရတဲ့ဘဝကို ရခဲ့တာပဲလို့ အကြိမ်ကြိမ် သံဝေဂရမိခဲ့သမျှ ... သိလား။ နေဦး ... ပြောဦးမယ်။ ကြီးပေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဆိုတာ နည်းနည်းကလေး ခံစားလို့ရအောင်။ ဟုတ်ပြီလား။

ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူက စခဲ့တဲ့လေ့လည်းတော့ ရေရေရာရာ မသိပေတဲ့ ကြီးပေးတဲ့အလုပ်၊ ကြီးပေးစီရင်တဲ့အလုပ်ကို မနက်လင်းအားကြီး အရုဏ်တက်မှာမှ လုပ်လေ့ရှိတတ်ကြတယ်။ ကြီးပေးခံရတဲ့ သေဒဏ်အကျဉ်းသားတွင်မက တစ်ထောင်လုံးရှိရှိသမျှ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သား၊ ဝန်ထမ်းအားလုံးကိုပဲ စိတ်နှလုံး နောက်ကျီညစ်ထေးစေတဲ့ ကိစ္စကြီးဆိုလို့ နေ့သစ်ကူးပြီး နေအလင်းရောင်အောက်မှာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ရအောင်

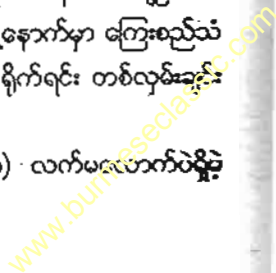
ပစ္စန္ဒရှင်တောလား ။ ၁၆၃

အဲဒီလိုအချိန်မျိုးကို ရွေးခဲ့ကြသလား။ ဘဝသစ်ကူးရမဲ့လူကို စိတ်နှလုံး အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိရအောင်လို့ပဲ အရုဏ်ဦးအချိန်ကောင်းကို ရွေးခဲ့ကြတာ အား မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ ဘယ်ထောင်မှာဖြစ်ဖြစ် လင်အားကြီး အမှောင်ထုအားကြီးတဲ့အချိန်မှာပဲ ကြီးပေးလေ့ရှိတတ်ကြတာဟာဖြင့် ထောင်လေ့လို ဖြစ်လို့။

ဒီမယ် ... ကျုပ်တို့အညာဘက်က မရှိမရှား သာမင်ညောင်ည တောအလှူကလေးတွေကို တွေ့ဖူးကြပြီပုဒ်မဟုတ်လား။ လက္ခဏာရေး ဆွဲရှားတဲ့ အလှူမျိုးပေမို့ မဏ္ဍပ်ကနားကြီးတွေ ဟည်းဟည်းထအောင် ထိုးနိုင်သလို၊ မင်းပရိသတ်အစုံအညီနဲ့ ရှေ့ဝင်းနောက်ဝင်း ကျကျနနခင်း ငြီး အုတ်အော်သောင်းတင်းလည်း အလှူမလှည့်နိုင်ရှာပါဘူး။ နိပေတဲ့ ... ခုတ်လေ့ ရွာလေ့ကိုးဗျ။ နည်းနည်းနဲ့ကျဲကျဲပိုင်းပြီး အလှူရှင်မိသားတစ်စု၊ ကောင်းရာမကောင်းကြောင်း ဆွေနှီးမျိုးစပ်တစ်သိုက်နဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်ဆိုရုံ ခပ်ပြရွာပြ လှည့်ကြရသေးတာကလား။ ရှေ့မှကြေးစည်သံက တနောင်နောင် သူ့နောက်မှာ အုန်းစုံငှက်ပျောစုံနဲ့ ကန်ခံတာပွဲရွက်တဲ့ အလှူအစ်မရယ်၊ ပဋိကွရာရှစ်ပါးအစုံကို ဝိုက်လို့လွယ်လို့ ပျော်နေရှာတဲ့ အလှူဒကာရယ်၊ ရွာကာလသားတစ်သိုက်ရဲ့ ပခုံးထက်မှာ အပိုးမသေတဲ့ မျက်နှာစပ်ပြီးပြီး တလေးတွေနဲ့ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ပါလာကြတဲ့ မောင်ရင်လောင်းတွေ။ သူတို့ နောက်မှာမှ သည်အလှူကို ပိုင်းကြိုကျကြိုတဲ့ ရွာဆွေမျိုးကာလသား၊ ကာလသမီး တသိတတန်းကြီးရယ်။ မြူးလို့ပျော်လို့ ရှင်လို့ပျော်လို့ ဆူလို့ညံ့လို့ ဟုတ်ကဲ့လား။

အေး ... မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း သေဒဏ်ကြီးသမားကို ကြီးပေးစီရင်ဖို့ ကြိုးတိုက်ကနေ ကြိုးစင်ဆီကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့ရပ်ဟာလည်း အဲသလိုမျိုးအတိုင်းပဲ။ ဟိုးရှေ့ဆုံးမှာ အောက်လင်းမီးအိမ် ရှူးရဲရှူးရဲကြီးကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲပြီး ခေါင်းကြီးပိုက်စိုက်နဲ့ ကြိုးတိုက်တန်းစီးအကျဉ်းသားက ကြိုးစင်ဘက်ဆီ ရှေ့ရှုပြီး တရွေရွေသွားလို့။ သူ့နောက်မှာ ကြေးစည်သံ 'နောင် ... ဝေ ... ဝေ' ကို အဆက်မပြတ်အောင်ရိုက်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း ရွေ့နေတဲ့ ကြိုးတိုက်အင်ချပ် တပ်ကြပ်အဘအုန်း။

အဲ ... သူ့နောက်မှာ ဉာဏ်တော် (၁၀) လက်မလောက်ပဲရှိခဲ့

၁၆၄ ❀ ဇေယျမင်းသျှင်

ကျောက်ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်ကလေးကို ခေါင်းပေါ်မှာရွက်ပြီး ကြိုးသမား
ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ဓမ္မသံဝေဂပွားလိုရအောင် ကူညီပို့ပေးနေတဲ့ ကြိုးတိုက်
ဘာသာ ကောင်ကလေး။ အဲဒီနောက်မှာမှ ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ထောင်ပိုင်
ကလေး၊ ကြိုးသမားကို သေဒဏ်အမိန့်ချခဲ့တဲ့ တရားရုံးက တရားသူကြီး
မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး၊ မြို့နယ်ရဲမှူးအစရှိတဲ့ လူကြီးပိုင်းတွေ၊ ပြီးတော့
ကြိုးတိုက်ထောင်မှူးဖြစ်တဲ့ အရာရှိနဲ့ သန်သန်မာမာ ထောင်ကြပ် ၃၄
ယောက်က ကြိုးသမားကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ တွဲလို့

နောက် ဒီကိစ္စအတွက် သီးသန့်ရွေးထားတဲ့ ဝန်ထမ်း ၁၀ ဦးကို
ထောင်ကျရုံးထောင်မှူးက ဦးဆောင်လို့ အဲ...ဟိုးနောက်ဆုံးမှာတော့
ဒီကနေ့ကြိုးပေးမဲ့ အကျဉ်းသားကို ကြိုးစင်မှာ ဒေါက်မြတ်ပေးဖို့ မဲကျတဲ့
အရာရှိက အရက် ၃-၄-၅ ဟက်နဲ့ ရဲဆေးတင်ပြီး မူးထွေမူးထွေ ရိုဝေရိုဝေ
နဲ့ တိုင်ပင်မထားပေမဲ့ ခင်လေးလေးလှမ်းနေကြတဲ့ ခြေသံတွေကလွဲပြီး ဘာထဲမှ
ထွက်မလာဘူး။ ဘယ်သူကမှ ဘာစကားမှမပြောကြဘူး။ ဝေးလှတယ်မဟုတ်
ပေတဲ့ ဒီခရီးကို မရောက်အောင် တမင်သွားနေကြသလိုပဲ၊ တလွပ်လွပ်
တရွေရွေ နဲ့လေ။

မနက်လင်းအားကြီး မှောင်ကြီးမည်းတောထဲမှာ ကြိုးသမားကို
ကြိုးပေးဖို့ အဲဒီလူစုတွေ အဲဒီလို တလွပ်လွပ် တချောက်ချောက် သွားနေကြ
တာကို ကိုယ့်အိပ်ရာနေရာကလေးတွေကကိုယ် တိတ်တိတ်ကလေး ချောင်း
ကြည့်ရင်း တစ်ထောင်လုံး သွေးပျက်ချောက်ချား နေခဲ့ကြရတာပျ။ ကိုယ်
နဲ့လည်း မဆိုင်၊ ကိုယ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အဲဒီကိစ္စကြီးအတွက်
အချောင် စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတာ။ အဲသလိုတွေဖြစ်ရအောင်များ ဒီ 'သေဒဏ်'
ဆိုတာကြီးကို တမင်တီထွင်ခဲ့ကြလေသလားလည်း မပြောတတ်တော့ပါ
ဘူး။ တကယ်ပါပဲ။

ဝိညာဉ်ချုပ်ပြီးတဲ့ အသုဘ အလောင်းကောင်ကြီးကို အန္တိမ
နောက်ဆုံးအနေနဲ့ သင်္ချိုင်းဆီပို့ကြရတာကိုတော့ သူ့သူငါငါ ကြားဖူးကြမှာ
ပါ။ 'မသာတစ်ခေါက်... ကျောင်းဆယ်ခေါက်' ဆိုတာကိုးဗျနော့။ အဲ...
ဒါပေတဲ့လို့ လူကောင်အရှင်လတ်လတ်ကြီးက သူ့မသာ သူ့သယ်ပြီး သူ့ကို
သတ်မဲ့ကြိုးစင်ဆီ သွားနေရတဲ့ မရဏခရီးကို သူ့ဘေးကဘိက မသာပို့

ပစ္စန္ဒရစ်တောလား ၁၆၅

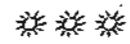
ထိုက်ရတာမျိုးကိုဖြင့် ပြောလို့သာ ကြားလိုက်ရမယ်။ စိတ်ကူးထဲမှာတောင်
ဆိုခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။ အာရုံထဲလည်း မဝင်ခဲ့ဖူးဘူးမဟုတ်လား။ ယေယျမိန့်
ဈာပေ။ အဲဒါတွေဟာ တကယ်ဖြစ် တကယ်ရှိတဲ့ တကယ်ဘဝထဲက တကယ်
ကိုယ်တွေတွေ ခင်ဗျားရဲ့။

အဲသလိုဒဏ်မျိုးကြီးကို ဘယ်ကြာကြာ တောင့်ခံနိုင်မှာတုန်းဗျာ။
အထူးသဖြင့် ကျူးမိတဲ့အပြစ်အတွက် လူ့အသက်ရှင်ခွင့်ကို တောင်းဆိုထား
တဲ့ အဲဒီ 'သေဒဏ်စနစ်ဆိုတာကြီးဟာ လူသားရဲ့အကြီးအကျယ် အတွေး
ထွေပုံလို့ ရင်ထဲ ကျောက်တိုင်စိုက်ထားတဲ့ ကျွပ်လို့လူက ဘယ်လိုမှမခံစား
နိုင်ဘူးဗျ။ ဒါပေတဲ့လို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကျီစယ်တတ်လွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာရဲ့ လျှောင်
ပြောင်မှု တစ်ခုပဲထင်ပါရဲ့။ ကျုပ်မလုပ်ချင်ဆုံး 'ကြိုးတိုက်ထောင်မှူး' အလုပ်
ကိုမှ ကျုပ်အကြံကြီး လုပ်ခဲ့ရတယ်။ စိတ်တစ်ပိုင်းကျိုး တစ်ပိုင်းက သေနေ
တဲ့ သေဒဏ်ကြိုးသမားတွေရဲ့ဘဝ၊ ဒုက္ခ၊ သောက၊ ဗျာပါဒ၊ ဝေဒနာတွေကို
စိတ်ပါပါ မပါပါ နိစ္စဂူဝ ကျုပ်ဖတ်နေခဲ့ရတယ်။ သေမဲ့နေ့ကို မဝရေစာ
ထောင်ထမင်း ထောင်ဟင်းကလေးစားပြီး စောင့်နေကြရတဲ့ အပူသည်ဒုက္ခအိုး
တွေရဲ့ မသေမိကလေး အနိုင်နိုင်ကြီးစားပြီး မာန်တင်းထားရရာတဲ့ အသံတု
တွေ၊ အပြုံးတုတွေ အေးစက်စက်ခြောက်ကပ်ကပ် မျက်နှာအတုတွေကြား
ထဲမှာ လုံးလားထွေးလား ကူးကလန်ခတ် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကဲ...ဘဝဆို
တာကြီးက မဆန်းလား။

အင်း...တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း အဲဒါတွေက ကျုပ်အတွက်
လောကဝံထုံဆေးဖြစ်ခဲ့ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တန်ခိုးသောက
လောက်၊ ဒုက္ခဆင်းရဲလောက်များတော့ တယ်မထီချင်၊ မဖြူချင်တော့ဘူး။
ပြီး ကိုနေတော့တာရယ်။ အချိန်မတိုင်မီ ထောင်တံတိုင်းကို ကျောခိုင်းဖြစ်
ခဲ့တာဟာလည်း အဲဒီဒဏ်တွေကြောင့်လို့ ပြောနိုင်သေးတာပဲလေ။

ဟုတ်တယ်... ကျုပ် အငြိမ်းစားယူခဲ့တော့ ကျုပ်အသက် ၄၂
ထက်ရှိရာထူးက ထောင်မှူးကြီး။ ထောင်ပိုင်ကလေး (ဦးစီးအရာရှိ) ဖြစ်ဖို့
ဆော်ဒါစောင့်နေတုန်းပေါ့။

အင်း... ဟုတ်တယ်။ အပြီးအပိုင် ထွက်လာဖြစ်ခဲ့တော့ဘာ။

နေပူပူအောက်တွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေက တလိပ်လိပ် လွင့်နေသည့် တိမ်မျှင်တစ်စ မရှိသဖြင့်လည်း ကောင်းကင်သည်ပင် ပြာလွင်လွင် မပြာနိုင်အား။ နေရောင်စူးစူးကြောင့် ပွေးပွေးလက်နေ၏။

ကြည့်လေမြင်လေသမျှ ဂရက်နိုက် ကျောက်စိုက်ကျောက်ပြင်ကြီးများသည်သာ မျက်စိတဆုံး။ ကျောက်မိုင်းခွဲပြီးခါစဖြစ်၍ မိုင်းခွင်တစ်ခုလုံး ကျောက်မှုန့်ဖုန်မှုန့် ထုကြီးထဲမှာ မြုပ်နေသည်။ သည်အပြင် အလုပ်ဘုတ်များ အချင်းချင်း တစ်နေ့စာအလုပ်ခွဲတမ်း မြန်မြန်ပြည့်၊ မြန်မြန်နားနိုင်ရေးအတွက် သူ့ထက်ငါဦး အလုပ်အယက် ကျောက်လှပွဲ နှဲနေကြခြင်းဖြစ်၍ လည်း မိုင်းခွင်ထဲမှာ ဖုန်လုံးကြီးများ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် အလိပ်လိပ် ထလျက် အသက်တစ်ရှူပင် ရှူရဖို့မလွယ်ချင်။ ခက်ခဲပင်ပန်းလှ၏။

ကျောက်မှုန့်နှင့် ဖုန်လုံးကြီးထဲမှာ လူရိပ်လူယောင်တွေကို သဲဆဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ခြေကျင်းသံ တဝှမ်းဝှမ်း တည်ညံ့တို့ကသာ အရောရော အထွေးထွေး ပွက်ထနေသည်။ ကျောက်ဆိုဒ်တစ်ခုလုံးတွင် သံခြေကျင်းခတ် အကျဉ်းသား ၂၀၀ ကျော် အလုပ်ဆင်းနေကြသည့်တိုင် ဟိုမှသည် ကိုးကုန်းကိုးကျင်း သွားလာနေကြသည့် အလုပ်ဦးစီးအကျဉ်းသား တချို့တလေမှလွဲ၍ ကျန်ဘောက်ဆင်းအကျဉ်းသားများအားလုံးသည် ဝါညိုညို နီကြနီကြနီ ဖုန်မှုန့်လှိုင်းတွေထဲမှာ မြုပ်နေသည်။

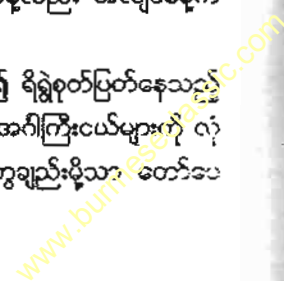
အကျဉ်းသားများသည် လူတွေနှင့်မတူ။ ရောမကျောက်တောင်ကျောက်စိုက်ထုကြီးအား ကုပ်ဖဲ့ကိုက်စားနေကြသည့် အံ့စရာသတ္တဝါတစ်မျိုး နှယ်ဖြစ်နေ၏။ သူတို့ဘဝ ရပ်တည်ရှင်သန်ရေးအတွက် သည်ကျောက်သား ကျောက်စိုက်များကိုသာ ဝမ်းစာအဖြစ် မိမိစားသုံးနေကြရသည့်နှယ် မိုင်းခွဲခြင်းမှ ပြိုကျလာခဲ့သည့် ကျောက်တုံးကြီးငယ်များကို တွန်းထိုးလှယ်ကိုင်၍ သယ်ပိုးပြောင်းရွှေ့လျက်ရှိကြသည်။ အချို့ကမူ သတ်မှတ်ပေးထားသော အရွယ်ညီ ကျောက်တုံးကလေးများရအောင် တူကြီးတူငယ် အရွယ်ရွယ် အစားစားဖြင့် မရပ်မနား ရိုက်ခွဲလျက်။

ဝင်းဝင်းတောက်နေရောင်သည်လည်းကောင်း၊ ကျောက်မှုန့်ဖုန်နှုန့် သဲမှုန့်ကန်လန်ကာ ထုထည်ကြီးသည်လည်းကောင်း သူတို့အတွက် နှလောက်စရာ မဟုတ်တော့သည့်နှယ် ထမင်းသိုးအတုံးကို ပုရွက်ဆိတ်များ ဧပြီပိုင်းကိုက် အံ့ခဲနေကြသလို ကျောက်တုံးကျောက်စတိုဖြင့်သာ တင်းကျပ်ကြည့်လျက်ရှိသည့် ကျောက်နံရံကျောက်စိုက်ကြီးကို တွယ်ကပ်ကိုက်ဖဲ့ပစ်လျက် ရှိကြသည်။

မွန်းတိမ်ခွဲပြီး နေသည်အနောက်ဆီသို့ သိသိစွန်းစပြုပြီဖြစ်သည်။ သူ့အချိန်အထိ နေလယ်ထမင်းစားဖြတ်သည့် အလုပ်သိမ်းခရာသံကို မကြားရသေး။ လွန်တူးသည်ဂန်းက ပျက်လိုက်၊ လေမှုတ်သည် အဲယားကွန်းထက်သာပျက်လိုက်နှင့် လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေခဲ့၍ လိုအပ်သလောက် သွန်တွင်းပေရှည်ကမကျ။ နေအတော်ကြီးမြင့်ကာမှပင် မိုင်းခွဲခွဲခြင်းဖြစ်၍ နံနက်တစ်ပိုင်းစာ ကျောက်ကျင်း ကိုတာအပြည့်မရသေးသောကြောင့် တန်းခြောက်မပေးသေးခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူတို့အဖို့ အချိန်သည်အရေးမကြီး။ သတ်မှတ်အလုပ် ပုံစံပြည့်နေသည်သာ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်နေသည်ဟန် ဇွဲခတ်လှုပ်ရှားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မနေ့ကလည်း သည်အတိုင်း၊ သည်ကနေ့လည်း အလျင်နေ့ကအတိုင်း၊ နိစ္စဓူဝ ထိုနည်းအတိုင်းတိုင်းပင်။

ခွေးစား၍ နေဒဏ်မိုးဒဏ် အလုပ်ဒဏ်ပိ၍ ရိရွဲစုတ်ပြတ်နေသည့် ဆောင်ပုံစံအင်္ကျီ၊ လုံချည်များသည်လည်း သူတို့၏ အင်္ကျီကြီးငယ်များကို လှံအောင် ဖုံးပထားနိုင်တော့ပြီ။ ယောက်ျားဘသားတွေချည်းမို့သာ တော်ပေ

၁၆၈ နေ့ ဇေယျမင်းသွင်

တော့၏။ ချွေးသံအလိမ်းလိမ်း။ ပုန်မှုန့်ကျောက်မှုန့်များ အထပ်ထပ်ဖြင့် ညှစ်ထေးနေသည့် လူအုပ်စုသည် သံခြေကျင်းများ တိုးလို့တွဲလန်းတရွတ်သီ ထိုးလှုပ်ရှားလျက် လူ့အဖြစ် လူ့အသွင်ပျောက်ကာ တခြားတစ်ပါးသော ဂြိုဟ်စိမ်းတစ်ခုမှ ရောက်လာသည့် ဘာမှန်းမသိသော သတ္တဝါအမျိုးအစားတစ်ခုနယ်ဖြစ်နေတော့၏။ ဘုရားစူး ကျိန်တွယ်ပြောနေသည့်တိုင် လူဟူ၍ယုံဖို့ ခပ်ခက်ခက်။

သည်ပုံအတိုင်းချည်းမျိုးဖြင့် နံနက်စာ ထမင်းစားဖြုတ်ချိန်ထမည်မျှ ကြာလေဦးမည်မသိ။ နေအရှိန်ကဖြင့် တစ်စထက်တစ်စ တိုး၍တို၍ ပြင်းပြလောင်မြိုက်လျက်ရှိသည်။

ဟူး ... နေကလည်း ပူလိုက်တာများ။ သောက်ကျိုးနည်း ကျွတ်ကျွတ်ကို လန့်ကရော။ အညာနေ၊ မန္တလေးနေ့များဟာ ရက်ရက်စက်စက်ပူတတ်လှချည်ဆိုပေသိ ဒီနေ့။ ဒီနေ့ပူပုံကြီးကဖြင့် ခါတိုင်းခါထက် လွှတ်ချိန်နေတော့တာကိုး။ ဇိုး ... ပူချက်ကဖြင့် ကမ်းကုန်ပါရော။

ဒီနေ့နဲ့ ဒီလိုပူနေပုံကြီးနဲ့ ဒီနေ့ပြီးမှဖြစ်မယ့် အလုပ်ဇယားတွေ အချိန်မီပြီးမှ ပြီးနိုင်ပါတော့မလား။ မပြီးမဖြစ် ပြီးကို ပြီးမှဖြစ်မှာဆိုတော့ဆို ထုံးစံအတိုင်း ညပိုင်းအချိန်ပို အိုဗာတိုင် ဆင်းကြစဉ်းတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။ အေးလေ ... သိပ်ကြီးဆန်းလှတယ်ရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အရင်ကတည်းက ညတိုင်းညတိုင်း အိုဗာတိုင်ဆင်းနေရတာချည်းပဲ နှစ်လ၊ သုံးလ ရှိခဲ့ဖူးတာ။ နေမီးညမီးကို ဆက်လို့။

ပစ္စုပ္ပန်တော်လား နေ့ ၁၆၉

ခက်တယ်ဗူး၊ တစ်ခါတစ်ခါ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်မိရင် ငါလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်တွေဟာ ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားလို့ စေတနာဖြစ် ခြစ်သွားရတာကိုက မနည်းလှတော့ဘူး။

တစ်ရက်သားမှာ လူထုတိုက်ကိုရောက်ဖို့ ကြိုတုန်း အမေမာကို ခင်တွေဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံရေးတွေတာတွေကြောင့်ရယ် မဟုတ်ပေါင်များ။ စာပေသံယောဇဉ်ရယ်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရကို ကြည့်ညှိချစ်ခင်လိုပါ။ မတွေ့ဖြစ်တာက ဆည်း အတော်ကလေးကြာသွားလေတော့ ကျွပ်ကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ အမေမာက ...

“ဟဲ့ ... မင်းပျောက်လှချည်လား။ ဘယ်ရောက်နေတုံး။ ဘာ-အုပ်နေတုံး”

“ဟဲ့ တန်းပြီး မေးတော့တာပဲ။ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်။ ကျွပ်ရဲ့အလုပ်က ထောင်မှူးကြီးဆိုတာကို အမေက သိပြီးသား။ အမေနဲ့ သူ့ဆင်ပွန်းသည် ဆရာကြီးဦးလှတို့က ကျွပ်တို့မန္တလေးထောင်နဲ့ သိပ်စိမ်းလှအံ့သူတွေ မဟုတ်လေတော့ ကျွပ်အပေါ် ဆွေသားမျိုးချင်းလို တူသားနောင်မယ်လို အမေသဘောထားတာ။

“အမေရေ ... ဘယ်ကိုမှ ပြောင်းသွားဖြစ်လို့ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ။ အလုပ်တွေပဲပြီး ဖင်မလှည့်သာ ခေါင်းမလှည့်သာဖြစ်နေလို့ မြို့ထဲမရောက်မိဘဲပဲ ကြာပေါ့”

“အောင်မယ် ... မသေမချင်း လုပ်ရမဲ့အလုပ်တွေ များကွယ်၊ ခြည်းခြည်းပေါ့”

“ကိုယ်က ဖြည်းဖြည်းလုပ်ချင်ပေတဲ့ တားကက်ပေးထားတာက ဒီအုန်းမှာ ဒီဝင်ဘာ ၂၅ နောက်ဆုံးတဲ့ ... အမေရဲ့။ အဲဒါကြောင့် လောနေတာ”

“ဘာအလုပ်တွေများဖို့တုံးကွယ် ... ဒီလောက် ဖုတ်ပူမီးတိုက် နေရလောက်အောင်”

“မန္တလေးမြောက်ပြင် အိုးဘိုရပ်က ခံကုန်းသူသာန်ကြီးကို ဖျက်ပြီး ထောင်သစ်ကြီးဆောက်နေတာကိုတော့ အမေကြားမှာပေါ့။ နန်းမြို့ထဲထဲ ထောင်ဟောင်းကြီးကို အပြင်ရွှေဖို့လေ”

www.burmeseclassic.com

“အင်း... အင်း ကြားမိပါရဲ့၊ အဲဒီတော့...”

“ကျွန်တော်က အလုပ်ရုံထောင်မှူးကြီးဆိုတော့ အဲဒီလုပ်ငန်းကြီးကို ဦးစီးပြီးလုပ်နေရတယ်အမေရဲ့။ အကျဉ်းသားရဲဘက် ၁၀၀၀ ကျော်၊ အရပ်သားပညာသည် ၂၀၀၊ ၃၀၀ လောက်နဲ့ နေမီးညှမ်း တရစပ် တွန်းနေကြရတာ”

“အေးကွယ်... ကောင်းပေတာပေါ့။ မင်းရဲ့ နောင်လာနောင်သားများကို ‘ဟောဒီထောင်ကြီးဟာ ငါဆောက်ခဲ့တာပဲဟေ့’ လို့ လက်ညှိုးထိုးဂုဏ်ယူပြီး ပြောစရာရပေတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျုပ်တို့ နောက်ကျားကို ဖြတ်အရိုက်ခံလိုက်ရသလို မီးတွေကို ဖွင့်ထွက်သွားတာပဲ။ အမေခိုပြောလည်း ပြောတတ်ပလေ။ အတိတ်က အကျိုးပေး ပေခဲ့လို့ ခုဘဝ ထောင်အရာရှိလုပ်ပြီး အသက်မွေးနေဖြစ်ရတဲ့အထဲ နောင်အရှင်သဖြင့် တည်ကျန်ရစ်ဦးမယ် ထောင်ကြီးတစ်ခုကို ဦးစီးပြီး ဆောက်ပေးနေသေးသတဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ ကံနယ်ဆိုးချက်နော့။ ကျုပ်ပယောဂမကင်းတဲ့ ဒီထောင်ကြီးဟာ ဘယ်ခေတ်ဘယ်ကာလများအထိ အရှင်သဖြင့်တည်ပြီး လူတွေကို ချုပ်ဖို့၊ နောင်ဖို့၊ အကျဉ်းချုပ်ဖို့ အသုံးတော်ခံနေလိမ့်ဦးမလဲ ပသိပါဘူး။ ဘယ်လိုစိတ်ခံရကွ ကိုယ်ခံရကွတွေနဲ့ ဒီထောင်ကြီးထဲမှာ လူးလူးလိမ့်လိမ့် အသေနေကြရဦးမယ်လည်း မသိပါဘူး။ တွေးရင်းတွေးရင်းနဲ့ ရင်ထဲမှာ အဆွေကြီးဆွေးပြီး ကြက်သီးတွေ ထလာလိုက်ချည့်ဗျာ... ဟူး။

အဲဒီကတည်းက ကျုပ်အလုပ်အပေါ် မြင်ပုံတွေ သိသိသာသာ ပြောင်းလာခဲ့တယ်ပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကလည်း ကကြီးပေးသေးသေးတင်မဟုတ်ဘဲ နငယ်နဲ့ သတ်ပုံရတယ်။ ကြီးတိုက်ထောင်မှာ အလုပ်ကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့မှ အကျဉ်းသား၊ အချုပ်သားအုပ်ချုပ်ရေးတွေ၊ အလုပ်ခင်းဝေးတဲ့ အလုပ်ရုံစက်မှုလက်မှု ဌာနမှူးနေရာကိုမရ ကုန်ကကြော်ခံခဲ့မိပါရဲ့။ ဟော... ကျုပ်လည်း အလုပ်ရုံမှူးဖြစ်ကရော ‘ထောင်သစ်ကြီး ဆောက်မတဲ့ဟေ့’ ဆိုတာနဲ့ ဒက်ထိတန်းတိုးကရော။ ကဲ... ဖြစ်ရုံမျှမျိုးမျိုးထားရင်တောင် လွဲချင်လွဲလေဦးမယ်။ အဲသလို မှတ်တုံကံပါဆို။

ဒါပေတဲ့လို့ ဒီတစ်ခါလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျုပ်ပဲ အနှုံးပေးလိုက်ပြန်တာပဲပေါ့။ ကလေးပေါက်စနီး ပေါက်စနစ်ကောင်နဲ့ နနနယ်နယ်နီနီ

ကိုဦးပြီး ဒီခုကွာတဲ့အနတ္တတောကြီးထဲက ဘယ်ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့လို့လဲ။

အလုပ်၊ အလုပ်၊ အလုပ်။ နေ့လည်း အလုပ်၊ ညလည်း အလုပ်၊ စားလည်း အလုပ်၊ သွားလည်း အလုပ်၊ ဖိစီးလွန်းလှသဗျာ။ ဒီမယ် ပြောဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ ထောင်အလုပ်ဆိုတာ မနက်လင်းအားကြီး ၄ နာရီ၊ ၄ နာရီခွဲဆိုရင် စပြီး တာလွှတ်ကရောဗျာ။ နံနံ ၅ နာရီမှာ Role Call လို့ခေါ်တဲ့ တန်းစီချိန်က ပျက်ကွက်လို့မှမရတာကိုး။ တန်းစီမီအောင် ကျုပ် လူးလဲထနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်ကလေးတွေက မန်းကြသေးဘူး။ သိုးနေအောင် အိပ်ပျော်နေကြတုံး။

ဟော... ကျုပ် အလုပ်သိမ်းပြီး ပြန်လာချိန်က ည ၁၀ နာရီခွဲ၊ ၁၁ နာရီပုံမှန်။ အဲဒီတော့လည်း ကျုပ် ကလေးနှစ်ကောင်းစလုံး ခလောပေးကုန်ကြပြီ။ သင်းကလေးတို့ကို ချိပိုးထိန်းကျောင်းဖို့၊ ချောမြူတွေပေ့ဖို့များ ခဲယဉ်းလွန်းလှသဗျာ။ ရောမဒုလ္လဘတရားကြီး ကျနေပါရောလား။ ကျုပ်ကလေးတွေမျက်နှာကို ဝအောင်ကြည့်ရဖို့ကိုပဲ အချိန်က ခင်းရဲနေတာ။ တျပ်သားနဲ့သမီးက ကျုပ်ကို မခင်တွယ်တော့တာ ဘာဆန်းတုံး၊ ဟုတ်ဘူးလား။

ကျုပ်တွင်လားတဲ့... ကျုပ်လက်အောက်မှာ ထောင်မှူးကအစ တပ်သားအဆုံး ထောင်ဝန်ထမ်းချည်း ၁၂၀ ကျော်ရှိတယ်။ အကျဉ်းသားက ၁၃၀၀၊ ၁၄၀၀။ အေး... တရုတ်နဂါးများခေါင်းက တစ်ချက်လှုပ်လိုက်ရင် အမြီးက လေးငါးဆယ်ချက် လှုပ်ကြရသတဲ့ ဆိုသလိုပေါ့ပေါ့။ ဝန်ထမ်းရေး၊ အကျဉ်းသားရေး ကျုပ်တပည့်တွေအကုန်လုံး အလုပ်ရဲ့ ကျေးကျွန်တွေလို အလုပ်နဲ့ထဲ ကျွဲနေနေနေ ရုန်းနေကြရတာများ အသက်ကလေးရှူချင်တာတောင် ဖိခံမနေနိုင်အားဘူး။ ခပ်သုတ်သုတ် ခပ်လောလောတွေကို မြစ်လို ဗျိုး ကဲ... နေ့တလှုပ်လှုပ် ညတလှုပ်လှုပ်၊ မနက်တကုန်းကုန်း ညနေတကုန်းကုန်းနဲ့ ကိုယ်အလုပ်ကိုတာ အချိန်မီပြီးဖို့ကလွဲရင် လောကကြီးကို မေ့များတောင် နေတော့တာ။ ကျုပ်တို့ အလုပ်ဆိုဒီရိရာ ခံကုန်းသုသာန်ဟောင်းကြီးနဲ့ ပန္နလေးမြို့ကြီးကို အိုးဘိုရွှေကျင်ချောင်းကလေးက ခြားထားသဗျာ။ အဲ... အဲဒီတော့ ချောင်းတောင်ဘက်ကမ်းက ပတ္တမြားတောင်ဆိုတဲ့ ရင်ကွက်ကလေးနဲ့ ရတနာပုံမြို့ကြီးဘက်ခြမ်းက လူ့ဘုံ၊ ချောင်းမြောက်ဘက်

၁၇၂ ❀ ဇေယျမင်းသျှင်

သုသာန်ကုန်းပေါ်က ထောင်သစ်ဆောက်လုပ်ရေး ရဲဘက်စခန်းကလေးက ငရဲဘုံလို့ပြောရမလောက်နီးနီးကို ဘဝချင်း ခြားသွားတာပါဆိုရာ ... အဟုတ်။

ငရဲခံရတယ်ဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတကြီးလုပ်လုပ်၊ ကျုပ်တပည့်အကျဉ်းသားရဲဘက်တွေ နိစ္စရူပ နေနေညညစားနေကြရတာက ထောင်ထဲမင်း၊ ထောင်ဟင်းချည်း သက်သက်ပါပဲ။ အဲဒါအလုပ်စခန်းမို့ တစ်ပတ်မှာ အသားဟင်းကလေး တစ်ရက်ပိုစားရတာ။ ထမင်းကို စိတ်ကြိုက်အဝ ခိုက်ရိုက်စားနိုင်တာနဲ့ ပဲဟင်း၊ တာလပေါဟင်းတို့ကို ထောင်မကြီးထက်ပိုပြီး စားပျော်အောင် ပြုပြင်ပြင် သျက်ထားတာလောက် တော့ဖြင့် ရှိတာပေါ့။ နို့ပေမဲ့ ထောင်ထဲမင်း ထောင်ဟင်းပဲဥစ္စာများ ဘယ်လောက်အထိ ကောင်းနိုင်မှာတဲ့တုံး။

အလုပ်စခန်း ထွက်လာခဲ့ကြကတည်းက ထောင်နေသား၊ ထောင်သက်ကြာကြာလို့ပဲဥစ္စာ။ အဲဒီတော့ သူတို့ကျောထောက်နောက်ခံ အိမ်တွေက ပန်းကန်ကြဲပြီ။ ထောင်ဝင်စာဆိုတာတောင် လာတစ်ချက်၊ မလာတစ်ချက်၊ နှပ်ကျော်နှပ်ခြား မေ့မင်ပေါက်ကုန်ကြပြီလေ။ အဲဒီတော့ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ထောင်ကကျွေးတာကိုသာပဲ မျက်စိမှိတ်ပြီး ကုန်းကြိုးနိပ်ကြစတမ်းပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တပည့်တွေ ထမင်းစားချိန်များ ရောက်ပြီဆိုရင် မျက်နှာလွှဲချင်လွှဲ၊ မလွှဲရင်လည်း ရှောင်ထွက်လာခဲ့လိုက်ရတာချည်းပဲ။ ရင်ထဲမကောင်းလွန်းလို့။

စားချင်တာမစားရ၊ သောက်ချင်တာ မသောက်ရ၊ နေချင်သလို မနေရ။ လို၍မရသော ဆင်းရဲတွေချည်း မင်းမူနေတဲ့အရပ်ကို ငရဲလို့ ကပ်ပျိုးတပ်မယ်ဆိုရင် ထောင်ဆိုတာ ငရဲတစ်မျိုးပဲဗျ။ ဟုတ်ရဲ့နော်၊ တန်ရုံသမာဓိကြီးတဲ့ လူမျိုးများ သံဝေဂတစ်တွေကြီး ထမ်းပိုးပြီး အရှင်လတ်လတ်ကြီးနဲ့ ကို တရားပေါက်သွားနိုင်တဲ့ အရပ်မျိုးဗျ ... သိလား။

အေး ... အဲဒီငရဲခံကို ခံကြရတာဟာ အကျဉ်းသားတွေချည်း မမှတ်လိုက်နဲ့ဗျ။ သူတို့က သူတို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ သူတို့အပြစ်တွေကြောင့်မို့ဆိုပြီး ဖြေသာအောင် တွေးချင်တွေ့လို့ ရသေးတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ရမည်ချချင်ရင် ချလို့ရသေးတယ်။ အေး ... ကျုပ်တို့ထောင်ဝန်ထမ်းဆိုတဲ့ လူသား

ပစ္စန္ဒရာဇ်တော်လား ❀ ၁၇၃

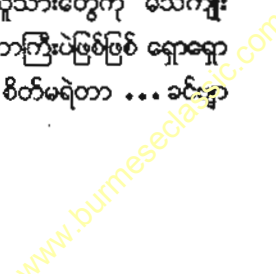
သတ္တဝါများကတော့ဖြင့် ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုမှီနေတဲ့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးတွေအတွက် ကြောင့် ကိုယ်ရွေးချယ်မှုနဲ့ကိုယ် ဟောဒီဒုက္ခဘုံ၊ ပစ္စန္ဒရာဇ်တော်ကြီးထဲမှာ လာဒုက္ခခံနေကြရတာ။ အတိတ်ဘဝရဲ့ ဝိပါကဝဋ်တွေပဲ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ အဲ ... ပိုက်ဆံအတွက် သက်သက်လို့လည်း ယတိပြတ် ပြောလို့မရပြန်ဘူး။ အလုပ်စခင်းကတည်းက လုပ်သက် ၅ နှစ်ပြည့်တဲ့အထိ ဒီအလုပ်က မထွက်ပါဘူးရယ်လို့ပဲ ဂရုနိတီ ပေးထားရတဲ့ဥစ္စာ၊ ထွက်ချင်ရင်ထွက်လို့ ဖြစ်သားပဲ။ ဒုက္ခတောထဲမှာကိုပဲ စုံရေမက်ရေပျော်နေကြထင်ပါဗျာ တကယ်ပါပဲ။

အဲ ... ထားပါတော့ ကျုပ်ပြောလိုရင်းက ထောင်ဝန်ထမ်း၊ ထောင်အရာရှိတွေဟာလည်း အစိုးရကပေးတဲ့လစာ၊ ရိက္ခာ၊ အခွင့်အရေးတွေကို ခံစားပြီး ထောင်အုတ်တံတိုင်းထဲက ဒုက္ခသူကုမ္ပဏီစုံကို ကိုယ်ထမင်းကိုယ်စား မေတ္တာကို လာခံနေကြရတာပဲဗျ။ ကြီးစားငရဲသားတွေဆိုရင်လည်း မမှားဘူးဗျ။ အဲသည်တော့ သူတို့လည်း အစားဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခ၊ အနေဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခတွေကို ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့ လွတ်မလဲ၊ ကြိုကြရ၊ ခံကြရတာ ချည်းပဲပေါ့။

အိုး ... ဝန်ထမ်းပဲဗျ။ ကိုယ်စားချင်တာစား၊ တာဝန်ချိန်ပြင်ပမှာ ကိုယ်နေချင်သလိုနေလို့ မရပေဘူးလားလို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကပ်သီးကပ်သပ်တွေ ပဲ့တိုက်ပြီး မေးဦးမယ်။

ဒီမယ် ... ကျုပ်ဆရာရဲ့ ကျုပ်တို့ ထောင်ဝန်ထမ်းများဘဝမယ် 'ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးစတမ်း' ဆိုတဲ့ စုန်းပြုံးမျိုးတွေရှိတတ်ပေ မဲ့လို့ ချစ်စစ်စစ်က ဒုဗ္ဗိကန္တရကပ် ဆိုက်နေသလိုမျိုး၊ ပစ္စန္ဒရာဇ်အကျဉ်းသားတွေနဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ကိုယ့်ရှိတာကိုယ်ထုတ်ပြီး ပါးဖြဲနားဖြဲ ပါးစပ်ထဲ သွင်းခဲ့တာဖြင့် အကျသားပဲဗျ။ လူစိတ်ဗျ ... လူစိတ်၊ လူစိတ်။ လူနဲ့လူချင်း နှိုင်းချင်စာနာတဲ့ အခြေခံလူသား နှလုံးသားတစ်စုံကြောင့်ကို နှမ်းနှမ်းပါးပါး နှုတ်ခြက်နေကြရတဲ့ ကိုယ့်မျက်စိတစ်ကမ်းက လူသားတွေကို မသိကျိုးကျွန် ဥပက္ခာပြုပြီး ဘယ်လောက် အရသာကောင်းတာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ရှောရှောရှောမျိုးချလို့ ဘယ်ရနိုင်ပမတုံး။ လက်ရွယ်ဖြစ်ဖို့ကို စိတ်မရဲတာ ... ခင်းနာချ ... ကဲ။

ကျုပ်ဆို ပိုဆိုးတော့မပေါ့။

လူ့ဘဝ အောက်ဆုံးအလွှာရဲ့ ဟိုးအောက်ကို တွင်းတူးပြီး ဆင်းသလောက်နီးနီး နိမ့်ပါးကျပ်တည်းတဲ့ အကျဉ်းသားတွေများ။ သူတို့အထက်မှာ သူတို့ထက် နည်းနည်းကလေးပဲသာတဲ့ ထောင်ကြပ်မိသားစုတွေရှိသေးတယ်။ ဟုတ်သလား။ ပြောရရင် ခင်ဗျားယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ သောင်သောင်သာသာ စိုပြေပြေ ထောင်ဝန်ထမ်းမိသားစုဆိုတာများ တွေ့ရခဲသားလား။ မိုးရွာအနံ့နေပူအခြောက်ဆိုသလို လခထုတ်ရက် လဆန်းပိုင်းကလေးလောက်ခဲရွှင်ရွှင်ပျံ့ပျံ့ ရှိရှာကြတာ။ တစ်လမှာ ရက်အစိတ်လောက်က ဒုရင်းဒုရင်း အကျဉ်းသားတွေစားရတဲ့ ထောင်ပုံစံထမင်းကိုပဲ ဒုန်းခံပြီး တီးနေကြရတာ။ ဟင်းကြေး ဟင်းရံကတော့ဖြင့် ကြိုသလိုလျှောက်လျားပဲ၊ စားဖြစ် ပြီးစတမ်းပါဆို။

အဲသည်တော့များ... အဲသလို အကျဉ်းအကျပ်နေရာမျိုးမှာ လူ့စွဲစိုစို အဆီအအိမ် စားမြိန်စာကောင်းတွေကို နှင်လားဟဲ့ ငါလားဟဲ့ စားလို့ဖြစ်ပါဦးတော့မလား။ တန်ရုံသင့်ရုံဆိုတာတောင်မှ ခများများစားနေကြရတာ။ က အပုံကြီး ကွာနေသေးတာကလား။ အေး... အဲဒီတော့ရင်၊ ကိုယ်မှာထား ဖွေထားတဲ့ ထမင်းဟင်းစားရတာတောင် ဘေးဘီဝဲယာကြည့်၊ တံခါးကလေး အသာစေပြီး လင်းတမျိုးမျိုးနေကြရတာ။ တော်ပါဗျာ... ချောရင်းပြောရင်း စိတ်ကုန်လွန်းလို့။

ကျုပ်တို့ ထောင်အရာရှိများဘဝဟာ နေကုန်နေခန်း မိုးလင်းမိုးချုပ် အဲဒီထောင်တံတိုင်းကြီးနဲ့ ထောင်ဝန်းကျင်ထဲမှာပဲ အကျဉ်းသားတွေ၊ ထောင်သားတွေနဲ့ နိဗ္ဗူဝအချိန်တွေကုန် အသက်တွေ ကြီးကြရ။ အဲ... ကိုယ်ထောင်ပိတ်တာဝန် မကျတဲ့နေ့မျိုး ဒါမှမဟုတ် ဂူတီမဝင်ရတဲ့ နားရစ်ကလေးမျိုးကျကာမှ မိသားစုလိုက် အပြင်လေကို တစ်ဝကြီးရ။ မြို့ကြီးပြကြီးရဲ့ သုခဘုံအရသာကို ခံစား။ နေ့ငရဲညနိဗ္ဗာန် နေခံညစ် ပူလိုက်အေးလိုက် ဘဝမျိုးပါဗျာ။ ဒါတောင်မှ အေးအေးညောင်းညောင်း ဘဝစည်ခမ်းခံရတဲ့အချိန်ကလေးက မဖြစ်စလောက်ရယ်။ အဲဒါကလည်း နေ့ရှိသမျှ ကြိုရစမြဲ ဒုက္ခအပူတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်ဟာ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ တိုရှားရေ ဘက်ထရီချာကိုင်သွင်းသလိုမျိုး သွင်းပေးနေတဲ့ဘဝရဲ့ လှည့်စားချက်လို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကျုပ်က တွေးမိလိုက်သေးတာ။

ဟုတ်တယ်... အဲဒါကြောင့် ထောင်ပိုင်ဖြစ်မယ်ဆိုတာတောင် ကျုပ် ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ပြေးလာဖြစ်ခဲ့တာ။

ဘယ်ဗျာ...။ ကျုပ်ရဲ့ရှေးအတိတ်ဘဝက ကံအကျိုးပေးညံ့လွန်းတဲ့ ဒီဘဝကျုပ်ခံနေရတာ ထားလိုက်ပါတော့။ ကျုပ်ဇနီးမယားနဲ့ ကျုပ်သားကျုပ်သမီးတွေက ဒီလိုဒုက္ခမျိုးတွေကို ဘာလို့ခံနေကြရမလဲ။ သူတို့နဲ့ အဆိုင်လို့လဲ။ ကျုပ်ကြောင့်သာ မဟုတ်ခဲ့ရင်...။

ကဲ... ကျုပ် တွေးတာများ မှားနေသလားဗျာ... ဟင်။

ဝူး... နေကလည်း ပူလှစည်ပျို။ မီးတွေတောင် ထတောက်တော့ အတိတ်ပဲ တကတည်းမှ။

မနေ့ညဦးပိုင်းကအထိ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေခဲ့သော သမီးကလေး၏ မိသားစုကိုယ်ရေသည် မျက်လှည့်ပြလိုက်သလို ဖြတ်ချည်းအေးမြလို့၊ ရွှေ့ညလေးများပင် စွတ်နေလိုက်သေးသည်။ အများရှိနေဖြင့် တအင်အင်ညည်ညည် နေခဲ့သော သမီးကလေး၏ မျက်နှာနွမ်းနွမ်းကလေးသည် သူ့ဦးခင်မောင်ဆင်းနှင့်ကျတော့ ခိုးဆိုးခစ်ခစ် ရယ်သံများနှင့်အတူ ကြည်စင်လန်းရွှင်ရွှင် ဖြန့်လေသည်။ နှင်းသောက်ထားသည့်ပန်းကလေးတစ်ဝိုက်လို့ ဖျားနေသည့် နှင်းခဲတွင်းက ဘာကျွေးကျွေး ခေါင်းခါငြင်းဆန်နေခဲ့သော သူကလေးသည် နေဖြင့် ထမင်းဆီဆမ်း ရွှေ့လင်ပန်း ကိုပင် မြိန်မြိန်ကြီး စားနေလေပြီ။

၁၇၆ ဇယားပေးသည့်

တစ်ခါတစ်ရံ ဘဝ၏ပဉ္စလက်များသည် ဆန်းကြယ်တွေ့ပြားလွန်းဟုပင် လက်ဖျားခါရတော့မလို ဖြစ်သည်။

ကြည့် ... လွန်ခဲ့သည့် ၃ ရက်က ကျွန်တော်၏အိမ်တွင် အိမ်အကူအဖြစ် ကျွန်တော်သမီးငယ်ကလေးကို ချီပိုးထိန်းကျောင်းပြုစုပေးခဲ့သော တပည့်ကျော် ခင်မောင်သောင်းတစ်ယောက် လျော့ရက်ဖြင့် ထောင်ကလွတ်သည်။ စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီးဖြစ်သူ ကျွန်တော်က မှီရတ်တံသမျှ လျော့ရက်များကို ပေါက်ပေါက်စစ ရှာကြံ၍ ခွင့်ပြုပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် လွတ်ရက်စောခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်မောင်သောင်းသည် သူ့ရရှိခဲ့သော လျော့ရက်များနှင့် ထိုက်တန်သူဟု ကျွန်တော် မှတ်သည်။

ခင်မောင်သောင်းက စစ်ကိုင်း၊ ရွာသစ်ကြီးဘက်ကဖြစ်၏။ ရိုးသားသည့် လယ်သမား ကိုင်းသမား မိဘများက မွေးဖွားခဲ့သည့် တောခပ်ကုန်းရိုးရိုးအအ မိရိုးဖလာ လယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း လယ်သွင်းရာမှ ရေလှေရင်း လက်လွန်ခြေလွန်ဖြင့် လူသတ်မှုအထိဖြစ်၍ ထောင်ထဲတိုင်းအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရသူ။ ရာဇသတ်ကြီးပုဒ်မ ၃၀၂ ဖြင့် ထောင်ဒဏ်နှစ်ကျသည်။ မတော်ကံတခေါက် လက်သမားပညာလေးအခံရှိသဖြင့် ကျွန်တော်ထောင်သစ် ဆောက်လုပ်ရေးစခန်း၊ လက်သမားရုံမှာ လေဘာရီဖြစ်ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

တောသားလူရိုး ခင်မောင်သောင်းက ရိုးလွန်းသည်။ အလုပ်ကြီးသည်။ ပြီးလျှင် ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင်ပင် ထူထူအအိုင်သွားသည်။ လူတကာ၏ နိုင်ဖတ်၊ လူတကာ၏ နိုင်းဖတ်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ အသက်သုံးနှစ်သမီးသာသာအရွယ် ကျွန်တော်သမီးကလေးပေါက်စနကို ဟိုအကျဉ်းသားကချီလွား၊ သည်အကျဉ်းသားက ပရုံးထမ်းခေါ်သွားကြရင်းက ခင်မောင်သောင်းနှင့် ကျွန်တော်သမီးကလေးတို့ အလွန်မတန် အလွမ်းသင့်သွားမိကြခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူ့ကိုမဆို အနွဲ့အတာခံတတ်မြဲ ခင်မောင်သောင်းမို့ ထူးလှသည့်မဆိုနိုင်သော်မှ သူ

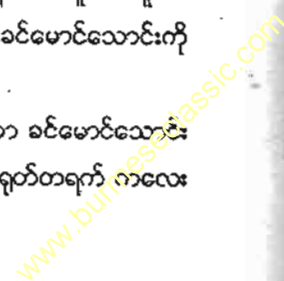
ပစ္စုပ္ပန်တေးလား ၁၇၇

အလုပ်နားချိန် အားချိန်ကလေးများမှာပင် အနားအအားမယူနိုင်ရှာပဲ နွားရုပ်ထလေး၊ ကျွဲရှပ်ကလေး၊ ပစ်တိုင်းထောင်း၊ ဇီးကွက်ရှပ်ကလေးတွေ ထွင်းထူးသူသုံးရစွဲရမည့် ပိုက်ဆံကလေး တိုရေရှားဖြင့် ဆေးတွေတာတွေ ဝယ်သူက အရှုပ်ကလေးများကို လှတပတတတန်ဆာဆင်။ ထိုအရှုပ်ကလေးတွေပိုင် ဇာတ်လိုက်ပြု၍ သူ့ပါးစပ်တွင်းဖြစ် လက်တန်းပုံပြင်များကို အသံနေဆံထား လက်ဟန်ခြေဟန်တွေဖြင့် ထိုင်လိုက်ထလိုက် ကုန်းလိုက်ကွလိုက် ဖောနိုင်၊ မပန်းနိုင်လောက်အောင် ပြောပြ။ သမီးကလေးကလည်း လက်သမားရုံ ခင်မောင်သောင်းနံဘေးက မခွာတော့။ အိမ်က ဟင်းကောင်းကျွေးထားတွေဖြင့် ကျွေးသည့်ထမင်းကိုတော့ မစား။ ခင်မောင်သောင်းက ဆံသားတွေမှစားရသော နတ်သူဒွါဟုပြော၍ ကျွေးသည့် ထောင်ပုံစံထင်း၊ ပဲဟင်းရေကျွဲကိုမူ စုံရေမက်ကစားသည်။ ခင်မောင်သောင်း ပြုတ်ကားသည် အိမ်နံဘေးအိုင်ထဲက ခရုဖင်ချွန်တွေကိုပင် တပြုတ်ပြုတ်ဖြင့် ဖြစ် စားတတ်သေး၏။ မဖြစ်တော့ ... ဤသို့ဖြင့် ခင်မောင်သောင်းကို သည်မိန်းကလေးအား ထိန်းကျောင်းဖို့ ကျွန်တော်ရုံးအဖွဲ့အင်အားမှာ တွဲဖက်တတ်ရတော့သည်။ တကယ်တမ်း သူ့အလုပ်က ကလေးထိန်းဖို့။

ခင်မောင်သောင်း ကျွန်တော်အိမ်ရောက်တော့ လွတ်ဖို့တစ်နှစ်နီးပါး ခိုတော့သည်။ ၁၉၈၉၊ ဇူလိုင်လထိမှာပေးသည် လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်မှ လျော့ရက်တွေ ဖောဖောသီသီ တထောကြီး ရလိုက်သည်။ သူ့ကုသိုလ်ပေးမိလိမ့်မည်။ 'စိတ်ကောင်းတော့ ကံဖြောင့်' ဆိုသည် မဟုတ်လား။

သမီးကလေးနှင့် နိစ္စဓူဝ နေနေညညနေရင်း သံယောဇဉ်တွေ ညတိုင်ဖွဲ့မိကြပြီဆိုကာမှ သူ့လွတ်ရက်က မြန်းစားကြီး ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နံနက်စောစော ကျွန်တော် လွတ်လူလွတ်ပြီးနောက် လူဝတ်လူစားမိကြည့်ပျော်ပျော် သပ်သပ်ခပ်ခပ်ဖြစ်နေသည့် ဦးခင်မောင်သောင်းကို နားလေးက တအံ့တဩ ကြည့်နေရှာသည်။

ခါတိုင်းခါထက် အိုစာညှိုးနွမ်းမှုပျက်နေရှာသော ခင်မောင်သောင်း သံကစာကို သမီးကလေးက ဖတ်တတ်ပုံလည်းရ၏။ ရုတ်တရက် ကလေး

၁၇၈ ❀ လေ့ပျမ်းသျှင်

က စူးစူးဝါးဝါး ငိုသည်။ ကလေးကိုဖက်၍ ခင်မောင်သောင်းလည်း ငိုသည်။ သူတို့တူဝန်း၏ ခွဲခွာခန်းကိုကြည့်၍ မျက်ရည်စို့မလာခဲ့သူ မရှိ။

သူဦးခင်မောင်သောင်းနှင့် အားရအောင် ဆော့ကြပြီး နံနတ်ထမင်းစား၍ သူဦးလေးရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်နေသည့် သမီးကလေးကို ကြည့်၍ ခင်မောင်သောင်း အကြာကြီးငိုသည်။ ဆေးတော်နှင့် မပြီး။ ကလေးကို သူ့ပုခက်ကလေးထဲမှာ ပြောင်းသိပ်ပြီးသည်။ ခင်မောင်သောင်းက ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံကို ရုတ်တရက် ပုခက်ခွဲထုတ်ကန်တော့သည်။ သူ့ပြန်တော့မည်တဲ့။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်ရည်စက်စက်လက်။ ကျွန်တော် မတားမိတော့ပါ။ သူ့မှာလည်း သူ့အိပ်အိပ်ကို စောင့်မျှော်နေရာမည် မယားနှင့်သားနှင့်၊ သံယောဇဉ် တထွေးကြီးတော့ ဖြစ်သည်။

သမီးကလေးနိုးတော့ သူဦးခင်မောင်သောင်းကို ဒေါင်းတော့အောင်ရှာသည်။ မတွေ့။ မတွေ့တော့ ငိုပြီးရင်း ငို။ မည်သူချော့ချော့တော့။ သူ့အမေရင်ခွင်ထဲမှာ ပုဝပ်လျှက် တအိအိ ငိုရှာသည်။ ထိုညမှာ ကလေးက ဖျားသည်။ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကောက်ကာင်ကာ ထ၍ဖျား၍ ဖြစ်သည်။ သူ့ကလေးခမျာ တအောင့်တဖြုတ် သရိုးသရီ ကျောပူသော်လည်း ထရုံမှအပ ဤကဲ့သို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မဖျားမနာဖူးခဲ့။ ယခုဖြင့်မူ ...

နှစ်ညအိပ်သုံးရက် ကိုယ်ပူတွေကြီး၍ ကြောက်စရာလန့်စရာ ခြင်းဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် သင်းကလေးကို ပစ်လိုက်ရပြီပဲ အေးမေ့လိုက်မိသည်။ သူ့အမေဆိုလျှင် သူ့သမီးသောကနှင့် အိပ်လည်းမစားလည်း မစား။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် နေ့ရက်များ။

ဟော ... ညကြီးမိုးချုပ် ၉ နာရီသာသာလောက်မှာ 'ပုံပုံရေ-ပုံပုံရေ' ဆိုသည့် ခင်မောင်သောင်း၏အသံကို ကြားလိုက်မိသလိုလို ရှိသော်လည်း 'သမီးဇောနဲ့ ငါတောင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ချင်ပြီထင်ပါရဲ့' ကိုယ်ကို ကိုယ်မယုံ။ ဇနီးသည်ကလည်း သမီးကလေးဘေးမှာ ခွေခွေကထေ

နေရာမှ ဝေါက်ခနဲ ထထိုင်၍ မျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေသည်။ သူလည်း ဟိုအသံသည်အသံ ကြားမိဟန်ထင်။

“ဆရာ ... ဆရာ၊ အစ်မ ... အစ်မ ကျွန်တော် ခင်မောင်သောင်းပါ။ တံခါးဖွင့်ပါဦး။”

“အလို ... ဘုရားရေ၊ တကယ်ပဲ ခင်မောင်သောင်းပါလား။”

အိပ်ပျော်နေရာပြီ ထင်ထားမိသည့် သမီးကလေးက အိပ်ရာထက်မှ ကယုကယာ လူးလဲ၍ ထထိုင်ရှာသည်။ မျှော်လင့်ခြင်းတွေဖြင့် ခမျာကလေး၏မျက်ဝန်းများ တလက်လက်။ သူဦးခင်မောင်သောင်း ပြန်လာခဲ့ပြီလေ။

“အိုး ... ခင်မောင်သောင်းပါကော။ ဒီအချိန်ကြီးကျမှ မင်းဘယ်လို”

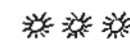
“အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက နေမထိ ထိုင်မထိဖြစ်နေတာ ... ဆရာရေ။ ညညဆိုရင်လည်း ကလေးကိုပဲ အိပ်မက် မက်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကလေးက မျက်နှာကလေး နှမ်းလို့။ ငိုပဲ ငိုနေတော့တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကလေးတစ်ခုခုများ ဖြစ်နေပြီလား စိတ်ထဲထင်နေလို့ အပြေးအလွှား ထလာဖြစ်ခဲ့တာ။ ကလေး အိပ်နေပြီလား။”

“ဦး ... ဦးထင်မောင်တောင်း”

“ဟယ် ... သမီး ... သမီးလေး၊ သမီးလေး မအိပ်သေးပဲကိုး။ လာပါဦး ... လာပါဦး။ ဦးခင်မောင်သောင်းဆီကို ... လာပါဦး။”

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော့်သမီးကလေး၏ အဖျားက ဘာကြောင့်မှန်းမည်မည်ရရ မသိလိုက်ရဘဲ ချက်ချင်းကြီး အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားတော့သည်။

သံယောဇဉ်ဟူသည် နားလည်ရခက်သော ကမ္ဘီရကြီးမျှင်ကလေးတစ်ချောင်းပါလားဟု အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်ခဲ့ခြင်း။ ဪ ... လောက

www.burmeseclassic.com

အဲဒါပဲ ... ဆရာရေး ထောင်အလုပ်က ကျွန်ုပ် ထွက်လာခဲ့မိတာ မှာ အဲဒါကလည်း အရေးပါတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပဲ။

က္ကဋ္ဌာရုံလည်း အနိစ္စ၊ အနိဋ္ဌာရုံလည်း အနိစ္စ။ ဘယ်အရာမှ မတည် မြဲဘူးလို့ဆိုပေတဲ့လို့ အရာရာကို သိချင်၊ တတ်ချင်၊ စူးစမ်းလေ့လာချင်စိတ် တွေ ဖူးစပွင့်စ ကလေးဘဝမှာ လားရာကောင်း၊ အဓိပ္ပာယ်ကောင်းရှိတဲ့ ဝန်းကျင်မျိုး။ ရေခဲမြေခဲမျိုး လိုကိုလိုတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ထင်တယ်။

ဘယ်နယ်လဲ... နံနက်ခိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်တဲ့အချိန်က စလို့ မျက်လွှာပိတ်အိပ်ဖြစ်တဲ့အထိ လူဆိုးလူခိုက်၊ ကံနည်းကံမဲ့တဲ့ အကျဉ်း သားတွေနဲ့ချည်း မုန့်လုံးစက္ကူကပ် သံသရာလည်နေရပယ်ဆိုရင် ခိုးသား ဓားပြတွေကြားထဲက ကျေးကလေးလို လူစိမ်းမြင်တိုင်း 'လာကြဟေ့ ... လူကြယက်ကြ၊ တိုက်လှည့်ကြ ခိုက်လှည့်ကြ' ချည်း အော်နေခဲ့ရင် မခက် ပါလား။ 'မုဆိုးနားနီးမုဆိုး' ဆိုတာကိုးဗျ။

ဟုတ်ပါတယ်။ အကျဉ်းသားလည်းလူ၊ ထောင်သားတွေလည်း လူ တွေချည်းပါပဲ။ ဘဝရဲ့ မျက်နှာသာပေးမှုမခံခဲ့ရဘဲ အကြောင်းမညီညွတ်လို့ ကံဆိုးမိုးမောင်ကျခဲ့ကြရတဲ့လူတွေဆိုတာကိုလည်း အသင့်အမျှ ကျွန်ုပ်လက်ခံ ပါတယ်။ ထောင်ကျလာတဲ့သူတိုင်း လူဆိုးမဟုတ်သလို ထောင်နံရံတံတိုင်း ကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာအကုသိုလ် ဒုစရိုက်မှုတွေကို အတုံးလိုက် အခဲလိုက် ဖန်တီးစီရင်နေတဲ့ ရောမ အမနုဿကြီးတွေဟာ အချွပ်၊ ထောင်၊ ရဲခခနန၊ တရားရုံးနားတောင် မသိလိုက်ရဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာနေတတ်ကြတာကို

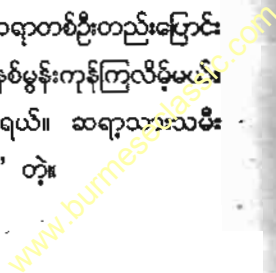
လည်း ကျွန်ုပ်သိပါရဲ့။ ထောင်လုပ်သက်ပဲ ချိုးကပ်နေပြီလေဗျာ။ ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်လို့မှ အခြီးမပေါက်ရင် ဘာမျောက်လဲ ... ဟုတ်စ။

နို့ပေတဲ့လို့ ထောင်ဆိုတာဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန၊ အဝိဇ္ဇာတရားတွေ လွန်ကဲထူပြောသူများ နောက်ဆုံးဂိတ်ထိုးတဲ့ လူ့အမှိုက် သရိုက်ပုံကြီးပဲဗျ။ အဲဒါကိုတော့ ဘယ်လိုမှငြင်းချင်လို့ မရနိုင်ပေဘူး။ ကလေး တစ်ယောက်၊ လူငယ်တစ်ယောက်အတွက် ဘယ်လိုမှ ဘူမိနက်သန်ဖြစ်နိုင် တဲ့အရပ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ... ကိုယ့်ဆရာ လက်ခံလိုက်။

ကျွန်ုပ်တပည့်ထဲမှာ ဓားပြ၊ လူသတ်၊ အလောင်းဖျောက်မှုနဲ့ အုပ် လိုက်ကြီး သေဒဏ်၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်ကျလာခဲ့ကြတဲ့ ဓားပြဂိုဏ်း တစ်ခုရဲ့ ခေါင်းဆောင်သန်းမြိုင်ဆိုတာ ရှိတယ်။ ဇကလည်းရှိ၊ လက်ကလည်း ယဉ်၊ အုပ်ကလေးလည်း တောင့်တော့ ထောင်ထဲမှာ 'ဓားပြသန်းမြိုင်' ဆိုရင် ဘယ်သူမှ စေ့စေ့မကြည့်ခဲ့ကြတဲ့ မောင်ပေါ့။ ကျွန်ုပ်ကိုတော့ လေးစားသမှု လည်း ရှိ၊ ဂါရဝလည်း ထားပါရဲ့။ ကျွန်ုပ်ကလည်း သူရင်တွင်းအခံကလေးက ဖြူလို့မို့ အနီးနေတပည့်ရင်းအဖြစ်နဲ့ စောင့်ရှောက်ထားခဲ့ပါရဲ့။

အဲဒါဗျာ ... ၄/၈၉ မှာ သေဒဏ်က ကျွန်းဒဏ်ပြောင်း။ နောက် ၁/၉၃ မှာ ကျွန်းဒဏ်ကနေ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ပြောင်းပြီး သေခွင့်မကြိုဘဲ ထောင်သက်ကလေး ၇ နှစ်နီးပါးနဲ့ လွတ်ပါရောလား။ သူနဲ့သူတပည့်တွေ လွတ်တဲ့နေ့မှာပဲ ကျွန်ုပ်ကို တရိုတသေဦးချကန်တော့ရင်း ဘာပြောတယ်မှတ် သလဲ ... သိလား။

"ဆရာ ... ကလေးတွေက တဖြည်းဖြည်း လူလားမြောက်တော့ မယ်။ ဒီထောင်ဆိုတဲ့အရပ်မှာ အတုမြင်အတတ်သင်ဖို့ကောင်းတာ ဘာရှိလို့ တုံး။ ဆရာဘာသာ ထောင်မှူးကြီးကနေ ဘာကြီးဖြစ်သွားသွား ဒီဝန်းကျင် ကြီးကို ဒီအနေထက်ပိုပြီး ကောင်းသွားအောင်ဟာ ဆရာတစ်ဦးတည်းပြောင်း ထဲပစ်ဖို့မလွယ်ပါဘူး။ ရေရှည်မှာ ကလေးတွေပဲ နှစ်မွန်းကုန်ကြလိမ့်မယ်။ ဒီအလုပ်ကြီးက ထွက်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ... ဆရာရယ်။ ဆရာသားသမီး တွေရဲ့ဘဝထက် အရေးကြီးတာ ဘာရှိသေးလို့တုံး" တဲ့။

၁၈၂ ❀ လေ့ကျင့်သည့်

မားပြတစ်ယောက်က လူဆိုးလူခိုက်က ပြောတဲ့စကား၊ လက်တွေ့ ကျလိုက်လေသလား မပြောနဲ့။ ကျုပ်ရင်ထဲကို ငုံးအလုံးတစ်ရာလောက် ဖစ် သွင်းဖောက်ခဲ့ပစ်လိုက်သလိုပဲ။ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ပေါက်ကွဲမိခဲ့ရ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်ထောင်မြေကို ကျောခိုင်းနိုင်ခဲ့တယ်လေး။ အခုတော့ ဖြင့် ကျုပ်သားအကြီးကောင်တောင် ဂျာနယ်တစ်ခုမှာ အယ်ဒီတာဖြစ်နေပြီ။ ကျုပ်သမီးကလေးက ဘွဲ့တွေဘာတွေရပြီး အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းဆရာမ ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဖြစ်တော့မှာပေါ့... ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကိုက စာရေးသူ၊ သတင်း သမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေါ့ဟာကိုး... ဟုတ်စ။

❀ ❀ ❀

[၈]

□

ရခဲ့ပြီးသော်မှ ထိုအရာများကို မေ့ထားလိုက်ချင်သည်။ ပိုင်ခဲ့ဖူး သော်မှ မက်မက်စက်စက် ထုပ်ပိုးသိမ်းပိုက်ထားဖြစ်ဖို့က မလွယ်။

သို့ပင်ဖြစ်ငြား... တစ်ရံတစ်ခါတွင် ထိုအတိတ်ဆီကိုသာပဲ တရစ် ဝဲဝဲ အာရုံစွဲမိနေချင်နေတတ်သေး၏။ ငယ်ချစ်ဦးဆိုတော့လည်း မေ့ပစ်နိုင်ဖို့ အခက်သားလေ။

❀ ❀ ❀

မေတ္တာဖြင့်...
လေ့ကျင့်သည့်

စာရေးသူ
အောင်
ကျော်

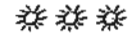
www.burmeseclassic.com

ပေါက်ကျော်သည် ရွှေဘိုခရိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရုံးတော်မှ ရာဇဝတ်ပုဒ်မ ၃၇၉ (တ)အရ နွားခိုးမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်လမျှ ကျလာ သူဖြစ်သည်။

ပေါက်ကျော်၏ ဥပဓိရုပ်ကလည်း လူလေးစားချင်စရာ တစ်ကွက် မျှ မရှိချေ။ မဲကြုတ်ကြုတ်၊ ပိန်ခြောက်ခြောက် အရပ်က ပုယုပ်ယုပ်တွင် ချောက်ပေါက်မာများက မျက်နှာနှင့် အပြည့်ဖြစ်၏။

သည်ထက်ထူးခြားသည်မှာ ပေါက်ကျော်၏ လက်ဝဲဘက်မျက်စိ မှာ တိမ်ဖုံးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ပေါက်ကျော်အား နာမည်ခေါ်သူပင် ခပ်ရှားရှား ဖြစ်၏။

ပေါက်ကျော်ဆိုသူ ကိုယ်ပိုင်အမည်ထက် 'နွားခိုးပေါက်ကျော်' 'တိမ်တစ်လုံးပေါက်ကျော်' စသည့် အနတ္တအမည်များကိုသာ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ ကြသည်။ သို့သော် 'ဥကောင်ပေါက်ကျော်' ဟူသော အမည်ကို သိသူအလွန် နည်းလှ၏။

[၂]

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်ရုံးခန်း စားပွဲအနီးသို့ ပေါက်ကျော်တစ် ယောက် ကုပ်ချောင်းချောင်းလာ၍ ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်နေ ရာမှ မော့အကြည့်အတွင် ပေါက်ကျော်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ခြူးပြဲပြဲဖြစ်၏။

သူရိန်စာပေ

|၁|

“ပေါက်ကျော်ဆိုလျှင် သာမန် နွားသူခိုးတစ်ယောက်ဘာအောင် ဖြင့်သာ တစ်ထောင်လုံးက သိနေကြသည်။ ပေါက်ကျော်ကို အထင်အမှား ကြသည်။ နိုင်လိုမင်းထက် ပြုသူကပြုကြသည်။ ပေါက်ကျော်ကမူ မဖြူးမဖြူး ပြုံးပြုံးကလေးဝင် ခံနေလေ့ရှိ၏။

ကျွန်တော်တို့ ထောင်လောကတွင် ထောင်ကျလာသူချင်း အထူးထူး ခိုးမှုဖြင့် ထောင်ကျလာသူတို့မှာ မျက်နှာငယ်ရတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဘိန်းစားသူခိုးများဆိုလျှင် ပို၍ နှာခေါင်းရှုံ့တတ်ကြ၏။

လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှု၊ လုယက်မှု၊ ဓားခုတ်မှု စသည့် အမှုကြီးသော များကိုမဆိုထားနှင့် ရိုက်မှုလောက်ဖြင့် ထောင်ကျလာသူကပင် သူ့ကိုယ် သူ ဂုဏ်ယူလေ့ရှိ၏။

ခိုးမှုဆိုသည်မှာလည်း အများအားဖြင့် လပိုင်းမျှသော အပြစ်အမှု ကိုသာ ခံရသည်များ၍ လူသစ်ဆောင်တွင် ထားလေ့ရှိပါသည်။ အလုပ် ထားပေးရာတွင်လည်း အပြင်ဘုတ်၊ တောင်ယာ၊ ရေထမ်း၊ သန်ရှင်စသည့် အလုပ်များသာ ချထားပေးလေ့ရှိ၏။

သူရိန်စာပေ

“အလို... ပေါက်ကျော် ဘာကိစ္စများပေါ်လာပြန်လဲ။ မျက်နှာထဲ ပြုံးစိစိနဲ့”

အလုပ်လုပ်နေရာမှ ကျွန်တော်က လှမ်း၍ မေးလိုက်ရသည်။ ခေး သာမေးရပါသည်။ ပေါက်ကျော် ဆေးလိပ်လိုသောအခါ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ရန် လက်ဖက်ခြောက်လိုသောအခါများတွင် ကျွန်တော်ထံလာတွေ့ ရှိ၏။

“ဆရာက ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဗျာ ...”

ပေါက်ကျော် လာရင်းကိစ္စသည် ကျွန်တော်ထင်သလို မဟုတ်ချေ။ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ပတ်လိုလိုလိုက်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဆရာ့အဆောင်က သန်းငွေနဲ့ လှမောင်က ဆရာ။ ကျွန်တော် ထောင်ကလွတ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုမွေးစားဖို့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့”

“တယ် ... ဒီကောင်တွေ အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ ပေါက်ကျော်တို့ နောက်ကြပြန်ပြီ”

ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ပေါက်ကျော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခြောက် လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် ထုတ်ပေးလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ကြာပေတော့ ... ကိုပေါက်ကျော်ရေ။ မင်းဆို မွေးစားရအောင် ငါ့မိန်းမလည်း အမြဲမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့သားသမီးနဲ့ငါတောင် မနိုင်ဘူး”

ပေါက်ကျော်သည် သူ့ကို စလိုက်၊ နောက်လိုက်ကြသူများကို စိတ်ဆိုးဟန်မရှိ။ ပြုံးပြုံးနှင့် ကျွန်တော်ပေးသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို နားရွတ် တွင်ညှပ်၍ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ပေါက်ကျော်ထွက်သွားမှ သန်းငွေ ပြုံးစိစိနှင့် ဝင်လာပါသည်။ သန်းငွေနှင့်အတူ ရွှေတိုသား ဦးချမ်းသာဆိုသည့် ထောင်ကျလူဟောင်းကြီး

တစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။

ဦးချမ်းသာသည် လူသတ်မှုဖြင့် အနှစ်(၂၀) ကျနေသော ရွှေတိုသား ကြီးဖြစ်၏။ ပေါက်ကျော်နှင့်လည်း အတော်ရင်းနှီးသည်။ တစ်ရပ်တည်းသား များ ဖြစ်ကြသည်။ ဦးချမ်းသာ လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ထဲသို့ရောက်ခဲ့သည် မှာ (၁၀) နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ အသက်မှာလည်း (၅၀) ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ... အဘဦးချမ်းသာကလည်း သန်းငွေနဲ့ ကြံရာပါ လား”

ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ဦးချမ်းသာကို ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး ... ထောင်မှူးကြီးများ သန်းငွေပေါ့ ... ဒီကောင် လေးကို သွားသွားစနေတာ။ ကျုပ်က ဒီကောင်လေး လွတ်သွားမှာကို စိုးနေ တယ်”

အပြင်ရောက်သွားလည်း ဒီကောင်လေး ပြန်ရောက်လာမှာပါပဲ။ သူ့ညှဉ်နဲ့ သူ့ပညာကိုက ဒီခိုးတဲ့အလုပ်မှာ စွမ်းနေတာကလား”

ဦးချမ်းသာသည် ပေါက်ကျော်ကို ကောင်လေး၊ ကောင်လေးနှင့် ခေါ်၍ သံယောဇဉ်ကြီးပုံရပါသည်။

“အဘကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမလိုက်ဦးလေ။ နောက်ကို ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်အောင်”

ကျွန်တော်က ပေါက်ကျော်အား ဆုံးမစကားပြောရန် ဦးချမ်းသာ ကို အကြံပေးလိုက်ရသည်။

“မရတော့ဘူး ... ထောင်မှူးကြီးရဲ့။ မစားရလို့ ငတ်လို့ လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်လေးက ခိုးတဲ့အတတ်မှာ ပါရမီကိုထူးတာ။ ခဲရာခဲဆစ် အလုပ်ဆိုရင် သူက သူ့အတွက်သာမကဘူး အငှားခိုးပေးတာ ရှိသေးတယ်။ အခု နွားခိုးမှုကလည်း သူ့အတွက်မဟုတ်ဘူး။ သူ့များအတွက် အငှားခိုး ပေးတာတဲ့ဗျာ။ အဲဒီလို အငှားခိုးလို့ သေဘေးကြုံခဲ့တာတွေလည်း မနည်း ဘူးပေါ့။ ထောင်မှူးကြီးက ပေါက်ကျော်ကို သာမန်နွားခိုးတဲ့ သူ့ခိုးမျိုး မှတ်

၁၀၀ ❀ မင်းသုရီ

လို့လား။ ဒီကောင်လေးက အင်မတန် ညကောင်းတဲ့အကောင်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နယ်မှာ 'ညကောင်ပေါက်ကျော်'ဆို နာမည်ကြီးပေါ့။ ဆယ့်လေး ငါးနှစ်သားကတည်းက စွမ်းတာ”

“ဒါနဲ့ ဦးချမ်းသာ ညကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဗျာ”

“ဪ... ညကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ နေ့လယ်မှာ မြင်ရ တွေ့ရသလို ဒီကောင်က ညမှာ မြင်တွေ့သွားလာ လုပ်ကိုင်နိုင်တာကို ပြော တာ”

“ဟာ... သူ့မျက်စိတစ်ဖက်က တိမ်နဲ့ ညမှ ကောင်းကောင်း မြင်ရပါ့မလား”

“အမယ်လေး... အဲဒီတိမ်က ခုနစ်နှစ်သားလေးက ကျောက် ပေါက်ပြီး ဖြစ်သွားတာ။ တိမ်ရှိတဲ့လူက ကျုပ်တို့ထက် ညမှာပိုမြင်နေလို့ ခက် နေတာပေါ့။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ။ ပေါက်ကျော်ရဲ့အစွမ်းတွေ ထူးခြားတာ တွေ ကျွန်ပြောပြပါ့မယ်... ထောင်မှူးကြီးရာ”

ဦးချမ်းသာ၏စကားကြောင့် ပေါက်ကျော်၏အကြောင်းကို ကျွန်တော် စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိပါတော့သည်။

ပေါက်ကျော်၏ ထူးခြားချက်များမှာ ...

- (၁) ခြေလှံသည်။
- (၂) မျက်စိရှင်သည်။
- (၃) နားပါးသည်။
- (၄) ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးသည်။
- (၅) ညကောင်းသည်။
- စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ခြေလှံသည်ဆိုခြင်းမှာ မည်သည့်နေရာမဆို ခြေသံမကြားအောင် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည်။ ညအချိန်တွင် အိမ်ရှင်မနီးအောင် နီးနေသော် လည်း အသံမကြားအောင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သည်။

မျက်စိလျှင်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှောင်လေ၊ ပို၍မြင်ရလေဟု ပြောသည်။ မှောင်မည်းမည်းတွင် အိမ်ထဲသို့ နီးရန်ဝင်လာသောအခါ ခလုတ်မတိုက်၊ အသံ မကြားလိုသည့်နေရာကို တန်းတန်းမတ်မတ် သွားနိုင်သည်။ ခွေးစောင့် ဆောင်းသော အိမ်များတွင် ခွေးက သူ့ကိုမမြင်အောင် ပုန်းနိုင်သည်။ သူ့က ခွေး တို့ အရင်မြင်သည်ဟု ဆိုသည်။

၁၅၀ မင်းသုရိန်

နားပါးခြင်းမှာလည်း အိမ်အောက်မှ တိုင်ကိုကပ်၍ နားထောင်ခြင်း ဖြင့် အိမ်ရှင် အိပ်မောကျသည်။ မကျသည်ကို သိသည်။ ခြေသံကြားလျှင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ ခွဲခြားနိုင်သည်။ အချို့အိမ်ရှင်များမှာ နီးလျက်နှင့် အိပ်ချင် ယောင်ဆောင်နေလျှင်လည်း သိသည်ဟုဆိုသည်။

ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးသည်မှာ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ် သည်။ (သူ့ကိုယ်လုံးကလေးမှာလည်း ပိန်ကျစ်ကျစ် ပုပျပ်ပျပ် ကလေးဖြစ် သည်။) ခေါင်းတန်လျှင် ကိုယ်ဆန့်ဆိုသော စကားအတိုင်း တော်ရုံတန်၍ အပေါက်ကလေးကြားကလေးကို တိုး၍ဝင်နိုင်သည်။ အိမ်ထုပ်တန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်နိုင်သည်။ နှစ်ထပ်အိမ်ပေါ်မှ မနာကျင်အောင်ခုန်ချနိုင်သည်။ တစ် ပေခန့်ရှိသော ကွပ်ဖျစ်ကလေးအောက်တွင် ဝင်၍အိပ်နိုင်သည်။

ညကောင်းသည်ဆိုခြင်းမှာ ပေါက်ကျော်၏ အထူးခြားဆုံး အင်္ဂါ ရပ်ဖြစ်သည်။ ပေါက်ကျော်သည် ညကို နေ့ကဲ့သို့ သဘောထားသည်။ အမှောင် တွင် နေ့ကဲ့သို့မြင်သည်။ မီးထွန်းထားသည့် အဆောက်အဦနေရာ စသည် တို့တွင် ပေါက်ကျော် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မဝင်ရဲချေ။ မှောင်ထဲတွင် အိပ်နေသောခွေးကို ပေါက်ကျော် လွတ်အောင်ရှောင်ကွင်း၍ သွားနိုင်သည်ဟု အဆိုရှိသည်။

သည်မျှ သူ့ခိုးလုပ်ငန်းတွင် ကျွမ်းကျင်အစွမ်းထက်သော ပေါက် ကျော်မှာ ခိုးသည်လုပ်ငန်းဖြင့် ဝမ်းပင်မဝရှာချေ။ ပေါက်ကျော်သည် ပိုက်ဆံ ရှိသည့်အိမ်ကို တက်၍လည်း အပွမကြံချေ။ မည်မျှပင်လွယ်ကူ၍ ချမ်းသာ သည့်အိမ်ဖြစ်ပါစေ၊ ပေါက်ကျော် ခိုးချင်မှခိုးသည်။

ပေါက်ကျော်ခိုးချင်သည့်အခါတွင်လည်း မည်မျှခက်ခဲ၍ အန္တရာယ် များစေကာမူ ခိုးချင်ခိုးသည်။ ခိုးပြန်တော့လည်း စွန့်စွန့်စားစားတက်ရသော အိမ် ဖြစ်စေကာမူ ပိုးလုံချည်တစ်ထည်နှင့် ပြန်ဆင်းချင်ဆင်းလာတတ်သည်။

ပေါက်ကျော်၏ သူ့အိမ်အလုပ်မှာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်းနှင့် အပျော်တမ်း ဆန်ပါ၏။ ပေါက်ကျော်၏ အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံး ဝါသနာမှာ ကိုယ့် အတွက်မဟုတ်ဘဲ သူတစ်ပါးအတွက် အငှားလိုက်၍ ခိုးပေးခြင်းဖြစ်၏။

ညကောင်ပေါက်ကျော် ၁၅၁

တစ်ထောင်တန်သော ပစ္စည်းဖြစ်ပါစေ၊ ပေါက်ကျော်က (၁၅) ကျပ် နှင့် စွန့်စွန့်စားစား ခိုးပေးသည်။ မည်မျှ လုံခြုံအောင်ထားသော ပစ္စည်းဖြစ် ပါစေ ပေါက်ကျော် ရအောင်ခိုးပေးနိုင်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ပေါက်ကျော် အား အငှားအခိုးခိုင်းသူတွေ ပေါလု၏။

ဂျပန်ခေတ်က ပေါက်ကျော်၏ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ကြားရသူ တိုင်း စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် ချီးကျူးခဲ့ရသည်။

အငှားလိုက် သူ့ခိုးကလေး မောင်ပေါက်ကျော်သည် ဂျပန်ခေတ် စစ်အတွင်းက လူ့မျိုးပေါက်သာသာ ရှိသေး၏။ ပေါက်ကျော် အခိုးအငှားကျင် လည်ပုံကို တစ်နယ်လုံး သိနေကြသည်။

တစ်နေ့တွင် သူတို့နယ်မှ စားပြုဝိုင်းတစ်ခုက ပေါက်ကျော်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ်လက်တို့၍ ခေါ်သွားကြသည်။ ရွာအနောက်ဘက်ရှိ ထန်း တောတွင် ပေါက်ကျော်အား ထန်းရည်၊ အရက်၊ ကြက်သားကြော် စသည့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များဖြင့် ညှဉ်ခံကြသည်။ ပေါက်ကျော်လည်း ကျေး လျှင် စားမည်။ တိုက်လျှင် သောက်မည်။ ပေးလျှင် ယူမည်။ ခိုင်းလျှင် လုပ်မည်ဟူသော ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသူဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

၁၉၂ မင်းသျှင်

ပေါက်ကျော်သည် ဓားပြိုထိမ်းမှလူများက ဧည့်ခံသည်ကို စားသည်။ သောက်သည်။ ဘာကြောင့်ကျွေးသည်၊ တိုက်သည်မသိ၊ မေးလည်း မမေးချေ။

ပေါက်ကျော် အတော်ကလေး အရှိန်ရလာသည်နှင့် ဓားပြိုထိမ်း လူကြီးတစ်ယောက်က စကားစပြောသည်။ ပေါက်ကျော်အား သူတို့နိုင်တာကို လုပ်ရန် ချောမော့ကြသည်။ ပေါက်ကျော်ကလည်း သူတတ်နိုင်သော အလုပ်ဆိုလျှင် လုပ်ပေးမည်အကြောင်း တာဝန်ယူလိုက်သည်။ ဓားပြိုထိမ်း ဝင်များမှာ ပေါက်ကျော်၏ ကတိစကားကြောင့် ပြုံးကြသည်။

ယခု သူတို့ အကူအညီတောင်းမည်ကိစ္စမှာ ပေါက်ကျော်မှတစ်ပါး အခြားသူများ လုပ်မရသည့်အလုပ်ဖြစ်၍ ပေါက်ကျော်ကိုသာ အားကိုးကြောင်း ပေါက်ကျော်၏ ကျေးဇူးကိုလည်း မေ့မည်မဟုတ်ကြောင်း ဝမ်းသာအားရ တိုက်တွန်းကြသည်။

ပေါက်ကျော်ကလည်း သူမှတစ်ပါး အခြားသူမလုပ်နိုင်သော အလုပ်ဆို၍ သဘောကျသွားသည်။ အရက်ခွက်ကိုမြှောက်၍ ခေါင်းညှိတ်ရင်း ..

“သိကြားမင်းကိုင်သော” သန်လျက်ကို လိုချင်သလား။ လှေကား သာထောင်ပေး။ ကျွပ် တက်ခိုးပေးမယ်”

ဟု အရွန်းဖောက်ကာ ကြွားလိုက်သည်။
ဓားပြိုဗိုလ်လုပ်သူက ...

“အဲဒါလောက် မခဲယဉ်းပါဘူး... ကိုပေါက်ကျော်ရာ။ အခုကိစ္စက လွယ်ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း အသံကိုအုပ်၍ ...

“ဗြိုပြင်မှာ စခန်းချထားတဲ့ ဂျပန်စစ်တပ်က သေနတ်ခိုးချင်တာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်တပ်ဆို၍ ပေါက်ကျော်မှာ ကျောထဲတွင် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သို့သော် ကတိပေးပြီးသားဖြစ်နေ၍ မငြင်းလိုတော့သဖြင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

ညကောင်ပေါက်ကျော် ၁၉၃

“ကောင်းပါပြီလေဗျာ ... ဘယ်တော့လဲ”

ပေါက်ကျော်ကလည်း ခပ်တိုးတိုး အသံအုပ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ကနေညပေါ့၊ တနေည လလည်းမိုက်တယ်”

ဓားပြိုဗိုလ်ကလည်း အသံကိုအုပ်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ပေါက်ကျော်သည် ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးဟောင်းဖြင့် အဆီပြန်နေသော သူ့မျက်နှာကို သုတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ဘယ်အချိန်ဝင်ရမလဲ”

“ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ရင် ငပုတွေအားလုံး ငြိမ်သွားတာပဲ။ ကင်းစောင့်တဲ့အကောင်ပဲရှိတယ်”

“ကောင်းပြီဗျာ ... ဒါဖြင့် ကျွပ် သန်းခေါင်လောက် ထသွားမယ်။ စောစောပိုင်း ကျွပ်အိပ်ဦးမယ်”

ပေါက်ကျော်သည် ပြောရင်းဆိုရင်း ထန်းရည်တဲအတွင်းရှိ ကွပ်ချစ်ပေါ်တွင် လှဲချရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။

ညစဉ် သန်းခေါင်ကျော်လျှင် ပေါက်ကျော်မှာ အလိုလို နိုးလေ့ရှိ၏။ သန်းခေါင် ကြက်တွန်ပြီး၍ ခဏအကြာတွင် ပေါက်ကျော်မှာ လုပ်ငန်းရန်အတွက် အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။

ထန်းရည်တဲ မီးဖိုခန်းဘေးတွင် ပေါက်ကျော်အား အသင့်စောင့်နေကြသော ဓားပြများက အချိန်တော်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပေးလိုက်သည်။

ပေါက်ကျော်သည် အဖော်ဓားပြခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ထန်းရည်တဲမှ လေးမိုင်ခန့်ဝေးသော မြို့အစွန်တွင် စခန်းချထားသည့် ဂျပန်စစ်တပ်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာကြသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် နီးလာသည်နှင့် အဖော်လိုက်လာသူ ဓားပြနှစ်ယောက်မှာ ကြောက်ဒူးတုန်၍ လာ၏။ ပေါက်ကျော်က ဓားပြနှစ်ယောက်အားစောင့်ရန် နေရာများစီစဉ်၍ အချိန်းအချက်ပြုလိုက်ပြီး ဂျပန်စစ်တပ်အနီးသို့ ပေါက်ကျော်တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွား၏။ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် ငါး

၁၉၄ မင်းသူရိန်

ဖာလုံခန့်အကွာတွင် စောင့်ကျန်ရစ်သော ဓားပြနှစ်ယောက်မှာ ပေါက်ကျော် ပြန်အလာကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်နေကြလေသည်။

အရှေ့ဆီမှ ကြယ်နီပေါ်၍ အရုဏ်တက်စ ပြုပေပြီ။ ပေါက်ကျော် ကား ပေါ်မလာသေး။ ပေါက်ကျော်ပြန်အလာကို စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသော ဓားပြနှစ်ယောက်မှာမူ ရင်တလှုပ်လှုပ် ဒူးတဆတ်ဆတ်တုန်နေကြပေပြီ။

ကြယ်ရောင်ဝိုးတဝါးအောက်တွင် လယ်ကန်သင်းအတိုင်း လှစ်နေ ဖြတ်ပြေးလာသော လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ရသည်။ စောင့် နေကြသော ဓားပြနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်တိုဦး ကန်သင်းတွင် ပြားနေအောင်မှောက်၍ အရိပ်အခြည်ကို ရင်တုန်တုန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ပေါက်ကျော်ဟေ့ ... ပေါက်ကျော်မှ ပေါက်ကျော်အစစ်”

ဓားပြနှစ်ယောက်သည် ပေါက်ကျော်မှန်းသိသည်နှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ခေါင်း ထောင်လာကြသည်။

ပေါက်ကျော်သည် သူ့အရပ်နီးပါးခန့်ရှိသော ဂျပန်ရိုင်ဖယ်တစ် လက်ကို ကျောတွင်ပိုး၍ သူတို့အနီးသို့ အမောတကြီး ရောက်လာသည်။

“ရှိုး ... မောလိုက်တာဗျား၊ ခိုးရတာ မပင်ပန်းဘူး။ ဒါကြီးသင် ရတာက အလေးကြီးပဲ”

ပေါက်ကျော်သည် ဂျပန်ရိုင်ဖယ်ကြီးနှင့်အတူ ကျည်ကပ်များ သော စလွယ်ကြီးကို ဓားပြနှစ်ယောက်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

အဆိုပါ ဂျပန်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ဖြင့် သူတို့ဓားပြဂိုဏ်းမှာ မည်သို့ အကျိုးခံစားရလေသည်မသိ။ ပေါက်ကျော်အတွက်မှာမူ သေနတ်ခိုးထမ်း အဖြစ် ဓားပြဗိုလ်က ဂျပန်ငွေအစိတ် ဆုချခြင်း ခံရလေသည်။

ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေဆိုသကဲ့သို့ ဓားပြဂိုဏ်းဝင်များသည် ပေါက်ကျော်ထံသို့ ဒုတိယအကြိမ် ချဉ်းကပ်ကြပြန်၏။ ဓားပြဗိုလ်ဖြစ်သူက ပေါက်ကျော်အား ဂျပန်စစ်တပ်အတွင်းမှ ဂျပန်စက်ကလေး (ဂျပန်စက် သေနတ်အငယ်စား) တစ်လက် ခိုးပေးရန် တောင်းဆိုပြန်လေ၏။

ပေါက်ကျော်ကလည်း သူ့အပေါ် အားကိုးလာသူမှန်သမျှ ဘယ် အခါမှ မငြင်းခဲဖူးချေး၊ ဓားပြဗိုလ်ဖြစ်သူ၏ ဒုတိယအကြိမ် တောင်းဆိုချက် မှာ ပေါက်ကျော်အတွက် အထူးစွန့်စားဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။ ပေါက်ကျော်အဖို့ မငြင်းလို၍သာ ခေါင်းညိတ်ရသည်။ လွယ်တော့မလွယ် လှချေ။

ပထမအကြိမ်က သူ့ခိုးခဲ့သော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပျောက်မှုဖြင့် ဂျပန် စစ်တပ်ထဲတွင် ပွက်လောရိုက်ရုံမက ရွာနီးချုပ်စပ် နွားကျောင်းသားပါမောက္ခ ဇူပန်တပ်အနီးသို့လည်း ဈေးရောင်းသည့် မိန်းမများပင် သွားလာခွင့် နှင့် တော့ချေ။ ပေါက်ကျော်အဖို့ စိတ်ပပိတပိပင် သန်းခေါင်ကျော် အချိန်သာသာ တွင် ဂျပန်တပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

၁၉၆ မင်းသုရိန်

ပေါက်ကျော်၏ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု၊ ကျင်လည်မှုတို့ကြောင့် ဂျပန်တပ်တွင်းသို့ လွယ်လွယ်နှင့်ပင် ဝင်နိုင်ခဲ့သည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သာ ဆိုလျှင် ပေါက်ကျော်အဖို့ အချိန်တိုတိုနှင့် ရိုင်ဖယ် လေးငါးလက် အသာ ကလေး မလားခဲ့နိုင်သည်။

ဂျပန်စက်ကလေးကို ခိုးရန်မှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်လောက် မလွယ် ချေ။ ဂျပန်တပ်၏ အလယ်ခေါင်ရှိ ရုံးခန်းအတွင်းမှာဖြစ်သည်။ စက်သေနတ် ကလေးထားရာနေရာသို့ရောက်အောင် နောက်ထပ်၍ ကင်းပေါင်းသုံးထပ်မျှ ကျော်ရဦးမည်ဖြစ်၏။

ပေါက်ကျော်သည် အင်္ကျီဗလာဖြင့် ပုဆိုးကိုမြှောင်နေအောင် ဆီး တောင်းကျိုက်လိုက်သည်။ သံဆူးကြိုးများကာထားသည့် အကြားတွင် ပေါက် ကျော်ကိုယ်ကလေးမှာ ကြောင်မည်းကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲကျော်၍ ငုံ့၍ တိုးဝင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မည်းနေသည့် ညဉ့်သန်းခေါင်တွင် ကင်းစောင့် ဂျပန်၏ သေနတ်ထိပ်ဖျားမှ လှံစွပ်သည် ကြယ်ရောင်ဝိုးဝါးတွင် တစ်ချက် တစ်ချက် လက်ခနဲ လက်ခနဲ မြင်နေရ၏။ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် လက်နေ သော ကြယ်များ၏ မှုန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်သည် ပေါက်ကျော်အတွက် ဦး ဆလိုက်ထိုးထားသည်နှင့်မခြား သွားမည့်လမ်းများကို ထင်ရှားစေ၏။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ရင်မှာပိုက်၍ သတိကြီးစွာလမ်းလျှောက်ရင်း ကင်းစောင့်နေသော ဂျပန်စစ်သား၏ နောက်ကျောမှကပ်၍ သစ်ရွက်ကလေး လွင့်သွားသလို ပေါက်ကျော်မှာ လှစ်ခနဲဖြတ်၍ ကင်းတဲအတွင်းရောက်ခဲ့ သည်။

အုန်းသီးခြစ်တံလို သုံးချောင်းထောက်၍ ခပ်မော့မော့ကလေး ထောင် ထားသော စက်သေနတ်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်မ၍ လာလမ်းအတိုင်း ပေါက်ကျော် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

စက်သေနတ်ကလေးဟူသာ ခေါ်ရသည်။ ပေါက်ကျော်အတွက် ဆန်တစ်တင်းအပြည့် ခိုးထမ်းခဲ့စဉ်က ဒါလောက်မလေးဟု ထင်သည်။ ကိုင်

ညကောင်ပေါက်ကျော် ၁၉၇

ရတယ်ရသည်ကလည်း အချွန်အတက်နှင့် မတော်တဆ ခလုတ်နှိပ်မိ၍ တူညီဆန်ထွက်သွားလျှင် ဒုက္ခ။

ကင်းနှစ်ထပ်ကိုလွန်၍ သံဆူးကြိုးအကျော်တွင် ပေါက်ကျော်မှာ ထက်ပန်းကျလာ၏။ သံဆူးကြိုးကို လူတစ်ကိုယ်သာ လွတ်အောင်ကျော်နိုင် ပြီး လက်ထဲမှ စက်သေနတ်မှာ မလွတ်တော့ချေ။

ကင်းစောင့်ဂျပန်နှင့် မနီးမဝေးတွင် မြောင်းခနဲပြည်သံနှင့်အတူ စက်သေနတ်ကလေးမှာ လွတ်ကျသွား၏။ ကင်းစောင့်ဂျပန်သည် အသံ ကြားရာဆိုသို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဟေး ... ခူးရကား”

ဟုအော်၍ သေနတ်ကိုကိုင်ကာ ပေါက်ကျော်ဆီသို့ အပြေးလာ ၍ ပေါက်ကျော်သည် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သံဆူးကြိုးပေါ်မှ သွားခနဲ ခုန်ချ၍ စွပ်စွပ်ရာ ပြေးရလေတော့သည်။

ဂျပန်စစ်သားများ အော်သံ၊ သံချောင်းခေါက်သံများမှာ လေးဖက် သားတန်မှ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပေပြီ။ ပေါက်ကျော်အဖို့ ဂျပန်စစ်တပ်အပြင်ဘက် ဆုတ်ရန် ထွက်ပေါက်ပင် ရှာ၍မရတော့ချေ။

ပေါက်ကျော်သည် ကြံရာမရဖြစ်နေရာမှ အသင့်ရပ်ထားသော နေရာစစ်ကားတစ်စီးအောက်သို့ဝင်ကာ မော်တော်ကားသံဘောင်ကို ရင်ဘတ် နှင့် ပြားနေအောင်ကပ်၍ အသက်ပင် မရှူရဲချေ။

ဒေါပွနေကြသော ဂျပန်စစ်သားများမှာ စက်သေနတ်သူခိုးအား မျှသာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်း’ ဆိုသည့်အတိုင်း ကားပေါ်သို့တက်၍ ရှာသူက ဘဲ ကားပတ်ပတ်လည် ရှာသူကရှာ၊ ကားအောက်သို့ မကျေနိုင်မချမ်းနိုင် မြည့်သူက ကြည့်ကြသည်။ ပေါက်ကျော်မှာ ကားအောက်မှ အသက် မသင့်၍ ငြိမ်နေရသည်။

ဂျပန်စစ်သားများ အားရအောင် ရှာဖွေပြီး သူခိုးကို မတွေ့သည့်နှင့် ကြားနေရာဘက်သို့ အာရုံစိုက်၍ ထွက်သွားကြသည်။ ပေါက်ကျော်မှာ

ဂျပန်အသံများဝေးသွားမှ သက်ပြင်းရှူလိုက်ပြီး မြေကြီးကို ခြေထောက်၍ အညောင်းမြေလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဂျပန်များနှင့်အတူပါလာပြီး ကျန်နေခဲ့သော ခွေးတစ်ကောင်မှာ ပေါက်ကျော်အား ပြင်သွားလေသလားမသိ၊ ကားအောက်သို့ တစ်ရှိန်ထိုး ဟောင်ပါလေတော့သည်။ ခွေးသံကြောင့် အဝေးရောက်သွားသော ဂျပန်များမှာ ကားဆီသို့ တစ်ချီတစ်မောင်း အပြေးရောက်၍ လာကြပြန်၏။

ပေါက်ကျော်၏စိတ်တွင် သည်တစ်ခါတော့ ဂျပန်လုံစွပ်စာ မိပြီးတူ ယူဆကာ အတော်စိတ်အားငယ်သွားမိသည်။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် ခွေးမှာ ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်၏ခေါ်သံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် သူ့သခင် ဂျပန်စစ်သားနောက်သို့ အမြီးနုနု၍ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

ပေါက်ကျော်၏ကိုယ်မှ ထွက်နေသော ဇောခွေးတို့သည် ဂျပန်စစ်ကားအောက်ရှိ မြေကြီးပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက် စီး၍ကျလာ၏။ အသံများဝေးသွားမှ ပေါက်ကျော်အဖို့ အသက်ကို ရဲရဲရှူဝံ့သည်။ ခြေနှစ်ဖက်လစ်နှစ်ဖက်ကိုမလွှတ်ဘဲ မော်တော်ကားသံပေါင် (ဖရိန်)ကို မြဲမြံခွဲ၍ ပြားအောင် ကပ်ထားရတော့ ပေါက်ကျော်အတွက် အခံရခက်ဆုံးဝေဒနာမှာ ခြံကိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

အင်္ကျီပလာ၊ ပုဆိုး ခါးတောင်းကျိုက်ထားသော ပေါက်ကျော်၏ မဲကျစ်ကျစ်ကိုယ်လုံးကလေးတွင် ခြင်များသီးနေအောင် တွယ်ထားကြသည်။ ပေါက်ကျော်အဖို့ လှုပ်လည်း မလှုပ်ရဲ၊ ခြင်ကိုက်သည့်ဒဏ်ကို ကြိတ်၍ ဖို့၏၍ ခံနေရသည်။

အတော်ကြာမှ ဂျပန်စစ်သားများ၏ အသံများ ပျောက်သွားသဖြင့် ပေါက်ကျော်သည် ခြေနှစ်ဖက်ကို မြေကြီးပေါ် ချလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို လည်း အသာအယာဖြုတ်၍ ခြင်ကိုက်သောနေရာများသို့ အားရတိုက်ကုပ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက် ဂျပန်စစ်သားများ မော်တော်ကားဆီသို့ ဆူညံသည့် အပြေးအလွှားလာနေကြသော အသံများကို ကြားရပြန်၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ သွားပြီ”

ပေါက်ကျော်သည် အသံများကြားသည်နှင့် နဂိုနေရာဖြစ်သော သံပေါင်သို့ပြန်၍ ကပ်ခါ ပါးစပ်မှ တိုးတိုညည်းညူရင်း စိတ်ကိုလည်း လျှော့စစ်လိုက်လေတော့သည်။

အရှေ့ဆီတွင် ရောင်နီလာစ ပြုနေ၏။ ပေါက်ကျော်သည် ရင်ထထိတ်ထိတ်ဖြင့် ဂျပန်စစ်သားများ၏အသံကို နားစွင့်နေမိသည်။ မော်တော်ကားအောက် မှောင်ရိပ်မည်းမည်းတွင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော ပေါက်ကျော်၏ မျက်နှာမှာ မီးရဲရဲတွင် အဖုတ်ခံရသည့် ခရမ်းသီးနှယ် မည်းခြောက်တွန့်လိမ်ခွံတွလျက်ရှိ၏။

ဂျပန်စစ်သားတစ်စုသည် ဆူဆူညံညံဖြင့် ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြသည်။ ကားအောက် ပေါက်ကျော်ရှိရာသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ဂရုမစိုက်ကြချေ။

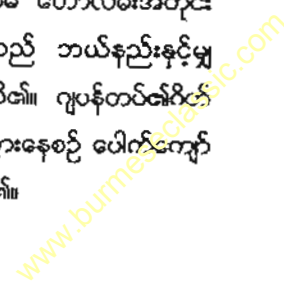
ဂျပန်စစ်သားများ သူ့ဆီသို့မလာဘဲ မော်တော်ကားပေါ်တက်သွားသည့်အသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် စောစောက ခရမ်းသီးဖုတ်ခံ ပေါက်ကျော်၏မျက်နှာမှာ မိုးဦးရေပက်ဖျန်းခံရသည့် နေထိပန်းပမာ လန်းဆန်းရွှင်မြူးသွား၏။

မကြာမီ မော်တော်ကား စက်နှိုးသံ ကြားရပြန်၏။

“ကားထွက်တော့မယ် လွတ်ပြီကွ”

ဟု ပေါက်ကျော်သည် မော်တော်ကားစက်သံကြားမှ ခပ်တိုးတိုးဆော်ဟစ်ကြိမ်းပါးလိုက်သည်။

ဂျပန်စစ်ကားသည် ရပ်ထားသည့်နေရာမှ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားကာ ဦးများလှိမ့်စ ပြုလာ၏။ ကားလမ်းမကြီး မရောက်မီ တောလမ်းအတိုင်း ထစ်မိုင်ခန့် မောင်းရဦးမည်ဖြစ်ရာ ဂျပန်စစ်ကားသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အပြန်မောင်း၍ မရနိုင်သေးကြောင်း ပေါက်ကျော်သိ၏။ ဂျပန်တပ်၏ဂိတ်ကို လွန်မြောက်၍ တောလမ်းအတိုင်း ကားမောင်းသွားနေစဉ် ပေါက်ကျော် သွတ်ရန် အခွင့်အရေးကောင်းများ ပေါ်လာမည်ဖြစ်၏။

ပေါက်ကျော်သည် ကားအောက်သံပေါင်များကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ကိုင်ရင်း ကားဘီးလို့ခံရာသို့ ပါလာခဲ့သည်။ အလင်းရောင် အားမကောင်းမီ ကားထွက်လာခြင်းကပင် ပေါက်ကျော်အတွက် ကံကောင်းနေ၏။ ကားပေါ်မှ ဆူဆူညံညံဖြင့် သူခိုးကိုဒေါပွ၍ လာကြသော ဂျပန်စစ်သားများမှာ အောက်တွင် သူခိုးပေါက်ကျော်ပါလာသည်ကို သိကြမည်မဟုတ်ပေ။ နှေးတစ်ချို့ မြန်တစ်လှည့်ဖြင့် မညီမညာစွာ မြေကြီးလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာသော ဂျပန်စစ်ကားနှင့်အတူ ပေါက်ကျော်မှာလည်း တလှုပ်လှုပ် ပါလာခဲ့သည်။

လင်းခါနီးအချိန်သည် ပို၍ မှောင်သည်ဆိုသည့်အတိုင်း အမှောင်ထုမှာ ပို၍ အားကောင်းနေ၏။ ကားလမ်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခါနီး တောတန်းအကွေ့တစ်နေရာတွင် ကားရိုက်မှာ နှေးသွား၏။ ပေါက်ကျော်သည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စောင့်မျှော်ချိန်ဆနေခဲ့ရာမှ အခွင့်အရေးသာလာသည်နှင့် ကားသံပေါင်ကို ကိုင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခြေနစ်ဖက်ကို ဖြန်းခနဲ လွှတ်ချလိုက်သည်။

ခရောင်းမြေပေါ်သို့ ကျော်ပြင်နှင့် ဆောင်ရွက်လိုက်သော ဒဏ်ကြောင့် ပေါက်ကျော်၏မျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့၍သွား၏။ မော်တော်ကားလွတ်သွားသည်နှင့် ပေါက်ကျော်သည် တောစပ်ချုံ့ရှိရာသို့ ကိုယ်ကို လှိုမဲ့ချလိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်ကားသည် ရှေ့သို့ အရှိန်ဖြင့် ဆက်မောင်းသွားလေတော့သည်။

ပေါက်ကျော်သည် ချုံထဲတွင် အတော်ကြာအောင် ငြိမ်၍ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ဂျပန်စစ်ကားအသံ လုံးဝမကြားရတော့မှ ထိုင်နေရာမှ ဖြန်းခနဲထကာ ရွာဆီသို့ ဖနောင်နှင့်တင်ပါး တစ်သာတည်းနေအောင် ကဆုန်ချ၍ ပြေးလေတော့သည်။

ဂျပန်စစ်ကလေးကို ထမ်း၍ပြန်လာမည့် ပေါက်ကျော်ကို စောင့်မျှော်နေကြသော ဓားပြဂိုဏ်းအဖွဲ့ဝင်များမှာလည်း ပေါက်ကျော်ကို ဂျပန်များ မိသွားပြီဟု အထင်ဖြင့် ထန်းရည်တဲသို့ ကဆုန်ချ၍ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်အတွင်းမှ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် ပေါက်ကျော်ကို ဂျပန်များ ဖမ်းမိသွားသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုတော့ချေ။ ဓားပြဂိုဏ်းဝင်တစ်စုသည် ဂျပန်သတ်၍သေမည့် ပေါက်ကျော်တစ္ဆေကို ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ထန်းရည်ကိုသာ ဖိ၍ သောက်နေကြသည်။

မိုးလင်းခါနီးတွင် ထန်းရည်တဲအတွင်း တုံးလုံးပက်လက် အိပ်မောကျနေကြသော ဓားပြဂိုဏ်းဝင်များမှာ သူတို့နှင့် တစ်ချိန်တည်းပင် ပေါက်ကျော်တစ်ယောက် ရွာထဲတွင် အိပ်မောကျနေသည်ကို မသိကြတော့ချေ။

ငွေအစိတ်ဖြင့် အသက်စွန့်ခဲ့ဖူးသော ပေါက်ကျော်သည် ၃၀၀ တန် နွားတစ်ကောင်ကို ငွေ (၁၅) ကျပ်ဖြင့် အငှားလိုက်၍ ခိုးပေးခဲ့ပြန်သည်။

ဝါသနာကို မစွန့်နိုင်သော ပေါက်ကျော်သည် သူ၏ မွေးရာပါ ကျွမ်းကျင်မှု၊ ကျင်လည်မှု၊ သတ္တိရှိမှုနှင့် သူ၏ စွန့်စားမှုအကျိုးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခံစားခဲ့ရပေ။ သူ့အတွက် အကျိုးအမြတ်ကို မမျှော်လင့်သကဲ့သို့ တွေ့ကြုံရသည့်အန္တရာယ်ကိုလည်း မတွေးတောချေ။

ငွေ (၁၅) ကျပ်ဖြင့် ထောင် (၆) လကျခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကိုလည်း ပေါက်ကျော် ဝမ်းမနည်းမိ။ နောက်တစ်ကြိမ် တစ်စုံတစ်ယောက်က ပေါက်

ကျော်အား တစ်စုံတစ်ခုကို ခိုင်းပြန်လျှင် ပေါက်ကျော် ဆောင်ရွက်ပေးဦးမည် မှာ မုချဖြစ်၏။

‘ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏ’ ဆိုသော စကားသည် သဘာဝ၏ အမှန် တရားကို ညွှန်ပြခဲ့ပါသည်။

အပျက်ကိုပြင်လျှင် ကောင်းနိုင်ပါ၏။ အမှားကိုမှန်အောင် လမ်း ညွှန်ပြနိုင်လျှင် အမှန်ကို ရောက်ပါ၏။ အဆိုးကို ကောင်းအောင်ပြုပြင်လျှင် ကောင်းလာနိုင်ပါသည်။

ယခုခေတ် ထောင်ဆိုသည်မှာ ပြုပြင်ရေးစခန်းအဖြစ် ပြောင်းထဲ လာခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ အပြင်လောကတွင် အကြောင်းအားလျော်စွာ လမ်းမှား ကိုရောက်၍ ပြစ်မှုအမျိုးမျိုးကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများကို ထိမ်းသိမ်းစောင့် ရှောက်ပြုပြင်ပေးရာ စခန်းတစ်ခုဖြစ်စေရန်လည်း ကြိုးစားလျက်ရှိပါသည်။

လူတစ်ယောက်၏ အကျင့်၊ စရိုက်၊ ဝါသနာ၊ အစွဲအလမ်းကို ပြု ပြင်ရသည်မှာ မော်တော်ကားဝပ်ရှော့တစ်ခုတွင် ကားပျက်တစ်စီးကို ဝင်၍ ပြုပြင်ရသကဲ့သို့ လွယ်တော့မလွယ်လှချေ။

စိတ်ဓာတ်နှင့် ပတ်သက်နေသည့် အကျင့်ဝါသနာ စရိုက်ကြမ်းဖျား ကို အမိန့်အာဏာနှင့်ချည်း ပြုပြင်၍ရမည် မဟုတ်ပေ။ စိတ်ကို စိတ်ဖြင့်သာ ပြုပြင်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ပေါက်ကျော်၏ ခိုးချင်း၊ ဝှက်ချင်းသည် စရိုက်ဝါသနာကို ထောင်ကျ ရက် (၅) လသာသာအချိန်တွင် တတ်အားသမျှ ပြောဆိုဆုံးမ ပြုပြင်ပေးရ သည်။

‘မရှိတာထက် မသိတာခက်’ ဆိုသော စကားသည် ပေါက်ကျော် အတွက်များ ထားခဲ့လေသလား မသိပေ။ ပေါက်ကျော်သည် မရှိ၍ခိုးခြင်း ထက် မသိ၍ခိုးခြင်းက များ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ထောင်မှ တာဝန်ရှိသူများက ပေါက်ကျော်ထံ အသိအမြင်မှန်လာစေရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝိုင်းဝန်းပြုပြင်ပေးကြရာ အချို့ တို့တို့နှင့် အမှန်ကို ပြင်တတ်လာသည်။ သူ့စရိုက်မှားကို ပြုပြင်ရန် သဘော

ပေါက်လာခဲ့သည်။ ပေါက်ကျော်ထောင်ကလွတ်မည့်နေ့က နှုတ်ဆက်စကား ပြောရင်းအားလုံးကို ကတိတစ်ခု ပေးသွားသည်။

“ဒီတစ်ခါ ထောင်ကလွတ်ပြီးရင်တော့ သူများခိုင်းလည်း ခိုးမပေး တော့ဘူး။ ကိုယ့်အတွက်လည်း မခိုးတော့ဘူး။ ရိုးရိုးသားသားပဲ လုပ်စား တော့မယ်ဗျို့။”

ပေါက်ကျော်၏ ကတိစကားကြောင့် ထောင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သူအားလုံး၏ ရင်မှာ ဝိတိဖြစ်၍ ကုန်ရစ်ခဲ့ကြရှာသည်။ ကျွန်တော့်မျက်စိ ထဲတွင်မူ ဝပ်ရှော့ရှိရာသို့ တွန်းယူလာခဲ့ရသော မော်တော်ကားတစ်စီး ဝပ်ရှော့ထဲမှစက်ခိုး၍ မောင်းထွက်သွားသည်ကို မြင်ယောင်နေမိတော့ သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျော်စွာ
ပြဿနာ
ကျော်စွာ

ကျော်တင်သည် ခါးပိုက်နှိုက်ဖြစ်သည်။ ခါးပိုက်နှိုက်မှုဖြင့် ထောင်ထဲသို့ သုံးကြိမ်ဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လက်ကောက်ကျော်တင်ဟု ထောင်ထဲတွင် လူသိများလှသည်။

ယခုကဲ့သို့ စံပြုထောင်ခေတ်မရောက်မီ၊ ပုံစံထောင်ခေတ်ကဆိုလျှင် ထောင်တစ်ကြိမ် ကျခဲ့ပြီး၊ နောက်တစ်ကြိမ်ကျလာလျှင် သံလက်ကောက်တစ်ကွင်း တပ်ဆင်ပေးထားသည်။ သုံးကြိမ်ဆိုလျှင် နှစ်ကွင်း၊ လေးကြိမ်ဆိုလျှင် သုံးကွင်း စသည်ဖြင့် အကြိမ်အရေအတွက်ထက် တစ်ကွင်းလျော့၍ တပ်ဆင်ပေးထားသည်။

ထောင်ကြမ်းပိုးမှန်း သိစေလို၍ဖြစ်သည်။

ယခု စံပြုထောင်တွင်မူ သံလက်ကောက် မဝတ်ရတော့ပါ။ လေးလံသောလက်ကောက်ကြောင့် ညှင်းဆရာရောက်နေခြင်း၊ မလွတ်လပ်ခြင်း၊ အသံမည်ခြင်းတို့ကြောင့် လက်ကောက်စနစ်ကို မကျင့်သုံးတော့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် လက်ကောက်တည်းဟူသော ဝေါဟာရမှာ ကျန်ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲသို့ သုံးကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးသော ကျော်စွာကို လက်ကောက်အဖြစ် အထူးဝိသေသပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် လေးကြိမ်မြောက် သူထောင်ထဲဝင်လာခြင်းကမူ အဆောင် များဖြစ်သော ကျွန်တော့်အဖို့ နှာခေါင်းရွံ့ချင်စရာ ဖြစ်နေပါသည်။ ခါးပိုက် နှိုက်မှုဖြင့်မဟုတ်ဘဲ ခိုးမှုဖြင့်ဝင်လာခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ့ရောက်လာစဉ်က ကျွန်တော် မသိပါ။ ထောင်ထဲရောက်ပြီးမှ လောင်းကစားမှုကူးလွန်နေသဖြင့် ဒုတိယထောင်မှူးနှင့် အဖွဲ့ကမ်းဆီး ခြင်း၊ နှုံးတင်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ရှေ့မှောက် ကျော်တင့်ရောက်လာခြင်း ဖြစ် သည်။

အသက်သုံးဆယ်မျှပင် မရှိသေး။ အသားလတ်လတ်၊ အရပ်ထူ ဖျပ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးနက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းပီပီ၊ အကြည့်က မှင်ဆေ သေ၊ အဝတ်အစားက သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ခြံ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့အသွင်ထဲ သူ့ခါးပိုက်နှိုက်အလုပ်များကို အထောက်အကူ ပြုနေသည်။ ထိုလောထာ တွင် လုပ်သက်ရှည်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံနေခဲ့သည်။

ယခုတော့ ဒီအကောင် သူ့ခိုးဖြစ်နေပြီ။

“ဟကောင် ... ကျော်တင့်၊ မင်း ဘယ်တုံးက ပြန်ဝင်လာမှန်း ငါ မသိရပါလား။”

ပုံစံအပြည့်ဖြင့် ရယ်နေသော မိတ်ဆွေဟောင်းကို တအံ့တကြံ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။

“ဆရာကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေမှာမို့ လာမတွေ့တာပါ ဆရာ”

“နေပါဦး မင်းအခုလိုဝင်လာတာက ခိုးမှုနဲ့နော်။ ဘာလဲ ခါးပိုက် နှိုက်တာ မစားသာလို့လား။”

ကျွန်တော်က နှုံးတင်သောစာအုပ်မှ ကျော်တင့်၏ ထောင်ဝင်နံပါတ် နှင့် ပုဒ်မကိုကြည့်ပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဆရာ။ အခြေအနေအရ ဖြစ်သွားတာပါ။”

သူ မလုံမလဲဖြေသည်။

အခုကော ...

သူ မဖြေရှာပါ။ စိုးရွံ့လာနိုင်ခြင်း ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ကျွန်တော့်အကြည့် က ဝါဒါရဲဦးကျော်ထံရောက်မှ အကျိုးအကြောင်းကို သိရတော့သည်။

“ဒီကောင်ကျော်တင့် မင်္ဂလာဆောင်မှာ လောင်းကစား လုပ်တာပဲ ဆရာ။ သက်သက်အကြံနဲ့ လုပ်တာပါ။ ဟိုကောင် ... တိုးမောင်ဆီက အဝတ် အစားတွေ အကုန်ချွတ်ဖို့ လုပ်တာပါ။”

“တိုးမောင်ဆိုတာ ...”

ကျွန်တော် မေးရပြန်သည်။

“ပုံစံခန်းထဲမှာပါ ... အသစ်ပါ ဆရာ။ လေဘာတောင် မထိုင်ရ သေးဘူး။”

ကျွန်တော့်အကြည့်သည် စားပွဲပေါ်တွင်ထောင်ထားသော ကျွတ် အိတ်အိတ်နှင့် အဝတ်ထုပ်မှတစ်ဆင့် ကျော်တင့်ဆီ ရောက်သွားရသည်။

ကျော်တင့် ခေါင်းငုံ့ထားဆဲပါ။

ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်ဖြစ်သွားသည်။

တာဝန်မှူးတာဝန်ကို ထိုနေ့က ယူထားရသဖြင့် များလှစွာသော အလုပ်တို့က ကျွန်တော့်အား စောင့်ကြိုနေသည်။

ကျော်တင့်အား ရုံးတင်ရန်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်ဆိုလျှင် အနည်း ဆုံး နှစ်နာရီမျှကြာမည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးတို့က အလုပ်ရှုပ်နေချိန်ဆိုလျှင် နေ့ ကော်မျှ ကြာတတ်သေးသည်။

“ငါ ဒီနေ့တော့ မအားသေးဘူး။ ကျော်တင့်ကို တိုက်ထဲခဏသွင်း ထားလိုက်ပေါ့ကွာ။”

“ပုံစံနဲ့လား ဆရာ”

ဝါဒါရဲဦးကျော်အမေးကြောင့် ကျော်တင့်မှာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံ ပြူးနှင့် ကျွန်တော့်အား ခေါင်းမော၍ ကြည့်သည်။ ပုံစံဖြင့်သာ တိုက်ထဲဝင် နေလျှင် မသက်သာလှကြောင်း သူ သိထားပြီးဖြစ်သည်။

“ပြစ်ဒဏ်မှ မသတ်မှတ်ရသေးတာပဲကွာ။ ယာယီအချုပ်ပေး ချိတ်ထောင်မှူး ဦးမောင်မောင်သန်းကို ပြောကွာ။ ဒီကောင်ကို သီးသန့် အခန်း ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထားပေးပါလို့။ အခန်းလွတ်မရှိရင် လူ့အနည်းဆုံး

ရှိတဲ့အခန်းမှာ ထားပေးဖို့ပြောကွာ။ ဟောဒီအဝတ်ထုပ်ကိုလည်း တိုးမောင်ကို ခေါ်ပေးလိုက်။ ကဲ ... သွားတော့”

ဝါဒါရဲ့ဦးကျော် အလေးပြုပြီး ထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှာတော့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ကျော်တင့်မှာ လိုက်ပါလျက် ...

ဤမျှသာ ဖြစ်သည်။

ကာလအားဖြင့် တစ်ပတ်မျှ ကြာသွားသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျော်တင့်ကို မေ့ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်မျှအထိ မေ့လျော့နေခဲ့သနည်းဆိုလျှင် တိုက်ထောင်မှ ဦးမောင်မောင်သန်းကိုယ်တိုင် ထပ်မံသိရှိရသော အကြောင်းအရာများကို ပြောပြတော့မှ ကျော်တင့်ကို ကျွန်တော် ပြန်သတိရနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြဿနာပါလားဟု ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်မိခဲ့သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်တော့ ကျွန်တော်ရုံးခန်းတွင်မဟုတ်၊ ဦးမောင်မောင်သန်းနှင့် လိုက်ပါသွားခဲ့ရပြီး တိုက်ရုံးခန်းတွင် နေရာယူပြီးမှ ကျော်တင့်နှင့်တိုးနီကို ခေါ်ထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကျော်တင့်ကို တိုက်ထဲထည့်ခိုင်းစဉ်က သီးသန့်ခန်းသို့မဟုတ် လူအနည်းဆုံးအခန်းတွင် ထားခိုင်းသည်။ သို့သော် ဦးမောင်မောင်သန်းက အခန်းအလွတ်မရှိသဖြင့် တိုးနီတစ်ယောက်တည်းသာရှိသော တိုက်ခန်းထဲသို့ ကျော်တင့်အား ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ရက်အကြာတွင် တိုးနီနှင့်ကျော်တင့် ရင်းနှီးသည်။

သုံးရက်အကြာတွင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှန်း သိလာကြသည်။ ငါးရက်အကြာတွင် သူ့အမှုကိုယ်အမှု ပြောဖြစ်သည်။

ခြောက်ရက်အကြာတွင် ဦးမောင်မောင်သန်းထံ ရင်ဖွင့်ဖြစ်ကြသည်။

ယခုတော့ ရှေ့မှောက်ရောက်နေကြပြီ။

ဤတွင် စဉ်းစားစရာများစွာ ရှိလာသည်။ အကျဉ်းသားထံ မည်သည့် ပြည်သူ့ရဲ့ ဥပဒေဝန်ထမ်း၊ တရားရေးဝန်ထမ်း၊ အာဏာပိုင်၊ တွဲတော်တို့လို အမှုထမ်းအရာထမ်းထံ သူတို့ပြစ်မှု အမှန်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ရ

သည်။ အချို့ဆိုလျှင် သူတို့ကို အကာအကွယ်ပြုပေးမည့် ရှေ့နေရှေ့ရပ် အကျိုးဆောင်များကိုပင် အမှန်ကို မပြောပြတတ်ချေ။

ထောင်ထဲရောက်လာမှ အကျဉ်းသားအချင်းချင်း ရင်းနှီးမှုကို အခြေခံ၍ အတ္တကို ခြေဖျားထောက်ကာ ဂုဏ်မြှောက်စွာ ရင်ဖွင့်တတ်ကြသည်။

ထောင်မှူးလုပ်သက် ရစပြုလာသော ကျွန်တော်ကလည်း စဉ်းစားစရာများကို တွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျော်တင့်နှင့်တိုးနီကို လူခွဲပြီးစစ်ခဲ့သည်။

ကျော်တင့် ဖွင့်ဟဝန်ခံပုံက ...

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် အလုပ်မဖြစ်ဘူး ဆရာ။ ညပိုင်းရောက်တော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ အရက်ဝင်သောက်ဖြစ်တယ်။ ဝိုက်ဆံကလည်း ကုန်နေပြီ။ အိမ်ပြန်ဖို့ ကားခလေးကျပ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်တော်တစ်ဖက်က နွားနို့ကုလားကြီးက အနီဝယ်သောက်နေတယ်။ ငွေစက္ကူတွေ တစ်ထပ်ကြီးထဲက ထုတ်ထုတ်ပေးနေတာကလည်း တွေ့ရတယ်။ သူ သိပ်ပူးနေတာကိုလဲ သိရော သူ အပြင်ထွက်တော့ ကျွန်တော် နောက်ယောင်ခံ လိုက်သွားတယ်။ ချောင်ကျကျ မှောင်ခိုပ်အောက်လဲရောက်ရော ထုတ်တစ်ချောင်းနဲ့ ကောက်ရိုက်ပြီး သူမေ့လဲ အသွားမှာ ပါသမျှငွေတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ယူခဲ့တယ် ဆရာ။ များတော့ အများကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်မှန်းတော့ မသိဘူး။”

“အဲဒီတော့ ...”

ကျွန်တော်က သူ့စကားအရှည်ကြီးကို ဖြတ်စေလိုသဖြင့် ဝင်မေးဆိုက်သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအားရ တစ်ချိုးတည်း လစ်လာတာ မြောင်းကြီးထိပ်လဲရောက်ရော ဝဋ်လည်တော့တာပဲ ဆရာ။ နောက်ကနေပြီး ကျွန်တော်ခေါင်းကို ရိုက်ထည့်လိုက်တာ တစ်ချိတ်မေ့သွားရော ဆိုပါတော့။ သန်းခေါင်ကျော်မှ မိုးရွာချတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်သတိရလာတော့ နည်းတဲ့

၂၁၀ ။ ဘသက်ဆွေ

ဒဏ်ရာကြီးမဟုတ်ဘူး ဆရာ။ သွေးတွေကလည်း သိပ်ထွက်နေတယ်။ ငွေ
တွေကတော့ ပြောင်သလင်းခါသွားပြီ။ တစ်ကျပ်တောင် မကျန်တော့ဘူး။
အဲဒီကနေပြီး ဆေးရုံကြီးအရေးပေါ် ဌာနကတစ်ဆင့်တက်ပြီး ကုလိုက်တာ
သုံးရက်ကြာမှ ဆင်းရတယ်။ ဆေးရုံကြီးမှာ မှတ်တမ်းရှိပါတယ်။ ကျွန်
တော် မလိမ်ဝံ့ပါဘူး။ စုံစမ်းကြည့်ပါ”

မယုံမေးကြည့်ပါ ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော် တကယ်မယုံရဲသေး

ပါ။

တိုးနီ ရင်ဖွင့်ပုံကလည်း တစ်မျိုးပင်။

“အဲဒီညက ကျွန်တော် ကမ်းနားလမ်းကတက်အလာ ကားစီးစရာ
ပိုက်ဆံမရှိလို့ အထက်လမ်းဘက်ကိုအလျှောက် မြောင်းကြီးထိပ်မှာ ဂျင်းဈာ
ကင်ဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ငွေတွေ အိတ်ထဲထိုးထည့်နေတာ တွေ့ရ
တယ်။ လူကလည်းပြတ်၊ တိတ်ဆိတ်ပြီး မှောင်မည်းနေတော့ ချက်ချင်းပဲ အကြံ
ရပြီး နောက်ကနေ အုတ်ခဲပိုင်းနဲ့ ထုပစ်လိုက်တာ ငြိမ်ကျသွားတာပဲ။ သူ
အိတ်ထဲက ငွေအကုန်ယူပြီး ထွက်ပြေးတာပေါ့”

“လွတ်ရောလားကွ။ တိုးနီ ...”

ကျွန်တော် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လွတ်ပါ့မလဲ ... ဆရာ။ ကင်းသမားတွေက တွေ့သွားပြီး
ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းချုပ်၊ ရဲစခန်းကို ပို့တော့တာပဲ။ ကျွန်တော် ရိုက်ခဲ့တဲ့လူ
သေပြီလို့လည်း တိုင်ချက်ဖွင့်တယ်။ သူတို့တွေ့ခဲ့တာက သွေးသံရဲရဲနဲ့ ကျွန်
တော်ရိုက်ခဲ့တဲ့ကောင်က မလှုပ်တော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း
သေပြီလို့ ထင်ခဲ့တာ။ အဲဒီညက ရဲစခန်းမှာလည်း အတော် အလုပ်များနေ
ကြတယ် ဆရာ။ နောက်ပြီး မိုးကလည်း အကြီးအကျယ် ရွာချနေတော့ မိုးခဲ
မှပဲ အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာက အလောင်းကို သွားကြည့်ဖြစ်ကြတယ်။ အချိန်က
သန်းခေါင်ကျော်နေပြီ”

“တွေ့ကြရောလား”

ကျွန်တော် စိတ်စောစွာဖြင့် မေးဖြစ်ပြန်သည်။

ပြဿနာကျော်တံ့ ။ ၂၁၁

“မတွေ့တော့ဘူး ဆရာ။ သွေးတွေနဲ့ အုတ်ခဲကျိုးပဲတွေ့လို့ ယူ
လာခဲ့ကြတယ်။ အလောင်းကတော့ အားသန်တဲ့ ရေမြောင်းစီးကြောင်းထဲ
မျောသွားပြီလို့ ယူဆကြတယ်။ သွေးစွန်းတဲ့ အုတ်ခဲလည်း တွေ့ပြီဆိုတော့
အမှုက ထင်ရှားနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အလောင်းရှာမတွေ့တဲ့အတွက် လူသတ်မှုဖြစ်
ပေမယ့် တရားသူကြီးကလည်း သက်သက်ညာညာ အပြစ်ပေးပါတယ်။ သုံးနှစ်
ပဲ ဆရာ”

“ဪ ... မင်းအိတ်ထဲမှာ ငွေဘယ်လောက် တွေ့တယ်လို့
ရဲစခန်းမှာ တင်ပြထားသလဲ”

“၁၁၁၄ ကျပ် (တစ်ထောင်တစ်ရာ တစ်ဆယ့်လေးကျပ်) ပါ ...
ဆရာ”

“မင်းဟာကလည်း တိကျလှချည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာ။ ရခဲ့တာ အကုန်ပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက
ကျွန်တော့်မှာ ငွေဆိုလို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပါမလာဘူးလေ ဆရာ။ ကျွန်တော့်
ကို ကယ်ပါဦးဆရာ။ ကျွန်တော်သတ်လိုက်တဲ့လူကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
ပြုစုနေရပါပြီ ဆရာ။ ကျွန်တော် လူသတ်တာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

သူ့စကားဆုံးသောအခါ သူ့ကို တိုက်ထဲ ပြန်သွင်းထားလိုက်ရ
တော့သည်။

ယခုအဖြစ်သည် နည်းနည်း စဉ်းစားစရာကောင်း၍ များများကြီး
ဆင်ခြင်စရာများ တွေ့နေရသည်။

ယခုအခါ သူတို့ချင်းက ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ရင်းနှီးနေကြပြီဆို
တော့ စနစ်ကျသောဆင်ကွက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

တကယ်ဟုတ်မှန်သည်ဆိုလျှင်တော့ သူတို့အဖို့ နှစ်နာရှာချေ
မည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့သဖြင့်
ထောင်ပိုင်ကြီးထံ တင်ပြရတော့သည်။ ဤတွင်လည်း ကျွန်တော်ဘာဝန်
သာလျှင် ဖြစ်လာပြန်သည်။

သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးများဆီသို့ အကြောင်းကြားစေပြီး အမှုထိ ပြန်ကြားနာစေသည်အထိ အလုပ်ရှုပ်ကုန်ကြသည်။ ဒုစရိုက်မူသည် ကောင်း ကျိုးမပြုသလို အမှန်တရားသည်လည်း ကြာကြာဖုံးကွယ်၍ မရခဲ့ပါ။ အဆို တန်လျှင် ဘွားခနဲပေါ်လာတတ်တာမျိုး ရှိတတ်ပါသည်။

တိုးနီ၏ လူသတ်မှုကို သက်ဆိုင်ရာက စနစ်တကျ ပြန်လည်စစ် စကြားနာသည်။ အခြားမြို့နယ်တွင် အမှုဖွင့်ဖူးထားသော ရိုက်နက်လုယူမှု အတွက် နို့ကုလားကြီးကို ခေါ်စစ်ရသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

သည်တော့မှ အမှုမှန်ပေါ်လာ၏။

နို့ကုလားကြီးသည် ထိုညက နွားနို့ခိုင်မှ ငွေတစ်ထောင်ရခဲ့၏။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ငွေတစ်ရာငါးဆယ်တိတိ ရှိနေသဖြင့် စုစုပေါင်း တစ်ထောင် တစ်ရာငါးဆယ်တိတိ ရှိနေခဲ့သဖြင့် စုစုပေါင်း တစ်ထောင်တစ်ရာငါးဆယ် တိတိ၊ အရက်ဆိုင်တွင် သူ ရှင်းလိုက်ရသည်က လေးဆယ်ကျပ်တိတိ၊ ထို့ ကြောင့် သူ့ငွေ ထောင့်တစ်ရာတစ်ဆယ်တိတိ ရိုက်အလုခံခဲ့ရပါကြောင်း မြို့နယ်ပြည်သူ့ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်တိုင်တန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကြားလူဖြစ်သော ကျော်တင့်က ရိုက်လုပြီး ငွေအကုန်ယူ ခဲ့သော်လည်း အရေအတွက်အတိအကျကိုမသိ။ သူ့အိတ်ထဲမှ သူ့ကိုယ်ပိုင် လေးကျပ်ပါ ပါသွားသည်ကိုတော့ ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

တတိယလူဖြစ်သော တိုးနီမှာ စုစုပေါင်း ငွေမည်မျှရှိကြောင်း ရဲက သူ့တွင်ရှိကြောင်း အတိအကျပြန်မပြောနိုင်။ ရုံးစာင်တော့မှ သူ့ထံမှ စုစု ပေါင်း တစ်ထောင့်တစ်ရာတစ်ဆယ့်လေးကျပ် ရရှိကြောင်း သူ သိခဲ့ရ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျော်တင့်နှင့် တိုးနီတို့သည် မြို့နယ်တရားရုံးတစ်ခုဆီ သို့ ရမန်ကြီးလေးပတ်၊ တစ်လနီးပါးမျှ သံခြေချင်းဝတ် ရုံးထုတ်ခံရပြီးပါမှ အမှုမှာ ပြီးပြတ်သွားခဲ့သည်။

တိုးနီမှာ လူသတ်မှုမှ လွတ်သွားသည်။ မှားယွင်းမှုဖြင့် ပိတ်လိုက် သည်။

သို့သော် ...

သူသည် ကျော်တင့်အား ရိုက်မှုဖြင့် တစ်ဖက်တွင် တရားခံဖြစ် နေသည်။ အလွန်ညှာတာတတ်သော တရားရုံးအဖွဲ့ဝင်များက တိုးနီကို (လူ သတ်မှုကြောင့် ပြစ်ဒဏ်တစ်နှစ်ခွဲခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်၍လည်းထင်ပါသည်။) တရား သေလွှတ်လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးလူ ကျော်တင့်မှာ ခိုးမှုအပြင် လူသတ်မှုပါ ထပ်တိုး သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး တစ်ခုစီဖြစ်သဖြင့် ပြစ်ဒဏ်တစ်ပေါင်းတည်း ခံစား ခွင့်မရ။ ငွေများပြန်ရပြီဖြစ်သော နို့ကုလားကြီးကလည်း ကျေးအေးလိုသော ဆန္ဒရှိသည်ဟု ဆို၏။

သို့သော် တပ်ထားသော ပုဒ်မက ကျေအေး၍ မရ။

ထို့ကြောင့် တရားရုံးအဖွဲ့ဝင်များက သက်ညှာစွာဖြင့် ပြစ်ဒဏ် (၆)လကိုသာ ပေးခဲ့သည်။

ကျော်တင့်ထံသို့ တိုးနီ ထောင်စင်စာ မှန်မှန်လာပါသည်။ ကျွန်တော် ၏ ထောင်မှူးလုပ်သက်တစ်လျှောက်တွင် မိမိက ရိုက်သတ်လိုက်ရသောသူ ကို ရိုက်သတ်သူတရားခံက လိုလေသေးမရှိ လာရောက်ပြုစုပံ့ပိုးသော အဖြစ် ကို ဤတစ်ကြိမ်သာ ကြုံရဖူးပါသည်။

ထို့ကြောင့် သတိရသည့် အခါတိုင်း ပြုံးဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျော်တင့် ထောင်မှအပြီးလွတ်သောနေ့တွင် ကျွန်တော့်အား လာ တန်တော့သည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် သူ့ကို မှတ်မှတ်ရရ ဆုံးမစကားပြော ပြလိုက်ရပါသည်။

“ဟကောင် ... ကျော်တင့်၊ လူသာလာချင်လာပါ။ ပြဿနာခေါ် ပြီး မလာပါနဲ့၊ ပြဿနာမယူလာရင် အကောင်းဆုံးပဲကွ”

သူ ထောင်မှလွတ်သွားသောအခါ သူ့ကိုယ်စား ထောင်ထဲတွင် နာမည်တစ်လုံး ထားရစ်ခဲ့ပါသည်။

ပြဿနာကျော်တင့် ... ဟူ၍။

www.burmeseclassic.com

တောင်တောင်
လှည့်လှည့်
စေ့စေ့

[၁]

□

ညိုညိုခိုင်းခိုင်းနှင့် ဝိုင်းပတ်ကာရံလျက်ရှိသော တောင်စဉ်တောင်
ထန်းကြီးများ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် စိမ်းစိမ်းစိစိ သစ်တောအုပ်ကြီးများကို
အောက်ငေးကြည့်နေရင်း ကျွန်မ စိတ်အပန်းဖြေနေမိတယ်။

ဘာလိုလိုနှင့် ဒီနေရာ၊ ဒီစခန်းကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တာ ခြောက်လ
ထင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မဘဝမှာ ထောင်မှူးအရာရှိ တစ်ယောက်အဖြစ်
အလုပ်စခန်းလေးဆီ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ရေဆင်း အမျိုးသမီးကျောက်ထုတ်လုပ်ရေး အလုပ်စခန်းလေးမှာ
အာဝန်ကျနေခဲ့တယ်။ ဒီစခန်းလေးဟာ ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေး အလုပ်စခန်း
ဖြစ်တာကြောင့်လည်း ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အမျိုးသမီးအကျဉ်း
သူများကို ကျောက်ထုခွဲခိုင်းနေရတယ်။

ဒီလို အလုပ်ခိုင်းစေရာမှာ မိန်းမသားတွေရဲ့ ဘဝဟာ နုနယ်ပျော့
ချောင်းတဲ့ ဖော့ဖယောင်းဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်စခန်းရဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေက
ခြိမ်းတမ်းခက်ထန်လှတော့ သံချောင်းလိုလည်း မာကျောခဲ့ကြရတယ်။

သူရိန်စာပေ

အားလုံးလိုလိုက ပြစ်ဒဏ်ကိုယ်စီနှင့် ထောင်ကျလာခဲ့ကြတဲ့ အကျဉ်းသူများဖြစ်ပါတယ်။ မိမိတို့ မိသားစုတွေနှင့် ခွဲခွါလာခဲ့ရပြီး ဝေထေ ခေါင်သီလွန်းလှတဲ့ အရပ်ဒေသမှာ မိမိတို့ ပြစ်မှုကျူးလွန်လာခဲ့လို့ ပြစ်မှု ကြေးကို ချွေးနှင့်ပေးဆပ်ရသူများဘဝ ရောက်နေပါတယ်။

အစကနဦး ထောင်ကျခဲ့တဲ့တုန်းက ထောင်အုတ်ရိုးကြီး ဝေး ဘက်လေးတန် ကာရံထားတဲ့အထဲမှာ မွန်းကြပ်လှောင်ပိတ်ထားတော့ ချွေး သည်းလွန်းလှသည့် အတွေ့အကြုံအောက်မှာပဲ နစ်မွန်းနေကြရတယ်။

ဟော ... အခုလို ကျောက်ထုတ်စခန်းကို ရဲဘက်အကျဉ်းသူများ အဖြစ်နှင့် ပြောင်းရွှေ့ဖို့ ရောက်ရှိလာတော့ ထောင်ထဲမှာလို တင်းကျပ် သည့်စည်းကမ်းဥပဒေများမရှိဘဲ လူတိုင်းဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင် ခွင့်ရသွားကြတယ်။

ပြင်ပက ဝင်လာသည့် လေကောင်းလေသန့်ကို တဝကြီး ရှူရှိုက် သွင်းနေရသလို လှပစိမ်းစိုသော ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းများကလည်း မျက်စိ ပသာဒကို ကြည့်နူးလန်းဆန်းခေတယ်။ ဒီလို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စရာကောင်း သည့်နေရာဒေသ ရှုခင်းတွေကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ဘဝအမောတွေ ခြေ ပျောက်စေနိုင်ပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာ နေထိုင် တုန်းကလို အုတ်ရိုးမည်းမည်းကြီးကိုပဲ မကြည့်ချင်မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်နေ ရာက သွပ်ဆူးကြိုး (ဘတ်ပိုင်ယာ)တွေနှင့် ဘေးပတ်ပတ်လည် ကာရံထား တော့ ပြင်ပနေရာကို လှမ်းမြင်နေရလို့ပါပဲ။

အလုပ်စခန်း၏ လုံခြုံရေးအရ သွပ်ဆူးကြိုးများကို နှစ်ထပ် ကာရံထားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သွပ်ဆူးကြိုး ကာရံထားသည့် အလယ်ထည့် တည်မှာ ဗူးတံခါးဝကြီးကို အဝင်အထွက်လုပ်နိုင်ဖို့ တည်ဆောက်ထား တယ်။ အနောက်ဘက် ထောင့်ကျကျနေရာမှာ မျှော်စင်ငယ်လေးနှစ်ခုကို တစ် ဖက်တစ်ချက် တည်ဆောက်ထားတယ်။ ညရေးညတာ လုံခြုံရေးတာဝန်ယူ

စောင့်ကြပ်ရန် အမျိုးသားကျောက်စခန်းမှ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးကို သေနတ်တစ် ထက်စီ ထုတ်ပေးထားတယ်။

သွပ်ဆူးကြိုးဝင်းကြီးအတွင်းမှာတော့ အကျဉ်းသူများကို ထားရှိ ခဲ့တဲ့ ဘားတိုက်ခေါ် အိပ်ဆောင်ငါးလုံး တည်ဆောက်ထားတယ်။ အိပ် ဆောင်တစ်ဆောင်လျှင် အကျဉ်းသူတစ်ရာခန့် ထားရှိနိုင်ပါတယ်။

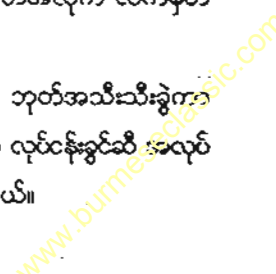
ဘားတိုက်တစ်ဆောင်လျှင် ပေ ၄၀ အရှည်ရှိပြီး ပေ ၂၀ အကျယ်ရှိ ခဲ့တယ်။ ဘားတိုက်ပုံစံက ရင်ခွဲဘားတိုက်ပုံဖြစ်ပါတယ်။ ခန့်မှီးထားပြီး ထရံ ဘာဖြင့် ကာရံထားပါတယ်။ အိပ်ဆောင်ကြီးထဲမှာ ၁၀ ပေခန့်အကျယ် ၂ ပေ အမြင့် အိပ်စင်လေးကို ဝါးကြမ်းများ ခင်းထားတယ်။

အိပ်ဆောင်၏ အနောက်ဘက်မှာ စားဖိုကြီးဆောင်ကို ဆောက် ထားတယ်။ ဖိုကြီးကနေ အကျဉ်းသူများအတွက် နေမီးညှစ်မီး ချက်ပြုတ်စဉ် ဆေးရတယ်။ အိပ်ဆောင်များကို ဘေးတိုက်တန်းစီပြီး ၁၀ပေခြား ဆောက်လုပ် ထားတယ်။

ယင်းဘားတိုက်တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးကြားမှာ ပေ ၂၀၊ ၂ ပေခွဲ ၃ ပေ အမြင့် အုတ်ရေကန်ငယ်လေးများ ဆောက်လုပ်ထားတယ်။ အကျဉ်းသူများ မိတ္တူအခင်းကြီး အခင်းလေး သွားနိုင်အောင် မိလ္လာချောင်ကို အနောက်ဘက် ဆောင်မှာ ဆောက်ထားတယ်။

များသောအားဖြင့် နံနက်ထောင်ဖွင့်ချိန်မှာ မိလ္လာကိစ္စကို အသုံးပြု ကြပြီး နံနက်(၇)နာရီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ အိပ်ဆောင်ထဲက ထွက်သွားကြ တယ်။ နံနက်ပိုင်း အဆာပြေကျွေးသည့် ဆန်ပြုတ်ကိုသောက်ပြီး လုပ်ငန်း နှစ်ဦး တပ်ခွဲအလိုက် သက်ဆိုင်ရာဝန်ထမ်းများမှ ဘုတ်အလိုက် လက်မှတ် နှစ်ထုတ်ယူသွားကြရတယ်။

လုပ်ငန်းခွင်ဖြစ်သော ကျောက်ဆိုဒ်ထဲမှာ ဘုတ်အသီးသီးခွဲကာ လုပ်ငန်းတာဝန် ထမ်းဆောင်ရတယ်။ အလုပ်စခန်းထဲက လုပ်ငန်းခွင်ဆီ အလုပ် ဆောင်ခင်မှာ ဗူးတံခါးထိပ်မှာ တန်းစီထိုင်နေကြရတယ်။

လုပ်ငန်းခွင်မသွားမီ အကျဉ်းသူများဟာ မိန်းမသားပီပီ အလှကြီးနက်
တတ်ကြတော့ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ သနပ်ခါးထူထူ လိမ်းထားကြတယ်။ ဒီလို
လိမ်းခြယ်ရတာကလည်း ကျောက်ဆိုဒ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ နေဒဏ်လေဒဏ်
ကာကွယ်နိုင်ရန် ဖြစ်ပါတယ်။

အကျဉ်းသူများ၏ ခေါင်းပေါ်မှာ ဝါးခမောက်ကိုယ်စီ ဆောင်းထား
တယ်။ ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း နေဒဏ်ကာကွယ်ဖို့ အင်္ကျီလက်ရှည် အကြောင်
အကျားကို ဝတ်ဆင်ထားကြတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း အာသာပြေသော
နိုင်ဖို့ ရေသန့်ဘူးလေးများ ကိုယ်စီကိုင်ထားတယ်။

အဲဒီလို အလှကိုယ်စီရှိနေကြသည့် အကျဉ်းသူလေးများရဲ့ အ
ဟာ ကျောက်ဆိုဒ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲရောက်တော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ကြရတော့
တယ်။ နဖူးက ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလှတဲ့ဒဏ်ကို ခံ
ကြရတော့တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျောက်ဆိုဒ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှ ယောက်ျား
ကျောက်ထုတ်စခန်းဆီက မိုင်းခွဲချထားသည့် ကျောက်ဆုံးတိုစီတုံးကြီးတွေ
ကို (၁၆)ပေါင်တူနှင့် ရိုက်ခွဲပြီး (၆လက်မခွက်မ)အရွယ်အစားရအောင်
ထုခွဲပြီး ကားဖြင့်လာပို့ထားသည့် ကျောက်ပုံကြီးကို မြင်နေရလို့ပဲ။

ယင်းကျောက်ပုံကြီးကို (၆လက်မ ခွက်မ) အရွယ်အစားတစ်
အမျိုးသမီး အကျဉ်းသူများက (၂)ပေါင်တူလေးတွေနှင့် (၂လက်မ ငှက်
အရွယ်အစား ချီပင်ကျောက်သေးသေးလေးတွေ ရသည်ထိ ရိုက်ခွဲပြီး ကျောက်
ဖန်ပေးရပါတယ်။

ဒီတော့ တစ်နေ့ကုန် ကျောက်ထုခွဲနေရသည့် သူမတို့ လက်ထဲ
လေးတွေဟာ အသားမာတက်နေသည်ထိ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ကုန်ကြ
ပေါ့။

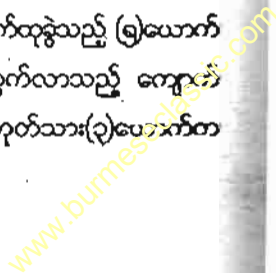
ဒါက ကျောက်ထုခွဲကြရသည့် ဘုတ်တွေရဲ့ ဘဝပုံရိပ်ပုံဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒီလိုပဲ ထုခွဲပြီးသား ကျောက်ခဲတွေကို ဌာနဆိုင်ရာကားကြီးများပေါ်
ပေးရသည့် ကျောက်တင်ဘုတ်ဆိုတာ သတ်သတ်ရှိပါတယ်။

ကျောက်စခန်းထဲကို လာရောက်သယ်ယူသည့် ကျောက်ကားကြီး
များဟာလည်း နှစ်ကျင်းခွဲကနေ၊ ဆယ်ကျင်းကားထိ ရှိနေတော့ ကျောက်
တင်ရတဲ့ ဘုတ်ကလည်း တစ်နေ့ကုန် တင်ပေးရပေ။ ကျောက်အရွယ်အစား
ကြီးလျှင် တင်ပို့ရလွယ်ကူသက်သာပေမယ့် ချီပင်လိုကျောက်သေးကို တင်
ပေးရသည့်အခါ သေရောပဲ။ ဒီကြားထဲ ဆယ်ဘီးကားလိုမျိုးဆိုလျှင်တော့
သေပြီဆရာပဲ။

အဲဒီလို ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်မှာ တာဝန်ကျနေသည့် ရဲဘက်
အကျဉ်းသူများမှာ မည်မျှကြမ်းတမ်း ခက်ထန်စွာ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရ
သည်ကြောင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်ကို တွေးကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်မှာပါ။ ကျောက်
စခန်းတွေရဲ့ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြုံဖူးသူတွေက
တော့ ဆလံပါပဲ။ ဒီလို ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးကို ဝေးဝေးက ရှောင်ကြဉ်ကြမှာ မလွဲ
ကေန်ပါပဲ။

ကျောက်ဆိုဒ်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ တစ်ခွဲအလိုက် (၁၀)ယောက်စီတစ်
ဖွဲ့စီ ဘုတ်ခွဲပေးထားပါတယ်။ ဘုတ်တစ်ဘုတ်ဟာ တစ်နေ့ကို ကျောက်
ကျင်း တစ်ပုံစံပြည့်မီအောင် လုပ်ကိုင်ကြရတယ်။ ကျောက်တစ်ကျင်းဆိုတာ
က (၁၀) ပေပတ်လည် (၁) ပေအမြင့်ရှိသည့် ကျောက်ပုံစံခွက်နှင့် တိုင်းပြီး
တစ်ခွဲတာဝန်ခံက လက်ခံပါတယ်။

ဒီတော့ ဘုတ်သား (၁၀)ယောက်ဟာ တစ်နေ့တာ ကျောက်တစ်
ကျင်းစီပြည့်မီအောင် စည်းစည်းလုံးလုံး မခိုမကပ် ဆောင်ရွက်နိုင်မှ ကျောက်
တစ်ကျင်းပုံစံကို အချိန်မီ ပြီးစီးနိုင်မှာပါ။ ဘုတ်ထဲမှာရှိနေသည့်ဘုတ်သား
(၁၀)ယောက်ထဲက (၂)ယောက်က ကျောက်သယ်ပေးရပါတယ်။ သယ်လာ
သည့် (၆လက်မ ခွက်မ)ကျောက်တုံးတွေကို ကျောက်ထုခွဲသည့် (၅)ယောက်
အဖွဲ့က (၂)ပေါင်တူဖြင့် ရိုက်ခွဲရတယ်။ ဘေးစဉ်ထွက်လာသည့် ကျောက်
အရွယ်အစားအလိုက် ကျောက်ကျင်းစီထိုးရမည့် ဘုတ်သား(၃)ယောက်က
သယ်ယူပြီး ကျောက်ကျင်းစီပေးရတယ်။

၂၂၀ ❀ ထောင်မှူးမ

အဲဒီလို ကျောက်လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ တစ်နေ့ကုန် နေဖူးမိုးရွာမရွာင် မိမိတို့ကိုခိုင်းထားသည့် ကျောက်ကျင်းတစ်ပုံစံ အချိန်မီပြီးစီးအောင် တက်ညီ လက်ညီ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြရတယ်။ မည်မျှပင် ပင်ပန်းဆင်းရဲပါစေ အကျဉ်းသူတစ်သိုက်ကတော့ ပျော်ရွှင်မြူးတူးပြီး လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ စိတ်ပျော် ရွှင်စွာ သီချင်းတကြော်ကြော်အော်ဆိုရင်း ပျော်မြူးနေကြတာပဲ။

နံနက် (၇)နာရီကတည်းက ကျောက်ဆိုဒ်လုပ်ငန်းခွင်ဆီကို အလုပ် ထွက်လာလုပ်လိုက်ကြတာ ညနေ (၄)နာရီဘုတ်သိမ်းချိန်မှာ သတ်မှတ်ထား သည့် ကျောက်ကျင်းတစ်ပုံစံကတော့ အသာလေး ပြီးစီးသွားခဲ့တာပဲ။ ဒါ တောင် နေ့လယ် (၁၁)နာရီလောက်မှာ ထမင်းစားနားကြရပြီး နေ့လည် (၁) နာရီလောက်မှာ လုပ်ငန်းပြန်ကြည့် သတ်မှတ်ချိန်မှာ အချိန်မီ ပြီးစီးသွား တာဖြစ်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ကျောက်ကားတွေပေါ်ကို ကျောက်သယ်တင်ပို့ပေး ရသည့် ကျောက်တင်ဘုတ်သမားတွေကတော့ ကျောက်ကားပေါ် ကျောက် တင်နေရသည်မှာ သတ်မှတ်ကျောက်ကျင်းရေပြည့်သည်ထိ တင်ပေးရပါ တယ်။

ဒီတော့ မနက်ကတည်းက ကျောက်ကားတစ်စီးပြည့်သွားလို့ ထွက် သွားလိုက် နောက်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာလို့ ဆက်တင်လိုက်နှင့် အလုပ် နှင့်လက် မပြတ်အောင် ဂျင်ဂျင်လည်သည်ထိ အဆက်မပြတ် တင်ပေးနေရ တော့ ပိုပြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဖြစ်ကြရတယ်။

[၂]

“ဝုန်း ...”

ဆိုသည့် ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလို့ ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ် သွားခဲ့တယ်။ ညနေစောင်း အလုပ်သိမ်းပြီးသွားလို့ စခန်းထဲက ဘားတိုက် ဘေး ရေကန်လေးပေါ်မှာ ထိုင်နေရင်း ဆရာမလေး ခင်လေးနွယ်တစ် ယောက် ပြင်ပအလှအပများကို ငေးမောကြည့်နေရင်းမှ ခံစားလိုက်ရတာ ပဲ။

“ဪ ... နက်ဖြန်ဆို ကျောက်တွေလာပို့လို့ ထုခွဲဦးမှာပါ လား”

ဆိုသည့် အတွေးဝင်လာမှပဲ ပတ်ဝန်းကျင် အလှတရားများကို အပန်းဖြေငေးမော ခံစားနေမိသည်စိတ်တွေ နောက်ကနီတွေထဲသွားခဲ့ရတော့ တယ်။ ဘာလိုလိုနှင့် သူမ ဒီကျောက်ထုတ်ရဲဘက်စခန်းဆီ ရောက်နေခဲ့တာ တောင် နှစ်လပြည့်တော့မယ်။

“နွယ်ရယ် ... နွယ်ရဲ့လက်ချောင်းလေးတွေဟာ စာသင်ခန်းထဲ မှာ ဖြေဖြူကိုင်နေရတာတောင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေတာပဲနော်”

သူရိန်စာပေ

ဟိုတုန်းဆိုက မောင်ပြောခဲ့တဲ့ အကြင်နာစကားလေးတွေ နားစည်မှာ ပြန်လည်ကြားယောင်လာနေမိတယ်။ ဒီတော့မှ အယောင်ယောင် အမှားမှား သူမလက်ဖဝါးလေးတွေကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့မှ ...

“မောင်ပြောသလို နွယ်လက်ဖဝါးတွေ မနူးညံ့တော့ဘူးမောင်ရယ်။ လက်ဖဝါးပြင်ပေါ်မှာ အသားမာတွေတောင် တက်နေပြီကွယ်”

သူမ နှုတ်ဖျားကနေ တိုးတိုးလေးဆိုညည်းသလို ပြောနေမိတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူမဘဝက အေးအေးဆေးဆေး စာသင်ခန်းထဲမှာ မြေကြီးကိုင်ပြီး ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရမှာလေ။

ခုတော့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လောဘစိတ်တက်ပြီး နှစ်လုံးထိ အထိုးကောင်းခဲ့လို့ ဒီလို ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေး မောင်လုစ်စာနဲ့တင်ထိုင်စားလို့ ရနေပါလျက် မောင်နဲ့ဝေးကွာနေချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ဆန်နေမှာစိုးလို့ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကိုလျှောက်ပြီး ဝင်လုပ်နေခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ဆရာမအလုပ်ကိုလည်း နဂိုကတည်းက ဝါသနာပါနေတော့ ဝင်လျှောက်ခဲ့လို့ အလုပ်ရခဲ့တယ်။ ပညာရေးဌာနမှာ ကျောင်းဆရာမလုပ်လာခဲ့တာ လုပ်သက် ()နှစ် ရှိရောမည်။ အလယ်တန်းပြ ဆရာမလေးအဖြစ် ကလေးငယ်တွေကို စာသင်ပေးနေရတယ်။

နာသုံးနာကို ဦးထိပ်ထားလို့ မိမိ တပည့်လေးတွေရဲ့ အပေါ်မှာလည်း ‘ချစ်ခင်တွယ်တာသံယောဇဉ် ထားနေမိတယ်။ တပည့်မရှူး၊ တစ်ပြားမရှိ၊ ပီတိကိုစား အားရှိပါ၏ ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်လေးကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျမိလို့ပဲ။

ခုတော့ သူများဆွယ်လို့ စိတ်ပါမိတာ နှစ်လုံးထိရောင်းတဲ့လက်ခွဲခိုင် အိမ်ပေါ်ကို နှစ်လုံးဝဏန်း အပြေးအလွှား တက်ထိုးမိခဲ့တယ်။ ဆွမ်းခဲရင်းငှက်သင့်တယ်ဆိုရမလား။ သက်ဆိုင်ရာက လက်ခွဲခိုင် အိမ်ပေါ်ကနေ စောင့်ဖမ်းနေတာနှင့် ပက်ပင်းတိုးခဲ့တော့တာပဲ။

အဲဒီလို နှစ်လုံးထိအထိုးကောင်းခဲ့လို့လည်း လောင်းကစားအက်သွ(က)နှင့်ပြွန်းပြီး ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်ချမှတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီလောက်ပြစ်ဒဏ်ကြီးလေးခဲ့ရတာကလည်း စစ်အုပ်ချုပ်ရေးကာလမှာ စစ်ခုံရုံးက ချမှတ်ခဲ့တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ပိုပဲ။

ကျွန်မအဖြစ်တွေကို မောင်ကတော့ သိမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်ဦးလည်းဆိုတော့ မောင်က ပင်လယ်ရပ်ခြား စွန့်စားသွားနေရတဲ့ သင်္ဘောဆားခိုပေါ့ကွယ်။

မောင်က ရေခြားမြေခြားဆီ သင်္ဘောနှင့်ခရီးထွက်နေရတော့ ကျွန်မအစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။ မောင်နဲ့ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြတာလည်း (၂)နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။

ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ မောင်က သင်္ဘောလိုက်သွားခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မအလယ်တန်းပြ ဆရာမအဖြစ်နှင့် ကျောင်းမှာ ကလေးတွေကို စာသင်ပြပေးနေခဲ့တာ။ ကျွန်မနေသည့် ရပ်ကွက်ထဲကနေ ကျောင်းကိုအသွားမှာ ကျွန်မနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့တုန်း ဘိုးတော်အိမ်က ပြန်လာတာ အဲဒီဝဏန်း ထိုးကြည့်ပါလားဆိုတာနဲ့ ကျွန်မလည်း လိုက်ဆီခိုခဲ့မိတာပဲ။

တကယ်ဆို ကိုယ်က ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ပဲ။ လခလည်းရှိမယ်။ မောင် ရှာဖွေပို့ပေးနေတဲ့ ငွေတွေလည်း ရှိနေပါလျက်နှင့် ညောင်ညောင်လည်းစား၊ လေးညှို့သံလည်း နားထောင် မဆင်ခြင်မိတော့ ခုလို ဒုက္ခနိုးကျိုးနဲ့ တိုးခဲ့ရတာပဲ။

အပေါ်ဘက် ယောက်ျား ကျောက်ထုတ်စခန်းဆိုက ညနေစောင်းအလုပ်သိမ်းပြီးသွားချိန်မှာ မိုင်းခွဲချလိုက်လို့ ကျယ်လောင်စွာ မြည့်ဟီးထွက်ခဲ့ပါတာသည် အသံကြီးကြားပြီး ကျွန်မ အတွေးနယ်ချဲ့နေမိခြင်းဖြစ်ပါမယ်။

မောင်ချီးမွမ်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ လက်ဖဝါးနုလေးတွေမှာ သွေးခဲဥညို့ အသားမာတောင် တက်နေပြီလေ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျောက်တုံးတွေ

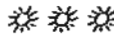
၂၂၄ ။ ထောင်မှူးမ

ကို တူနဲ့တူခွဲနေရတာလည်း မလွယ်ပါဘူးလေး။ ကိုယ်က ပြစ်ဒဏ်ကျူး
သည့် အကျဉ်းသူဘဝမှာတော့ ကိုယ့်ခိုက်ပြစ်ကိုယ်ခံရတယ်လို့ပဲ မှတ်မိ
တယ်။

အလုပ်စခန်းကနေ မလွတ်မချင်း ဒီလိုသာ နေ့စဉ် ကျောက်ထွက်
နေရရင် သေရချည်ရဲ့မောင်ရယ်။ မောင်လည်း မကြာခင် သင်္ဘောပေါ်ထဲ
ပြန်ဆင်းလာတော့မယ်လို့ အိမ်ကိုလှမ်းမှာတာ ကြားခဲ့ရတယ်။

မောင်ပြန်လာချိန်မှာ ကျွန်မ စခန်းကနေ မလွတ်နိုင်သေးပါဘူး
ကွယ်။ မောင်ပြန်လာချိန်မှာ အရင်လို သနပ်ခါးလေးပါးမှာကွက်ပြီး အထူ
ဆုံးပြင်ဆင်လို့ စောင့်ကြိုနေချင်ပေမယ့် ခုတော့ ကျွန်မဘဝက ဘယ်ခါ
ရော်ရမ်းလို့ မှန်းဆမရနိုင်အောင် လွမ်းတပူဆွေးနေရပြီကောကွယ်။

တကယ်လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖော်
ကွာဝေးလို့ မောင်ပြန်ချိန်ကို စောင့်မျှော်ငေးရင်း ခုတော့ မောင်ရယ် ရေဆော်
မှာ ခြေဆင်းငိုနေခဲ့ရပြီကောကွယ်။

[၃]

- “နာမည်”
- “ခင်ဦး”
- “အဘအမည်”
- “ဦးစံအေး”
- “အမိအမည်”
- “ဒေါ်အေးသန်း”
- “အဘက်”
- “သုံးဆယ်”
- “ခင်ပွန်းရှိလား”
- “ရှိ ကွဲနေတယ်”
- “ဘာအမှုဖြစ်လဲ”
- “လူကုန်ကူးမှု”
- “ထောင်ဘယ်လောက်ကျလဲ”
- “ဆယ်နှစ်”

တန်းစီးခင်စိန်က အကျဉ်းသူကို တစ်ချက်ချင်း မေးမြန်းသွားသည်ကို ကျွန်မ လိုက်လံပြီး မှတ်ပြာနှင့် ခြစ်နေတယ်။ ဒီလိုပါပဲ လူသစ်တစ်ယောက် မှတ်ပုံတင်ရပြီဆို သူ့၏ ကိုယ်ရေးအချက်တွေကို ဗာရာကမေးပြီး ရေးမှတ်ခဲ့တယ်။

ဒီလို မှတ်ပုံတင်ထားပြီးသူတွေကို ကျွန်မတို့ အရာရှိလူသစ် မှတ်ပုံတင်စာအုပ် (ထပစ ၂၁)ထဲကပါသည့် အချက်အလက်များအတိုင်း အကျဉ်းသူနှင့်တိုက်ဆိုင် မှတ်ပုံတင်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ယမန့်နေ့က ရေဆင်းအမျိုးသမီး ကျောက်ထုတ်လုပ်ရေးဇုန်ဆီသို့ မန္တလေးဗဟိုအကျဉ်းထောင်မှ လူသစ်အကျဉ်းသူ (၅၀)ယောက် ပို့လိုက်လို့ လူသစ်မှတ်ပုံတင်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီလို စခန်းထဲမှာ ရှိနေသည့် အကျဉ်းသူဟောင်းများဟာ လွှတ်ရက်စေ့လို့ ထောင်ကလွတ်သွားချိန်မှာ လုပ်အားလျော့နည်းသွားပါတယ်။ အကျဉ်းသူ (၅၀၀)ယောက်နှင့် ဖွင့်လှစ်ထားသည့် အလုပ်စခန်းဖြစ်ကြောင့် ထောင်ကလွတ်သွားသူများနေရာမှာ အစားထိုးဖို့ ရဲဘက်အထောက်အပံ့များကို သက်ဆိုင်ရာရုံးချုပ်ကို တင်ပြတောင်းခံရပါတယ်။

စခန်းအတွက် လိုအပ်နေသော အကျဉ်းသူ အင်အား(၅၀)ယောက်ကို မန္တလေးထောင်မှ ပို့ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အသစ်ရောင်းလာသည့် အကျဉ်းသူများကို မှတ်ပုံတင်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ တာဝန်က ဦး၊ ရေး တာဝန်ယူနေရသူမို့ ဆိုင်ရာကိစ္စရပ်ဖြစ်သော ထောင်ကျဉ်းသူတင်ခြင်းကို ဆောင်ရွက်နေခြင်းဖြစ်တယ်။

အထက်မြန်မာပြည်မှာရှိသည့် တိုင်းနှင့်ပြည်နယ်များမှ ထောင်လာသူနှစ်ကြီး အကျဉ်းသူများကို မန္တလေးဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးမှာ စုစည်းထားရပါတယ်။ ကျောက်ထုတ်အလုပ်စခန်းများမှ လုပ်အားလိုအပ်သည့်အခါ ခွဲဝေပို့ပေးရတယ်။

ယခု ကျွန်မတို့ ရေဆင်းအလုပ်စခန်းဆီသို့ ပို့လိုက်သည့်အခါ အကျဉ်းသူများမှာ မန္တလေးထောင်ကြီးမှ ပို့လိုက်တာကြောင့် နယ်စပ်မှ အကျဉ်းသူများဖြစ်ကြပါတယ်။

ကျွန်မတာဝန်က ထောင်ကျရုံးတာဝန်ခံဖြစ်တာကြောင့် ယခုလို လူသစ်မှတ်ပုံတင်ပြီးသည်နှင့် နောက်တစ်နေ့မှာ အလုပ်ဆိုင်းများထဲရှိတပ်ခွဲအလိုက် လိုအပ်သောလူဦးရေကို ခွဲဝေပေးရပါတယ်။

အလုပ်ဆိုင်ခံထဲမှ တပ်ခွဲတာဝန်ခံများကလည်း ကျောက်ထုတ်လုပ်မှု တိုးတက်စေဖို့ မိမိတို့တပ်ခွဲအလိုက် လူဦးရေတောင်းခံလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဆူးကြိုးဝင်းထဲမှာ တပ်ခွဲတာဝန်ခံများကို အကျဉ်းသူများ ခွဲဝေပေးပြီး ရုံးခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့တယ်။

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဒီနေ့နံနက် လွတ်မြောက်ကြမည့် အကျဉ်းသူများကို ထောင်ပိုင်ရုံးတင်ပြပြီး လွတ်လွှက်စွဲ ဆောင်ရွက်ရဦးမှာကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ နံနက်ပိုင်းမှာ အချိန်မီလွတ်ရမည့် အကျဉ်းသူများကို တန်းစီးခင်စိန်ကို လွှတ်ပြီးခေါ်ခိုင်းခဲ့တယ်။

ထောင်ကလွတ်တော့မည်ဆိုသောအခါ အကျဉ်းသူများမှာ မျော်တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေကြတယ်။ နှစ်ရှည်လများ အတူတူထောင်ကျနေခဲ့ကြပြီး မိမိတို့က ဝဋ်ကျွတ်လို့ လွတ်သွားကြပေမယ့် ကျန်ရစ်ခဲ့သူ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း အုတ်ရိုးဖော်ချင်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်နေကြတယ်။

ဒီရဲဘက်စခန်းတွေဟာ နှစ်ရှည်လများ ကြာမြင့်စွာ ထောင်ဒဏ်ကျခံနေရသူများကို ရဲဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ပို့ပေးတာကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်ရှည်လများ အတူတကွ လက်တွဲနေထိုင်လာခဲ့ကြတော့ ခွဲခွာကြရမယ့် အချိန်မှာ တွယ်ဝင်မိသော သံယောဇဉ်ကြိုးလေးများက ဖြတ်ရခက်လှပါတယ်။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လိပ်စာတွေဖလှယ်ကြ၊ နှုတ်ဆက်ကြနှင့် စခန်းဝင်းထဲမှာ စိစိညံ့လျှက်ရှိနေပါတယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တန်လျှင်တော့ အိမ်ပြန်ကြရမှာပဲ မဟုတ်လား။ သွားသူကသွားလို့ ကျန်ခဲ့ရသည်သူများမှာလည်း ကျန်ခဲ့ရမှာ ဓမ္မတာပါ။

နောက်ထပ် လူသစ်အကျဉ်းသူတွေ ရောက်လာသည့်အခါမှာ တော့ မိတ်ဆွေသစ်တွေ ထပ်ကြေမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒုက္ခပေးကြတဲ့နေ့

၂၂၈ ❀ ထောင်မှူးမ

ရချိန်မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာကြောင့် တစ်ဦးဘဝကိုတစ်ဦးက စာနာနားလည် နိုင်မှာပါ။

လွမ်းမောဖွယ်ရာ ရှေးအတိတ်အကြောင်းတွေကို တစ်ဦးနှင့်တစ် ဦး ဖွင့်ဟပြောဆို ဖလှယ်ကြရင်း ကုန်လွန်ရမယ့် အချိန်ကာလတွေအတွက် ပင့်သက်မောတွေ အခါခါချနေမိကြသည်။

ကျွန်မတို့ဝန်ထမ်းဆိုတာကတော့ အဟောင်းတွေထွက်သွားလျှင် အသစ်တွေကို ကြိုဆိုနေရမှာပါ။ ဖြူစင်စိတ်ထားနှင့် မေတ္တာအရင်းခံပြီး စခန်းကို ထပ်မံရောက်ရှိလာသူများကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုနေရတာ ကျွန်မ တို့ တာဝန်ပါပဲ။

ကျွန်မ ရှေ့လတွင်လွတ်မြောက်ကြမည့် အကျဉ်းသူများ၏ ထောင် ကျဝရမ်းများကို စစ်ဆေးနေချိန်ဖြစ်ပါတယ်။ အကျဉ်းသူများ၏ ထောင်ကျ ဝရမ်းထဲမှ လျှော့ရက်ကတ်ပြားများကို တစ်ခုချင်း စိစစ်နေခဲ့တယ်။ နှစ်ရှည် ထောင်ဒဏ်ကျခံနေရသော အကျဉ်းသူများဖြစ်သောကြောင့် လျှော့ရက်ကတ် ပြားပေါ်မှာ ရရှိထားသော လျှော့ရက်များမှာ ကတ်ပြားတစ်ခုလုံး ပြည့်လျှန် နှိတ်ရိတ်ရိတ်တယ်။

လွမ်းသံလေမောင်ကြီး ❀ ၂၂၉

ရဲဘက်အလုပ်စခန်းများမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြရသော အကျဉ်းသူများဟာ ထောင်ကြီးထဲမှာလို တစ်လလျှော့ရက် (၄)ရက်မဟုတ်ဘဲ တစ်လ သာမန်ဆုမှတ်ရက်က (၅)ရက် ရကြပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ပါ အလုပ်ဆင်းနေကြရတော့ တနင်္ဂနွေဆုမှတ်ရက် (၁) ရက်ထပ်ဆောင်းရရှိလို့ပါပဲ။

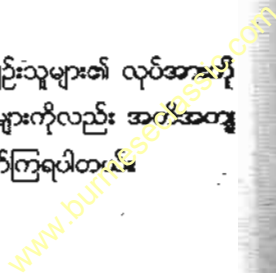
တစ်နှစ်လုံးအတွက် အထူးကွာဆုမှတ်ရက်ကိုလည်း (က)အဆင့်ပေး ထားသောကြောင့် တစ်ကြိမ်လျှင် (၂၉)ရက်ကို (၃)လတစ်ကြိမ် ကွာဆုမှတ် ရက်အဖြစ်ရကြတယ်။ တစ်နှစ်တာလုံး စခန်းမှာ ဘာအပြစ်ဒဏ်မှမရှိဘဲ စည်း ကမ်းကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခြင်း၊ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အလုပ်ကိုကောင်းစွာ လုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့် နှစ်ကွာဆုမှတ်ရက် (၁၅)ရက်ကိုလည်း ထပ်မံရရှိကြပြန် တယ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကျဉ်းသူတစ်ဦးအတွက် တစ်နှစ်လျှင် ဆုမှတ်ရက် (၄)လလျှော့ရက်ရခဲ့တာကြောင့် (၃)နှစ် ထောင်ဒဏ်ကျခံနေ ရသူတစ်ဦးဟာ (၂)နှစ်သာလျှင် ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမှာဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် လည်း စခန်းသို့ပြောင်းရွှေ့လာသည့်ရက်မှာ အထူးဆုမှတ်ရက်ကွာ ရရှိချိန် နှင့် မကိုက်လျှင် လျှော့ရက် အကျိုးမဝင်လို့ ထည့်မပေးကြပါဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မမှာ ကွာဝင်၊ ကွာထွက်များနှင့် ကိုက်ညီ ခြင်းရှိမရှိ စိစစ်နေရတယ်။ လစဉ် ပုံမှန်သာမန်ရ ဆုမှတ်ရက်ကတော့ စခန်း သို့ရောက်ရှိလာသည့် လမှစတင် ခံစားခွင့်ရပါတယ်။

ယခုလို ထောင်ကျရုံး တာဝန်ခံတစ်ယောက်အနေဖြင့် လျှော့ရက် များကို သေချာစစ်ဆေးနိုင်မှ တန်ကာကျပါတယ်။ နို့မို့ဆို လွတ်ရမည့်ရက် ကျော်လွန်သွားလျှင် ပြဿနာဖြေရှင်းရ မလွယ်ပါဘူး။ အကျဉ်းသူတစ်ဦးအဖို့ လွတ်ရမည့်အချိန်မှာ လျှော့ရက်စည်းမျဉ်းအရ လွတ်လျှင်လည်း သုံးပုံတစ်ပုံ ထက်ကျော်လွန်ပြီး လွတ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ကျွန်မတို့ ထောင်အရာရှိတွေဟာ အကျဉ်းသူများ၏ လုပ်အားကို အပြည့်အဝ ခိုင်းစေထားသလို ရရှိမည့်လျှော့ရက်များကိုလည်း အတိအကျ ချိန်နိုင်အောင်လို့ အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ ဆောင်ရွက်ကြရပါတယ်။

ကျွန်မ 'ဦး' လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ တာဝန်ယူထားရတာကြောင့် 'ဦး' ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သော စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသည့် အကျဉ်းသူသစ်များကို မှတ်ပုံတင်ခြင်း၊ သက်ဆိုင်ရာတပ်ခွဲများသို့ လိုအပ်သောလူဦးရေအလိုက် ဖြန့်တင်ပေးခြင်း၊ လွတ်မြောက်ကြမည့် အကျဉ်းသူများကို စိစစ်လွှတ်ပေးခြင်း၊ မကျန်းမာသော အကျဉ်းသူများကို အပြင်ဆေးရုံကြီးဆီပို့ဆောင်ကုသစေခြင်း လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်နေရတယ်။

ထစ်ဖန် အလုပ်အားလပ်နေချိန်မှာ နောက်တန်းတာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ရေထမ်း၊ တောင်ယာ၊ ရုံးလုပ်ငန်း၊ အထွေထွေသန့်ရှင်းရေး အကျဉ်းသူများကိုလည်း လိုက်လံစစ်ဆေးကြပ်မတ်ရပါသေးတယ်။

တစ်နေ့ နောက်တန်းမှာရှိနေသော အကျဉ်းသူဘုတ်များကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေချိန်မှာ ဝန်ထမ်းလိုင်းများကို ရေခပ်ပို့ဆောင်နေသည့် ရေထမ်းဘုတ်ဆီရောက်သွားခဲ့တယ်။

စခန်းထိပ်မှာရှိနေသော ရေတွင်းကြီးထဲမှရေကို ရေထမ်းဘုတ်မှ အကျဉ်းသူများ စက်သီးကြိုးဆွဲပြီး ရေတွင်းထဲကရေကို တင်နေတာ တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ ရေထမ်းဘုတ်မှာ အကျဉ်းသူက (၁၀)ဦးခန့်ရှိနေပြီး ဘုတ်ကိုင်အကျဉ်းသူမှ စောင့်ကြပ်ခိုင်းစေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အရာရှိနေအိမ်လိုင်းခန်းများကို လိုက်လံရေခပ်ထည့်ပေးခြင်းဖြစ်တယ်။ အကျဉ်းသူသုံးယောက်က ရေတွင်းကြီးထဲမှ ရေကိုစက်သီးကြိုးနှင့်ဆွဲပြီး ရေထည့်ရမည့်ပုံးထဲ တစ်လှည့်စီထည့်ပေးကြတယ်။

ရေထည့်နေသူလူခြောက်ဦးမှ တစ်အိမ်လျှင် တစ်ယောက်စီ ရေပြည့်သည်ထိ တာဝန်ယူထည့်ပေးရတယ်။ ဘုတ်ကိုင်လုပ်သည့်အကျဉ်းသူကတော့ အိမ်တွေကိုရေထည့်နေချိန်မှာ လုံခြုံရေးအရ လိုက်လံစောင့်ကြည့်နေရပါတယ်။

ကျွန်မ ရေထမ်းသည်အဖွဲ့ဆီ ရောက်သွားချိန်မှာ ဘုတ်ကိုင်အကျဉ်းသူ လူကုန်ကူးခင်ဦးတစ်ယောက် စခန်းထဲမှာဖွင့်ထားသည့် လက်ဘက်ထည်

ဆိုင်ထဲမှာ လက်ဘက်ရည်သောက်ပြီး သူမ၏ဘုတ်သားများကို လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

“ဟဲ့ ... ခင်ဦး နင်က ဒီမှာလာ ဖိမ်ကျနေတာလား”

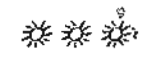
“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်။ အိမ်တွေကိုရေထည့်နေတာ လိုက်ကြည့်နေရင်း ပိုက်ဆာလို့ လက်ဘက်ရည်သောက်နေတာပါ”

“နင်နော် နင့်လူတွေကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ထားအုံး။ တော်ကြာ ထွက်ပြေးသွားမှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ဆရာမရယ်။ ကျွန်မလူတွေကို အလစ်မပေးဘဲ အမြဲတမ်း ဖျက်စီးဒေါက်ထောက် ကြည့်နေပါတယ်”

အဲဒီလို ကျွန်မ နောက်တန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသည့် ဘုတ်အသီးသီးကို လိုက်လံစစ်ဆေးကြပ်မတ်ပေးရတယ်။ မိန့်မသားတွေချည်းဆိုဦး လွှတ်ထားလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့တွေက အိမ်နှင့်ဖော်ကွာဝေးနေကြသူတွေဆိုတော့ အပြင်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိသားစုသံယောဇဉ်တွေကို အမြဲသတိရတမ်းတပြီး လွမ်းဆွေးနေကြတာ မဟုတ်လား။

သူ့စိတ်ဆိုတာ အစုံးမရနိုင်ဘူးလေ။ မထင်လျှင်မထင်သလို ဇွတ်ချုပ်ချင်ရာ လုပ်သွားတတ်တဲ့ လူစားတွေ။ ခုလို ဘုတ်ကိုင်က လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ထိုင် လေပေးနေချိန် တစ်နေရာရာကနေ လစ်ထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ သတိပေးနေရတာ။ ကျွန်မပြောမှပဲ ခင်ဦး ထိုင်နေရာကနေ သူ့ရေဆင်းဘုတ်တွေ အလုပ်လုပ်နေရာဆီ ထထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့မှလည်း ကျွန်မ ဟင်းချနိုင်တော့တယ်။

“ကျွန်မတို့ဘုတ်အတွက် ထုခွဲရမယ့်ကျောက်တွေကို သူများတွေ နှင့်အပြိုင် ကျောက်ပုံကြီးထဲကနေ အလှအယက်ဆွဲထုတ်ယူရာက ကျောက် ပုံပြုကျပြီး ထိခိုက်သွားတာပါ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီလိုကြည့်နေလို့ မပြီးသေးဘူး။ ဆေးမှူးကို သွားခေါ်ပြီး ခြေထောက်ကို သေချာဆေးကြောသန့်စင်ပြီး ဆေးထည့်ခိုင်း ထိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

ဒီလိုပါပဲ။ ကျောက်ထုတ်ခခန်းမှာကတော့ ကျောက်ထိခိုက်ဒဏ် ရာရမ္မာတွေက နေ့စဉ်အနည်းနှင့်အများ ဖြစ်ပေါ်နေကြတာပဲ။ ကျောက်ထုံး တွေဟာ မိုင်းခွဲပြီး ချထားလို့ မိုင်းစမိုင်းနတွေ ကျန်ရှိနေတတ်တယ်။

အဲဒီလိုကျောက်တွေကို တူနှင့်ထုခွဲရာမှာ ကျောက်စင်ပြီး မျက်လုံး တို့လည်း ထိခိုက်နိုင်ပါတယ်။ အကျဉ်းသူတွေကတော့ မိမိတို့ တစ်နေ့တာ ဆျောက်ကျင်းပုံစံကို ပြည့်မီအောင် တက်သုတ်ရိုက်လုပ်နေကြတော့ မကြာ သေး ထိခိုက်မှုဖြစ်ပွားတတ်ပါတယ်။

အကယ်၍များ ကျောက်နှင့်ထိခိုက်မိသွားလျှင် ထိတဲ့နေရာကဒဏ် ရာက တော်တော်နှင့် မကျက်နိုင်ဘဲ ညှော်မိသွားလျှင် ဒဏ်ရာနေရာမှာ ဆောင်ကိုင်ခြစ်ပေါ်တတ်တယ်။ တချို့အကျဉ်းသူတွေဆို တော်ရုံဒဏ်ရာ ဆောက်ကို ဆေးခန်းလာမပြဘဲ တောထဲမှ အလေ့ကျပေါက်နေသည့် ဘိစပ် ချွတ်လိုအပင်က အရွက်ချီးပြီး ဒဏ်ရာနေရာကို ညှစ်ချလုပ်ဆောင်ကြတယ်။ ဆာလောဆယ်တော့ သွေးချက်ချင်းတိတ်သွားပေမယ့် ဒဏ်ရာကို ဆေး ထည့်ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလျှင် အနာနေရာက ရင်းလာတတ်ပါတယ်။

ဒဏ်ရာရလာသည့် အကျဉ်းသူကို ဘုတ်ကိုင်လုပ်သည့် အကျဉ်း သူမှ ဆေးခန်းဆီခေါ်သွားပြီး ဆေးထည့်ပတ်တီးစီးပေးနေတယ်။ ကျွန်မ ထည်း ရုံးလုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ပြီး ရုံးခန်းရှေ့မှာ ခေတ္တရပ်နေတုန်း အကျဉ်း သူနှစ်ဦးတွဲပြီး ပြန်လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရတယ်။

“နင်တို့ ဆေးထည့်ပြီးသွားပြီလား”

[၅]

ကျွန်မ ရုံးလုပ်ငန်းတွေထိုင်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတုန်းမှာ လုပ်ငန်း ခွင်ထဲက အကျဉ်းသူတစ်ယောက် အလုပ်လုပ်နေရာရင်း ကျောက်ထိခိုက် မိလို့ဆိုပြီး ရုံးထဲကို ဘုတ်ကိုင်ကခေါ်ဆောင်လာတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျောက်ပိပြီး ဒဏ်ရာရသွားလို့ပါ ဆရာမ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုများ ထိခိုက်မိရတာလဲ ခြေဖျားမှာလည်း နေရာ ခြင်းခြင်းနီလို့ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ။ ခင်ထားက ကျွန်မတို့ဘုတ်ထဲကထိ ကျောက်ထုခွဲတဲ့နေရာကို ခြောက်ကိုးကျောက်တွေသယ်တုန်း ကျောက်ပုံကြီး ထဲက ကျောက်ကိုဆွဲနှိုက်ယူရာမှာ ကျောက်ပုံပြုပြီး သူ့ခြေထောက်ပေါ် ထိ ထိ ခိုက်မိသွားတာပါ”

“နင်တို့ကျွေးကလည်း အလုပ်လုပ်တာ ဂရုစိုက်ကြမှပေါ့။ နေရာ နမ့်လုပ်ကြတော့ ထိခိုက်မိတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”

“သူ့ခြေထောက်က ဒဏ်ရာက လမ်းတောင်ကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်ပုံမရဘူး။ ဘုတ်ကိုင် သူ့ကို အိပ်ဆောင်ထဲကိုပြန်ပြီး အနားယူပို့ပေးလိုက်။ အလုပ်လည်း သိမ်းခါနီးနေပြီ”

“ဟဲ့ ... ချစ်ကောင်း နင်တော့ ဆရာမသဘောကောင်းတော့ စောစောနားရတာပေါ့အေ”

“နေပါဦး သူ့နာမည်ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ချစ်ကောင်းလို့ ခေါ်တာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟီး ... ဟီး ... သူ့က ကော်ဖီခါးခါးထဲမှာ ဆေးခပ်လှယာတ်တတ်လို့ ကျွန်မတို့ဘော်ဒါတွေက ချစ်ကောင်းလို့ နာမည်ဝှက်ပေးထားတာပါ”

“ဟုတ်လား ညည်းကလည်း အာဂမိန်းမပါလား။ ဘယ်လိုအဆေးခပ်လှယာတ်ခဲ့တာလဲ။ လာစမ်းပါဦးအေ။ ဗဟုသုတရအောင် ပြောပြစမ်းပါဦး”

ကျွန်မကလည်း ပျင်းပျင်းရှိနေသည်နှင့် ရုံးရှေ့မှာ တွေ့နေရသော အကျဉ်းသူနှစ်ဦးကို ရုံးခန်းထဲခေါ် အကြောင်းစုံ မေးကြည့်ချင်နေတယ်။

“ဒါဆို ဆရာမ သူ့ကို ရုံးခန်းထဲမှာ ထားခဲ့မယ်။ ကျွန်မဘုတ်တွေ အလုပ်မပြီးသေးလို့ သွားကြည့်ရဦးမယ်”

“အေး ... အေး ... ထားခဲ့၊ ငါတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အိပ်ဆောင်ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

ကျွန်မက အကျဉ်းသူချစ်ကောင်းကို တာဝန်ယူခေါ်ထားလိုက်တယ်။ ချစ်ကောင်းလို့ခေါ်သည့် အကျဉ်းသူမှာ ကျွန်မရှေ့ကုလားထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်နေလိုက်တယ်။

“ညည်းနာမည်အရင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ထားပါ ဆရာမ”

“ဪ ... ကော်ဖီခါးခါးခင်ထားဆိုတာ ညည်းကို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်မ ခွင့်ပြုလိုက်သည်ကြောင့် ကော်ဖီခါးခါးခင်ထားကလည်း သူ့မဇာတိက ကျင်လည်ခဲ့ရပုံများကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြနေတယ်။

[6]

ကျွန်မမိဘတွေက နယ်မှာ တောင်သူအလုပ်လုပ်ကြပါတယ်။ ကျွန်မလည်း အစကတော့ မိဘတွေနှင့်အတူ ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ရာသီဥတုကဖောက်ပြန်၊ မိုးခေါင်ဓရရှားနှင့် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်စားသောက်ရတာ အဆင်မပြေကြတော့ဘူး။

အိမ်မှာကလည်း မိသားစုဝင်က ငါးယောက်လောက်ရှိနေတော့ အိမ်ရှေ့စားစရိတ်က မလုံလောက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အမေကတော့ အညာဖုန်လေးတွေလုပ်ပြီး အငယ်လေးနှစ်ယောက်ကို ရွာစဉ်လှည့်ရောင်းခိုင်းပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ငွေရှာခဲ့တယ်။ အဖေကလည်း ကျပန်းအလုပ် ကြုံရာလုပ်ပြီး ငွေရှာနေရတယ်။

ကျွန်မမှာသာ အပျိုကြီးအရွယ် ဘာမှ မလုပ်တတ်၊ မကိုးတတ် ဖြစ်နေတော့ အိမ်ဗဟိုရက်စွဲတွေကိုပဲ ဒိုင်ခံလုပ်ပေးနေရတယ်။

www.burmeseclassic.com

သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ စားဝတ်နေရေးက ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေပဲ ကျပ်တည်းနေခဲ့တယ်။ မိသားစုဝင်တွေ လောက်လောက် CC စားသောက်နိုင်အောင် ကျွန်မ ငွေထွက်ရှာမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ရွာကိုလာလာနေသည့် ပွဲစားမတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်မိပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့မှာ အိမ်ဖော်အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဖေတို့အတွက် သုံးလစာ စပေါ်ငွေကြီးပေးထားပြီး ကျွန်မ ပွဲစားခေါ်ရာနောက် လိုက်ခဲ့တယ်။

အစကတော့ ကျွန်မလုပ်ကိုင်ရတဲ့အိမ်က အဆင်ပြေမလိုလိုပဲ။ နောက်ပိုင်း အိမ်ရှင်မိန်းမက သူ့ယောက်ျားနှင့် စွပ်စွဲချင်သလိုလို၊ ရမယ်ရွာပြီး ကျွန်မကို အိမ်ကနေ မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ လုပ်လာတယ်။

ကျွန်မကလည်း ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုသာ ရောက်လာတယ်။ အသိအကျွမ်းမရှိတော့ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမုန်းမသိ ယောင်ချာချာဖြစ်နေချိန်မှာ ကျွန်မထက် အသက်ကြီးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ဂရုဏာသက်ပြီး အိမ်ခေါ်သွားခဲ့တယ်။

သူကလည်း ကျွန်မလိုပဲ နယ်ကနေ ရန်ကုန်မှာ စီးပွားလာလုပ်စားနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်တော့လည်း ဘာအလုပ်မှ ဟုတ်တိပတ်တိလုပ်စားနေတာ မတွေ့ရဘူး။

သူ့နာမည်က ခင်ကျော့မေလို့ခေါ်တယ်။ ရုပ်ရည်လှပချောမွေ့ပြီး အသားဖြူဖြူ၊ ဒေါင်ကောင်းကောင်းပဲ။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက သွယ်သွယ်လျလျနှင့် ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ ဝိုက်ဆိုင်မျိုး။

သူမက တိုက်ခန်းတစ်ခန်းငှားပြီး တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်နေတယ်။ သူမအလုပ်က ဘာမှသာမဟုတ်တယ်။ နံနက်စောစောစီးစီး ဖြူးလိမ်းဝတ်စားပြီး ကြော့ကြော့နှင့် အိမ်ကထွက်သွားတော့တာပဲ။ အဲ... အလုပ်သာမယ်မယ်ရရ မပြနိုင်တာ၊ လဲက်ထဲမှာတော့ ရေ (ငွေ) အမြဲလျှံနေတာပဲ။ ဘယ်

လိုဘယ်ပုံ ရှာဖွေစားသောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ့သုံးစွဲနေတဲ့ ငွေကြေးအတိုင်း အတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ အားကျနေမိတယ်။

“ညီမလေး ပျင်းနေရင် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းမနေဘဲ မမနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“တကယ်လား အစ်မ။ ကျွန်မလည်း ဘယ်မှမရောက်ဖူးတော့ အပြင်ထွက်လည်ရတာ ပျော်စရာကြီး”

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မလည်း သူ့နောက်ကနေ အဖော်လိုက်သွားဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ များသောအားဖြင့် ဘီယာဆိုင်တို့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကောင်းကောင်းကြီးတွေမှာ တက်ပြီးတော့ စားသောက်လေ့ရှိတယ်။

စောစောပိုင်း အခြေအနေမှာ ကျွန်မလည်း သူ့အထာကိုမသိတော့ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ဒီလိုဆိုင်ကြီးပေါ်တက်ပြီး စားသောက်နေပါလိမ့် ဟု စဉ်းစားရခက်နေတယ်။

နောက်ပိုင်း သိလာတော့မှ သူမ ဖြူးလိမ်းဝတ်စားထားသည့် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနှင့် သားကောင်ကို စွန်ရဲလို မျက်လုံးမျိုးနှင့် ရှာဖွေနေတာကို မျက်လုံးချင်း စကားပြောလို့များ အဆင်ပြေသွားပြီဆို အဲဒီလူတွေနဲ့ ဒီတလုပ်ပြီး ဆိုင်ကထာသွားကြတယ်။

ကျွန်မဖြင့် အံ့သြမိပါရဲ့။ ကိုယ်နဲ့မရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေနှင့်များ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ခါလောက် ဆုံမိတာနဲ့ အိုကောသွားကြတာ အံ့သါရဲ့။ ကျွန်မကိုထားခဲ့ပြီးတော့ တစ်နာရီ၊ နှစ်နာရီလောက်ကြာရင် ကားနှင့်ပြန်ရောက်လာတာပဲ။

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ပတ္တာအိတ်ကြီးကိုဖွင့်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းနေချိန်မှာ အိတ်ထဲမှာ ငါးထောင်တန်အချပ်လိုက် ရှိတယ်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ငွေရှာပုံကိုကြည့်ပြီးတော့ သူမလို ငွေကိုင်သုံးစွဲချင်လာတယ်။

“ညီမက အတွေ့အကြုံမရှိသေးတဲ့ အစိမ်းသက်သက်ဆိုတော့ အဖာညွှန်သေးဘူးလေ။ မမတို့က ဒီကိစ္စမှာ အထာညက်ပြီး အတွေ့အကြုံများနေပြီဆိုတော့ ဝင်တတ်ထွက်တတ်ဖို့လိုတယ်”

၂၃၀ ❀ ထောင်မှူး

“ဟုတ်ကဲ့ မမ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

“ဟောဒီအထုပ်လေးကိုဆောင်ထား။ လိုအပ်ရင် သုံးလို့ရတယ်”

သူပေးတဲ့ စက္ကူခေါက်လေးကို ဖြန့်ကြည့်တော့ ဖြူဖြူအမှုန့်လေးတွေကို စက္ကူနှင့်ထုပ်ထားတယ်။ ကျွန်မက ဘယ်လိုအသုံးချရမုန်း မသိတော့သူ့ကို မေးကြည့်တယ်။

“ဒီအထုပ်ထဲက အမှုန့်တွေကို လူမမြင်အောင်သိမ်းထားပြီး လူလစ်ပြီဆိုတာနဲ့ သောက်နေတဲ့ ကော်ဖီ၊ လက်ဘက်ရည်၊ အအေး တစ်ခုခုထဲ လူမမြင်အောင် ထည့်လိုက်ရတယ်”

“ဟင် ... အဲဒီလို ထည့်လိုက်တော့ အန္တရာယ်ဖြစ်မသွားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... နာရီဝက်အတွင်း ဆေးတန်ခိုးပြုပြီး အိပ်သွားတာပဲ”

ဒီတော့မှ သူ့လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို သဘောပေါက်လာတယ်။ ကျွန်မလည်း ဒီလို ငွေရွာရလွယ်မှန်း ကောင်.ကောင်းသဘောပေါက်သွားတယ်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်မ စာတတ်သွားချိန်မှာ သားကောင်ကို အထာဖြူခေါ်ပြီး နှစ်ဦးအတူတူ ထွက်သွားတော့မှ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကြံရွယ်ခဲ့တယ်။ တည်းခိုခန်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြသည့်အခါမှာ သူ့သောက်မည့်အအေးဘူးထဲ အသာထည့်ပြီး ထားတယ်။ သူ အပေါ့သွားပြီး ပြန်လာတော့စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်တင်ထားသည့် အအေးဖန်ခွက်ကို မော့သောက်နေခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မက အိမ်သာခန်းဆီ ထသွားသလို ရှောင်ထွက်သွားတယ်။ မကြာပါဘူး အိမ်သာကပြန်လာချိန်မှာ သူက ခုတင်ပေါ်မှာ ဖော်လက်လှန်ပြီး တခေါ်ခေါ်နဲ့ အိပ်မောကျနေပြီလေ။

ကျွန်မလည်း အခန်းထဲမှာရှိနေသည့် သူ့ပစ္စည်းတွေကို မ.ပြီးထော့တစ်ချိုးတည်း လစ်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ သူ အိပ်ရာက နိုးလာချိန်မှာ ကျွန်မကို ဒေါင်းတောက်အောင် လိုက်ရှာနေမှာပဲ။

လွမ်းသလေမောင်ကြီး ❀ ၂၃၁

အဲဒီလို ကော်ဖီထဲဆေးခပ်ပြီး လုပ်ကြံခဲ့တာ တရားခံကို ဖမ်းမခံနိုင်ဘဲ လွတ်နေတာပေါ့။ နောက်ဆုံး ကျွန်မ အထူအပါးနားမလည်ဘဲ ဆက်စီခွက်ထဲ အထုပ်ဖြေထည့်နေတုန်း သက်ဆိုင်ရာက လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဆေးခပ်လိုက်တာက ရဲတပ်ဖွဲ့က သတင်းအရ အသွင်ယူစောင့်ကြည့်နေတုန်း သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်ပါ ဖမ်းမိသွားခဲ့တာဖြစ်တယ်။

ခုတော့ ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ်ကျခံခဲ့ရပြီး ရဲဘက်စခန်းဆီ ရောက်တာခဲ့တာပဲ။ ကျွန်မခတ်လိုက်တဲ့ ကော်ဖီထဲက အမှုန့်တွေကတော့ အိပ်ဆေးနဲ့ပဲဖြစ်ပါတယ်။

ဒီနေ့နံနက် လွတ်မြောက်ကြမည့် အကျဉ်းသူများကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး တာဝန်ခံထောင်ပိုင်ကြီးဆီ တင်ပြပြီးမှ လွတ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း စခန်းမှ လွတ်မြောက်ကြမည့် အကျဉ်းသူများနှင့် သက်သေသာ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များကို စစ်ဆေးပြီးစီးသွားလို့ ထောင်ပိုင်ကြီးတို့ စောင့်နေတယ်။

နံနက် (၉)နာရီလောက်မှာ ထောင်ပိုင်ကြီး ရုံးတက်လာလို့ အကျဉ်းသူတို့လူ (၁၀)ဦးကို အဆင်သင့်လုပ်ခိုင်းထားတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက

လည်း ကျွန်မ စစ်ဆေးထားသည့် အချက်များအတိုင်း ထပ်မံစစ်ဆေးကြည့်ရှုပါတယ်။

အားလုံးပြီးစီးသွားတော့မှ အလုပ်စခန်းကနေ လွတ်လူ(၁၀)ဦးကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါမှလည်း စခန်းက လွတ်မြောက်သွားကြသူများဟာ မိမိတို့နေထိုင်ရာသီ အချိန်မီရောက်အောင် ပြန်နိုင်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။

အားလုံး လွတ်လူအကျဉ်းသူနှင့် သက်ဆိုင်သော လွတ်ဝရမ်းထုတ်မှတ်၊ လွတ်လူ စားစရိတ်နှင့် သင်္ဘော၊ ကားစီး၊ ရထားစီးရမည့် ဝရမ်းထုတ်ပေးခြင်းတို့အပေါ် အလုပ်စခန်းထဲကနေ ထွက်သွားကြတယ်။

ကျွန်မလည်း လွတ်လူကိစ္စပြီးသွားလို့ အလုပ်အားလပ်သွားခဲ့တယ်။ နောက်တန်းမှာရှိနေသည့် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နေသော ဘုတ်များဆီ လိုက်ဆီ စစ်ဆေးကြည့်နေခဲ့တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းသူ ဘုတ်ကိုင်ခင်ဦးထစ် ယောက်ကတော့ဖြင့် ရေဖြည့်ပေးနေသည့် အကျဉ်းသူများကို စောင့်ကြည့်ရှုကင်တင်းမှာ ထိုင်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ခဲ့ရတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ... ခင်ဦး၊ ညည်းကိုတွေ့လိုက်ရင် လက်ဖက်ရည်ဆို ထဲမှာ အချိန်ဖြုန်းနေပါလား”

“ဆရာမရယ်... ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ ကင်တင်းလာထိုင်တာပါ”

“ညည်းဗိုက်ဆာတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဘုတ်နှင့်ကင်းတော့လို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ကတော့ ညည်း သေပြီသာမှတ်”

“စိတ်ချပါ... ဆရာမရယ်။ ကျွန်မဘုတ်ထဲကလူတွေက လွတ်ပြီး တွေ့များတော့ စိတ်ချယုံကြည်ရပါတယ်”

“အေးပေါ့လေ... မဖြစ်ခင်တော့ ဒီလိုပဲ လွယ်လွယ်ပြောကြတာပဲ။ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ကတော့ မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြေရှင်းမလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ... ဆရာမ။ ကျွန်မ သေသေချာချာ အနီးကပ် စောင့်ကြည့်နေပါမယ်။ ဆရာမ ဘာသောက်မလဲ ကော်ဖီလား။ အအေးလား”

“အအေးပဲ ပေးပါအေး”

“ဒီကို လိမ္မော်ရည်တစ်လုံး”

ခင်ဦးက ဆိုင်ရှင်ကို အအေးလှမ်းမှာပေးနေတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ ထူရှင်းလင်းနေတာကြောင့် ခင်ဦးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားလက်ဆုံကျနေတယ်။

“ညည်းက လူကုန်ကူးမှုနဲ့ ထောင်ကျလာတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ညည်းတို့တွေက လူတစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ အလုပ်ထုတ်ဖို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခေါ်တော့ လိုက်မယ့်သူကော ရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ ဆရာမရယ်။ လူဆိုတာ ငွေကို သည်းခြေကြိုက်ကြတာပဲ။ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ခေါ်သွားပြီး အိမ်ဖော်အလုပ်သွင်းပေးမယ်ဆိုပြီး အထင်ကြီးအောင် ကွန်ချက်ပြုခေါ်ရတာပေါ့”

“အဲဒီအလုပ်က မရေရာမသေချာပဲ လိုက်တဲ့လူတွေကလည်း ဇွတ်ထိုက်ကြတာပဲနော်”

“အို လိုက်ပါပြီကော ဆရာမရယ်။ ငွေကုန်ကြေးကျ တစ်ပြားမှ ခိုက်ထုတ်ရဘဲ အလွယ်တကူ တစ်ဖက်နိုင်ငံကို ရောက်မှာဆိုတော့ လိုက်မယ့်လူကလည်း ဝေါက်ခနဲထလိုက်ကြတာပဲ”

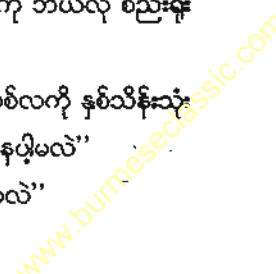
“ဘယ်လိုလူမျိုးတွေကများ မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဘဲ လိုက်နေကြတာလဲ”

“ဒါကတော့ စီးပွားရေး မပြေလည်သူတွေ မိဘအိမ်မှာနေပြီး အဆင်ပြေတော့ ထွက်ပေါက်ရှာချင်သူတွေက လိုက်ကြတာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး ညည်းတို့က လိုက်မယ့်လူတွေကို ဘယ်လို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းကြတာလဲ”

“တစ်ဖက်နိုင်ငံမှာ အိမ်ဖော်အလုပ်ရမယ်။ တစ်လကို နှစ်သိန်းသုံးသိန်းလစာရမယ်ပြောလို့ဘဲ ဘယ်သူ မလိုက်ချင်ဘဲ နေပါ့မလဲ”

“အဲဒီကိုသွားရင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကုန်မလဲ”

၂၄၂ ။ ထောင်မှူးမ

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မကပဲ စိုက်ထုတ်အကုန်ခံရတာပေါ့။ ဟိုရောက်မှ စပေါ်ငွေရတော့ ကုန်ကျစရိတ် ပြန်ဖြတ်ယူတယ်”

“ကဲ ... ကြုံတုန်း ညည်းတို့လူကုန်ကူးအဖွဲ့တွေရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် ပြောပြစမ်းပါဦးအေ”

ကျွန်မက လူကုန်ကူး ခင်ဦးကို သူမ၏နောက်ကြောင်း အခြေအနေ သိချင်တာကြောင့် စကားတောက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခင်ဦးတို့လို လူစားတွေကတော့ တစ်ဖက်နိုင်ငံဘက်ဆီ ဥဒဟိုသွားနေကြတာဆိုတော့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ စုံလင်နေကြမှာပဲ။

များသောအားဖြင့် ထောင်ထဲကိုရောက်လာကြသည့်အခါ တရားရုံးမှာ မထွက်ဆိုခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို မိမိတို့ အုတ်ရိုးဖော်ချင်ဆိုကြသည့်အခါ အိတ်သွန်ဖာမောက် အကုန်အလင် ပြောပြတတ်ကြတယ်။

ယခုလည်း လူကုန်ကူး ခင်ဦးတစ်ယောက် သူမ၏ဘဝဖြစ်စဉ်လေးအား ကျွန်မကို ဖောက်သည်ချပြောဆိုနေတယ်။ ခင်ဦးရဲ့ အသက်ရှိတုမှ သုံးဆယ်ကျော်ကျော်ပဲရှိမယ်။ လူနှင့်မလိုက်အောင် ဘဝအတွေ့အကြုံတွေက များပြားနေခဲ့ပြီ။

ဒီလိုပါပဲ၊ ကျွန်မတို့လို ထောင်ဝန်ထမ်းတွေဆိုတာက တစ်နေ့ထုံးထောင်ထဲနှင့်ထောင်ပြင် လူးလာဆန်ခတ် သွားလာနေရတာပဲရှိတော့ ပြင်ဗဟုသုတဆိုတာကလည်း ဝေလာဝေးပဲ။ ဒီလို ထောင်ကျလာတဲ့ အကုန်သူတွေဆီကတစ်ဆင့် သူတို့ အတွေ့အကြုံလေးတွေကို နားသောတဆင်ရင် ဘဝအတွေ့အကြုံ ရှာကြံနေခဲ့ရတာပဲ။

ကျွန်မတို့ထက် ခင်ဦးတို့လို လူတွေက အတွေ့အကြုံတွေ ပိုများပြားတယ်။ သူမတို့ဘဝကို ဖြတ်သန်းကြတဲ့အခါ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ခေါ်ခက်ထန်ထန်နှင့် ဖြတ်သန်းကြရတယ်။ ဘဝဝမ်းစာရေးအတွက် ငွေတိုနေဖွေကြသည့်အခါ တရားသည်ကော၊ မတရားသည်ကော ဝေဖန်ပိုင်ကြမှုမရှိဘဲ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောစိတ်ကို မွေးတတ်ကြတယ်။

လွမ်းသလေမောင်ကြီး ။ ၂၄၃

ကျွန်မ ခင်ဦးကို ငေးကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းအခါခါ ချနေမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ခင်ဦးလို ရုပ်ရည်အသင့်အတင့် ရှိနေပြီး အသားအရည် ပြူဖြူနုနုကလေးနှင့် အရွယ်ကောင်းလေးတွေ လင်ကောင်းသားကောင်းရနိုင်ပါလျက် အိမ်ထောင်ရေး ကံဇာတာညံ့ခဲ့ကြတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အယူအဆမတူကြဘဲ လမ်းခွဲခဲ့ကြရတာပဲ အဖတ်တင်တယ်။

ခင်ဦးကိုကြည့်ရတာ လောကကြီးကို ထိမထင်တဲ့ပုံစံမျိုးပဲ။ ဘဝကို ကြုံသလို လှေကြိုးစီးရင်း ရေရန်မျှောပစ်မယ့် လူစားမျိုးတွေ။ ကျွန်မ ခင်ဦးဆီက စကားပြန်ကို စောင့်နေမှန်းသိလို့ ခင်ဦးဟာ စားပွဲပေါ်က လက်ဖက်ရည်လက်ကျန်ကို အပြတ်မော့သောက်ပစ်လိုက်ပြီး စကားဆက်ပြောနေခဲ့တယ်။

“ပလုံ ... ပလုံ ...”

မြစ်ရေပြင်ထဲဆီ ခဲလုံးကလေးများကို ကောက်ကာ အမိငါ့ထံ မဲ ပစ်ချနေရင်း ရေပွက်ကလေးများ ပလုံစိထနေခြင်းကို ငြိမ်းငြိမ်းတစ်ယောက် ငေးမောလျှို့ကြည့်နေတယ်။

“ညီမလေး ဘာတွေကိုများ တစ်ယောက်တည်း ငေးကိုင်ပြီး တွေးနေရတာလဲ”

အနောက်ဘက်ဆီမှ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက စူးစမ်းမေးမြန်းလာတယ်။ သူမ၏ ဆံပင်များမှာ လိမ်ကောက်ထားပြီး ဆံပင် ဂုတ်ပဲ့ပုံစံမျိုးနှင့်ဖြစ်တယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း တွေ့ မြင်နေရတာဖြစ်တယ်။

အမျိုးသမီး၏ကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ကျပ်သားခန့် ဆွဲကြိုးကြီး ဆွဲထား တယ်။ လက်မှာလည်း ငါးမူးသားခန့် လက်ကောက်ဆယ်ကွင်းနီးပါးခန့် ဝတ် ဆင်ထားတယ်။ ပါတိတ်အဆင် အပြာရောင်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထား တယ်။

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး အစ်မရယ်။ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ထိုင်ပြီး တွေး မိတွေးရာ တွေးနေတာပါ”

“ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာရှိနေလို့လဲ”

အမျိုးသမီးက ငြိမ်းငြိမ်းဘေးမှာကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး မေးနေတယ်။

“အိမ်မှာနေရတာ မပျော်လို့ပါ။ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

“ညီမလေးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ။ ကျောင်းမနေ ဘူးလား။ အသက်ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ”

“အသက်က ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်နေပါပြီ။ ကျွန်မမိဘတွေက ဆင်း ရဲလွန်းတော့ ကျောင်းမထားနိုင်ကြဘူး”

“အိုကွယ် ... ကျောင်းနေရမယ့်အရွယ်မှာ ကျောင်းမထားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ညီမလေးက ကျောင်းနေချင်လို့လား”

“နေချင်တာပေါ့ အစ်မရယ်။ အိမ်က ကျောင်းမထားနိုင်ဘူးလေ။ သူငယ်ချင်းတွေ ကျောင်းသွားနေကြတာ မြင်နေရတော့ စိတ်ထဲမှာ အရမ်း ဝမ်းနည်းပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ဒီမှာလာထိုင်နေတာ”

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပြင်မှာ ဝင်းလက်သွားတယ်။ နောက် ငြိမ်း ငြိမ်းကို တယူတယ ဖက်လိုက်ကာ နှစ်သိမ့်စကားဖြင့် ပြောဆိုအားပေးနေ တယ်။

“ဒါဆို အစ်မက ညီမလေးကို ပညာဒါနအားပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျောင်း ထားပေးမယ်။ အစ်မနဲ့ လိုက်နေမလား”

“ဘယ်ကို လိုက်နေရမှာလဲဟင်။ အမေတို့က ထည့်ပါ့မလား”

“အို ... အိမ်ကိုအသိပေးလိုက်ရင် ကန့်ကွက်ကြမှာပေါ့။ ခုလိုမျိုး ညီမလေး ဒီမှာလာထိုင်သလို လစ်ထွက်လာခဲ့ပေါ့။ ညီမလေးအတွက် အစစ အရာရာ တာဝန်ယူမယ်။ ဘာမှမပူနဲ့”

“အင်း ... လိုက်တော့လိုက်ချင်တယ်။ ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ မသိ တော့ အခြေအနေ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အစ်မတို့မြို့ကိုရောက်ရင် ညီမလေး ပျော်သွားမှာပါ။ အဝတ် အစားဆင်ပေးမယ်။ အစားအသောက် ကောင်းကောင်းကျွေးမယ်။ လိုက် သာလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ငြိမ်းငြိမ်းကတော့ မိန်းကလေးပီပီ ဝတ်ချင်စားချင်စိတ်တွေက ရင်မှာ တလိပ်လိပ်တက်လာနေတယ်။ ကလေးသာသာ အရွယ်မို့ ဝေဖန်ပိုင်ခြား နိုင်စွမ်း မရှိသေးပေ။ ယခုလို အမျိုးသမီးကြီး၏ မစားရဝခမန်း ပြောပြနေ သော စကားများကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲဝယ် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးသွားတယ်။

မိမိ၏ ဒုက္ခဆင်းရဲနွံထဲမှ ကယ်တင်ပေးမည့် ကယ်တင်ရှင်ကြီးတစ် ယောက်လို မှတ်ထင်ယုံကြည်နေမိတယ်။ အမျိုးသမီးကြီးအပေါ် အားကိုး အားထားစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာနေတယ်။ အမျိုးသမီးကြီး၏ ဝတ်ပုံစားပုံကိုကြည့် ပြီး အထင်ကြီးလေးစားသလို ကလေးပီပီ တွေးနေခဲ့တယ်။

မိမိတို့ဘဝမှာ မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်ရသော်လည်း သားသမီး လေးယောက်ရှိနေသည့်အတွက် အစ်မကြီးဖြစ်သူ သန်းသန်းက အမေနှင့်အတူ ဈေးကူရောင်းနေရတယ်။ နေအိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သော ငြိမ်းငြိမ်းက ၄နှစ်၊ ၅နှစ် အရွယ် မောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ထိန်းကျောင်းနေရတယ်။

အမေကတော့ မုဆိုးမပီပီ ကလေး လေးယောက်တာဝန်ပေး နိုင် ငန်ထမ်းနေရတယ်။ ယခုလို မိမိကို မွေးစားလိုသည့်သဘောဖြင့် စေတနာ

၂၄၆ ။ ထောင်မှူးမ

ထားပြီးခေါ်ယူနေသည့် အစ်မကြီးနောက်ကိုပဲ လိုက်သွားရဦးမိန်း ဖဝေဝေါ ဖြစ်နေတယ်။

မိမိတစ်ဦးတစ်ယောက်မရှိလျှင် အိမ်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလျှော့ သွားမယ်။ ကျန်သည့်လူများအတွက် အမေလည်း အသက်ရှူပေါက်ချောင် သွားမယ်လို့ တွေးကြည့်နေမိတယ်။ မိမိဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် ပညာ သင်ကြားပေးမည်ဆိုတော့ အာသီသလည်း ပြည့်စုံသွားမယ်။

မိမိ အိမ်ကထွက်သွားပြီး အစ်မကြီးနှင့် နေထိုင်ကာ အိမ်အတွက် လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ငွေကြေးရှာဖွေနိုင်အောင် စုဆောင်းမည်ဟု တွေးနေမိတယ်။

“ကျွန်မ လိုက်မယ်အစ်မ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမလေးရယ်။ ငါ့ညီမ ဘာမှမပူခဲ့နော်။ ညီမလေးတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိလွန်းလို့ အခုလို ခေါ်နေရတာ။ ညီမလေး အဆင်ပြေအောင် မမ အားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်။ စိတ်ချနေ။ ဧရာ လောလောဆယ် ဒီငွေငါးထောင်ယူသွား။ အိမ်မှာရှိတဲ့ မောင်လေးတွေကို မုန့်ဝယ်ကျွေးဖို့ ဝယ်သွား။ ဒီငွေ ဘယ်ကရလဲမေးရင် အစ်မကြီးတစ်ယောက် ကို လမ်းမှာတွေ့တုန်း အကူအညီပေးခဲ့လို့ မုန့်ဖိုးပေးသွားတာလို့ ပြော လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

အမျိုးသမီးကြီးက ချိုင်းကြားမှ ညှပ်ထားသော လက်ပွေ့အိတ်ထဲ မှငွေကို နှိုက်ယူကာ ငြိမ်းငြိမ်းလက်ထဲ ထည့်ပေးနေတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းတစ် ယောက် ဤမျှများပြားသောငွေကိုမကိုင်တွယ်ဖူး၍ လက်ဖျားပင် တုန်ယင်လို့ နေတယ်။

“ကဲ... ညီမလေး လိုက်မယ်ဆိုရင် အိမ်ကလူတွေကို လုံးဝအသိ မပေးနဲ့။ ဘာအဝတ်အစားမှလည်း ယူမလာခဲ့နဲ့နော်။ ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်လာ ခဲ့။ မမ အဝတ်အစားအသစ်တွေ ထပ်ဆင်ပေးမယ်။ သန်ဘက်ခါမနက်က

လွမ်းသလေမောင်ကြီး ၂၄၇

ရင် ဒီနေရာကိုပဲ ရောက်အောင်လာခဲ့နော်။ မမမှာတာတွေ ကြားတယ် နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် မမ”

“အေး... ဒါဆို မမသွားမယ်။ သန်ဘက်ခါမနက် ဒီအချိန်ကို ရောက်အောင်လာနော်။ မမေ့နဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ထို့နောက် အမျိုးသမီးကြီးက ထိုနေရာမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်ခွာ သွားတော့တယ်။ သဘောခေါက်မိရန် ကသုတ်ကရက် ပြေးဆင်းသွား တယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းလည်း ထိုင်နေရာမှထကာ မုန့်ဖိုးဟုပေးသွားသော တစ် ထောင်တန်ငါးရွက် လက်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်ကာ အိမ်ဆီ သို့ ဝမ်းသာအားရ ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။

“ဟဲ့ကောင်မလေး... ညည်း ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ။ အိမ် မှာ ကလေးတွေကိုမထိန်းဘဲ ဘယ်လျှောက်သွားတာလဲ။ လာစမ်း ဒီကို”

“ဒေါက်”

ငြိမ်းငြိမ်းအမေ ဒေါ်ရွှေက ပါးစပ်မှလည်း မေးမေးပြောပြောနှင့် ဆိုင်းကို တစ်ချက်ခေါက်ကာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေတယ်။

“အီး... ဟီး... အမေကလည်း သမီးကို ဆူဖို့ခေါက်ဖို့က အရင် တဲ ဟောဒီမှာ သဘောဆိပ်နားမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ အစ်မကြီးက သမီးကို ချစ်လို့ သနားလို့ဆိုပြီး မုန့်ဖိုးတွေပေးသွားတယ်”

“ဘာ... ဘယ်ကမိန်းမက နင့်ကို ငွေပေးသွားတယ်။ ဟုတ်လား လေးစမ်း”

ငြိမ်းငြိမ်းက ထမိခါးကြားထဲမှာ ညှပ်ထားသော တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ပေးသည်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း...

“ဟင်... ငါးထောင်တောင်ပါလား။ ဟဲ့... ပြောစမ်း နင့်ဘို့ ဘာတွေလုပ်ခိုင်းခဲ့လို့ ဒီငွေပေးရတာလဲ။ ရိုးရိုးသားသားမှ ဟုတ်ချဲ့လား”

၂၄၈ ❀ ထောင်မှူးမ

“ဘာမှ မလုပ်ခိုင်းပါဘူး အမေရဲ့။ သင်္ဘောဆိပ်မှာ သူ့ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းကူသယ်ပေးလို့ ဒီငွေကို မုန့်ဖိုးပေးတာဆိုပြီး ပေးသွားတာပါ။ အဲဒီအစ်မကြီးက အရမ်းချမ်းသာတာပဲ။ ဝတ်စားထားတာ အပြည့်ပဲ”

“ညည်းနေရင် အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့။ ကြပ်ကြပ်သတိထား။ တစ်ခုခုဖြစ်လို့များကတော့ သေပြီမှတ်”

ဒေါ်ရွှေက သမီးဖြစ်သူ ငြိမ်းငြိမ်းကို ဆူပူမာန်မဲ ပြောဆိုနေတယ်။ နောက် ငွေငါးထောင်ကို ရွေးခံအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။

ဒီငွေဟာ သူ့မတို့အိမ်အတွက်တော့ အတိုးနှင့်မချေးရတဲ့ အရင်းအနှီးဖြစ်သွားလို့ပဲ။ နက်ဖြန်နံနက် ဈေးရောင်းထွက်လျှင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ စုံစုံလင်လင် ပိုပြီးဝယ်ရောင်းနိုင်မယ့် ငွေကြေးအင်အားဖြစ်နေသောကြောင့် သားသမီးများအတွက် ဟင်းချက်စီမံနေခဲ့တယ်။

[el]

“အမလေး... ငြိမ်းငြိမ်းရယ်၊ မမက လာမှလာပါ့မလားလို့ ထိုင်စောင့်နေတာ”

“လာမှာပေါ့ အစ်မရယ် အိမ်က အမေက ဆူပူမာန်မဲနေတာကြောက်လို့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဒီမနက်စောစောကြီး အမေတို့ဈေးရောင်းထွက်သွားမှ လစ်ထွက်လာခဲ့ရတယ်”

လွမ်းသလေမောင်ကြီး ❀ ၂၄၉

“ကဲ ... လာ ... လာ ... အချိန်မရှိဘူး။ ဒီသင်္ဘောခေါက်မိအောင် လိုက်မယ်။ လာ သွားကြစို့”

ငြိမ်းငြိမ်း ရှေ့မှဦးဆောင်သွားနေသော အစ်မကြီးနောက် ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးလိုက်နေရတယ်။ မကြာမီ သင်္ဘောကြီးမှာ ဆိပ်ကမ်းမှခွာကာ ရန်ကုန်မြို့ဆီ ဦးတည်မောင်းနေတယ်။

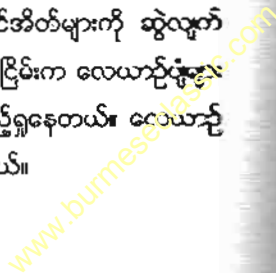
ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အငှားကားတစ်စီးကိုငှားစီးကာ မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းတစ်ယောက် မိမိ တစ်ခါရူးမှ မရောက်ဖူးခဲ့သော မြို့ကြီးပြကြီးမှ တိုက်တာအဆောက်အဦများ၊ ခုံးကျော်တံတားကြီးများကို ကားပေါ်မှထိုင်ကာ ငေးကြည့်လိုက်ပါလာနေတယ်။

အငှားကားလေးမှာ လေဆိပ်သို့ မောင်းနှင်လာကာ လေဆိပ်ထဲသို့ ဝင်လာနေတယ်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး လေဆိပ်အဆောက်အဦထဲဝင်လာခဲ့ကြတယ်။ လေဆိပ်ထဲဝယ် အမျိုးသမီးကြီး၏ အဖော်ယောက်ျားနှစ်ဦးက ကြိုဆိုနေပြီး တီးတိုးစကားပြောနေကြတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းကတော့ သူ့မအား ထိုင်ခိုင်းထားသော ထိုင်ခုံလေးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ မိမိလို ရွယ်တူအမျိုးသမီးငယ်လေး သုံးယောက်တို့လည်း ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေသည်ကို သတိထားမိလိုက်တယ်။ မကြာမီ ...

“ခရီးသည်များရှင် ... မကြာမီ ရန်ကုန်မှ ကော့သောင်းမြို့ဆီ ဖုံသန်းမည့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်အမှတ် (.....)လေယာဉ်ထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်ပါ၍ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်ရှင်”

လေဆိပ်နားနေဆောင်မှာ ထိုင်နေကြသော ခရီးသည်များသည် ဗျပ်လျှပ်ရွှေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ မိမိတို့ ခရီးဆောင်အိတ်များကို ဆွဲလှုတ်အစစ်ဆေးခံရမည့် နေရာဆီ ထသွားကြတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းက လေယာဉ်ဖွဲ့နွားတို မဖြင့်ဖူးသောကြောင့် ကလေးပီပီ ငေးမောကြည့်ရှုနေတယ်။ လေယာဉ်ဇက်သံ ဆူညံနေသံကို ကြောက်ပြီး ရင်တုန်နေတယ်။

၂၅၀ ❦ ထောင်မှူးမ

“ကဲ ... လာကြ၊ လေယာဉ်ထွက်တော့မယ်။ တက်ကြွအောင်”

“ရှင် ... ကျွန်မ လေယာဉ်မစီးရဲဘူး။ အစ်မရယ်”

“ဟဲ့ ... လေယာဉ်စီးတာပဲ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မ တစ်ခါမှ မစီးဖူးတော့ မစီးရဲဘူး။ ကြောက်တယ်။ ကျွန်မ မလိုက်ချင်တော့ဘူး။ ရွာကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးပါရှင်”

“ဟဲ့ကောင်မ တိုးတိုးပြောစမ်း ဘေးကလူတွေ ကြားကုန်လိမ့်မယ်”

ယခုမှ ငြိမ်းငြိမ်းတစ်ယောက် မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားသော ဘီလူးအရွယ်ထုတ်ပြသည်ကို မြင်ရတော့တယ်။ ယခင်တွေ့စဉ်တုန်းကထို နူးနူးညံ့ညံ့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြောလာသူ အစ်မကြီး၏ မောက်မောက်ဟာဟာ ပြောဆိုလာနေသော စကားများကြောင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှု ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မလိုက်ဘူး။ ကျောင်းလည်း မနေတော့ပါဘူး။ အဝတ်အစားအသစ်တွေလည်း မဝတ်ရရင် နေပါစေတော့။ အဖေတို့ဆီပဲ ပြန်ပို့ပေးပါရှင်”

“ဟဲ့ကောင်မလေး နင်ခုမှ ဘာလူပါးဝတာလဲ။ ပါးရိုက်ခံရမယ်။ ထစမ်း ငါ့ကို ဘာကောင်မှတ်လဲ။ မလိုချင်ဘူး လိုက်ခဲ့”

အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့် အသားဖြူဖြူ လူဝတ်တစ်ယောက်ထဲ ကြားကနေ ဟိန်းဟောက်ဝင်ပြောနေတယ်။ ငြိမ်းငြိမ်းမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ငိုကြွေးနေရှာတယ်။

“အို ... ကိုအေးလွင်ကလည်း ဒေါသကိုထိန်းစမ်းပါ။ တော်ကြာ ဘေးလူတွေ ရိပ်မိကုန်လို့ ပြဿနာဖြစ်နေပါမယ်။ ကျွန်မ ချောပြီးပြောပါ့မယ်ရှင်”

ယင်းသို့ ငြိမ်းငြိမ်းကို မာန်မဲအော်ဟစ်ပြောဆိုနေခြင်းကို ဘေးမှ အမျိုးသမီးငယ်သုံးယောက်လည်းကြားပြီး လန့်ဖျပ်စိုးရိမ်သွားကြတယ်။

လွမ်းသလေမောင်ကြီး ❦ ၂၅၁

မိမိတို့ကို လိမ်ညှာခေါ်ဆောင်လာခြင်းအား ရိပ်စားမိကာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသွားကြတယ်။ သံသယစိတ်ဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေကြတယ်။

ထိုစဉ် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်က သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပို့လိုက်သည်မသိ။ လေဆိပ်လုံခြုံရေးအဖွဲ့နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနမှ လူများ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာဆီ ရောက်ရှိလာကြတယ်။

ငြိမ်းငြိမ်းအပါအဝင် ကျန်အမျိုးသမီးငယ်သုံးဦးကိုပါ လေဆိပ်လုံခြုံရေးအခန်းဆီ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့တယ်။ ၎င်းတို့အား စစ်မေးကြည့်သော အခါမှ ကျန်အမျိုးသမီးငယ်သုံးဦးမှာလည်း ငြိမ်းငြိမ်းလို အိမ်မှာ နေရေးတိုင်ရေး အဆင်မပြေသဖြင့် အလုပ်ရှာဖွေပေးမည်ဟု ပြောဆိုသိမ်းသွင်းလာသူမှာ ခင်ဦးဆိုသူ အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် အစစ်ခံခဲ့ကြတယ်။

အားလုံးကို စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီးသောအခါ မိန်းကလေးလေးဦးအား တစ်ဖက်နိုင်မှာ ရောင်းစားရန်ခေါ်ဆိုလာကြောင်း ခင်ဦး၊ အေးလွင်နှင့် ကျော်ကြီးဆိုသူတို့အား လူကုန်ကူးမှုဖြင့် အရေးယူ ဖမ်းဆီးခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးငယ်လေးဦးကို အမျိုးသမီးရေးရာသို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ကာ မိဘများထံ ပြန်ပို့ပေးလိုက်တယ်။

ထောင်မှူးမ